

ΟΛΙΣΤΑΥΡΟΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ι. Ρ. ΣΑΝΙΑΡΟΥ 5 ΙΗΛ. 27-135-29-967 ΙΙΜΗ ΔΡ. 5000

μα και μου έδινε μία υπριζόλα όδόντα δράμια. Τού ειπα να μου βγάλει τα δέκα δράμια και πήγε να με μαχαίρων!

Κι' όσοι τον άκουσαν είχαν:

—Καλώς!

ΣΤΟ άρμόδιο γραφείο της Δημαρχίας εξαλλη κυρία διαμαρτύρεται με άγανα κτιποι:

—Μά κατάστασις είναι αυτή: Μά είναι υπηρέσια αυτή: Τό σπίτι μου, κύριοι, άπετελείται από δυό μικρά δωματιάκια και κουζίνα. Καταλαβαίνετε; Κι' εδω με κρεώνετε, για τον φόρο άγορημάτων, ένα φοβερό ποσό για έξη άπεραντα δωμάτια, με χώλα, μπάνια, κτλ. Μά είναι κατάστασις αυτή;

Την ρωτούν:

—Ήρθε υπάλληλος της

—Ήρθε.

—Τό είδε;

—Όχι. Ήμουν άσθενής.

Και όμως, χωρίς να δη, με κρέωσε με έξη δωμάτια!

—Όπου παρουσιάζεται ο υπάλληλος:

—Πήγα και μ' έδιωξε. Δεν ήταν άσθενής η κυρία. Ά. Γ. Λως είχε τα νεύρα της.

—Δική σου είναι κύριος!

Γετάχτηκε από την τσέπη σου την ώρα που έδινες το μαντήλι!

—Άλλα ο κομψός γονς απεύδει να κατέβη στην πρώτη στάσι, ενώ ο εισπραχτορας φιλοσοφεί από πίσω του:

—Άπ' έξω κούκλα κι' άπ' μέσα πανούκλα!

Και οι επιβάτες μειδιούν με κατανόσι.

—Τί χαριτωμένο και τί έξυπνο το σκυλάκι σας, δεσποινίς!...

—Όταν άρχισα να παίρνω... αντιπληκτικά, πρέπει κάθε φορά να δυναμώνη τη δύσι. Ή ποσότητα που ένεργούσε τη μία μέρα, δε φέρνει αποτέλεσμα την άλλη. Έρχεται με κάποια στιγμή που είναι τόσο ή εξοικειώσι του οργανισμού, ώστε τίποτα να μη τον πιάνη.

Μακριά από τα αντιπληκτικά. Δε θα βρήτε σ' αυτά την πραγματική θεραπειά. Τα θεραπειυτικά μέσα θα τ' αναζητήσουμε σ' εμάς στους ίδιους, στον εαυτό μας, στον τρόπο που θα ρυθμίσουμε τη ζωή μας.

Οι φρόνιμοι άνθρωποι, γυναίκες και άντρες, για ν' άπωθήσουν το φάσμα της πλήξεως, συμβιβάζονται με τη ζωή. Ολιγαρκείς, βολικοί, με περιορισμένες τις αξιώσεις, έξερουν να βρίσκουν ενδιαφέροντα στα μέτρια και στα μικρά. Δεν άνεβαίνουν με το άριστοπροσώουμένο τους σε άπρόσιτα ύψη, δε δίνουν λιγγιώδη ταχύτητα στην κούρσα τους. Ξέρουν αυτοί, ότι το μεγάλο ύψος και η μεγάλη ταχύτητα, θα τους έκανε να χάσουν την έπαφή με τον κόσμο και να μη είναι σε θέση να χαίρονται το τοπίο. Ούτε περνούν συρτά και με βήμα χελώνας. Θα ήταν τότε η άποτελεμάνσι.

Οι συνετοί ξέρουν να δίνουν στην πορεία τους τη μέση ταχύτητα. Τόση, όση τους επιτρέπει ν' απολαύσουν τ' άγαθά της ζωής. Δεν άδειαίνουν μονοκοπανιά το ποτηράκι με το λικέρ. Τό πίνουν γουλιά-γουλιά, και σε κάθε γουλιά κροταλίζουν με ίκανοποίηση τη γλώσσα. Ούτε τοποθετούν οι φρόνιμοι τα ενδιαφέροντά τους πέρα από τις ικανότητές τους. Δεν είναι το όνειρό τους το ταξίδι στη σελήνη.

Επιστρέφουν εύχαριστημένοι από τον περίπατό τους στην Κηφισιά. Ή τέχνη της ζωής είναι να βρίσκει ενδιαφέρον στα μικρά ή σε όσα προσφέρονται δωρεάν από τη φύσι: στα χρώματα του δειλινού, στο φλοίσβο του κύματος, στο κύλισμα των συννεφων...

Να έξερν να χαρής τη μουσική, το βιβλίο, ένα πίνακα ζωγραφικής, την τέχνη σε όλες τις εκδηλώσεις της. Νάχης την πίστι σου, να θερμαίνεται από ιδανικά, ν' άποκτήσης περιεχόμενο και να μη περιμένης να γεμίσης τον εαυτό σου από τον έξω κόσμο.

Κάτι τέτοια και άλλα ακόμα, θα λέγαμε στην κυρία που πλητεί, αν είχε διάθεση να μάς άκούσι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΜΕ ΜΕΤΡΙΑ ΤΑΧΥΤΗΤΑ

Κοζερί της εβδομάδος

θήνα, άρχισε πάλι να βρίσκει άδεια τη ζωή της. Την πληξί της μεταδίδει σ' ένα όγκώδες γράμμα. Με κανένα δεν τάχει. Δεν παρπονιέται. Συμπαθεί και έκτιμά τον άντρα της. Όλα όμως αυτά, δεν την έμποδίζουν από την άνια της. Πληττει. Ίσως, αν άνοιγόταν στο λασπωμένο πέλαγος της παρανομίας, ή δεύτερη ζωή να γινόταν το ντινιτι που θα έξολόθρευε την πληξί της. Θεός φυλάξοι. Ούτε να το διανοηθή. Δεν είναι από την πάστα των γυναικών που παίζουν σε δυό ταμπλώ το έρωτικό χαρτί τους. Πιστή στον άντρα της, άποκλείει να προσφύγη στην άπιστία και με μέσα βρώμικα να δώσι διέξοδο στην άνια της. Άλλά, εν τώ μεταξύ, πληττει...

Μεγάλη κατάρτα. Άγώνας εναντίον της πλήξεως είναι ή ζωή του ανθρώπου. Πληττει και το μωρό ακόμα. Χρειάζεται ή κουδουνίστρα και τα παλαμάκια μας για να του δώσουν την άτραξιόν και να σκοτώσουν την πληξί του. Όλοι πληττουν. Οι άγαμοι άποδίδουν στον άσυντρώφευτο βίο την πληξί τους. Οι παντρεμένοι την άποδίδουν στο γεγονός, ότι είναι ύποχρεωμένοι να ζουνε πάντα με το ίδιο πρόσωπο.

Πόσο χαρακτηριστικά το λέει ή "Έντα Γκάμπλερ, ή ήρωίδα του Ίψενικού δράματος: Πάντα με το ίδιο πρόσωπο. Το ίδιο το πρωί, το ίδιο το μεσημέρι, το ίδιο το βράδυ. Δεν έχει σημασία αν το πρόσωπο αυτό είναι συμκαθητικό ή αντιπαθητικό. Σημασία έχει ότι μένει το ίδιο. Όταν έρχονται στιγμές που βαρύνεται κανείς τον εαυτό του τον ίδιο, πώς να μη βαρεθή το πρόσωπο με το όποιο είναι δεμένος σ' όλο το βίο του; Σύντροφο της ζωής ονομάζουμε το πρόσωπο αυτό. Τις περισσότερες όμως φορές δεν είναι παρά σύντροφος της πλήξεως.

Αυτά λέει περίπου ο "Ίψεν στην "Έντα Γκάμπλερ" του. Βρίσκετε νάχη άδικο; Ή έπανάληψι άμβλύνει τις αισθήσεις, σβύνει τους ένθουσιασμούς, νεκρώνει τη χαρά. Τό ξέρουν οι Ίάπωνες που είναι ποτισμένοι με τη σοφία της "Άπω Ανατολής, και κάθε βράδυ, όταν επιστρέφουν στα σπίτια τους, φέρνουν κι' ένα καινούργιο παιχνιδάκι στα παιδιά τους. Τό παιχνίδι αυτό μπορεί να είναι πιό φτηνό από το χτεσινό. Ποτέ όμως δεν είναι το ίδιο.

Άλλά ο συγγραφέας που θέτει το πρόβλημα της πλήξεως στο σύζυγικό και στον άλλο βίο, δεν μάς δίνει και τη λύσι του. Και τη λύσι περιμένει από μάς ή κυρία που μελώνει δέκα περίπου κατεβανά, για να μάς έξιστορήσι πόσο πληκτική είναι ή ζωή της. Στην άρχή, δε τη χωρούσε ή "Άρτα. Σήμερα της έρχεται μικρή ή "Άθνα. Άύριο θα βρίσκει στενόχωρη την οικουμένη.

Όταν άρχισα να παίρνω... αντιπληκτικά, πρέπει κάθε φορά να δυναμώνη τη δύσι. Ή ποσότητα που ένεργούσε τη μία μέρα, δε φέρνει αποτέλεσμα την άλλη. Έρχεται με κάποια στιγμή που είναι τόσο ή εξοικειώσι του οργανισμού, ώστε τίποτα να μη τον πιάνη.

Μακριά από τα αντιπληκτικά. Δε θα βρήτε σ' αυτά την πραγματική θεραπειά. Τα θεραπειυτικά μέσα θα τ' αναζητήσουμε σ' εμάς στους ίδιους, στον εαυτό μας, στον τρόπο που θα ρυθμίσουμε τη ζωή μας.

Οι φρόνιμοι άνθρωποι, γυναίκες και άντρες, για ν' άπωθήσουν το φάσμα της πλήξεως, συμβιβάζονται με τη ζωή. Ολιγαρκείς, βολικοί, με περιορισμένες τις αξιώσεις, έξερουν να βρίσκουν ενδιαφέροντα στα μέτρια και στα μικρά. Δεν άνεβαίνουν με το άριστοπροσώουμένο τους σε άπρόσιτα ύψη, δε δίνουν λιγγιώδη ταχύτητα στην κούρσα τους. Ξέρουν αυτοί, ότι το μεγάλο ύψος και η μεγάλη ταχύτητα, θα τους έκανε να χάσουν την έπαφή με τον κόσμο και να μη είναι σε θέση να χαίρονται το τοπίο. Ούτε περνούν συρτά και με βήμα χελώνας. Θα ήταν τότε η άποτελεμάνσι.

Οι συνετοί ξέρουν να δίνουν στην πορεία τους τη μέση ταχύτητα. Τόση, όση τους επιτρέπει ν' απολαύσουν τ' άγαθά της ζωής. Δεν άδειαίνουν μονοκοπανιά το ποτηράκι με το λικέρ. Τό πίνουν γουλιά-γουλιά, και σε κάθε γουλιά κροταλίζουν με ίκανοποίηση τη γλώσσα. Ούτε τοποθετούν οι φρόνιμοι τα ενδιαφέροντά τους πέρα από τις ικανότητές τους. Δεν είναι το όνειρό τους το ταξίδι στη σελήνη.

Επιστρέφουν εύχαριστημένοι από τον περίπατό τους στην Κηφισιά. Ή τέχνη της ζωής είναι να βρίσκει ενδιαφέρον στα μικρά ή σε όσα προσφέρονται δωρεάν από τη φύσι: στα χρώματα του δειλινού, στο φλοίσβο του κύματος, στο κύλισμα των συννεφων... Να έξερν να χαρής τη μουσική, το βιβλίο, ένα πίνακα ζωγραφικής, την τέχνη σε όλες τις εκδηλώσεις της. Νάχης την πίστι σου, να θερμαίνεται από ιδανικά, ν' άποκτήσης περιεχόμενο και να μη περιμένης να γεμίσης τον εαυτό σου από τον έξω κόσμο.

Κάτι τέτοια και άλλα ακόμα, θα λέγαμε στην κυρία που πλητεί, αν είχε διάθεση να μάς άκούσι.

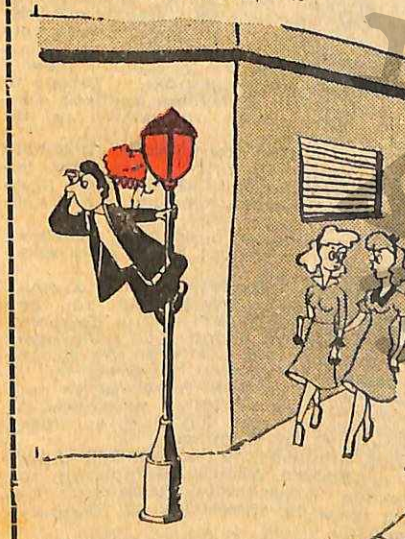
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Γιατί, Γιώργο, μούκρουες τόσο καιρό, πώς παίζεις τόσο όμορφα κιθάρα;...

—Τί χαριτωμένο και τί έξυπνο το σκυλάκι σας, δεσποινίς!...

—Πρώτης τάξεως παιδί, Καίτη μου!... Δεν μπορεί όμως άκόμη να κόψη μερινές συνήθειες που άπέκτησε στο ναυτικό!...

ΣΚΙΤΣΑ της εποχής

Εύθυμα ένσταταναν

Ο νεαρός είναι κομψότατος, καλοντυμένος, καλοχτενισμένος και φρεσκο-υιερωμένος. Μετέδωτα του, καμια, γραβάτα άμερικανική και ύφος δόντος είκοσι τεσσάρων καρατιών. Στέκεται όρθιος στο λεωφορείο και ρίχνει τα λευτερικά του βλέμματα σε μία νεαρή, που κάθεται σεμνά και ταπεινά, σ' ένα κάθισμα, μονάχη της.

Σε μία στιγμή ο νεαρός κάνει να βγάλει το μαντήλι απ' την ποισνή τσέπη του παντελονιού, αλλά μαζί με το μαντήλι πετάγεται μία τσατσάρα έλεεινή, βρώμι-

κη, με σπασμένα δόντια και λιγδα μία όκα που πέφτει χάμο. Ο νεαρός αντιλαμβάνεται το αντίκειμενο, αλλά κανει πως δεν το βλέπει. Όποτε παρεμβαίνει ο εισπραχτορας κακεντρεχής και εκδικητικός.

—Κύριος! Μαζέψτε την τσατσάρα σας!

—Ο νεαρός γίνεται κατακόκκινος και άπαρνιέται...

την ιδιοκτησία του:

—Παρακαλώ! Δεν είναι δική μου.

—Άλλά ο φοβερός εισπραχτορας επιμένει λοζοκυτώντας την κοπέλα:

—Δική σου είναι κύριος!

Γετάχτηκε από την τσέπη σου την ώρα που έδινες το μαντήλι!

—Άλλα ο κομψός γονς απεύδει να κατέβη στην πρώτη στάσι, ενώ ο εισπραχτορας φιλοσοφεί από πίσω του:

—Άπ' έξω κούκλα κι' άπ' μέσα πανούκλα!

Και οι επιβάτες μειδιούν με κατανόσι.

—Τί χαριτωμένο και τί έξυπνο το σκυλάκι σας, δεσποινίς!...

—Όταν άρχισα να παίρνω... αντιπληκτικά, πρέπει κάθε φορά να δυναμώνη τη δύσι. Ή ποσότητα που ένεργούσε τη μία μέρα, δε φέρνει αποτέλεσμα την άλλη. Έρχεται με κάποια στιγμή που είναι τόσο ή εξοικειώσι του οργανισμού, ώστε τίποτα να μη τον πιάνη.

Μακριά από τα αντιπληκτικά. Δε θα βρήτε σ' αυτά την πραγματική θεραπειά. Τα θεραπειυτικά μέσα θα τ' αναζητήσουμε σ' εμάς στους ίδιους, στον εαυτό μας, στον τρόπο που θα ρυθμίσουμε τη ζωή μας.

Οι φρόνιμοι άνθρωποι, γυναίκες και άντρες, για ν' άπωθήσουν το φάσμα της πλήξεως, συμβιβάζονται με τη ζωή. Ολιγαρκείς, βολικοί, με περιορισμένες τις αξιώσεις, έξερουν να βρίσκουν ενδιαφέροντα στα μέτρια και στα μικρά. Δεν άνεβαίνουν με το άριστοπροσώουμένο τους σε άπρόσιτα ύψη, δε δίνουν λιγγιώδη ταχύτητα στην κούρσα τους. Ξέρουν αυτοί, ότι το μεγάλο ύψος και η μεγάλη ταχύτητα, θα τους έκανε να χάσουν την έπαφή με τον κόσμο και να μη είναι σε θέση να χαίρονται το τοπίο. Ούτε περνούν συρτά και με βήμα χελώνας. Θα ήταν τότε η άποτελεμάνσι.

Οι συνετοί ξέρουν να δίνουν στην πορεία τους τη μέση ταχύτητα. Τόση, όση τους επιτρέπει ν' απολαύσουν τ' άγαθά της ζωής. Δεν άδειαίνουν μονοκοπανιά το ποτηράκι με το λικέρ. Τό πίνουν γουλιά-γουλιά, και σε κάθε γουλιά κροταλίζουν με ίκανοποίηση τη γλώσσα. Ούτε τοποθετούν οι φρόνιμοι τα ενδιαφέροντά τους πέρα από τις ικανότητές τους. Δεν είναι το όνειρό τους το ταξίδι στη σελήνη.

Επιστρέφουν εύχαριστημένοι από τον περίπατό τους στην Κηφισιά. Ή τέχνη της ζωής είναι να βρίσκει ενδιαφέρον στα μικρά ή σε όσα προσφέρονται δωρεάν από τη φύσι: στα χρώματα του δειλινού, στο φλοίσβο του κύματος, στο κύλισμα των συννεφων...

Να έξερν να χαρής τη μουσική, το βιβλίο, ένα πίνακα ζωγραφικής, την τέχνη σε όλες τις εκδηλώσεις της. Νάχης την πίστι σου, να θερμαίνεται από ιδανικά, ν' άποκτήσης περιεχόμενο και να μη περιμένης να γεμίσης τον εαυτό σου από τον έξω κόσμο.

Κάτι τέτοια και άλλα ακόμα, θα λέγαμε στην κυρία που πλητεί, αν είχε διάθεση να μάς άκούσι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Πρώτης τάξεως παιδί, Καίτη μου!... Δεν μπορεί όμως άκόμη να κόψη μερινές συνήθειες που άπέκτησε στο ναυτικό!...

—Όποτε, βρε άδερφέ, έληγει άπορριμένος ο τοιγυνην. Τού έπτασα μία μπριζόλα έβδομήντα υρά-

—Τάχα, τάχα ο πελάτης — ένας λιγνός, στυφός, έρακιανός τύπος με γυαλικά — άποιακρύνεται απ' το χασάπικο κι' οι περιέργοι τον ρωτούν:

—Μά τί συνέβη;

—Τίποτε, βρε άδερφέ, έληγει άπορριμένος ο τοιγυνην. Τού έπτασα μία μπριζόλα έβδομήντα υρά-

—Τάχα, τάχα ο πελάτης — ένας λιγνός, στυφός, έρακιανός τύπος με γυαλικά — άποιακρύνεται απ' το χασάπικο κι' οι περιέργοι τον ρωτούν:

—Μά τί συνέβη;

—Τίποτε, βρε άδερφέ, έληγει άπορριμένος ο τοιγυνην. Τού έπτασα μία μπριζόλα έβδομήντα υρά-

—Τάχα, τάχα ο πελάτης — ένας λιγνός, στυφός, έρακιανός τύπος με γυαλικά — άποιακρύνεται απ' το χασάπικο κι' οι περιέργοι τον ρωτούν:

—Μά τί συνέβη;

—Τίποτε, βρε άδερφέ, έληγει άπορριμένος ο τοιγυνην. Τού έπτασα μία μπριζόλα έβδομήντα υρά-

—Τάχα, τάχα ο πελάτης — ένας λιγνός, στυφός, έρακιανός τύπος με γυαλικά — άποιακρύνεται απ' το χασάπικο κι' οι περιέργοι τον ρωτούν:

—Μά τί συνέβη;

—Τίποτε, βρε άδερφέ, έληγει άπορριμένος ο τοιγυνην. Τού έπτασα μία μπριζόλα έβδομήντα υρά-

—Τάχα, τάχα ο πελάτης — ένας λιγνός, στυφός, έρακιανός τύπος με γυαλικά — άποιακρύνεται απ' το χασάπικο κι' οι περιέργοι τον ρωτούν:

—Μά τί συνέβη;

—Τίποτε, βρε άδερφέ, έληγει άπορριμένος ο τοιγυνην. Τού έπτασα μία μπριζόλα έβδομήντα υρά-

—Τάχα, τάχα ο πελάτης — ένας λιγνός, στυφός, έρακιανός τύπος με γυαλικά — άποιακρύνεται απ' το χασάπικο κι' οι περιέργοι τον ρωτούν:

—Μά τί συνέβη;

—Τίποτε, βρε άδερφέ, έληγει άπορριμένος ο τοιγυνην. Τού έπτασα μία μπριζόλα έβδομήντα υρά-

—Τάχα, τάχα ο πελάτης — ένας λιγνός, στυφός, έρακιανός τύπος με γυαλικά — άποιακρύνεται απ' το χασάπικο κι' οι περιέργοι τον ρωτούν:

—Μά τί συνέβη;

—Τίποτε, βρε άδερφέ, έληγει άπορριμένος ο τοιγυνην. Τού έπτασα μία μπριζόλα έβδομήντα υρά-

—Τάχα, τάχα ο πελάτης — ένας λιγνός, στυφός, έρακιανός τύπος με γυαλικά — άποιακρύνεται απ' το χασάπικο κι' οι περιέργοι τον ρωτούν:

—Μά τί συνέβη;

—Τίποτε, βρε άδερφέ, έληγει άπορριμένος ο τοιγυνην. Τού έπτασα μία μπριζόλα έβδομήντα υρά-

—Τάχα, τάχα ο πελάτης — ένας λιγνός, στυφός, έρακιανός τύπος με γυαλικά — άποιακρύνεται απ' το χασάπικο κι' οι περιέργοι τον ρωτούν:

—Μά τί συνέβη;

—Τίποτε, βρε άδερφέ, έληγει άπορριμένος ο τοιγυνην. Τού έπτασα μία μπριζόλα έβδομήντα υρά-

ρο χέρι μία θαυμάσια «Ρολς» — ή πιο περίφημη μάρκα άγγλικών αυτοκινήτων — έπρεσε θύμα ενός άστείου κάποιου φίλου του.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

—Όχι. Πού το πούλανε;

—Γράψε στην εταιρεία, στο Λονδίνο, να στο στείλουν.

—Τρώει πολύ μπενζίνα: —Φαγάνα! Άστα.

—Δεν πήρες το καινούργιο μηχανήμα που βασούν στο ντεπόζιτο και ξεδεύεται έλαχιστη μπενζίνα;

Τα δράματα της καρδιάς

ΑΝΩΦΕΛΗ ΠΡΟΣΜΟΝΗ

"Αν ανάρωται τί είναι αυτό που με σπρώχνει να γράψω για τον εαυτό μου, για τους καύμους μου, δεν θα μπορούσα να το προσδιορίσω. Ίσως νάναι το δειλινό που αγγίζει γλυκά κάθε ποτισμένη ψυχή, ίσως η ελπίδα πως γράφοντας κανείς τον πόνο του, ανάκουφίζεται και παρηγοριέται.

Πόσα χρόνια πέρασαν από τότε; Ήμουν νέος, διψασμένος για περιπέτειες και η δίψα αυτή ακριβώς με έσπρωξε να συνδεθώ ερωτικά με μια νέα. Άραγε την αγαπούσα; Όχι. Η καρδιά μου δεν είχε χτυπήσει ως την ώρα για καμιά γυναίκα και μονάχα οι αισθήσεις μου μιλούσαν όταν τυχαίνα να σφίξω κάποια κοπέλλα στην αγκαλιά μου.

Ίσως όμως να μην είχε συμβεί το ίδιο με την Αντέλα που έγειρε στην αγκαλιά μου μ' όλο τον ενθουσιασμό των δεκαοκτώ χρόνων της, μ' όλη την κοριτσίστικη αφέλεια της, παρασυρμένη απ' τους όρκους μου για «αίωνια αγάπη» και τις ψευτικές υποσχέσεις μου. Ίσως κάτι πιο σοβαρό να είχα αισθανθεί γι' αυτή. Και, πραγματικά, περισσότερο από μια φορά, της είχα υποσχεθεί πως θα την παντρευόμουν και η Αντέλα, γλυκιά και αφέλεια, περίμενε τη μέρα που θα της έδινά τ' όνομά μου για να 'αποκαταστήσω μια για πάντα τις παράνομες σχέσεις μας.

Ένα, δύο, τρία, τέσσερα χρόνια, είχαν περάσει και ίσως να μη συνέβαινε το αναπόφευκτο, αν, εγώ, ο έ-

γωιστής, ο ψυχρός κι αλαζονικός νέος που ήμουν τότε, δεν γνώριζα την «αποφασιστική ώρα», όπως λένε, απ' όπου περνάει κάθε άνθρωπος.

Ερωτεύθηκα, ναι, και τούτη τη φορά, σ' αλήθεια. Βρισκόμουν στην έσοχη, σ' ένα φιλικό σπίτι, που με φιλοξενούσε για λίγες μέρες. Απέναντί μου είδα μια μέρα, στο μπαλκόνι ενός διόρφου σπιτιού, μιάν ωραία ταπεινή νέα που είχε μιάν αίθρια γοητεία. Ποιά μαγική στιγμή ήταν εκείνη που έκανε τις καρδιές μας να χτυπήσουν; Δεν θα μπορούσα να το πω, ξέρω μονάχα πως η ψυχή μου σκίρτησε, αντικρύζοντάς την. Μα και η Ροζίν — έτσι λεγόταν η νέα — δεν έμεινε αδιάφορη, και κατάλαβα άμέσως απ' τη φλογερή ματιά της, πως είχε κι' αυτή αισθανθεί το ίδιο σκίρτημα.

Περαιτέρω να πω πόσο αναστάτωνα τα πάντα για να τη γνωρίσω, πόσο γρήγορα ερωτεύθηκε παράφορα ο ένας τον άλλον και πως μέσα σε λίγο διάστημα είχαμε κιόλας αρραβωνιαστεί βιαστικά.

Και η Αντέλα; Η Αντέλα γνώρισε την όδυν, το μαρτύριο της εγκαταλειψής ύστερα από τέσσερα χρόνια στοργής, αφοσίωσης και θυσίας. Σε τίποτα δεν ωφέλησαν τα πύρινα δάκρυά της, η σκέψη ότι την είχαν καταστρέψει ήθελε κι' ανεπανόρθωτα. Κάποτε οι τύψεις με βασάνιζαν, μα τις έδιωχναν σαν κάτι το ενοχλητικό και μονάχα ένα πρόσωπο γέμιζε όλη μου τη

ζωή: το πρόσωπο της Ροζίν μου.

"Εφτασε, τέλος, η ποθητή μέρα του γάμου μας. Παντρευτήκαμε ένα φωτεινό πρωινό, σε ένα απόμειρο, έσοχικό εκκλησάκι, ανάμεσα στα δέντρα και στα αρώματα της άνοιξης. Όλα φαίνονταν να μετέχουν στην άνοιξη, τη μεγάλη χαρά μας, την απέραντη ευτυχία μας...

"Εζησα μέρες γοητείας, τρυφερότητας, πάθους. Ο έρωτάς μας, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο φούντωνε στις καρδιές μας. Ήμουν ο πιο ευτυχισμένος άντρας του κόσμου δίπλα στην αγαπημένη μου, στη μικρή μου Ροζίν, που, μία μέρα, με δάκρυα χαράς στα μάτια, μου ανάγγειλε πως θα γινόταν μητέρα!

Περαιτέρω να μιλήσω για την καινούργια αυτή ευτυχία. Θυμάμαι πως εκείνη τη στιγμή, δεν βρήκα τίποτα να πω, τόσο ήμουν συγκινημένος. Μονάχα με τρυφερότητα, με στοργή, αγκαλιάσα τη γυναίκα μου και τη φίλησα.

Πλησίαζε ωστόσο η μεγάλη αυτή μέρα και στην άναμνη αυτή την τόσο αγωνιώδη και για τους δύο μας, ευχάριστη στο Θεό, για όλη την ευτυχία που μου είχε χαρίσει.

"Ήταν όμως γραφτό από τη σκληρή Μοίρα η ευτυχία μου αυτή να μη βαστάξει πολύ. Σαν κεραυνός έπεσε στο σπίτι μας η τρομερή είδηση. Ο Πιέρ, ο μόνος κι αγαπημένος αδελφός της γυναίκας μου, που βρισκόταν στο Παρίσι για σπουδές, είχε σκοτωθεί σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα.

"Η συγκίνηση που δοκίμασε η Ροζίν, ήταν κάτι το φοβερό. Τίποτα, ούτε η αγάπη μου, ούτε οι περιποιήσεις μου, δεν κατάφεραν να την κάνουν να συνέλθει. Ο γιατρός που είπε πως με τη γέννηση του παιδιού, η νευρική και νοσηρή κατάσταση της γυναίκας μου, θα περνούσε και θα ξανάβρισκε γρήγορα την υγεία της, που είχε κλονιστεί. Μα η γέννηση ήταν κάτι το απίστευτο: το παιδί που ήρθε στον κόσμο, ήταν νεκρό!

...Πέρασαν δυο χρόνια, απ' αυτή τη μέρα, και η σκέψη μου τρέχει στην ψυχιατρική κλινική που περνούσε τη ζωή της η Ροζίν, γιατί το λογικό της έχει σαλέψει. Είναι στιγμές που πάλι με σκέψη και το δικό μου το μυαλό. Δεν ξέρω τί κάνει.

"Ετσι απόμεινα μόνος, δίχως καμιά παρηγοριά στη δυστυχία μου.

Πληρώνα ακριβώς το έγκλημα που κάποτε σή-μερα ελλοιπώθηκα, γιατί την εγκατάλειψα της Αντέλας, που είχε θυσίσει τα πάντα για μένα.

Ο Θεός με τιμώρησε αμείωτα. Ίσως με την τιμωρία αυτή να εξαναγκαστώ, να ελαφρύνω τη συνείδησή μου και να παρουσιαστώ μπροστά του γονατιστός και δίχως πιά το βάρος της αμαρτίας...

ΜΑΡΣΕΛ ΤΕΛΛΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Στο χειμερινό θέατρο «Αργυροπούλου» μετά την δική υπενόκησιν, που έληξε υπέρ της Κ. Γιώτας Λάσκαρη, θα εμφανίζονται από την ερχόμενη εβδομάδα τρεις θιασίοι:

Ο θιασός της Κ. Γιώτας Λάσκαρη που θα παίξει μόνο το βράδυ, ο μουσικός θιασός Σταυρίδη — Στολίγκα — Μαυρέα, που θα παίξει το απόγευμα και το συνκρότημα του Ζωρζ Μελοντι, που θα δίνει κάθε Κυριακή πρώην παραστάσεις.

Στο θέατρο «Παπαϊωαννίου» ετοιμάζεται για τις γιορτές η καινούργια επιθεώρηση της τριάδας Άσκη-Σουρούλη — Σπυροπούλου — Παπαδόπουλου.

Ένα από τα πιο πικάντικα νούμερα της νέας αυτής μουσικής δημιουργίας θα είναι το ιδιότυπο σόλο της Μαρίας Νέζερ, με τον τίτλο «Δοκίμηση Κίνου», με καυστική σάτυρα για τους άδρες.

Στην νέα αυτή επιθεώρηση η Μπελίντα θα λανσάρει μια καινούργια μελωδία που συνθέτει Μουζάκη με τον τίτλο «Προσευχή στην Παναγία» και μία νέα τριφύα σε ρυθμό λαϊκό με τον τίτλο «Τοιγάνες».

Οι βεντέτες της μουσικής μας σκηνής Άννα και Μαρίκα Καλουτά, άναμνα στους όμογενείς, που τις υπεδέχθηκαν στην Άδρια Άμπέμπα, είδαν με πολλή έκπληξη και έναν εκπρόσωπο του καλλιτεχνικού κόσμου του, το ζωγράφο Βασίλ Γερμενί.

Ο Γερμενίς είναι τώρα ζωγράφος της Αύλης της Άδυσσωνίας και έχει το ατελιέ του μέσα στο ανάκτορο. Το βράδυ του Αγίου Νικολάου, ο διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού Γ. Νόβλην Δυνάμειν, έπ' ευκαιρία της γιορτής του, παρουσίασε ολόκληρο καλλιτεχνικό πρόγραμμα, με επί κεφαλής τον κομφορταριστή Γιώργο Οικονομίδη.

Ο Μίμης Τραϊφόρος, έγραψε το οκτάστιχο της βραδιάς, ένα από τα καλύτερά του και η Μαρίκα Νίνου έδωσε μεγάλο κέφι με τα ωραιότερα λαϊκά τραγούδια, που τραγουδούσε έως το πρωί.

Η γιορτή, στην οποία παρέυρεθηκαν περισσότεροι από 100 προσκεκλημένοι, δόθηκε σε ένα μεγάλο γειτονικό καφενείο, που νοικιάσθηκε ειδικά το βράδυ αυτό.

Ο Όμιλος Έθνικων Χορών Έλλαδος του καθηγητού Κ. Γ. Κουσιόπουλου διοργανώνει στις 26 Δεκεμβρίου και ώρα 6 μ.μ. στον Παννασό λίαν ενδιαφέρουσα επίδειξη εθνικών χορών.

Κατά την επίδειξη του αυτή ο Όμιλος θα παρουσιάσει χορούς ιστορικού και λαογραφικού ενδιαφέροντος.

Η επίδειξη θα τελή υπό την προστασία του Κ. Δημάρχου Αθηναίων.

Ο δημοφιλής νεώτερος της Λυυκίας Σκηνής Πέτρος Επιτροπάκης, που βρίσκεται τώρα στην Κρήτη, συνεχίζοντας την καλλιτεχνική του περιόδει, δοκίμασε στη Λάρσα μια μεγάλη έκπληξη. Ένα πρωί τον ζήτησε στο ξενοδοχείο του ένα συμπαθητικό γεροντάκι. "Υστερα από λίγα λεπτά ο Πέτρος, φρεσκο, φρεσκο, παρουσιάσθη στο σάλο με τις πυτζάμες του.

Ο επισκέπτης τον κτύπησε με άπορία και κατόπιν του είπε: «Όχι έσας, θέλω τον πατέρα σας, με τον οποίο είμαστε συμπολεμιστές, πριν από πολλά χρόνια!»

Ο Επιτροπάκης όμως αφού σκέφθηκε λιγάκι του απάντησε: «Εγώ είμαι κύριε ανθυπολοχαγός».

Ο άλλοτε αξιωματικός, που ανεναντίρισε τότε τον πρώην φαντάρο του, δεν μπορούσε να εξηγήσει τόσο πολύ νέος.

Η εξαιρετική μαθήτρια της Σχολής Κλασικού Μπαλέτου Μοριάνω, δις Έλλην Μπενή θα δώσει προσέχως το πρώτο ρεσιτάλ της κλασικού μπαλέτου με την σύμπραξη της ιδίας Έλεν Γαέτα και του Χ. Σανθοπούλου.

Το τραγούδι του Γούναρ «Ένα βράδυ πούβρεχε», αφού κατέκτησε όλη την Ελλάδα, ξετρελαίνεται τώρα την Ιταλία, όπου το τραγουδάει ο Λουτσιάνο Ταγιόλι.

Εν τω μεταξύ ο Νίκος Γούναρς ετοιμάζει ένα νέο λαϊκό τραγούδι με τον τίτλο «Πάλι τάρκανες θάλασσα».

Ο Τζίμης Μακούλης φεύγει αυτήν την εβδομάδα για σειρά εμφανίσεων στην Αίγυπτο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Αϊτίσις θερμότητος

Έκ γάρ του ψύχους του σφοδρού ριγών και τουρτουριών κι' ως κύων φεύ! αδέσποτος εν ταίς οδοίς βαδίζων την τύχην μου την άσφατον, ω παίδες, κατηρώμην και αν δεν ήμην φαλακρός θα έτιλλον την κόμην. Ότε, ω Ζεφ, ω σύλληψις ιδέας φαινής ιδών εις έμβολκόνιον το όραμα γυνής, — Άνοιζον την εξώθυραν θεά! είπον ταχεώς, καθ' ό εκ ψύχους άτυκώς έχω γενή... άρχαίος! Και αυτή την παράκλησιν σαφώς άποδεχθείσα προς δε εκ της σαγήνης μου δεόντως μαγευθείσα μοι ήνοιζεν κι' άνέκραζον: «Μανδάμ, πριν γνωρισθώμεν,

προς θερμανοιν περιπαθώς έλθέ περιτυκθώμεν!» Κακείνη συγκάτενευσε γελώσα μετ' αθρόπτος. Έν οψεί πλεον συναφούς ερωτικής θερμότητος προς ταυτην ουν επεδραμον δικην πεινώντος λυκού, οτε — αλλοί! — ήκησας ο κώων ο του (οίκου) —Ο σύζυξ μου! είπεν αυτή έκνεμποι (σα άρας, κι' άδράξασά με πάραυτα με χειρας (σιθάρας, κουζινικώς μ' ώδήγησεν — ω τι γυνή (μπαμβέσα! θυρίδα δε άνοιξας μοι είπεν: «Εμ (θα μέσας!» Τούτέστιν ουν τα βάσανα έμου δεν έ (κουν τέλος, θερμότητα εξήτησον ό τάλας άνωφέ (λως, θερμότητα ερωτική εν έράσει επιγείω κι' εύρέθην, ω του θάυματος, κλεισμέ (νος εν... ψυγείω!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΤΩΧΟΙ άνθρωποι! Γνωρίζω ότι πλησιάζουν έορταί και είστε όλοι πειναλέοι.

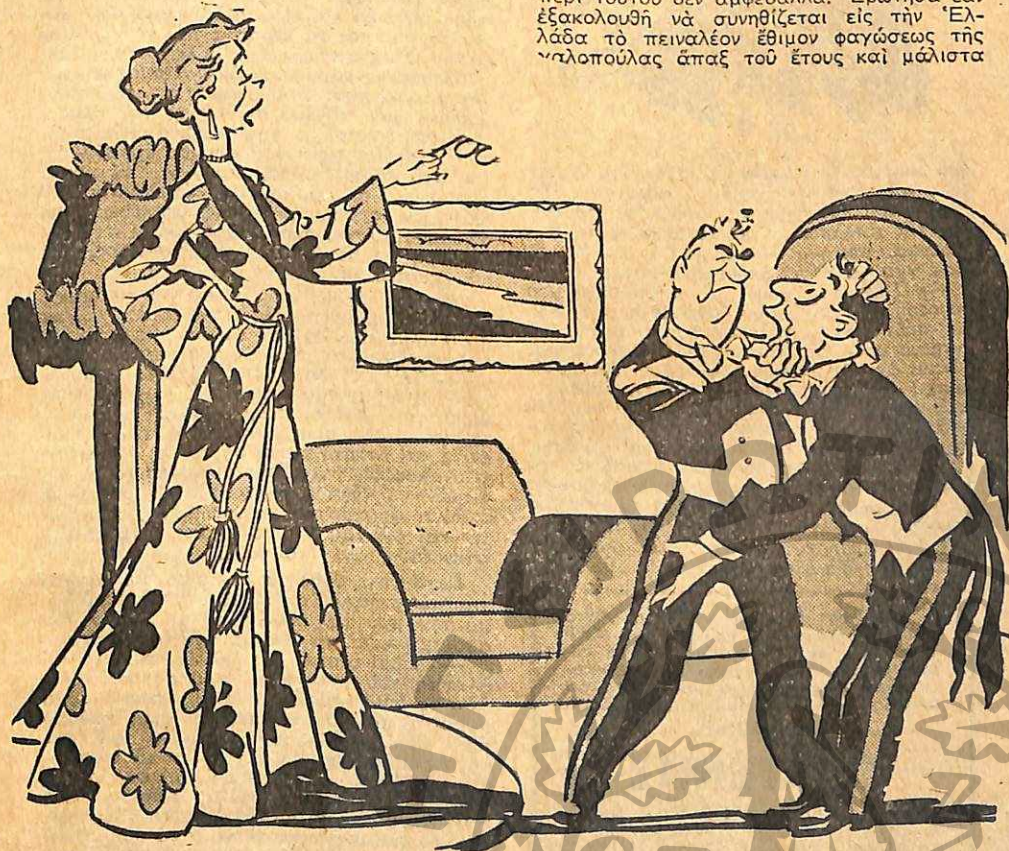
Εμείς οι πλούσιοι και άριστοκράτες έχομε βεβαίως του πλουτίου το γάλα και αν έρωτάτε περί το άτομόν μου παρολο-νότι τρώω με χρυσά κουτάλια, το τελευ-ταίον που σκέπτομαι είναι το φαγητό. Ά-πό άστακά μέχοι φασιανό τα έμπούχτισα όλα και δυστυχώς τίποτα δε μου κάνει γούστο πλέον.

Εν τούτοις, δυστυχώς, έσεις εύρίσκε-σθε (παρά την θέλησιν σας) εις κακό χάλι σ' αυτόν τον πειναλέον τόπον και όνειρεύεσθε γαλόπουλα νομίζοντας ότι κά-τι είναι.

Σας πληροφορώ, λοιπόν, ότι τίποτε δεν είναι τα γαλόπουλα και προσωπικώς έχω φάει στη ζωή μου τόσα, ώστε να τα άη-διάσω όριστικώς.

Και όμως ένεκα πού πλησιάζουν τα Χριστούγεννα κάτι πρέπει να γίνη και με έσας τους πειναλέους, τους πτωχούς άν-θρωπάκους.

Σκεπτομένη, λοιπόν, τοιαύτα καλώ έ-προχτές τον μέγαν σαλονάρχη μου, που

παρουσιάζεται τρεχάλα και στέκεται σου-ζα.

— Διατάξατε, ύψηλοτάτη κυρία, λέει και ύποκλίνεται και κολλά τη μύτη του σεβα-σμίας μέχρι το πάτωμα (ύποχρέωσις πρω-τοκόλλου).

Και τον έρωτά:

— Περύ γαλοπουλών τί ιδέα έχεις, βλάξ;

— Την άρίστην, άπαντά ό πειναλέος. Άπό άπόψεως φαγητού, κυρία, δεν ύπάρ-χει νοστιμώτερο πράγμα από την γαλο-πούλα.

Και λαμβάνει την απάντησιν εις το κε-φάλι:

— Δεν έπείριμένα διαφορετικήν αντίλη-ψιν άνόητε. Έκ στόματος κοράκου βγαίνει «κρά — κρά» και έκ στόματος πειναλέου, ή γαλοπούλα. Όσο και να σας ταίζω εδώ μέσα δεν θα γίνετε άνθρωποι ποτέ, διότι ή πείνα εύρίσκεται εις το αίμα σας. Άνή-κειν, δυστυχώς, εις γενεάν πειναλέον προ-γώνων και είναι φυσικόν να μου δίνης τέ-τοιες απαντήσεις.

Ο μέγας σαλονάρχης μου τα χάνει, γουρλώνει τα μάτια του, ξεροδίδει, κοκκι-νίζει και μου λέει:

Διανομή γαλοπουλών

— Σας ζητώ ταπεινότατα συγγνώμην, ύψηλοτάτη κυρία. Με έρωτήσατε, όμως, τη γνώμη μου.

— Δεν σε ρώτησα, άνόητε εάν σου ά-ρέσει προσωπικώς ή γαλοπούλα, καθ' ότι περύ τούτου δεν άμφέβαλα. Έρώτησα εάν έξασκούσθ ή συνηθίζεται εις την Έλ-λάδα το πειναλέον έθιμον φαγώσεως της γαλοπούλας άπαξ του έτους και μάλιστα

— Κλείστου το, τιτλούχε επί των χα-σκόντων στομάτων!

Ο μέγας στοματάρχης άναλαμβάνει τα καθήκοντά του, κλείνει το κατάπληκτον στό-μα του μεγάλου σαλονάρχου και με ρωτά ύστερα:

— Έν τάξει, κυρία;

— Έν τάξει. Πήγαίνε!... Δεν σε χρειά-ζομαι άλλο!

Και άφού ύποκλίνεται και φεύγει ό μέ-γας τιτλούχος μου επί των χασκόντων στο-μάτων, συνεχίζω:

— Έληξε ή κατάπληξις;

— Έληξε, ύψηλοτάτη κυρία, άπαντά ό μέγας σαλονάρχης.

— Έπανάλαβε μου τί σου είπα και τί άντελήφθης, βλάξ.

— Μάλιστα ύψηλοτάτη κυρία. Έάν άν-τελήφθην καλώς, θέλετε να ταίσετε όλους τους πειναλέους μου επί γαλοπούλας λόγω των προσεχών έορτών των Χριστουγέννων, εις ειδικήν ήμέραν φιλανθρωπίας. Άντελήφθην καλώς;

— Πώς τώπαθες!

— Με άλλα, λόγια, ύψηλοτάτη κυρία, θα γίνη προσεχώς διανομή γαλοπουλών εις τον πτωχόν κόσμον;

— Μάλιστα. Φροντίστε, λοιπόν, από σήμερα και πολύ έγκαιρως να αγοράσετε το αναγκαίον προσν γαλοπούλας και να δι-νετε μία κατ' άτομον. Είς τους χονδρούς χονδρότερες. Είς τους λιγνούς, λιγνότερες. Είς τους παχείς, παχύτερες. Είς τους λε-πτούς λεπτότερες. Έτσι θέλω να φάνε ό-λοι γαλοπούλα και να λένε «εύχαριστού-μεν την ύψηλοτάτην και γαληνοτάτην δε-σποιναν Μαντάμ Σουσού Καντακουζηνού έκ του Κολωνακίου, που επέτρεψε εις τον πειναλέον στόμαχόν μας να έορτάσθ τα Χριστούγεννα».

— Μάλιστα, ύψηλοτάτη κυρία. Θα γίνη άπως διατάξετε!

— Γράφτο, βλάξ!

— Θα το λένε επί λέξει;

— Επί λέξει! Όποιος δεν το λέει σω-στά, θα του αφαιρήται ή γαλοπούλα και θα στερηθή ό στόμαχός του τη μεγάλη έ-ορτήν. Έμπρός, λοιπόν! Άμολύσου και να έκτελεσθούν αι διαταγαί μου έντός εί-κοσι τεσσάρων ώρών.

— Πόσες γαλοπούλες πρέπει να προμη-θευθώμε, ύψηλοτάτη κυρία;

— Όσοι είναι και οι πειναλέοι στόμα-χοι, αρχιπεινάλα! Και φύγε προτού άνοι-ξης πάλιν την στοματάρα σου και καλέσω τον άρμόδιον στοματάρχη, για να σου την ξανακλείση.

Και — εύτυχώς — άπέρχεται, προτού έκραγώ.

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Άπό το έρχόμενο πανηγυρικό Χριστουγενιάρτικο τεύχος του «ΘΗ-ΣΑΥΡΟΥ»

Πώς να εξηγήτε ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΣΑΣ

Ο τελειότερος, πληρέστερος και περισσότερο συγχρονισμένος όνειρο-κρίτης. Συντεταγμένος επί τη βά-σει των σπουδαιότερων συναφών συγγραμμάτων και των τελευταίων πορισμάτων της ψυχναυτικής έ-πιστήμης, περιέχει μεγάλο πλούτο όνείρων με λεξικογραφική σειρά, που τον κάνει εξαιρετικά εύληπτο και εύρηστο.

Ο νέος Όνειροκρίτης ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

σύντομος, ακριβής, περιεκτικός θα έ-ξυπηρετήση τους αναγνώστες μας και θα τους βοηθήση στην κατανό-ησι της μυστηριώδους και προφη-τικής γλώσσας των όνείρων.

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ρωμαίος Μοντέκας και η Ιουλιέττα Καπουλέτου αγαπιούνται μ' όλο που οι οικογένειές τους χωρίζονται από το πιο βαθύ μίσος. Ο Καπουλέτος, που υποπτεύεται την αλήθεια, θέλει γι' αντιπερισπασμό να παντρεύει την κόρη του με τον Πάρη, συγγενή του Άρχοντα της Βερόνας. Για ν' αποφυγή το γάμο αυτόν η Ιουλιέττα πίνει ένα φίλτρο που της προμηθεύει ένας καλόγερος, ο πάτερ-Λαυρέντιος, και πέφτει σ' ένα λήθαργο βαθύ, που μοιάζει με θάνατο. Το σχέδιο είναι να ειδοποιηθεί ο Ρωμαίος και να πάν να την πάρη από το κενотаφείο των Καπουλέτων την ώρα που θα ξυπνήσει. Η παραμύθια όμως συλλαμβάνεται από τον Καπουλέτο, βασανίζεται και πεθαίνει! Η Λαυρέντιος συλλαμβάνεται κι' αυτός και ρίχνεται στη φυλακή! Ποιος θα ειδοποιήσει το Ρωμαίο; Ο δυστυχός έρωτευμένος, νομίζοντας ότι η Ιουλιέττα πέθανε πραγματικά, πάει στο νεκροτάφιο για να τη δει για τελευταία φορά... Έκει βρίσκει το μιστό του αντίηλο, τον Πάρη, που χει πάει να φέρη λουλούδια στην όμορφη κόρη που αγαπούσε κι' αυτός. Ο Ρωμαίος κι' ο Πάρης μονομαχούν με λυσάκι... Ο Ρωμαίος σκοτώνει τον Πάρη. Κι' ύστερα, παραδίδοντας με ένα λαστο και μίαν αχίνα τη σιδερένια πόρτα, ετοιμάζεται να μπη στο κενотаφείο των Καπουλέτων...

— "Ας πάω να τη βρώ τη φτωχιά μου αγαπημένη!... Θα με προσμένει ανυπόμονα... Πόσο διψώ να ενώσω τα χείλια μου με τα δικά της σ' ένα τελευταίο φιλή, που θα ναι μαζί αποχαιρετισμού και καινούργιο σμίεμο!..."

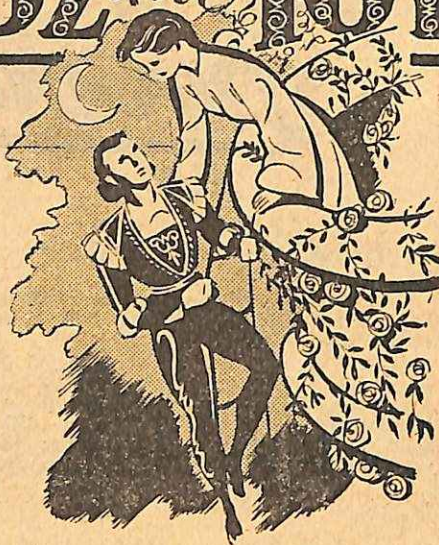
Με το δαυλό στο χέρι, δρασκέλισε το κατώφλι του θανάτου ο Ρωμαίος και βρέθηκε μέσα στο κενотаφείο. Άρχισε να κατεβαίνει τα πέτρινα σκαλοπάτια, χωρίς φόβο κανένα, μ' ένα χαμόγελο έρωτικό στα χλωμά του χείλια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΜΖ'

Το κενотаφείο φωτιζόταν άμυδρά από τη λάμψη του δαυλού, ποκάνει, ανακατεύοντας τη μυρωδιά του ρετινιού, στη βαρεία ατμόσφαιρα του θανάτου. Οί γωνιές μένανε σκοτεινές, γεμάτες απειλητικές σκιές. Αρραδισμένα τα φέρετρα των Καπουλέτων, τα ένα δίπλα στο άλλο, σαρακοφωγμένα, μαυρισμένα από την πολυκαίρια. Και μόνο ένα φέρετρο καινούργιο, ξεχώριζε με το πρώτο ανάμεσα στ' άλλα. Ένα φέρετρο καινούργιο, από μαλακό ξύλο φλαμουριάς, σκεπασμένο όλο με λουλούδια, πνιγμένο στους πιο δροσερούς κάλυκες, που μαραινότουσαν, σκορπίζοντας μέσα στο φρικαστικό υπόγειο, τις πιο απελπισμένες τους ευωδιές...

Ο Ρωμαίος ζύγωσε τρέμοντας σύγκορμος το καινούργιο αυτό φέρετρο και σήκωσε το σκέπασμά του, που δεν ήτανε καρφωμένο. Μπροστά του τότε πρόβαλε, άχνυ, ευγενικό, γεμάτο υπέρκοσμο ομορφιά, το γλυκό προσωπάκι της Ιουλιέττας. Το χαμόγελο δεν είχε ακόμα σβυστή από τα νεανικά χείλακια, που δεν είχε καταφέρει ο θάνατος να πνίξη την ολοζώντανη ομορφιά τους.

Είμεινε ώρα πολλή ο φτωχός έρωτευμένος, θαυμάζοντας με απελπισμένον έρωτα το λατρευτό αυτό πρόσωπο που είχε ολοκληρώσει όλα του τα όνειρα, είχε ενσαρκώσει όλη την ευτυχία του... Δε μπορούσε να το πιστέψη ότι μία τέτοια ολοζώντανη ομορφιά είχε χαθή για πάντα από τη ζωή, για να παραδοθή στην αγκαλιά του θανάτου... Πιο βάρβαρο έγκλημα δε μπορούσε να γίνει! Η ομορφιά γαντζωμένη στα νύχια του Χάρου!... Πώς δε συγκινήθηκε από τέτοια χαρακτηριστικά... Ο βίαιος κλέφτης των ψυχών, και πήρε μαζί του στο βασίλειό των νεκρών αυτό το σάρκινο αριστούργημα, πουχε πλαστή για να ζή και για να μορφοποιή τη ζωή με την παρουσία του... Έχωσε τον άναμμένο δαυλό στη σχισμή

δυο βράχων ο φτωχός έραστής και γονάτισε μπροστά στο άνοιχτο φέρετρο. Τα χείλια του κουνήθηκαν, αφήνοντας τα λόγια της απελπισίας να χαιδεύουνε τα δυο αυτάκια, που... αλλοίμονο!... δεν ήτανε γραφτά να τ' ακούσουνε ποτέ:

— "Ιουλιέττα μου!... Αγαπημένη μου τρυφερή... Γυναίκα μου λατρεμένη... Ο Χάρος πομπιέ όλο της ανάσας σου το άρωματισμένο μέλι, δεν απόκτησε ακόμα καμιά δύναμη άπάνω στην όμορφη σου. Δε σε νίκησε! Της ομορφιάς σου τα σημάδια μένουν ακόμα πορφυρά στο πρόσωπό σου και στα χείλια σου... Νομίζω πως τα λατρεμένα χείλια σου είν' έτοιμα και πρόθυμα να τρεμουλιάσουνε ήδονικά κάτω από την προσμονή του φιλιού μου, και ν' αφίσουνε να γλυστήρησιν άνάμεσα τους ή τριούλλαη τρυφερή όμολογία που θα μου δώση την πιο άπιστευτη εύτυχία: «Σ' αγαπώ!». Μ' αγαπάς!... Το ξέρω, καλή μου... Το ξέρω,

εύγενικά κόρη των όνειρων μου, ότι μ' αγαπάς, ότι ζούσες για μένα, ότι πέθανες για μένα... Και σ' αγαπώ κι' εγώ... Όλη η ζωή ήτανε συγκεντρωμένη σε σένα! ο ήλιος ακτινοδοούσε μέσα από τα μάτια σου, τα βελούδα των πιο φρέσκων καλύκων είχαν απλωθή στα μάγουλά σου, τα πιο λαμπερά μαργαριτάρια αστράφτανε μέσα στο γλυκύτατο στοματάκι σου... Και τώρα, όλα αυτά σφραγιστήκανε επίσημα από την παγερή σφραγίδα του άδυσώπητου, του αιώνιου τέλους!... Δυστυχία, άπιστευτη δυστυχία σκέπασε στα μάτια μου όλη τη γη... Ο ήλιος βασίλεψε πίσω από τα βαρεία σου ματόκλαδα, που αιχμαλωτίσανε πίσω τους για πάντα το όλόλαμπρο φώς της ζωής. Οί κάλυκες μαρμαθήκανε στα μάγουλά σου και τα κεράσια των χειλιών σου χλωμάσανε παγωμένα... Η λάμψη των μαργαριταρένιων σου δοντιών φυλακίστηκε μέσα στο κλειστό σου στοματάκι, που βουδάρθηκε για πάντα, πνιγόντας το τρυφερού «σ' αγαπώ...» την ούδανια μελωδία...

Πνίγηκε η φωνή του φτωχού έραστή, σα στο ξεραμένο του λαγυρύν. Η ματιά του αγκάλιαζε με έρωτική απελπισία το άσπαστο πρόσωπο της αγαπημένης του, πνιγμένη ασυγκίνητη, ψήρα, μέσα στην άνισχυρη θαλπωρή που ξεχύνανε άνώφελα τα έρωτικά του λόγια...

Ζύγωσε ακόμα πιο κοντά το πρόσωπό του στο πρόσωπο της Ιουλιέττας, και με τα χείλια του σχεδόν άπάνω στα χείλια της, συνέχισε το οδυνηρό του παραλήρημα: — "Α! Ιουλιέττα!... Νάξερές πόσο έχεις μείνει ακόμα όμορφη... Τι να πιστέψω;... Πώς είν' έρωτευμένος μαζί σου κι' ο ασυγκίνητος χάρος, και πώς το άσκαρκο αυτό και μιστό τέρας σε φυλάει εδώ μέσα στο σκοτάδι, για ναρχαίται κρυφά να σ' αταμώνη;... Έκανε πασάδα του ο άβυσσος αυτό το φρικαστικό κοιμητήρι, και σε παίρνει και σε χάρεται, άνισχυρη ν' άμυνθης, στην άλη αγαλιά του..."

Πετάχτηκε όρθος ο Ρωμαίος, με τα μάτια του πεταγμένα έξω από το φοβερό θυμό του που τον έπνιγε, με το στομά του άφρισμένο, με τα μαλλιά του όρθωμένα...

— "Ελα, μιστρή αντίηλη!... Φώναζε, κι' η φωνή του αντήχησε φρικαστικά κάτω από το θόλο του κενотаφείου. Παρουσίασου μπροστά μου άν τολμάς, κι' άναμετρήσου μαζί μου... Έλα να σε δώ να μου πής ότι αγαπάς την Ιουλιέττα και να σκορπίσω με λυσάκι το άσκαρκο κορμί σου στους τέσσερις ανέμους!... Έλα, Χάρε!... Πατέρας σου να μου διεκδικήση την Ιουλιέττα, την έρωμένη μου, τη γυναίκα μου... Και τα, την έρωμένη μου, τη γυναίκα μου... Και θα δής τότε πως ξέρω να τη διεκδικώ και πως μπορώ να την κερδίζω!... Μην κρύβεσαι σά δειλός μέσα στα σκοτάδια, κι' βεσαι πάλι ξανακλείσανε, πληγωμένα από το καυτερό φώς που τα χτύπησε, ύστερα από τόσες ώρες σκοταδιού... Σιγά-σιγά, όμως, τα μάτια άνοιξαν πάλι και, πιο έξοικειωμένα με το φώς, γυρίσαν ένα γύρο... Καί, ξαφνικά, η φρίκη τα πλημμύρισε! Μαζί με τη ζωή, ξαναγύρισε στην Ιουλιέττα κι' η θυμολι κι' η συνείδηση της πραγματικότητας... Σιγά-σιγά, οί άναμνήσεις γλυστρούσανε μέσα στο ναρκωμένο μυαλό που έμπνιαν...

Τώρα θυμόταν... Είχε πιή το άγνωστο εκείνο φάρμακο του Λαυρέντιου, κι' είχε βουλήξει στην πιο βαθεί άδυσσο της άναπαύσεως... Ο τεχνητός θάνατος την είχε αγκάλιασε σφιχτά, κάνοντας όλους να πιστέψουν ότι ήταν άληθινός... Κι' έτσι... Άνασκήωθηκε λίγο. Κύτταξε ξανά γύρω της και, ξαφνικά, κατάλαβε! Μία σπαραχτική στριγγιά έσκισε την παγερή σιγή που την τριγύριζε... Βρισκότανε στο κενотаφείο των Καπουλέτων!... Μόνη της, άναμεσα στους νεκρούς... Μόνη της!... Κι' ο Λαυρέντιος!... Κι' η πιστή της παραμύθια!... Κι' ο Ρωμαίος!... Κι' ύστερα, Θε μου, τί ήταν αυτά τα χέρια που την αγκάλια-

— Για να μην έρθης, θα μείνω εδώ, δίπλα στην αγαπημένη μου, πνιγμένη δική μου

γυναίκα!... ψιθύρισε. Ποτέ δεν θα φύγω από τούτο της μαύρης νύχτας το παλάτι... Έσύ λέγεσαι Χάρος, κι' έχεις τα σκουλήκια για υπηρέτες σου! κι' εγώ λέγομαι Ρωμαίος και θα μπω τρίτος ανάμεσα σε σένα και στην αγαπημένη μου που μου κλέψες!... Οχι, άθλιε!... Δε θα κοιμηθής μαζί της!... Δε θα σ' αφήσω να μολύνης το εξάσιο κορμί της με το βρωμερό σου αγκάλιασμα! Έδώ θα μείνω, για να σ' ένοχλώ, για να σ' απειλώ, για να σ' έμποδίζω!... Έδώ θα στήσω το κρεβάτι για την παντοτεινή μου άνάπαυση!... Ας έρθης, Χάρε!... Θα με βρής φυλακα πιστό κι' άκούραστο δίπλα στην κοιμισμένη μου λατρευτή!...

Σταμάτησε λαχανιασμένος από τη φοβερή του ταραχή ο Ρωμαίος, κι' αγκάλιασε για μιά ακόμα φορά το πνεύμορφο κορμί της Ιουλιέττας. Κουνήσανε πάλι τα χλωμά χείλια του, για ν' αφίσουνε να βγη από μέσα τους το στερνό του παράπονο:

— "Μάτια, κυττάχτε την για στερνή φορά!... Χέρια, για στερνή φορά, αγκάλιαστε την!... Και χείλια έσεί, πύλες της ψυχής, σφραγίστε μ' ένα τίμιο έρωτικό σας χτύπημα το παντοτεινό συμβόλαιο: Ποτέ δε θ' αφήσετε το Χάρο να σας πλησιάση!... Ξανασκήωθηκε όρθος ο Ρωμαίος, φοβερός, γεμάτος μεγαλοπρέπεια και παλλήκα-ρία:

— "Ελα τώρα, πικρέ πειρατή!... Βροντοφώνησε. Έλα όδηγέ της άπελπισίας!... Πλησίασε άν τολμάς!... Νικητής σου άπόψε είν' ο Έρως!... Αυτός ένώνει τα δυο πλάσματα που πήγες να χωρίσης έσύ... Τράβηξε το μαχαίρι του, και κύτταξε για μιά ακόμα φορά την Ιουλιέττα:

— Μικρή μου αγαπούλα!... Τόσο μου μούρισε τρυφερά. Ο μαύρος κι' άσκαρκος θαυμαστής σου που σε πήρε από κοντά μου, δε θέλει να με πάρη κι' έμένα!... Με φοβάται!... Ξέρει ότι θα σε κερδίω μόλις βρεθώ πάλι κοντά σου στο σκοτεινό βασίλειο του!... Άδην, που θα το κάνη πρόσχαρο κι' όλόφωτο λιβάδι ο έρωτάς μας... Εγώ όμως θάρρω μόνος μου να σε συναντήσω!... Δεν έχω ανάγκη από τη βοήθειά του... Ιουλιέττα μου, έρχομαι κοντά σου!... Κι' άς τρέψη ο Χάρος!... Είσαι πάλι δική μου... Σήκωσε το μαχαίρι ο Ρωμαίος και το κατέβασε με όρμη στο στήθος του!... Το κρύο ασάβλι μπήκε βαθείά μέσα στην καρδιά του... Ο φτωχός έρωτευμένος έπεσε άπάνω στο φέρετρο της Ιουλιέττας και το αγκάλιασε με την τελευταία του απελπισμένη δύναμη, κι' ύστερα, κολλώντας τα χείλια του στα χείλια της λατρευτής του, μουρμούρισε σά στερνό λυγμό το όνομά της:

— Ιουλιέττα!...

Και ξεψύχησε...

Είμεινε πάλι το κενотаφείο σιωπηλό, όπως σιωπηλό ήτανε τόσους αιώνας... Ο δαυλός έριχνε τις τελευταίες του λαμψίες στη φρικαστική εκείνη εικόνα...

Ξαφνικά, το άσφυο κι' άκίνητο σώμα της Ιουλιέττας, κουνήθηκε λίγο! Τα κλειστά της βλέφαρα τρεμουλιάσανε... Το στομά της μισάνοιξε κι' ένας πνιγμένος, άδύνατος στεναγμός της γλύστρησε μέσα από τα χείλια της... Ύστερα τα μάτια της άνοίξαν. Κι' άμέσως πάλι ξανακλείσανε, πληγωμένα από το καυτερό φώς που τα χτύπησε, ύστερα από τόσες ώρες σκοταδιού... Σιγά-σιγά, όμως, τα μάτια άνοιξαν πάλι και, πιο έξοικειωμένα με το φώς, γυρίσαν ένα γύρο... Καί, ξαφνικά, η φρίκη τα πλημμύρισε! Μαζί με τη ζωή, ξαναγύρισε στην Ιουλιέττα κι' η θυμολι κι' η συνείδηση της πραγματικότητας... Σιγά-σιγά, οί άναμνήσεις γλυστρούσανε μέσα στο ναρκωμένο μυαλό που έμπνιαν...

Τώρα θυμόταν... Είχε πιή το άγνωστο εκείνο φάρμακο του Λαυρέντιου, κι' είχε βουλήξει στην πιο βαθεί άδυσσο της άναπαύσεως... Ο τεχνητός θάνατος την είχε αγκάλιασε σφιχτά, κάνοντας όλους να πιστέψουν ότι ήταν άληθινός... Κι' έτσι... Άνασκήωθηκε λίγο. Κύτταξε ξανά γύρω της και, ξαφνικά, κατάλαβε! Μία σπαραχτική στριγγιά έσκισε την παγερή σιγή που την τριγύριζε... Βρισκότανε στο κενотаφείο των Καπουλέτων!... Μόνη της, άναμεσα στους νεκρούς... Μόνη της!... Κι' ο Λαυρέντιος!... Κι' η πιστή της παραμύθια!... Κι' ο Ρωμαίος!... Κι' ύστερα, Θε μου, τί ήταν αυτά τα χέρια που την αγκάλια-

— Για να μην έρθης, θα μείνω εδώ, δίπλα στην αγαπημένη μου, πνιγμένη δική μου

Στο ερχόμενο τεύχος

Ο

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

με πολύχρωμη έκτύπωση

Φωτο-Ώφσρετ

Σελίδες

100

ζανε; Τάπνισε με τα δυο δικά της και τα έσφιξε με δυσκολία από το κορμί της... Ύστερα, κάτι φοβερό και γλοιώδες ένοιωσε να γλιστρή άνάμεσα στα δαχτύλα της. Το κύτταξε στο τρεμουλιάρικο φώς του δαυλού κι' ένοιωσε καινούργια φρίκη: Αίμα!... Πού είχε βρεθή τόσο αίμα;... Ο φόβος έκανε τη φτωχιά κοπέλλα να φανή ένεργητική, αποφασιστική: Πήδησε έξω από το φέρετρό!... Τα πόδια της όμως μπλεχτήκανε σε κάτι μαλακό, φρικαστικό!... Έσκυψε τρέμοντας και ψηλάφησε με τα χέρια της, και τόπισσε: Ένα ανθρώπινο σώμα, ζεστό ακόμα, πλημμυρισμένο αίμα... Μία δεύτερη στριγγιά έσκισε το λαγυρύνι της!... Ένα ματωμένο πτώμα την είχε αγκάλιασει, την είχε πλημμύρισε αίμα!... Ένοιωθε στα χείλια της τη φοβερή γεύση του ξένου αίματος... Ναι, μα πως είχε βρεθή κοντά της;... Γιατί την είχε αγκάλιασει;... Το μυαλό της δούλευε με άπιστευτη γρηγοράδα: Αυτός ο ματωμένος άνθρωπος ήταν ακόμα ζεστός... Λοιπόν, η δεν ήτανε πεθάνειος, ή μόλις είχε πεθάνει!... Πιός ήταν;... Έδώ, μέσα στο κενотаφείο των Καπουλέτων, όλοι οι νεκροί βρισκότουσαν τοποθετημένοι ταχτικά, μέσα στα φέρετρά τους... Αυτός, χωρίς φέρετρο, ματωμένος, έρχοτανε να καταστρέψη τη θανάσιμη τάξη, την παγερή επίσημότητα του θανάτου!...

Σιγά-σιγά, ο φόβος έδωσε τη θέση του σε μία δυνατή περιέργεια: Η Ιουλιέττα έσκυψε και στο τελευταίο φώς του δαυλού

Ο Ρωμαίος κάρφωσε με όρμη το μαχαίρι στο στήθος του...

που ξεψυχούσε, είδε το πρόσωπο του ματωμένου νεκρού!... Ρωμαίο!... μουρμούρισε, τρελλή από φρίκη.

Και, ξαφνικά, γονάτισε δίπλα του, άρπαξε το πελιδνό του κεφάλι με τα μισάνοιχτα μάτια, παραμέρισε τα ματωμένα μαλλιά και τον κύτταξε...

— Ρωμαίο!... Ρωμαίο μου!... ψιθύρισε ξανά. Τί έκανες;... Γιατί τόκανες αυτό;...

Παραληρούσε η φτωχιά... Άψυχος, όμως, άκίνητος, άσυγκίνητος, έμεινε εκείνος ψυχρός κάτω από τα χείλια της...

Ψαχούλεψε η Ιουλιέττα κι' έπιασε στο ματωμένο στήθος του το μαχαίρι... Ήτανε βαθείά σφηνωμένο στο μέρος της καρδιάς! Το τράβηξε... Το τράβηξε με δύναμη... Και, σιγά-σιγά, τόδγαλε! Το κύτταξε, έτσι όπως ήτανε, πλημμυρισμένο αίμα...

— Κρύο ασάβλι!... ψιθύρισε η πανέμορφη κοπέλλα. Πώς μπόρεσες να μπης τόσο βαθείά στην τριανταφυλλένια σάρκα του λατρευτού μου;... Πώς βρήκες την καρδιά του;... Πώς την έκανες να πάψη να χτυπάη;... Αυτή η καρδιά όμως ήτανε δική μου!... Το χτύπημά της ήτανε το όνομά μου!... Και τώρα, το όνομά μου πνίγηκε για πάντα, μια και η καρδιά που το πρόφερε, σταμάτησε για πάντα...

Άρπαξε το κεφάλι του νεκρού στα χέρια της και κόλλησε τα χείλια της στα παγωμένα δικά του:

— Ρωμαίο!... ψιθύρισε. Γλυκέ μου έγωιστή!... Γιατί έφυγες χωρίς έμένα;... Πώς δέχτηκες να μ' αφήσης μόνη μου στη γη, χωρίς τη λατρετή συντροφιά σου, πνιγμένη για μένα ζωτική ανάγκη, πιο πολύ κι' από τον άνασσαμό του άέρα, κι' από το δροσερό νερό!...

Σταμάτησε λίγο, για να συνεχίση ύστερα:

— Δε φταις έσύ, όμως, δυστυχέ αγαπημένη μου... Πήρες το θάνατό μου για πραγματικό, νομίσες πως μ' είχες χάσει, κι' έτρεξες να με βρής στο βασίλειο του θανάτου... Όσα είπαμε, δε γίνανε... Δε βρέθηκε κανένας να σε πληροφορήση, φτωχέ μου, ότι ο θάνατός μου ήτανε ψεύτικος, ένα μέσο για να γελάσω τους σκληρούς βασανιστές μου και να παραδοθώ ύστερα, ολοζώντανη και πιο πολύ έρωτευμένη, στην πολυπόθητη αγκαλιά σου!... Δε σου είπα κανένας τίποτα!... Όλοι, ή πιστή μου παραμύθια, ο Λαυρέντιος, όλοι με προδώρανε!... Δεν ήρθε κανένας ν' απαλύνη τη φοβερή λύπη που σου προκάλεσε ο θάνατός μου, με τα ζωγόνα λόγια της αλήθειας!... Κι' έτσι, σ' αφήσανε και πνιγμένες μέσα στην απελπισία, φτωχέ μου αγαπημένη!... Σ' αφήσανε να γίνης παρανόλημα του πόνου, που έκανε την έρωτευμένη σου καρδιά στάχτη!... Σ' αφήσανε να σκοτωθής, Ρωμαίο μου, άπάνω στο φέρετρό μου, μ' ένα στερνό σου φιλή άπάνω στα χείλια μου που τα νομίζες πεθάνειος...

Κύτταξε ακόμα μία φορά τα παγωμένα

χαρακτηριστικά του πεθαμένου παλληκαριού και συνέχισε πού σιγά:

— Και τώρα;... Τί θ' απογίνω εγώ, μόνη μου σ' όλη τη γή;... Δεν τό καταλαβαίνεις, Ρωμαιο, ότι, χωρίς έσένα, όλα είναι άδεια και μιστά στα μάτια μου;... Πώς να ζήσω πιά;... Πώς να ύπομεινω τό άσχημο τό βάρος της περιττής μου ζωής;... Χαίδεψε τό μαχαίρι με τρεμουλιαρικά δάχτυλα.

— Έσύ, που βούλιαζες βαθειά μέσ' στην καρδιά του, δέξου να δώσης και στή δική μου καρδιά την αιώνια ανάπαυση!... Έλα, άχνιστό όπως είσαι από τό αίμα τό δικό του, να πλημμυρίσης κι' από τό δικό μου τό αίμα... Έλα ν' ανακατώσης άχνιστό, έρωτευμένο, τά δυό μας αίματα... Έσύ, άγαπημένο μου μαχαίρι, θά με ενώσης με τόν λατρευτό μου άντρα!... Έλα, κι' άς γίνη πασάδα μας έρωτική τό ψυχρό αυτό, τό φρικιαστικό κενотаφίο!... Κι' άς είναι αυτή ή πρώτη και τελευταία νύχτα τού γάμου μας!...

Σήκωσε τό μαχαίρι και τόμπηξε με τη σειρά της στό άδρό της στήθος! Τό μαχαίρι βούλιαξε πειθίνο μέσα στό ροδοπέταλα και στό κρίνια της κορτισίστικης σάρκας, κι' έφτασε την έρωτευμένη της καρδιά, που την είχε ζώσει ή μαύρη άπελπισία...

Τά δάχτυλα της 'Ιουλιέττας ξεσφίχτηκαν... Τό μαχαίρι έμεινε μέσα της... Τά γόνата της λυγίσανε...

— Ρωμαιο μου!... ψιθύρισαν τά χείλια της.

Καί, με μιά τελευταία προσπάθεια, γεμάτη έρωτική απόγνωση, τά χέρια της άγκαλιάσανε τό κορμί του, τά χείλια της κολήσαν άπάνω στό χείλια του...

Και ή ψυχή της ενώθηκε με τη δική του, — ένα ανάλαφρο δίδυμο πέταγμα πρός τόν ύψανό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΜΗ'.

Μέσα στό σκοτεινό κελλί της φυλακής του, ό πάτερ-Λαυρέντιος άκίνητοσε, με τά νύχια της πιο άδάσπαχτης άπελπισίας μπηγμένα βαθειά μέσα στην ψυχή του: 'Η παρμένα δε ζούσε πιά... 'Εκείνος βρισκότανε φυλακισμένος... 'Ο Ρωμαιο έμενε χωρίς είδοποίησι καμμία, ή 'Ιουλιέττα, σέ λίγες ώρες, θά έυπνούσε... Τί θά γινότανε τότε;... Θά μπορούσε ν' άνθξει ή φτωχεια κοπέλλα, μέσα στην τρομαχτική σκηνοθεσία τού θανάτου, τριγυρισμένη από τούς νεκρούς;...

Έπρεπε όπωσδήποτε ό Λαυρέντιος να βγή!... Να κερδίση, με κάθε τρόπο, την έλευθερία του, έστω και για λίγη ώρα, ώσπου να τρέξη, να έλευθερώση τό κορίτσι που θά έυπνούσε, να τό καθυσυάση, να τό όδηγήση στον άγαπημένο του... Κι' ύστερα, θά γυρνούσε πειθίνα ό άγιος άνθρώπος στή φυλακή του, έτοιμος και πρόθυμος να παραδοθή στό πιο σκληρά μαρτύρια με τό χαμόγελο στό χείλια...

Ναί, μά, για να γίνουν αυτά, έπρεπε πρώτα να βγή από κεί μέσα... Σηκώθηκε, πλησίασε τη βαρεία πόρτα τού κελλίου του, κι' άρχισε να τη χτυπά δυνατά, με χέρια και πόδια...

— Άνοιχτε!... φώναξε. Άνοιχτε!... Άνοιχτε!...

Οι φωνές του δονήσανε την ήχώ της φυλακής. Άπάντησι καμμία δεν ήλθαν όμως... 'Ο Λαυρέντιος ξαναφώναξε δυνατά:

— Άνοιχτε μου!... Είδοποίησε τόν Καπουλέτο... Είδοποίησε τόν 'Αρχοντα 'Εσκαλο... Κάτι φοβερό θά γίνη αν δεν άνοίξετε!...

Έπί τέλους, ύστερα από πολλές φωνές και πιο πολλά χτυπήματα, άκουστήκανε βαρεία βήματα βγα από τό κελλί και στό μικρό άνοιγμα πάνω από την πόρτα, φάνηκε πίσω από τά καγκέλλα, τό βλοσυρό πρόσωπο ενός δεσμοφύλακα.

— Πάσε!... πρόσταξε. Τί φωνάζεις έτσι;... Τρελλάθηκες, καλόγερε τού διαόλου;...

— Σε παρακαλώ... ίκέτωσε ό Λαυρέντιος, κολώντας τό χλωμό του πρόσωπο στό άνοιγμα της πόρτας. Είδοποίησε άμέσως, χωρίς αναβολή, τόν Καπουλέτο ή τόν 'Εσκαλο...

— Τί τούς θές;
— Είπ' ανάγκη να τούς δώ, να τούς δώ, να τούς μιλήσω...

— Δεν τούς μιλήσες πριν έρθης εδώ μέσα;... 'Οτι είχες να τούς πής, τούς τό είπες και τό άκούσανε...

— Όχι! Δεν τούς τό είπα όλα... Έχω να τούς πώ κάτι τρομερό, κάτι που τούς ενδιαφέρει ζωτικά...

Σήκωσε τούς ώμους του ό δεσμοφύλακας:

— Έ, κι' εγώ τί θές να σου κάνω;... — Να τούς είδοποιήσης όθι θέλω να τούς μιλήσω. Δεν άκουσες;...

Έμεινε για λίγο σιωπηλός, άναποφασιστός ό δεσμοφύλακας.

— Είναι ανάγκη, είπες;... ρώτησε τό φυλακισμένο.

— Μεγάλη ανάγκη!... Πόσες φορές πρέπει να στό πώ;...

Χαμήλωσε λίγο τη φωνή του ό Λαυρέντιος και πρόσθεσε:

— Από αυτό πούχω να τούς πώ κρέμεται ή ζωή της κόρης τού Καπουλέτου!...

Ό δεσμοφύλακας τράβηξε φοβισμένος τό πρόσωπό του πίσω:

— Τί λές;... φώναξε. Τρελλάθηκες;... Για ποιά ζωή μου λές, άφου ή κόρη τού Καπουλέτου πέθανε και θάφτηκε;...

— Δεν πέθανε!... Αυτό είναι τό μυστικό... Θάφτηκε ζωντανή!...

— Ζωντανή!... έκανε ό δεσμοφύλακας άνοιγοντας μεγάλα τά μάτια του από την έκπληξη.

— Ναί... Και κάθε στιγμή που περνάει, μπορεί να έυπνήση μέσα στους τάφους και να τρελλαθή από τό φόβο της!...

— Τι φοιχτά παραμυθία είν' αυτά που μου τσαμπουνάς;... είπε μέσα από τά δόντια του ό δεσμοφύλακας.

— Δεν είναι παραμυθία! είναι ή ολοκάθαρη αλήθεια... Τρέξε και είδοποίησε αυτούς που σου είπα, για να προλάβης έτσι την πιο μεγάλη, την πιο τραγική κατάσταση!...

Έμεινε ξανά σκεπτικός ό δεσμοφύλακας:

— Καλά!... είπε στό τέλος. Έγώ όμως δε μπορώ να είδοποιήσω παρά μόνο τό διευθυντή της φυλακής... Κι' αυτός πιά, άς κάνει ότι νομίζει...

— Είδοποίησέ τον, λοιπόν, και γρήγορα!...

Έφυγε ό δεσμοφύλακας κι' έλειψε άρκετή ώρα. Ύστερα άκουστήκανε τά βήματα δυό ανθρώπων, να πλησιάζουνε στό καλλι τού Λαυρέντιου. Ένα κλειδί έτριξε στην κλειδαριά και μπήκε ένας μεσόκο-

πος άντρας. 'Ο δεσμοφύλακας έμεινε στό κατώφλι.

— Έσύ είσαι που θές να μου μιλήσης;... ρώτησε άπότομο ό διευθυντής τών φυλακών τόν καλόγερο.

— Ναί... Έχω να σου άποκαλύψω κάτι φοβερό: 'Η κόρη τού Καπουλέτου που θάφτηκε γιατί νομίστηκε πεθαμένη, είναι ζωντανή!...

Ό διευθυντής κύτταξε φιλύποπτα τό φυλακισμένο:

— Κάτι τέτοια παραμυθία μούπε κι' ό δεσμοφύλακας... άποκρίθηκε.

— Είναι αλήθεια, σου λέω... Και δε ζητώ παρά μόνο την εύκαιρία να τό άποδείξω... Πηγαίνε με στό νεκροταφείο, όπου είναι θαμμένη ή κόρη τού Καπουλέτου, και θά δής πως θά έυπνήση, αν δεν έχη κιόλα έυπνήσει!...

Ό διευθυντής έμεινε σιωπηλός, βαθειά συλλογισμένος. Στο τέλος, είπε:

— Αυτό που λές είναι πολύ σοβαρό... Πρέπει να εξακριβωθή αν λές την αλήθεια... Κι' επί τέλους, στό χέρια μας σ' έχουμε!... Άν μάς λές ψέμματα, επιβαρύνεις τη θέσι σου...

— Δε λέω ψέμματα!... Σ' όρκίζουμαι στό Θεό!... Βγάλε με από δω μέσα!... Πηγαίνε με στό νεκροταφείο, κι' εκεί θά σάς άποδείξω ότι λέω την αλήθεια...

— Έλα, λοιπόν... Θά σε στείλω με καλή συνοδεία στον 'Αρχοντα 'Εσκαλο...

Σε λίγο, ό πάτερ-Λαυρέντιος, άνάμεινα σε δυό δυνατούς δεσμοφύλακες, έδωαινε από τη φυλακή για να όδηγηθή στό άνάκτορο τού 'Αρχοντα.

Ό 'Εσκαλος τόν δέχτηκε άμέσως στό ιδιαίτερο διαμέρισμά του.

— Τι τρέχει;... τόν ρώτησε. Είπες ότι θές να μου μιλήσης...

— Ναί, 'Αρχοντα...

— Άπάνω σε τί;...

— 'Αρχοντα 'Εσκαλε!... 'Ομολογώ ότι έγώ έστειλα στην κόρη τού Καπουλέτου τό φάρμακο που την έκανε να φανή σαν πεθαμένη...

— Να φανή;... ρώτησε ό 'Αρχοντας χλωμιάζοντας.

— Ναί... Γιατί τό φάρμακο δεν ήτανε δηλητήριο, αλλά μόνο ένα δυνατό, αξιοθαύμαστο ναρκωτικό...

— Ναρκωτικό;... Τί λές, καλόγερε;...

— Ναί... Ένα θαυματουργό ναρκωτικό, που, όποιος τό πιή, φαίνεται σαν πραγματικός νεκρός: Τά μελη του έυλιάζουνε και παγώνουν, ή καρδιά του παύει να λει- χτυπά, οι αισθήσεις του παύουν να λειτουργούν... Έτσι γελαστήκανε όλοι και με την κόρη τού Καπουλέτου...

— Και γιατί της τόδωσες αυτό τό φάρμακο;

— Για να τη βοηθήσω να μην παντρευτή αυτόν που ήθελε να της επιβάλη ό πάτερ της, αλλά αυτόν πουχε διαλέξει ή καρδιά της... 'Η σκέψι μου ήταν απλή: Αν την παίρνανε για πεθαμένη και θά τη θάβανε, 'Η νάρκωσι της θά διαρκούσε σα ρανταδύο ώρες από την ώρα πουπτε ο φάρμακο... Σ' αυτό τό διάστημα, είχε ό μόνος νεαρός και άνεργος 'Ατυχίδης.

Έπί τέλους μια δεσποινίς πλησιάζει και τού λέει:

— 'Η σειρά σας, κύριε, περάστε...

Ό 'Ατυχίδης περνάει και μπαίνει στό γραφείο τού διευθυντού, που άρχίζει να τόν ρωτά:

— Ξέρετε άγγλικά, γαλλικά, λογιστικά;

— Μάλιστα κύριε διευθυντά.

— Στενογραφία;

— Και στενογραφία, κύριε διευθυντά.

— Έ, λοιπόν, τί θέλετε από μάς;

— Να προσληφθώ, κύριε διευθυντά.

— Άδύνατον, νεαρό μου!

— Μα γιατί;

— Γιατί ζητάμε κάποιον, που να μη γνωρίζει τίποτε απ' αυτά!

Ό 'Ατυχίδης, που με τό ζόρι κρατιόταν στό πόδια του, κατορθώνει να βγή από τό γραφείο τού διευθυντού.

Στό διάδρομο όμως, εντελώς τυχερά, άκούει την έξησε συζήτηση μεταξύ δυό υπολλήλων:

— Δεν ήρθε σήμερα ό κ. διευθυντής;

— Όχι, αλλά τόν αντικαθιστά ό α- δελφός του.

— Μπα! Έκει και άδερφο; Και πού ήταν τόσα χρόνια;

— Στο ψυχιατρείο!

Κόκαλο ό φτωχός 'Ατυχίδης.

Ο ΦΑΚΟΣ

προς άντρας. 'Ο δεσμοφύλακας έμεινε στό κατώφλι.

— Έσύ είσαι που θές να μου μιλή- σης;... ρώτησε άπότομο ό διευθυντής τών φυλακών τόν καλόγερο.

— Ναί... Έχω να σου άποκαλύψω κά- τι φοβερό: 'Η κόρη τού Καπουλέτου που θάφτηκε γιατί νομίστηκε πεθαμένη, είναι ζωντανή!...

Ό διευθυντής κύτταξε φιλύποπτα τό φυλακισμένο:

— Κάτι τέτοια παραμυθία μούπε κι' ό δεσμοφύλακας... άποκρίθηκε.

— Είναι αλήθεια, σου λέω... Και δε ζητώ παρά μόνο την εύκαιρία να τό άποδείξω... Πηγαίνε με στό νεκροταφείο, όπου είναι θαμμένη ή κόρη τού Καπουλέ- του, και θά δής πως θά έυπνήση, αν δεν έχη κιόλα έυπνήσει!...

Ό διευθυντής έμεινε σιωπηλός, βαθειά συλλογισμένος. Στο τέλος, είπε:

— Αυτό που λές είναι πολύ σοβαρό... Πρέπει να εξακριβωθή αν λές την αλήθεια... Κι' επί τέλους, στό χέρια μας σ' έχου- με!... Άν μάς λές ψέμματα, επιβαρύνεις τη θέσι σου...

— Δε λέω ψέμματα!... Σ' όρκίζουμαι στό Θεό!... Βγάλε με από δω μέσα!... Πηγαίνε με στό νεκροταφείο, κι' εκεί θά σάς άποδείξω ότι λέω την αλήθεια...

— Έλα, λοιπόν... Θά σε στείλω με κα- λή συνοδεία στον 'Αρχοντα 'Εσκαλο...

Σε λίγο, ό πάτερ-Λαυρέντιος, άνάμει- σα σε δυό δυνατούς δεσμοφύλακες, έδωαι- νε από τη φυλακή για να όδηγηθή στό ά- νάκτορο τού 'Αρχοντα.

Ό 'Εσκαλος τόν δέχτηκε άμέσως στό ιδιαίτερο διαμέρισμά του.

— Τι τρέχει;... τόν ρώτησε. Είπες ότι θές να μου μιλήσης...

— Ναί, 'Αρχοντα...

— Άπάνω σε τί;...

— 'Αρχοντα 'Εσκαλε!... 'Ομολογώ ότι έγώ έστειλα στην κόρη τού Καπουλέτου τό φάρμακο που την έκανε να φανή σαν πεθαμένη...

— Να φανή;... ρώτησε ό 'Αρχοντας χλωμιάζοντας.

— Ναί... Γιατί τό φάρμακο δεν ήτανε δηλητήριο, αλλά μόνο ένα δυνατό, αξιο- θαύμαστο ναρκωτικό...

— Ναρκωτικό;... Τί λές, καλόγερε;...

— Ναί... Ένα θαυματουργό ναρκωτι- κό, που, όποιος τό πιή, φαίνεται σαν πρ- αγματικός νεκρός: Τά μελη του έυλιάζου- νε και παγώνουν, ή καρδιά του παύει να λει- χτυπά, οι αισθήσεις του παύουν να λει- τουργούν... Έτσι γελαστήκανε όλοι και με την κόρη τού Καπουλέτου...

— Και γιατί της τόδωσες αυτό τό φάρ- μακο;

— Για να τη βοηθήσω να μην παντρευ- τή αυτόν που ήθελε να της επιβάλη ό πα- τέρας της, αλλά αυτόν πουχε διαλέξει ή καρδιά της... 'Η σκέψι μου ήταν απλή: Αν την παίρνανε για πεθαμένη και θά τη θάβανε, 'Η νάρκωσι της θά διαρκούσε σα ρανταδύο ώρες από την ώρα πουπτε ο φάρμακο... Σ' αυτό τό διάστημα, είχε ό μόνος νεαρός και άνεργος 'Ατυχίδης.

Έπί τέλους μια δεσποινίς πλησιάζει και τού λέει:

— 'Η σειρά σας, κύριε, περάστε...

Ό 'Ατυχίδης περνάει και μπαίνει στό γραφείο τού διευθυντού, που άρχίζει να τόν ρωτά:

— Ξέρετε άγγλικά, γαλλικά, λογισ- τικά;

— Μάλιστα κύριε διευθυντά.

— Στενογραφία;

— Και στενογραφία, κύριε διευθυντά.

— Έ, λοιπόν, τί θέλετε από μάς;

— Να προσληφθώ, κύριε διευθυντά.

— Άδύνατον, νεαρό μου!

— Μα γιατί;

— Γιατί ζητάμε κάποιον, που να μη γνωρίζει τίποτε απ' αυτά!

Ό 'Ατυχίδης, που με τό ζόρι κρατιόταν στό πόδια του, κατορθώνει να βγή από τό γραφείο τού διευθυντού.

Στό διάδρομο όμως, εντελώς τυχερά, άκούει την έξησε συζήτηση μεταξύ δυό υπολλήλων:

— Δεν ήρθε σήμερα ό κ. διευθυντής;

— Όχι, αλλά τόν αντικαθιστά ό α- δελφός του.

— Μπα! Έκει και άδερφο; Και πού ήταν τόσα χρόνια;

— Στο ψυχιατρείο!

Κόκαλο ό φτωχός 'Ατυχίδης.

Ο ΦΑΚΟΣ

προς άντρας. 'Ο δεσμοφύλακας έμεινε στό κατώφλι.

— Έσύ είσαι που θές να μου μιλή- σης;... ρώτησε άπότομο ό διευθυντής τών φυλακών τόν καλόγερο.

— Ναί... Έχω να σου άποκαλύψω κά- τι φοβερό: 'Η κόρη τού Καπουλέτου που θάφτηκε γιατί νομίστηκε πεθαμένη, είναι ζωντανή!...

Ό διευθυντής κύτταξε φιλύποπτα τό φυλακισμένο:

— Κάτι τέτοια παραμυθία μούπε κι' ό δεσμοφύλακας... άποκρίθηκε.

— Είναι αλήθεια, σου λέω... Και δε ζητώ παρά μόνο την εύκαιρία να τό άποδείξω... Πηγαίνε με στό νεκροταφείο, όπου είναι θαμμένη ή κόρη τού Καπουλέ- του, και θά δής πως θά έυπνήση, αν δεν έχη κιόλα έυπνήσει!...

Ό διευθυντής έμεινε σιωπηλός, βαθειά συλλογισμένος. Στο τέλος, είπε:

— Αυτό που λές είναι πολύ σοβαρό... Πρέπει να εξακριβωθή αν λές την αλήθεια... Κι' επί τέλους, στό χέρια μας σ' έχου- με!... Άν μάς λές ψέμματα, επιβαρύνεις τη θέσι σου...

— Δε λέω ψέμματα!... Σ' όρκίζουμαι στό Θεό!... Βγάλε με από δω μέσα!... Πηγαίνε με στό νεκροταφείο, κι' εκεί θά σάς άποδείξω ότι λέω την αλήθεια...

— Έλα, λοιπόν... Θά σε στείλω με κα- λή συνοδεία στον 'Αρχοντα 'Εσκαλο...

Σε λίγο, ό πάτερ-Λαυρέντιος, άνάμει- σα σε δυό δυνατούς δεσμοφύλακες, έδωαι- νε από τη φυλακή για να όδηγηθή στό ά- νάκτορο τού 'Αρχοντα.

Ό 'Εσκαλος τόν δέχτηκε άμέσως στό ιδιαίτερο διαμέρισμά του.

— Τι τρέχει;... τόν ρώτησε. Είπες ότι θές να μου μιλήσης...

— Ναί, 'Αρχοντα...

— Άπάνω σε τί;...

— 'Αρχοντα 'Εσκαλε!... 'Ομολογώ ότι έγώ έστειλα στην κόρη τού Καπουλέτου τό φάρμακο που την έκανε να φανή σαν πεθαμένη...

— Να φανή;... ρώτησε ό 'Αρχοντας χλωμιάζοντας.

— Ναί... Γιατί τό φάρμακο δεν ήτανε δηλητήριο, αλλά μόνο ένα δυνατό, αξιο- θαύμαστο ναρκωτικό...

— Ναρκωτικό;... Τί λές, καλόγερε;...

— Ναί... Ένα θαυματουργό ναρκωτι- κό, που, όποιος τό πιή, φαίνεται σαν πρ- αγματικός νεκρός: Τά μελη του έυλιάζου- νε και παγώνουν, ή καρδιά του παύει να λει- χτυπά, οι αισθήσεις του παύουν να λει- τουργούν... Έτσι γελαστήκανε όλοι και με την κόρη τού Καπουλέτου...

— Και γιατί της τόδωσες αυτό τό φάρ- μακο;

— Για να τη βοηθήσω να μην παντρευ- τή αυτόν που ήθελε να της επιβάλη ό πα- τέρας της, αλλά αυτόν πουχε διαλέξει ή καρδιά της... 'Η σκέψι μου ήταν απλή: Αν την παίρνανε για πεθαμένη και θά τη θάβανε, 'Η νάρκωσι της θά διαρκούσε σα ρανταδύο ώρες από την ώρα πουπτε ο φάρμακο... Σ' αυτό τό διάστημα, είχε ό μόνος νεαρός και άνεργος 'Ατυχίδης.

Έπί τέλους μια δεσποινίς πλησιάζει και τού λέει:

— 'Η σειρά σας, κύριε, περάστε...

Ό 'Ατυχίδης περνάει και μπαίνει στό γραφείο τού διευθυντού, που άρχίζει να τόν ρωτά:

— Ξέρετε άγγλικά, γαλλικά, λογισ- τικά;

— Μάλιστα κύριε διευθυντά.

— Στενογραφία;

— Και στενογραφία, κύριε διευθυντά.

— Έ, λοιπόν, τί θέλετε από μάς;

— Να προσληφθώ, κύριε διευθυντά.

— Άδύνατον, νεαρό μου!

— Μα γιατί;

— Γιατί ζητάμε κάποιον, που να μη γνωρίζει τίποτε απ' αυτά!

Ό 'Ατυχίδης, που με τό ζόρι κρατιόταν στό πόδια του, κατορθώνει να βγή από τό γραφείο τού διευθυντού.

Στό διάδρομο όμως, εντελώς τυχερά, άκούει την έξησε συζήτηση μεταξύ δυό υπολλήλων:

— Δεν ήρθε σήμερα ό κ. διευθυντής;

— Όχι, αλλά τόν αντικαθιστά ό α- δελφός του.

— Μπα! Έκει και άδερφο; Και πού ήταν τόσα χρόνια;

— Στο ψυχιατρείο!

Κόκαλο ό φτωχός 'Ατυχίδης.

Ο ΦΑΚΟΣ

θα έυπνούσε, κι' άποφάσισα να σου τά πώ όλα έσένα, 'Αρχοντα 'Εσκαλε, παρα- καλώντας σε να μην άργήσης!... Έλα, άς πάμε στό νεκροταφείο για να προφτά- σουμε τό έυπνημα της φτωχιάς της κό- ρης... Άφου δε μόρεσα να της έξασφαλί- σω την εύτυχία, άς της σώσω τούλάχι- στον τό λογικό, τη ζωή!...

Νευρικός, έκανε μια - δυό βόλτες μέσα στό δωμάτιο ό 'Αρχοντας της Βερόνας.

— Πρέπει να είδοποιήσουμε τόν Κα- πουλέτο... ψιθύρισε, σά να μίλούσε μόνος του.

Ό Καλόγερος έπεσε στό πόδια τού 'Αρχοντα:

— Τί τόν θές τόν Καπουλέτο;... μουρ- μούρισε, άγκαλιάζοντας τά πόδια του σ' ένα έξεπασμα ίκετευτικής ταπεινώσης.

— Τόν Καπουλέτο;... Μά, σαν πατέ- ρας της, πρέπει να μάθη αύτός πρώτα όλ' αυτά που άφορούνε την κόρη του...

— Άστονε τόν Καπουλέτο, 'Αρχοντα!;... Άς είδοποιήσουμε μόνο τό Ρωμαιο, κι' άς πάμε μυστικά, χωρίς μάρτυρες, μαζί του μόνο στό νεκροταφείο...

— Για ποιά λόγο;...

— 'Αρχοντα... Έσύ είσαι άνθρωπος με καρδιά... Εύκόλυνε τά δυό αυτά παιδιά να βρούν επί τέλους την εύτυχία!...

— Με ποιόν τρόπο να τά διευκολύνω;...

— Να άς πάμε μόνονι μας στό νεκρο- ταφείο... Μαζί με τό Ρωμαιο... 'Η ακόμα καλύτερα, άς μην πάμε καθόλου έμεις' άς πάη μόνος του, είδοποιημένος από ένα έμπιστό σου πρόσωπο, ό Ρωμαιο;...

— Κι' ύστερα;...

— Ύστερα... Άστον αυτόν να τά κα- νονίσω... Άστον να την πάρη μακριά από τη Βερόνα, και να ζήση

Νοσοκομείο ΓΙΑ ΥΓΙΕΙΣ

Για ν' αποδειχθεί μια έπιστημονική θεωρία

"Αν συμβεί — δ μη γένοιτο — να είσατε τόσο άρρωστος ώστε να μη μπορείτε να σταθείτε στα πόδια σας, αν έχετε μια απ' τις πολλές σοβαρές ασθένειες με τις οποίες φιλοδώρησε ή φύσισ την ανθρωπότητα τόσο γενναίως, υπάρχει ένα νοσοκομείο... που θα σας κλείσει άσυζητητά την πόρτα του! Κανείς απ' τους πολυάριθμους γιατρούς του δεν θα κάνει το παραμικρό για να σας ξαναδώσει την υγεία σας, και καμμία απ' τις νοσοκόμες του δεν θα ενδιαφερθεί για τους πόνους σας... Το παράδειγμα αυτό νοσοκομείο βρίσκεται στο Λίβερπουλ της Άγγλιας, στον οδό Μάρτλ. Έχει δε την ονομασία «Νοσοκομείον Προληπτικής Ιατρικής».

Για να μη κανείς σ' αυτό, πρέπει απαραίτητως να είναι... ύγιης, και ηλικίας 35 χρονών!

Ίδρυται το πρωτότυπο νοσοκομείο ήσαν μερικοί γιατροί, που πίστευαν στη θεωρία ότι η «επικίνδυνη ηλικία» για άντρες και γυναίκες είναι τα 35 χρόνια, γιατί τότε αρχίζουν οι διάφορες αρρώστιες να υπονομεύουν επικίνδυνα τον ανθρώπινο οργανισμό. Η θεωρία αυτή βασίζονταν σε μελέτες και παρατηρήσεις πολλών ετών. Για ν' αποδειχθεί λοιπόν κατά πόσον αληθεύει, ιδρύθηκε το νοσοκομείο της οδού Μάρτλ.

Γιατροί και νοσοκόμοι προσφέρουν τις υπηρεσίες τους εθελοντικά και τελείως δωρεάν.

"Όπως είπαμε και πιο πάνω, άδιαφορούν τελείως για τους άρρωστους και τους άναπνους, για τους οποίους υπάρχουν τόσα άλλα κοινά νοσοκομεία. Ένδιαφέρονται να εξετάσουν μόνο άντρες και γυναίκες ηλικίας 35 ετών, που είναι φαινομενικά υγιείς.

Λέμε δε «φαινομενικά», γιατί είναι άπιστευτα μεγάλο το ποσοστό των ανθρώπων αυτών, που αποκαλύπτεται με την εξέταση πως βρίσκονται στα πρώτα στάδια κάποιας ύπουλης και σοβαρής ασθένειας! "Όσο πιο γερός φαίνεται κανείς, τόσο περισσότερο ενδιαφέρον έχουν οι γιατροί του νοσοκομείου να τον εξετάσουν.

Είναι δε αρκετά μεγάλος ο κατάλογος των προσώπων που περιμένουν σειρά, για να λάβουν μέρος στο πείραμα.

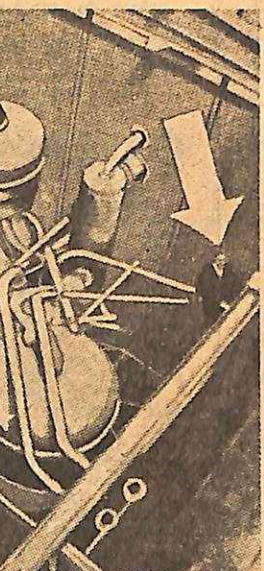
Κάθε δωμάτιο του νοσοκομείου χωρίζεται με κουρτίνες σε μικρά διαμερίσματα, που έχουν τις επιγραφές «Καρδιά», «Πνεύμονες», «Μύτη», «Αιμάδα», «Αυτιά», «Μάτια» κλπ. "Όλη η εξέταση διαρκεί 4 ώρες περίπου. "Ο εξέταζόμενος περνάει διαδοχικά απ' όλους τους θαλάμους, έχοντας μαζί του το δελτίο του, στο οποίο σημειώνει ο κάθε ειδικός γιατρός τις παρατηρήσεις του.

"Υστερα το δελτίο αυτό μένει στο αρχείο του νοσοκομείου, απ' όπου μπορεί να το πάρει για λόγους έπιστημονικής μελέτης η Ιατρική Ακαδημία — αλλά μόνο με τη συγκατάθεση του ενδιαφερομένου. Η Ακαδημία αυτή παρακολουθεί με πολύ ενδιαφέρον το πείραμα, όσο αυξάνουν τα στοιχεία που συγκεντρώνονται.

"Ο εξέταζόμενος δεν πληρώνει απολύτως τίποτα. "Αν βρεθεί πως έχει κάποια ασθένεια, δεν είναι καθόλου υποχρεωμένος να συμμορφωθεί με τις συμβουλές των γιατρών του νοσοκομείου. Κι' εκείνοι πάλι κρατούν μυστική την περίπτωση του — εκτός αν πρόκειται για τις ασθένειες εκείνες που δηλώνονται υποχρεωτικά από τους γιατρούς. "Αν χρειαστεί το δελτίο του, μπορεί να το πάρει, αλλά με τον όρο να το επιστρέψει ύστερα στο νοσοκομείο.

Παρ' όλο τον ένθουσιασμό των γιατρών που συμμετέχουν στο πείραμα, θα χρειαζόταν να περάσουν μερικά χρόνια ως ότου να συγκεντρωθούν αρκετά στοιχεία, να συσχετισθούν μεταξύ τους και να διατυπωθούν θετικά συμπεράσματα. "Υπάρχουν όμως ήδη ενδείξεις πως άζει τον κόπο όλη αυτή η εργασία που γίνεται.

"Αν λοιπόν βρεθείτε ποτέ στο Λίβερπουλ, κι' αν τυχόν είσθε ύγιης και 35 ετών, επισκεφθείτε το νοσοκομείο της οδού Μάρτλ. Δεν έχετε ποιά... έκπληξη μπορεί να σας περιμένει!

ΝΕΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Το μηχανήμα, που βλέπετε είναι το πρώτο, στο είδος του, που κατασκευάστηκε στον κόσμο. Περιμένει έτοιμο στο Χελρηνγκελάρντ της Βαυαρίας να φορτωθεί για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Μέσα σε μία ώρα παράγει από τον άερα 9.000 κυβικά μέτρα οξυγόνου και 18.000 κυβικά ανθρακικού οξέος.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΗΘΕΛΑ ΝΑΧΑ

Κάποιες δλόγλυκες βραδυές
πως πρέπει, φως μου, να στο πώ;
"Ηθελα ναχα δυο καρδιές,
πως διπλά να σ' αγαπάω.
Κι' είναι αυτή μου η επιθυμία
τόσο ξανά πολύ μεγάλη,
ώστε αν ράγιζε ή μια,
να σ' αγαπούσα με την άλλη.

Και σου το λέω πιο απλά:
"Ηθελα, αγάπη μου τρελλή,
ναχα τα μάτια μου διπλά
να σε κοιτάζω πιο πολύ.
Κι' όταν σε παίρνω αγαλιά
διπλά να είχα και τα χείλια
τα πεντακόσια μου φιλά
να τα αισθανόμουν για χίλια!

Μην το περάσης για φευτιά,
θάνοιθα άπιστευτες χαρές,
αν είχα και διπλά τ' αυτιά
για να σ' ακούω δυο φορές.
Και μία σου λέξι τρυφερή
που τόσο χαρωπή τη βόισα,
μέσ' της καρδιάς μου να μουή
ν' αποτυπώνεται το δίσκο!...

Τ'ό βλέπεις πόσο σ' αγαπώ
το νοιώθεις πόσο σε πιστεύω,
έχω στο βίο μου σκοπό
μονάχα εσένα να λατρεύω.
Τό βλέπεις πόσο σε ποθώ
το νοιώθεις πως εγώ σε νοιώθω,
χωρίς να παρηγορηθώ
για τον κρυμμένο μου πόθο!

"Ηθελα... ήθελα πολλά,
αυτή είν' η αλήθεια ή πικρή
και — σου το λέω αυτό δειλά —
την αγαλιά μου πιο μικρή...
Στραμένη μ' όμορφα χαλιά
σαν μία θερμή φωλιά κλειμένη
έτσι η φτωχή μου αγαλιά
καλύτερα να σε ζεσταίνει!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μιά άπροσδόκητη ΕΚΛΟΓΗ ΔΕΣΠΟΤΗ

Από τις ιστορίες της Κεφαλονιάς

Τ' άτυχα νησιά μας Κεφαλλονιά, Ζάκυνθος και Ιθάκη, είχαν κατά τη διάρκεια της βενετσιάνικης κατοχής, κοινή ορθόδοξη αρχιεπισκοπική έδρα. Με συμφωνία κατοίκων και κλήρου και με τη συγκατάθεση του Πατρισρχείου Κωνσταντινουπόλεως, εκλεγόντουσαν δύο κατά σειρά δεσπότες Κεφαλλονίτες και ένας Ζακυνθινός. Κι' εκείνος που θα εκλεγόταν με ψηφοφορία του κλήρου των τριών νήσων αρχιεπίσκοπος, είχε την υποχρέωση να παραμένει όχτώ μήνες στην Κεφαλλονιά, τέσσερις στην Ζάκυνθο και περιοδικά να επισκέπτεται την Ιθάκη.

Μετά τον θάνατο του αρχιεπισκόπου 'Ανθίου 'Αντύπα (1627) σειρά, για να υποδείξει υποψήφιο, είχαν ή Κεφαλλονιά.

"Ο τοποτηρητής του αρχιεπισκοπικού θρόνου, λοιπόν, έστειλε έγκύκλιο στους κληρικούς των τριών νήσων για να συγκεντρωθούν στη τότε πρωτεύουσα της Κεφαλλονιάς Κάστρο, για να ψηφίσουν και εκλέξουν το νέο Δεσπότη.

Στο χωριό 'Αγία Θέκλα ζούσε τότε ένας άσημος και θεοφύλαχος Κεφαλονίτης παπάς, ο Παχώμιος Αναλυτής. Όταν από ανάγκη επισκεπτόταν τις νεοϊδρυμένες τότε πόλεις του Ληξορίου ή του 'Αργοστολίου, καθώς και την πρωτεύουσα Κάστρο, τα παιδιά τον περιελοούσαν για το χιλιοπαλωμένο ράσο του.

Οι ρασοφόροι κοιματάρχες τριγύριζαν τα χωριά πριν από την εκλογή για να ψαρεύουν τις ψηφους των κληρικών κι' ένας από αυτούς θυμήθηκε εκείνες τις ημέρες την ήφο του παπα Παχώμιου.

Θά έρθης στο Κάστρο και θά ψηφίσης τον πάτερ Γεννάδιο που θά σε κάμη αρχιμανδρίτη, αν βγή δεσπότης, του είπε.

—Παράτα με, εύλογημένε! Έγώ ούτε την υπογραφή μου να βάλω δεν έξερω. Και εσύ μου λες να με κάμης αρχιμανδρίτη; άπόρησε ο Παχώμιος.

—Τι σε νοιάζει αν δεν έξεις γραμμάτια; Άφου έξεις όλα τα ευαγγέλια απ' έξω, τα ίδια θά λες και αρχιμανδρίτης...

—Μά, παπά μου, που να πάω μ' αυτά τα χάλια;

—Θα σου δώσω εγώ και ράσο και κομψαλάκι και σιβάκια καινούργια για να πας ευπρεπισμένος στην εκλογή. Μόνον, όπως είπαμε, θά ψηφίσης για αρχιεπίσκοπο τον πάτερ Γεννάδιο. Κι' η συμφωνία τους κλείσθηκε, με την προϋπόθεση να μην επιστρέψω ο παπα Παχώμιος τα δώρα...

Την άλλη μέρα λοιπόν στο Ληξορό και το 'Αργοστόλι έγινε σωστό πανηγύρι. Μόλις φάνηκε ο παπα Παχώμιος, όμορφοστολισμένος, μικροί και μεγάλοι τον υποδέχθηκαν με μεγάλο... ένθουσιασμό.

—Και Δεσπότης, παπά μου! Και Δεσπότης... σιδερόκεφαλος! του φώναζε ο κόσμος.

"Αποθεωτική ήταν η υποδοχή του στο Κάστρο, όπου, όπως μας βεβαιώνει ο Κεφαλλονίτης Ιστορικός, 'Ιωάννης Κωστής-Λοδέρδος, λαός και κληρικοί τον υποδέχθηκαν μετά... βατών και κλάδων!

"Ο ίδιος όμως Κεφαλλονίτης Ιστορικός προσθέτει:

—Φωνή λαού, φωνή Κυρίου!... Η αστυρική διάθεση των ψηφοφόρων παπάδων θαυματουργήσε! Όταν έγινε η διαλογή, υπέρλαχε των μορφωμένων και από άρχοντικές λοιυρές οικογένειες υποψηφίων ο παπα Παχώμιος, συντηρητικά και βγήκε αυτός αρχιεπίσκοπος!

Διοίκησε δε ήθικά, τίμια και αποδοτικά την Αρχιεπισκοπή των τριών νήσων επί είκοσι πέντε χρόνια. "Ο λαός και οι παπάδες του τον λάτρευαν. "Υπήρχαν μάλιστα στη Μητρόπολη της Κεφαλλονιάς όλα τα έγγραφα, που φέρονε ένα σταυρό αντί υπογραφής, δεδομένου ότι ήταν άγραμμάτος...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΟΥΝΑΣ

Η ΕΦΗ

ΜΗΚΕ στο γραφείο κατ'άλαθος. Ζητούσε το δικηγόρο κύριο Τάδε και της είπαμε πως ήταν διπλά. Σε λίγο όμως ξανάβρε για να μας πη πως το γραφείο του ήταν κλειστό κι' αν δεν μας έδινε βάρος να καθόταν λίγη ώρα στο δικό μας για να περιμένη ως που να έρχόταν ο ζητούμενος δικηγόρος.

—Καθίστε, μαμζέλ.
Ήταν μία όμορφη κοπέλλα ως δέκα όχτώ χρονών. Μελαχροινή, με καλοφτιαγμένο σώμα. Πολύ έξαφρική ντυμένη. Κίτρινη μπλουζίτσα, πράσινη φουστάνια κι' ένα καφέ σκουφι, βαλμένο με χαριτωμένη αγκαλιά στο κεφαλάκι της. Κρατούσε και χαρτοφύλακα. Σε λίγο, άνοιξε το χαρτοφύλακα κι' έβγαλε ένα πακέτο κι' από το πακέτο έβγαλε το γάρο, που το χτύπησε μερακλήδικα πάνω στο κουτί.

—Έχετε φωτιά, παρακαλώ.
Από τη στιγμή που μία γυναίκα θά σου ζητήσει φωτιά για ν' ανάψη το τσιγάρο της, θαρρείς πως έσπασε κάποιος πάγος και μία φιλική οίκειότητα απλώνεται μεταξύ σας.

Τράβηξε την πρώτη ρουφρίξιά με πάθος βεριακλή. —Καπνίζετε πολύ; τη ρώτησε. —Ενάμιση μεγάλο την ημέρα. Το πιο πολύ, όμως, το καπνίζω τη νύχτα, στο κρεβάτι.

—Γιατί;
—Έχω άπνιες.
—Α! θά είσατε έρωτευμένη, φαίνεται.
—Έρωτευμένη; Χά, χά, χά! Σαχαλαμάρες. Ποιός θα μ' έρωτευει;
—Τι λέτε, δεσποινίς. Μιά τόσο όμορφη κοπέλλα.
—Όμορφη; Έγώ όμορφη; Άφήστε τις κολακίες, σας παρακαλώ. Ξέρω πως είμαι άσχημη.

—Μά τώρα, ψαρεύετε κομπλιμέντα; Έγώ σας βρίσκω πολύ όμορφη. Και δεν αμφισβάλω ότι την ίδια γνώμη θά έχη και ο Μιχαλάκης. Τι λες κι' εσύ Μιχαλάκη;
—Συμφωνώ απόλυτως! είπε κι' ο Μιχαλάκης, από το άντικρυνό τραπέζι, που είχε παρατήσει την πέννα του και ξεκοκκάλιζε με τα βλέμματά του τη...

—Τ' όνομά σας, μαμζέλ.
—Έφη! Άκούς εκεί όμορφη! είπε μονολογώντας.
—Δεν το παραδέχεσθε;
—Όχι! 'Ετσι είναι οι όμορφες.

—Έγινε λίγη σιωπή. Η Έφη τράβηξε μερικές βεριακλήδικες ρουφρίξες ακόμα, έδωσε το άποτσιγάρο νευρικά στο σταχτοδοχείο και είπε:

—Ξέρετε ότι έχω βγή και «μίσ»;
—Πότε;
—Τρεις φορές. «Μίς Άπόκρηνα», «μίσ Σουϊγκ» και «μίσ Πλάξ».

—Κι' έπειτα λέτε πως δεν είσατε όμορφη.
—Τι σημασία έχει;
—Πως δεν έχει. Δεν μπορεί, αφού σας βρίσκουν όμορφη, να μην έχετε κατακτήσεις.

—Θυμάται, δηλαδή; Έχω πολλά. Άλλά εγώ δεν δίνω βάσι.
—Δεν σας άρσει κανένας;
—Για να τον έρωτευθώ; Δεν είμαστε καλά.

—Τι κάνετε τώρα;
—Σπουδάζω.
—Τι ακριβώς;

—Πολλά και διάφορα. Πηγαίνω σχολείο. Κάνω ρυθμική, τραγουδι, γαλλικά, έγυλλικά, στενογραφία, γραφομηχανή και χορό.
—Και πότε τά προφάνετε όλα;

—Αί, πότε πάλιν το ένα κι' άφηνω το άλλο. Έπειτα παρατάω το μόν κι' αρχίζω το δέ... Κατά το πως θά μούρη. Καμιά φορά ποζάρω και για μοντέλο σε ζωγράφους. Φέτος λέω να πάω και στη δραματική. Μου άρσει και να γράφω. Έχω γράψει κάτι διηγήματα, κάτι σπιχους... Με τόσα πούω στο μυαλό μου, πως να μου κολλήση ύπνος; Είναι ζήτημα αν κοιμάμαι τρεις ώρες το εικοσιτετράωρο. Άναγκάζομαι να παίρνω λουμινάλ. Λογαριάζω ότι ως τώρα θάχω πάρει ως 3.000 λουμινάλ!

—Δεν κόδετε τα δύο μηδενικά;
—Μά τώρα δεν με πιστεύετε; Το ζήτημα είναι να μην το συνηθίσω κανείς. Έπειτα, τά παίρνει σαν καραμέλλες. Τι ώρα είναι;

—Κοντεύει μία.
—Πρέπει να πάω σπίτι. Με συγχωρείτε, ένα λεπτό. Γυρίστε το κεφάλι σας προς το παράθυρο.

—Για ποιο λόγο;
—Για ν' αλλάξω φούστα. Θα βάλω την κοντή και θά βάλω τη μακρά. "Ο μπαμπάς είναι πολύ άσπληρος. Άν με δη με κοντή, θά φώ χαστούκι που θ' άστράφη το μάγουλό μου.

Συμμορφώθηκε. Άκούσαμε κάτι σκανδαλιστικά «φρού-φρού» κι' έπειτα:

—Έν τάξει!
Γυρίσαμε. Η Έφη είχε φορέσει μία μακρά μαύρη φούστα και τοποθετούσε την κοντή μέσα στο χαρτοφύλακα, που τώρα μας άποκαλύφθηκε ο προορισμός του.

—Λοιπόν, γεια σας. Καμιά άλλη φορά μπορεί να τά ξαναπούμε.
Καθώς της άνοιγα για να βγή, είδα την πόρτα του δικηγόρου άνοιχτή.

—"Ο δικηγόρος ήρθε! της είπα.
—Τι να τον κάνω; άπάντησε.

Και χάθηκε, αφήνοντας τέσσερα άποτσιγάρα χωρίς κραγιόν. Η Έφη δεν βαφόταν.

—Άρσιος τύπος! είπε ο Μιχαλάκης. Λες να ξαναήρθε;
—Ποιός την ξέρει! *

Ξαναπέρασε σε μία βδομάδα.

—Καλημέρα σας. Δεχόσαστε επισκέψεις;

—Άμα είναι ευχάριστες, πάντοτε. Λέιπει ο δικηγόρος;

—Και τι με νοιάζει για το δικηγόρο; Έγώ για σας έρχομαι. Για να σας άπασχολήσω από τη δουλειά σας καμιά ώρα. Μ' άρσει να χάνουν οι άντρες τη δουλειά τους για μένα.

—Μά κι' έμεις μας άρσει να τη χάνουμε για σένα.

Κάθισε, άναψε τσιγάρο, κι' έπειτα:

—Είμαι άπελπισμένη από τη ζωή μου!

—Για ποιο λόγο;

—Δεν έχω κάνει τίποτα. Ξέρετε πόσο με άπασχολεί αυτό το ζήτημα;

—Μά ακόμα είσαι πολύ νέα.

—Νέα; Τι λέτε καλέ. Μεθαύριο μπαίνω στα δεκαεπτά. Και άποτέλεσμα, μηδέν. Γι' αυτό σας λέω πως είμαι άπελπισμένη. Σκέπτομαι ν' αυτοκτονήσω.

—Έλα, δά!

—Νομίζετε πως άστειεύομαι; Δεν με ξέρετε καλά. Το πέν είναι να μην πάρω την άπόφασι. Άμα την πάρω, δεν με κρατεί τίποτα.

—Έχετε μέλλον, δεσποινίς. Έφη! είπε ο Μιχαλάκης, που ήταν πάντα ευγενικός.

—Τι μέλλον; Τώρα μέλλον; "Όχι, όχι, θ' αυτοκτονήσω. Τι σκοπό έχω στη ζωή; Καλύτερα να φύγω από τώρα. Τη βαρέθηκα. Τη ζωή, την κοινωνία, τους ανθρώπους, όλα τά βαρέθηκα. Θά πεθάνω, να ησυχάσω. "Όλα είνε μάταια στον κόσμο. Ματαιότης, ματαιότης, τα πάντα ματαιότης...

Αυτό μάθαμε στο σχολείο, προχθές που κάναμε την ιστορία του Βυζαντίου. Και κάθισα, λοιπόν και σκέφτηκα: Πολύ σωστά το είπε εκείνος που το είπε. Κι' άφου τά πάντα είνε ματαιότης, γιατί να τραβιέμαι στη ζωή; Μιά ζωή που δεν μου προσφέρει τίποτα! Άς πάω στο διάδολο.

—Μά τότε και η αυτοκτονία είνε ματαιότης! είπε ο Μιχαλάκης, πολύ ευχάριστος, μες τη βαθεία φιλοσοφία που ξεφούρνισε.

—"Όχι, Μιχαλάκη, άπάντησα εγώ. Η αυτοκτονία δεν είνε ματαιότης. Η Έφη έχει δική της. Άς την νά κάνει το κέφι της!

—Νομίζετε πως άστειεύομαι; είπε εκείνη και με κούταξε στράβ. "Όριστε! Έχω γράψει και τ' άποχαριτιστήρια γραμμάτια (κι' έβγαλε από το χαρτοφύλακα δυο φακέλους, που τους ξανάβαλε άμέσως μέσα).

Άβριο πάρτε έφημερίδα και θά διαβάσετε τά νέα μου. Γεια σας. Μπορεί να μη με ξαναδώτε.

Άρπαξε βιαστικά το χαρτοφύλακα και χάθηκε, σαν σίφουνας.

—Λες ν' αυτοκτονήση; είπε ο Μιχαλάκης, άησυχος.

—Σ' όπα άδερφέ, αυτή το βράδυ θά χορεύη!

Δεν έξερω αν έχόρευε. Άλλά έκανε δέκα μερες να ξαναφανή. Σε αυτό το διάστημα ο Μιχαλάκης έξακολουθούσε να είνε άνησυχος και τον πήρε το μάτι μου που ξεψάγιζε τις έφημερίδες με προσοχή.

—Μην ψάχνης άδικα, του είπα. Αυτό που νομίζεις δεν θά το βρης.

—Δεν έξερες, καμιά φορά... Γιατί δεν ξαναήρθε πιά;

—Γιατί δεν της ήρθε το

κέφι. "Αμα της έρθη, θα την δής. Αυτή τη φορά ήταν ζωρή, χαρούμενη, γελαστή, σαν ανιψιά-τικός ήλιος. Φορούσε ένα καινούργιο «άνταμπλ» με χτυπητούς χρωματικούς τόνους, — ίδια ή χαρά της ζωής.

— Καλημέρα σας! —
— Καλώς την! Σήμερα είσαι στις καλές σου! —
Και δεν έχω κοιμηθώ σχεδόν καθόλου.

— Είχατε σκέψεις πάλι; ρώτησε με κατανόηση ο Μιχαλάκης. —
— Χόρευα. Από τις ένινα — το βράδυ, ως τις τέσσερις το πρωί. Ξεβιδώθηκα στο χορό. Τά κοπέ-νησα κι' όλες. "Α! είναι άρτια η ζωή. Νά γλεντάς, να χορεύεις, να πίνεις, να γελάς και να μην παίρνεις τίποτα στα σοβάρα. "Ετσι κά-νεις πώς παίρνεις στα σοβάρα τη ζωή, πώς χαμένο. Κι' είναι και τόσο όμορφη η μέρα σήμερα. Κι' έσεις καθόσαστε θαμμένοι εδώ μέ-σα και μουντζουρώνετε χαριτιά! Δυστυχισμένοι!

— Άστε βρίσκετε ώραία τη ζωή; ρώτησε ο Μιχαλάκης, με βαθεία ψυχική ανακούφιση, γιατί έβλεπε πως δεν είχαν βγίη άληθι-νοι οι φόβοι του.

Και μήπως δεν είναι; "Αλή-θεια, ξέχασα να σας πώ. Προχτές έκανα αίτηση για να μλώ στη δραματική. Σας άρεσει το έπαγ-γελμα του ήθοποιού; Έγώ τρα-χαινομαι. Αλλά όχι στο θέατρο. "Εμένα με τραβάει ο κινηματο-γράφος. Θα τα παρατήσω όλα και θ' άφοσιωθώ στο σινεμά. Έχω μεγάλη φωτογένεια, ξέρετε. "Ο-ταν βγήκα «μίσ Πλάζ» μου πήραν ταινία. "Ημουν άριστούργημα! Δεν είναι κρίμα ν' ασίσω το τα-λέντο μου να πάη χαμένο; "Αλ-λά τα σενάρια θα τα γράφω έ-γώ. Έχω άρχισει κι' όλες να γράφω ένα.

"Η γλωσσίσσα της δεν σταμα-τούσε στιγμή. "Ελεγε, έλεγε, έ-λεγε, χίλια δυο χαριτωμένα κι' άδιάφορα πράγματα, έξυπνα και κουτά και κάμπινε ταίγαρα, το έ-να άπάνω στ' άλλο.

— Ζήτη ή ζωή! φώναξε στο τέλος κι' έφυγε.

— Μου φαίνεται πως είναι λίγο επιπόλεια! έλεπε ο Μιχαλάκης, κατόπιν.

— Μπά! "Η ιδέα σου!

★

Δυο βδομάδες άργότερα. Τάκ-τάκ, δυο δειλά χτυπήματα στην πόρτα. "Η "Εφη. "Αλλά μία καινούργια και λυπητερή "Εφη. Βου-τηγμένη στα μαύρα. Μαύρο φό-ρεμα, μαύρα παπούτσια, μαύρες κάλτσες, μαύρο καπελάκι, μαύ-ρα γάντια, όλα μαύρα. Σκοτει-νισσε το γραφείο από τη μαυρί-λα. Μαύρη και ή έκφρασή της. Φανερό πως κάποιο μαύρο οικο-γενειακό γεγονός της είχε συμ-βί.

— Καλημέρα σας, έλεπε πένθι-μα.

— Γιατί στα μαύρα, "Εφη. Σου πέθανε κανένας; —
— Ναι.

— Ποιός;

— Πέθανε ή "Εφη!

— Ποιά "Εφη;

— Ποιά "Εφη θέλατε να πεθά-νι; —
— Έγώ.

Την κυττάξαμε λίγο παράξενα. Τά μάτια της δεν είχαν την άλ-λοαίτικη εκείνη λάμψη που σε κά-νει να υποπτεύεσαι και να παρα-κάλες να μην είσαι άνοσος σου. —
— Δέν πεθαίνω; —
— Δέν είσαι δικαίωμα να πε-θάνι; —
— "Εφη: Θα πητε πως εί-μαι ζωντανή. Ναι, σωματικά εί-μαι. Αλλά ψυχικά αισθάνομαι νε-κρή. Έθωπα στο παρελθόν μου, την ψυχή μου, τη σκέψη μου, την καρδιά μου, τον εαυτό μου ό-λοκληρο. Και νύηκα στα μαύ-ρα, για να πενήσω την πεθαμέ-νη "Εφη.

— Και θα γεννηθί μία καινούρ-για "Εφη! πετάγηκε ο Μιχαλά-κης, γεμάτος έλπίες.

— Δέν θα γεννηθί καμιά. "Η "Εφη θάει μία ζωντανή νεκρή, που θα περιφέρεται στη ζωή χω-ρίς σκοπό, χωρίς σκέψη, χωρίς αισθήματα, χωρίς ενδιαφέρον για τίποτα. "Α! Πόσο άλγεινός είναι ο κόσμος, όταν τον βλέπεις σαν νεκρός. "Η καμμένη ή "Εφη. Κλάψτε την γιατί ήταν καλή κο-πέλλα...

"Από τά μάτια της κύλησαν δυο άληθινα δάκρυα. "Εσθυσε το ά-ποτοίναρό της με κινήσεις ερα-λαντί, σηκώθηκε άργα και μās χαρήθηκε.

— Ζωή σε λόγου μας! είπα στο Μιχαλάκη.

— Εκείνος είχε πείσει σε σκέψεις. —
— Προσπαθώ να την καταλάβω, είπε σε λίγο. Μήπως είναι λίγο άτισοροπούλα;

— Μπά! "Η ιδέα σου!

★

"Άλλες δέκα μέρες. Και να την πάλι, χωρίς μαυρίλα βέβαια. —
— "Ηρθα να σας άποχαίρη-σω, είπε. Με χάνετε.

— Για πού;

— Φεύγω για την "Αμερική. Τόπος είν' αυτός εδώ; Αισθάνο-μαι άσφύξια. Δεν μπορώ ν' άντέ-ξω. "Αμερική! "Η "Αμερική είναι τόπος για να ζήσης, να δράσης. —
— Έχεις κανένα συγγενή, έ-κει;

— "Οχι. Και είναι άνάγκη νάχη συγγενή κανένας για να πάη στην "Αμερική; Καλύτερα στην τύχη. Μιά κοπέλλα σαν κι' έμένα δεν χάνεται. Τόχω άποφασίσει πιά. Θα ρίξω μαύρη πέτρα πίσω μου κι' ούτε θα με ξαναϊδθίτε.

Μας μίλησε πολύ για την "Αμε-ρική και για τά σχέδιά της. Γκαρσόνια, μαλλισρίνα, μοντέλο για εξώφυλλα περιοδικών, στάρ στο Χόλλυγουντ, συνόδος σε άε-ροπλάνα, γκαγκστερίνα — είχε πολλά στο μυαλό της. Μας άπο-χαίρηθηκε, λοιπόν, γιατί δεν θα την ξαναείδαμε πιά.

Και την ξαναείδαμε σε τρεις βδομάδες, άπάνω που ο Μιχαλά-κης είχε άρχισει να πιστεύη πως άπόσδηποτε βρισκόταν στη Νέα "Υόρκη.

— Στην "Αμερική! Τι να κά-νω στην "Αμερική; Παιτού ο κό-σμος είναι ο ίδιος. Άπελπισία! Σκέπτομαι να γίνω γιτζέζ! Τα μοντέρνα τραγούδια τά λέω πολύ όμορφα. Με στυλ. Έχω τραγου-δήσει και στο ραδιόφωνο. Δεν μ' έχετε άκούσει;

(Κάνεις δεν την έχει άκούσει).

— Καλό επάγγελμα, είπα.

— Νά κερδίζης τη ζωή σου τραγουδώντας. "Υπάρχει τίποτα καλύτερο;

Και ξαναήρθε κι' άλλες φορές, τότε χαρούμενη, τότε άπελπιμέ-νη, πάντα με κάποιο καινούργιο ψώνιο.

— Κάποτε θα παντρευθίτε και θα πάθουν οι άντρες σας, εί-πε ο Μιχαλάκης.

— Τι; Έκανε ή "Εφη. Να παν-τρευτώ; Το μόνο που άποκλείε-ται, άπόσδηποτε. Νά σκαλώσω τη ζωή μου, να χωθώ σε μία κου-ζίνα για να φτιάγω μουσακά και να σκαρώσω και δυο — τρία κου-τούβελα, να με τραβάνε άπό τό φουστάνι. Τι γελοία ιδέα. Μη μου τό ξαναπθίτε, γιατί με προσβάλ-λετε! Θα με κάνετε να φύγω — και να μην ξαναπατήσω εδώ!

★

Και δεν ξαναπάτησε. Δυο μή-νες, τρεις μήνες, πέντε μήνες. —
— Προσέβληθηκε, που της μιλή-σαμε για γάμο, είπε ο Μιχαλά-κης. Και πολύ σωστά. Παντρεύ-ονται τέτοιες κοπέλλες;

Κι' άλλοι τρεις μήνες κι' άλ-λοι τέσσερις κι' άλλοι έξη. Κι' ένα μεσημέρι φεύγοντας άπό τό γραφείο, μου λέει ο Μιχαλάκης: —
— "Η "Εφη!

— Έσπρωχνε ένα παιδικό καρρό-τσάκι, με δυο μωρά μέσα.

— "Εφη!

— "Α! Καλημέρα σας! είπε χαρούμενα, αλλά και σοβάρα μα-ζι.

— Δύο;

— Ναι, δίδυμα! Είδοτε τί χα-ριτωμένα που είναι; "Α! Περιφη-μη, λοιπόν, ή οικογενειακή ζωή. Ο άντρούλης σου, τά παιδιά σου, τό νοικοκυριο σου. Τι γίνεται το γραφείο σας; Έλπίξω να μη σας έλειψα. Καμιά μέρα μπορεί να περάσω. Τώρα σας άφήνω. Φοδού-μαι μη μου, κάθουν το μουσακά στο σπίτι. Γειά σας...

— Δεν θα τό πιστέυα ποτέ, μου είπε ο Μιχαλάκης καθώς ή "Ε-φη πούλαγε το αμάξι της.

— Έπρεπε να τό πιστέυης. Μι-χαλάκη. Γιατί ήταν τό μόνο που άποκλείεται άπόσδηποτε! Τώρα πιά ήσυχασε κι' εκείνη. —
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

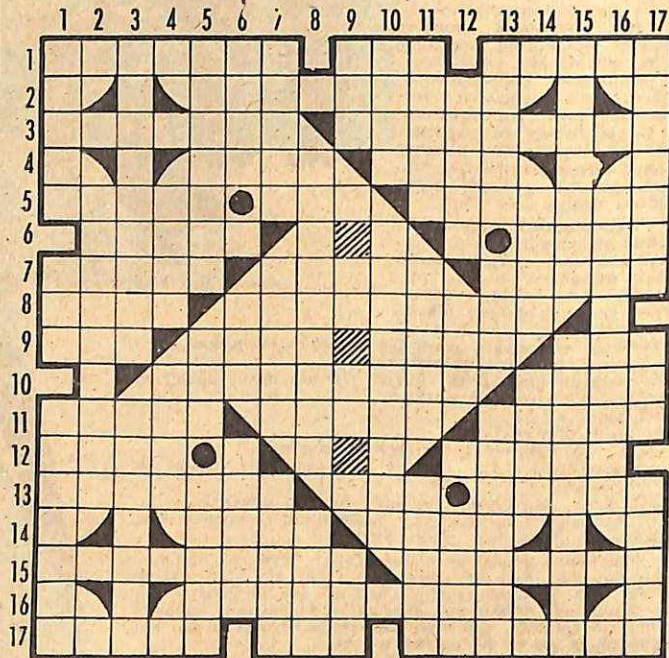
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 464

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Κοντά της μεγάλωσαν οι ι-δρυται της Ρώμης. — Πολί-την της Γαλλίας, που έδω-σε τό όνομά της σε διάση-λη ήρωίδα. — Όνομα βασι-λεως κράτους της Β. Ευρώ-πης.
- Χώρες υπό την έπνρρη της Μόσχας.
- Πλοίο παλαιότερας εποχής. — Πλούσια, μεγαλοερεπή.

μα. — Πνευστό μουσικό όρ-γανο.

- Υπάρχουν 7, εδώ μόνο μία. — Πολεμικό παράγγελμα. — Δέρμα (καθ.).
- Ρήμα, που τερματίζει τό τα-ξίδι ενός πλοίου. — Διάβο-λος (ξεν.). — Τμήμα της Μ. "Ασίας.
- Πιστεύει με άνιδιοτέλεια σε κάτι. — Χώρα της Α. "Ασίας.

- Όπαδοί του ποτέ όυρερ. — Έπιφώνημα.
- Παιγνίδι. — Τραγουδι. — Δεν έχουν ούτε ένα λιμάνι (ου-δέτερον).
- Άπαραίτητη σ' ένα άνδρικό παντελόνι (δημ.). — Αν-δρας.
- Υπόχρεοι στις περισσότερες συμ-βωνίες. — ... Χένυ: πα-λαιά όδός του κινηματογρά-φου. — Χειμωνιάτικα χόρτα.
- Κητική άντωνυμία. — Αύλι-κός των Ρωμαίων, Βυζαντι-κών και φράγκων.
- Μάρκα αυτοκινήτων. — Το λέμε δείκνοντας. — Μαζί. — Πρέπει.
- Εκεί άναψε ή θρυαλλίς του πρώτου παγκοσμίου πολέ-μου. — Μέλος του σώματός μας.
- Κάτοικοι άσιατικής χώρας (καθ.). — Άνωμαλία του όρ-γανισμού μας. — Ενδύματα της εποχής.
- Ο πρώτος κακούργος. — Ά-νατολίτικο γυναικείο όνομα.
- Μαλακόστρακα. — Το όνομά του είναι συνώνυμο υπομο-νής. — Περιόλη μάρκα ό-ητικών ειδών.
- Θεός των έρωτευμένων. — Περιόλη γαλλικό μυθιστό-ρημα.
- Περνά συνήθως με άσπιρί-νη. — Έλληνικό ποτό.
- Προέρχεται από μία των 5 ήπειρών.
- Άπειρος, άβέσιος. — «Μπέλ ...»! έργο του Γκυ ντε Μω-πασσάν. — Κάτοικος μίας ή-πειρου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Έδαφική άνωμαλία. — Πιό-νι στο σκάκι. — Τά τρίγωνα παθίσαν έχουν τις τρεις πλευ-ρές τους άνισες.
- Έχει άκίνητη περιουσία. — Κήπος της Βαβυλώνας. — Πε-ριέκουν νύτρον.
- Όγκορά πόλης της τουρκικής "Αρμενίας. — Κτηνοτροφή.
- Ίσως. — Χρονικό έπνρρη.

Η λύσις του 463
στη σελ. 82

00

Τι είναι ή δυσπνεια

"Η δυσπνεια άποτελεί ένα χα-ρακτηριστικό σύμπτωμα έμψόρων παθήσεων και διαφέρει σε ένταση αναλόγως της αίτίας της. Κάπο-τε, όφείλεται σε ψυχολογικά αί-τια. Άλλοτε πάλι, είναι άποτέλε-σμα άδυναμίας της καρδιάς να στείλη άρκέτο αίμα στους πνεύ-μονες. Μπορεί επίσης να προέρ-χεται από συμφορησι των πνευ-μόνων ή από κόπωση του καρδια-κού μυός. "Η άκριβής διάγνωση της αίτίας της δείχνει κάποτε πως δεν άπάρχει κανείς λόγος να περιορίση ο πάσχων τη σωματι-κή του δράση.

— Τι τά της κάνουμε, άφεντικό; "Όλα τά κρα-γιόν τά δοκίμασε, αλλά κανένα δεν της έκανε. Θέ-λει άνεξίτηλο!...

— "Ελα μέσα λίγο, άγάπη μου, μέχρι να σταμα-τήση ή έροχή. Θα γίνης μουσική!...

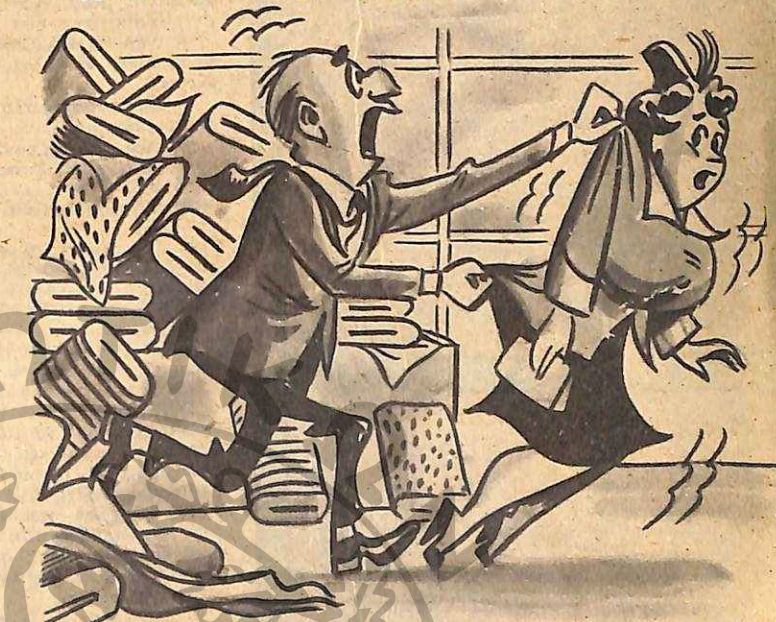
Έρωτευμένοι...

Η κυρία ψωνίζει

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Γρήγορά, τηλεφωνήστε στο ψυχιατρείο. "Ακου-σε την τιμή και τρελλάθηκε!...

— "Αμ δεν υποφέρεσαι πιά κυρά μου. Πελάτισσα είσαι συ για... σείσμος των "Ιονίων!

Παντρεμένοι!...

ΓΙΑ ΝΑΣΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΚΑΛΟΒΑΛΜΕΝΗ

ΟΙ περισσότερες γυναίκες προσπαθούν να φανούν όσο το δυνατόν έλκυστικότερες. Κάποτε όμως, το παρακάνουν σ' αυτές τις προσπάθειές τους και φτάνουν στην επιτήδευση. Το ιδεώδες μιάς κομψής γυναίκας πρέπει να είναι η απλότητα. Το φόρεμά της δάναι πάντα καλοφτιαγμένο, αλλά απλό. Μόνο σε ειδικές περιπτώσεις μπορεί να προσθέσει στην εμφάνισή της φανταχτερά «αξεσουάρ».

Σήμερα, είν' ακριβώς τα φορέματα. Μπορείτε, όμως να βάσετε οδοδείχτες συχνά το ίδιο φόρεμα, αν σας πηγαίνει καλά στον τύπο σας κι' αν είναι κατάλληλο για την περίπτωση.

Νά τώρα μερικοί κανόνες, που πρέπει να τους τηρήτε πάντα, αν θέλετε νάσαστε καλοβαλμένες:

★ Πριν ξεκινήσετε, ρίχτε μιά τελευταία ματιά στον καθρέφτη σας, για να δείτε τι μπορείτε να βγάλετε από πάνω σας — π.χ. ένα περιττό μαντήλι, ή ένα κόσμημα φανταζι.

★ Μη φοράτε περισσότερα από τρία χρώματα μαζί. Καλύτερα μάλιστα να περιορίσετε στα δύο μονάχα.

★ Μην εμφάνιζεστε στο δρόμο με υπερβολικά ντεκαλτέ, με ολόγυμνους τους ώμους.

★ Μη φοράτε πέδιλα σπόρ μαζί με φόρεμα επίσημο.

★ Δεν ταιριάζουν άσπρα παπούτσια και ύφασματα «παστέλ» με καιρό βροχερό.

★ Μη φοράτε στο δρόμο φαρδεια «κάρντιγκαν».

★ Αν έχετε περάσει τα 35, μην παραλείπετε το καπέλλο στις επίσημες εμφανίσεις σας. Και μην ξεχνάτε ότι, για το πρωί, το καπέλλο σας δεν πρέπει ναχη «μπιχλιμπιδία».

★ Αν κυκλοφορήτε με παντελόνια, μη φοράτε ποτέ μαζί μ' αυτά παπούτσια ψηλοτάκουνα.

Υπάρχουν τώρα βαμπακερά ύφασματα ωραία όσο και τα μεταξωτά. Συνεπώς, τα σατέν, τα φάιγ και τα τέτοια φανταχτερά ύφασματα δεν έχουν θέση στα πρωινά φορέματα — ούτε και τα φτερά ή οι γούνες.

Γενικώς, το πώς θα ντυθήτε εξαρτάται απ' την ηλικία σας, τα οικονομικά μέσα σας και το μέρος όπου ζήτε. Ορισμένες ειδικές συμβουλές θα σας βοηθήσουν σε κάθε περίπτωση.

Για ένα νέο κορίτσι: — "Αν είσθε μιά δακτυλογράφος ή μιά φοιτήτρια, δεν έχετε ίσως να φοδεύτε πολλά για το ντύσιμό σας.

Σας χρειάζεται λοιπόν, βασικά ένα φόρεμα, ραμμένο σε καλή μοδίστρα. Τ' άλλα, τα πρόσχειρα, μπορείτε να τα ράψετε και σεις ή ίδια, αν έχετε ένα κάποιο ταλέντο.

Για μιά νοικοκυρά: — "Η γκαρνταρόμπα σας πρέπει να είναι σύμφωνη με το είδος της ζωής που κάνετε. "Αν οι φροντίδες του νοικοκυριού δεν σας επιτρέπουν να βγαίνετε συχνά έξω, επιδιώξτε να φαίνεσθε έλκυστικά ντυμένη στο σπίτι. Θα σας χρειαστεί επίσης ένα καλό φόρεμα για τις επισκέψεις. Πάνω απ' αυτό, φοράτε ένα παλτό φαρδύ.

Η έκλογη των χρωμάτων γίνεται σπουδαιότερη στους χειμωνιάτικους μήνες. Έφ'ετος, συνηθίζονται «πλούσιες» αποχρώσεις, κολακευτικές τόσο για τις πολύ νέες όσο και για τις κάπως ηλικιωμένες: γκρί, μπλέ, πράσινα σ' όλους τους τόνους, σιτρόν, μουσταρδί, κανελί, όλα τα κόκκινα και τα μπλέ.

Για τὸ πᾶρτυ: — "Αν κάνετε κοινωνική ζωή, πρέπει να φροντίσετε ιδιαίτε- ρως για τη βραδυή γκαρνταρόμπα σας.

Για συγκεντρώσεις στα σπίτια, για το σινεμά ή για το θέατρο, κατάλληλα ύφα-

Βασικός κανόνας ή απλότης

σματα είναι το βελούδο, το φάιγ, ή νταντέλλα με ταφτά ή το τζέρσεϊ.

Ειδικά το φτεινό χειμώνα είναι πολύ της μόδας το βελούδο, σε ταγιέρ ή σε φορέματα μαζί με μπλούζες από νταντέλλα, σιφόν, σατέν, λαιμέ ή τζέρσεϊ.

Σ' επίσημες δεξιώσεις δεν χρειάζεσθε καπέλλο, αν έχετε ένα ωραίο χτένισμα. "Αν ωστόσο βρίσκετε ότι με το καπέλλο φαίνεστε έλκυστικότερη και πιο καλοβαλμένη, βεβαιωθείτε πως είναι κομψό και πως σας πηγαίνει στο πρόσωπο.

Για τὴν ἐξοχή: — "Περιττόν να πούμε ότι, αν ζήτε στην εξοχή, το ντύσιμό σας δάναι απλούστερο απ' ό,τι στην πόλη.

Το καλοκαίρι, βάψτε την ημέρα ένα δροσερό βαμπακερό φορεματάκι, μονόχρωμο ή εμπριμέ. "Αν πρόκειται να πάτε στον κινηματογράφο της γειτονικής πόλεως ή σ' επίσκεψη σε κάποια φιλικό σπίτι, το καταλληλότερο είναι ένα σκούρο μεταξωτό φόρεμα, γαυρισμένο με άσπρο γι- ακαδάκι. Μπορείτε να βάλετε πάνω απ' αυτό ένα ελαφρύ κάρντιγκαν με ζωηρό χρώμα.

Το χειμώνα, φοράτε μιά φούστα ταγιέρ με μπλούζα πλεχτή ή από φανέλλα ή από τζέρσεϊ. "Αν θέλετε να ντυθήτε κάπως καλύτερα, προτιμήστε ένα φόρεμα από γκριζα φανέλλα ή από γκαμπαρντίνα.

Το βράδυ στο σπίτι σας: — "Αν εργάζεσθε όλη την ημέρα, θα θέλετε ασφαλώς να φορέσετε το βράδυ στο σπίτι κάτι απλό, άνετο και κομψό μαζί. Τί θα λέγατε λοιπόν για ένα φαρδύ παντελόνι από μαύρο βελούδο κι' ένα μαύρο μάλλινο σουέτερ; Είναι ένα σύνολο πολύ σκερ- τσόζικο, με το οποίο μπορείτε ακόμη και να δεχθήτε ένα ξαφνικό επισκέπτη.

"Αν ωστόσο το βρίσκετε αταίριαστο με τον τρόπο της ζωής σας, ή αν δεν σας πηγαίνουν τα παντελόνια, φορέστε μιά ζυπ-κυλότ από ζεστό τζέρσεϊ, μαζί μ' ένα σουέτερ με ψηλό γιακά. "Ενα κόσμη- μα φανταζι, ένα πρόσχαρο μαντηλάκι ή ένα λουλουδί θα δώση χαρωπότερο τόνο στο κομψό αυτό ανσάμπλ.

- 1) Αποφεύγετε τις πρωινές ώρες τα λου- σάτα επανωφόρια. 2) Το πρωινό καπέλλο σας δεν πρέπει να έχη «μπιχλιμπιδία». 3) Μη φοράτε παπούτσια χωρίς τακούνι με «άμμιγιέ» σύνολο.

Προεόρτια

Ζαναφτάνουν οι γιορτές μας οι επίσημες κι' οι σκόλες και στις προετοιμασίες έχουν πέσει όλοι κι' όλες! Πρό παντός, όμως, οι άντρες το κεφάλι τους σκοτίζουν, αφαιρούν και προσθέτουν κι' αφαιρούνται και σαστίζουν κι' έχουν όλοι τους εν γένει σημειώσεις και μελαδές, καρδιοχτύπια και τερτίπια κι' απερίγραπτες χαλάδες! Τό μυαλό τους — με δυο λόγια, συνεχώς ταλαιπωρούν και ο σύζυγος κι' ο φίλος κι' ο μνηστήρας κι' ο μπαμπάς, επειδή, κατά τα ήθη, τέτοιες μέρες δεν μπορούν να περάσουν... αθρούνως σαν τα νέα τρόλλεϊ-μπας!

Είναι βάσανο μεγάλο, τέτοιες μέρες, από χρόνια επειδή μας σπαταλάνε και τη σκέψη μας τα ψώνια και χωρίς φιλοσοφία, έχει αρχίσει από τώρα να βυθίζεται ο γούς μας στα παιχνίδια και στα...δώρα! Συλλογίζεται τούτέστιν και ο Κροίσος κι' ο φτωχός, ότι μέχρι τον Φλεβάρη, θα ξεδεύη συνεχώς κι' ότι όλες τις γιορτές μας, ευπρεπώς για να γιορτάση, απ' τα έξοδά του πρέπει... σ' αδιέξοδο να φτάση!

Η Κική μου, συλλογίζεται, ο μνηστήρ της εποχής — κι' η ψυχή, αν αγαπάτε, της δικής μου της ψυχής — σαν επίσημη μνηστή μου μούχει... εκμυστηρευτή και μου επαναλαμβάνει κάθε τόσο και λιγακι πώς, τουλάχιστον εφέτος, θέλει να επιδειχθή και να δείχνη κάθε ώρα το χουσό της... ρολογάκι, ειδ' αλλιώς, μου τώχει τάξει, θα μου πη «μεταβολή», δηλαδή, με λίγα λόγια, «γεια χαρά κι' ώρα καλή»!

Η Λίλια βασανίζει και του Στέλιου το μυαλό που την έχει φιλενάδα δυο χρονιές, παρακαλώ, κι' η οποία του δηλώνει μαγκισσι και «βουρ στα ίσια», ότι θέλει «ν' απολάβη» τα παπούτσια τα φιδίσια! Κι' όσο τα συγχνομμάτα κι' επανέρχεται στα ίδια, τόσο σφίγγει το λουρί του και τον «ζώνουνε τα...φιδία»!

Εκέπων — τώρα — και τί σκέψεις βασανίζουν το κεφάλι κάθε φίλου εξηντάρη, φαλακρού και γκοιζομάλλη, που συμβαίνει, όπως πάντα, να είναι η φίλη του χοκέτα και γι' απλά δωράκια μόνο θέλει ολόκληρα πακέττα! Από τώρα βλέπει κιόλας το «χουσό» και το «μωρό» του στις μοδίστρες και στις... «κοφτερές» να περνά τον και- (ρό του).

να προδάρη, να ψωνίση κι' όλα τα χουσοχόια της 'Αθήνας ν' αλωνίση! Αγοράζει δαχτυλίδια το «χουσουλι» του...χουσα, του κοσμηματοπωλείου τα πετράδια τα μισά, το μισό του το χουσαφι και δεν κάνει στα κολλίε του τα πανάκριβα νισάφι! Τον ωραίο τό...λαιμό της, έννοι, θυσία πάση, με σειρές μαργαριτάδια και διαμάντια να σκεπάση κι' αν ο γέρος πέφτη έξω στον προϋπολογισμό του, ως στενάξη κι' ως βογγήση και ως κόψη τό...λαιμό του!

Βασανίες κι' ιστορίες οι γιορτές αυτές ανοίγουν τις όποιες όλοι οι άνδρες δεν μπορούν να τις ξεφύγουν Κι' όλοι παίρνουν, τέτοιες μέρες, καλαμάρι και χαρτί και υπολογίζουν ότι: "Η γυναίκα τους θα κλάψη, αν φουστάνι «άσορτι» με τα γάντια της δεν ράψη!

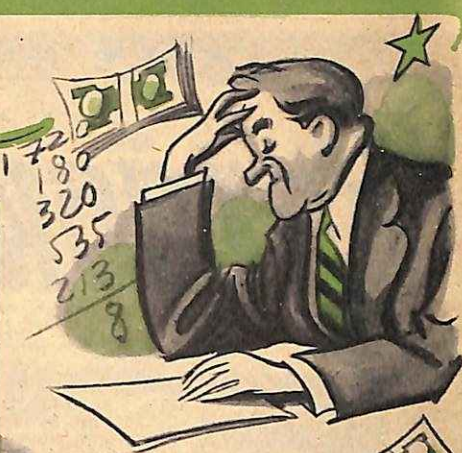
Η μεγάλη τους ή κορη, πιθανόν να μαραζώση, αν κι' αυτή το γιορτινό της παλτουδάκι δεν γαφώση, τα υπόλοιπα παιδιά τους, απ' το κλάμα θα κραιπάσουν, αν τυχόν της άρεσκείας το δωράκι τους δεν πάρουν! Κι' ότι τέλος έχουν χρέος και καθήκον, συμφορά τους, να προσφέρουν κι' ένα ξευγός... παντουφλών στην πεθε- (ρά τους).

Επειδή τις περσινές της δεν μπορεί πια να τις βάλη, γιατί λυώσανε απάνω στο γαμπρού της τό... κεφάλι!

Έχεις να υπολογίσης, αγαγνώστα μου, εν τέλει μέσ' στα τόσα τα δεινά σου, τα μελομακαρόνά σου, τα σιρόπια και το μέλι, κουραμπιέδες και φοινίκια, γαλοπούλες γεμιστές, «εὐχητήρια» και καρτες σε γνωστούς και σε γνωστές... Κάτι «κάλαντα» και ρόδια, κάτι «γκι» και κάτι δέντρα, μερικά «τάμυλ ντ'» σε κέντρα, κάτι πράσινα...τραπέζια, δηλαδή, με δυο αράδες, χαρακίρια, μπακαράδες, κάτι πόκες, ποκεράκια, μερικά σπαθία και...κούπες, κάτι σουπα, κάτι μοιδες...

Κι' ενώ χάνεις, μισθωτέ μου, ή ξεδεύεις τους μιστούς...έξη ετών, ανυπερθέτως, έχεις — ω της είρωνείας — και τους φίλους και γνωστούς, που σου λένε και σου γράφουν: «Εὐτυχές τό...Νέον» Ε- (τος!...).

Επισημασμένες
Μα. Γαλάτσα, ο Σοφοκλέους Γ.

Κατάσκοποι διήν' Ελλάδα

«ΝΥΧΤΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ»

ΜΕΤΑ την αποτυχία της απόπειρας που έγινε εναντίον του Χ. Τσιρ, τη σύλληψη και την εκτέλεση του φον Κονάρη ως πρωτεργάτη της τοπικής αυτής επιχείρησης, η Ταφ Μπαϊκερ, η διαδοχική δολοφόνος των "Ες - "Ες, ανέλαβε να εξακαθάρσει όλους τους αντιχιτλερικούς αξιωματικούς που υπηρετούσαν τότε στην Ελλάδα. Μέσα στο γραφείο της, που ήταν εγκατεστημένο στο γνωστό κτίριο της 45ου Κοραή, διέταξε σαν ένας μικρός, αλλά παντοδύναμος δικτάτορας. Και οι διαταγές της εκτελούνταν άμεσως, χωρίς αντίρρηση, όποιες κι αν ήταν αυτές. Και οι συλλήψεις, τα μαρτύρια και οι εκτελέσεις βρισκόντουσαν στο καθημερινό πρόγραμμά της. Αυτοί που υπηρετούσαν κοντά της δεν ήταν άνθρωποι. Ήταν θηρία άγρια! Και η παραμικρή υποψία εναντίον κάποιου, ήταν αρκετή για να βρεθεί στα κρεματόρια της Λούτσας ή πνιγμένος στο βυθό της θάλασσας.

Ένας από τους πιο στενούς συνεργάτες της Μπαϊκερ, ήταν ο Βίκτωρ Λαζάνης. Έλληνας από το "Αμπεύργο". Ή μπερζά του ήταν Βουλγάρου και υπηρετούσε στην Ιταλική Τομή. Έτσι, στη Ρόδο πριν και κατά τον πόλεμο. Ο Λαζάνης ήταν μόλις είκοσι δύο χρόνων, με σώμα άσπυρτικό και άρχαία όμορφη. Η Γερμανίδα τον λάτρευε σαν θεό και του είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Έμεναν μαζί στο ίδιο σπίτι, στον 25ο Δερβενίου 2, μα τότε επέτρεπε να ηγαυία και μ' άλλες γυναίκες ελαφρών ήθων. Κρυμμένη σε κάποιο δωμάτιο, παρακολουθούσε από εκεί τον άγαπημένο της. Κι ύστερα ξεσπούσε σε δυνατά κλάμματα και τον προσκαλούσε γοιτιστή να τη χτυπήσει μ' ένα άκαθωτό βορδουκά, που τον είχε επιτρέψει γι' αυτή τη δουλειά. Κι' ο νεαρός Βίκτωρ Λαζάνης δεν της χαλούσε ποτέ το χατίρι.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν το δεξί της χέρι σε όλες τις εγκληματικές της υποθέσεις. Με τη στολή του υπολοχαγού των "Ες - "Ες, γυριζε στις διάφορες στρατιωτικές υπηρεσίες, προσποιόταν τον αντιχιτλερικό κι όταν κανείς έφευγε στην παγίδα του, μεταφερόταν στα υπόγειά της 45ου Κοραή, όπου σόχιζαν τ' απάνθρωπα βασανιστήρια για να δηλολογήσει και άλλους όμοιότατες του. Με μία σφαίρα κατόπι στο στήθος, ξεφλούσε για πάντα από την ζωή. Από εκεί το πτώμα στέλνονταν μέσα σε κλειστό κι-κασμιόνι στη Λούτσα, για να μη στους φοβερους φούρνους, όπου οι Χιτλερικοί έκαigan δόσους θεωρούσαν προδότες της πατρίδας τους. Αν κατά τύχη όμως συλλαμβάνονταν πολλοί αντιχιτλερικοί μαζί, τότε μεταφέρονταν αλυσιδεμένοι σαν σκλάβοι στον Πειραιά. Κοντά στο Τελεφεύον ήταν πάντοτε αγκυροβολημένο ένα μικρό πλοίο, το "Ρόζεν Μπλούμ". Οι Γερμανοί επιβιβάζονταν σ' αυτό με βάρκες, κατά το διάστημα της νύχτας. Κανείς δε δεν έπαιρνε είδησι τι ακριβώς έπρόκειτο να συμβεί.

Μόλις τελείωνε η επιβίβαση, το σκάφος ξαννοίγονταν στο λιμάνι. Και τότε σόχιζε το ανήκουστο δράμα. Τρεις - τρεις τους έβειαν με ουρματούχονα, τους έβαζαν βαριδία στα πόδια κι έτσι ζωντανούς τους έρριχναν στη θάλασσα, που τους τραβούσε στα βάθη της σαν μαγνήτη. Γύριζε κατόπι το "Ρόζεν Μπλούμ" στο λιμάνι κι οι ατμοσφαιρικοί φώτες των συνδεδεμένων τους, ηγαυαναν να δώσουν αναφορά στην Ταφ Μπαϊκερ. Εκείνη τους άκουγε με μία παράξενη ευχαρίστηση. "Υστερα τους προσέφερε κρασί και τσιγάρα, χόρευε μαζί τους και τραγουδούσε.

Η κατάσταση όμως είχε φτάσει στο απροχώρητο. Οι Γερμανοί δεν μπορούσαν ν' ανεχθούν έναν Έλληνα προδότη που βρισκόταν διαρκώς μπροστά τους. Τ' όνομά του είχε καταντήσει συνώνυμο του τρόμου. Γι' αυτό αποφάσισαν μερικοί να τον βγάλουν από τη μέση. Αυτοί που πήραν τη μεγάλη απόφαση ήταν καμιά δεκαριά αξιωματικοί, οι περισσότεροι από την Αυστρία. Τού έστησαν λοιπόν καρτέρι μια νύχτα, τη γαυνε στο σπίτι της φιληνάδας του και τον πυροβόλησαν από βάρκα κατόπι. Παρ' όλα αυτά ο Λαζάνης δεν έμεινε στον τόπο. Έτσι στην χτυπημένη, κατόρθωσε να φτάσει στην όδο Δερβενίου και να πεί στην άγκαλιά της Ταφ Μπαϊκερ. Εκείνη ξεσήκωσε τη γειτονιά του προδότη, με τις φωνές της. Αλλά δεν υπήρχαν πια ελπίδες για τον προδότη. Πέθανε κατά τις πρώτες ώρες. Πρατού όμως ξεψύχησε, έδωσε στη Μπαϊκερ κάπου έβδομηντα οχτώ ονόματα αντιχιτλερικών αξιωματικών. Αμέσως στους όποιους ήταν και τρεις Έλληνες: Ο Δημήτρης Παπαγιωργίου, ο Γιάννης Διαμαντόπουλος κι' ο Γιάννης Λασκαρίδης.

Η Μπαϊκερ προετοίμασε τότε την έκδική της. Αμέσως μετά την κηδεία του άγαπημένου της, παρέδωσε τον ονομαστικό κατάλογο στα "Ες - "Ες και μπαίνοντας επί κεφαλής η ίδια, άρχισε να γυρίζει από στρατώνες σε στρατώνες, από γραφείο σε γραφείο, αλλά κι' ένα σάρο μ' μόνο αυτούς που της είχε υποδείξει ο Λαζάνης, αλλά κι' ένα σάρο άλλους που τους θεωρούσε απλώς υποπτούς. Έτσι ο αριθμός των συλληφθέντων ξεπέρασε τους εκατόν είκοσι. "Υστερα τράβηξε μ' ένα αυτοκίνητο να πιάσει τους τρεις Έλληνες. Ο Παπαγιωργίου κι' ο Διαμαντόπουλος έλειπαν. Βρήκε όμως το Γιάννη Λασκαρίδη στο σπίτι του, τότε ούς έλασε. Βρήκε όμως το Γιάννη Λασκαρίδη στο σπίτι του, τότε ούς έλασε. Βρήκε όμως το Γιάννη Λασκαρίδη στο σπίτι του, τότε ούς έλασε. Βρήκε όμως το Γιάννη Λασκαρίδη στο σπίτι του, τότε ούς έλασε.

Η ανάκριση άρχισε πρώτα απ' αυτόν. Τον πήραν με τις άλυσιδες στα χέρια και τον έφεραν μπροστά στη Μπαϊκερ, που τον κύταζε, με μισόκλειστα βλέφαρα. Ήταν ολομόναχη μέσα στο γραφείο, γιατί η μισόκλειστα βλέφαρα. Ήταν ολομόναχη μέσα στο γραφείο, γιατί η μισόκλειστα βλέφαρα. Ήταν ολομόναχη μέσα στο γραφείο, γιατί η μισόκλειστα βλέφαρα.

— Ξέρεις ποιά είμαι; τον ρώτησε σαρκαστικά. — Όχι, αποκρίθηκε με ελκρινεία ο Λασκαρίδης. Σας βλέπω για πρώτη φορά...

— Ξέρεις τουλάχιστον για ποιά ατία σ' έφεραν εδώ; — Κι' εγώ αυτό αναρωτιέμαι. Δεν έκανα ποτέ τίποτε εναντίον σας κι' ούτε είχα σκοπό να κάνω...

— Τον Βίκτωρ Λαζάνη τον γνώριζες; — Ίσως να τον ήξερες με άλλο όνομα, ως Μπάμπη Κούρη...

— Δεν τον γνώριζα. Ούτε καν έχω ακούσει ποτέ τ' όνομά του... — Με τον ίδιο τρόπο η Μπαϊκερ τον ρώτησε αν ήξερε τον Διαμαντόπουλο και τον Παπαγιωργίου. Πήρε όμως πάλι αρνητική απάντηση και τότε του είπε, αν είχε γνωρίσει ποσάκι τον Πρωθέρμη των Διασπασμένων Κίντηρων και την αδελφή του, Κλάρα Χάου. Αλλά και αυτοί δεν έλεγαν τίς ίδιες ο Λασκαρίδης. Η Γερμανίδα χτύπησε τα χέρια της και στο γραφείο μπήκαν δύο πανύψηλοι Γερμανοί που στάθηκαν μπροστά της.

— Πόρτε σ' αυτόν τον άνθρωπο, ιους είπε. Είνε άδωος και να τον αφήσετε άμεσως ελεύθερο. Να του δώσετε κι' ένα πιστοποιητικό που ν' αναφέρει ότι η σύλληψη του έγινε κατά λάθος...

Ο Γιάννης Λασκαρίδης έμεινε κατάπληκτος από την ανέλπιστη συμπεριφορά της Γερμανίδας. Έτοιμάστηκε να την ευχαρίστηση, μα εκείνη μ' ένα χαμόγελο, έκανε νόημα στους δύο στρατιώτες να τον πάρουν. Μόλις όμως βγήκε από το γραφείο της κάλεσε ένα νεαρό αξιωματικό και τον διέταξε να βάλει ανθρώπους να τον παρακολουθούν.

— Όπωςδήποτε είναι συνωμότης, του είπε. Έχουν τόση ακρίβεια οι πληροφορίες του, ώστε είμαι απόλυτως βεβαία ότι τις είχε μελετήσει από πριν. Έλπίζω όμως πως τον έρριξα στην παγίδα. Με το πιστοποιητικό που θα του δώση η υπηρεσία μας, θα παρασυρθεί και θ' άρchiση ναρχεται σ' έπαφή με τους συνεργάτες του. Καταλαβαίνεις το σχέδιό μου;...

Ο Γιάννης Λασκαρίδης όμως δεν ήταν τόσο κουτός ώστε να την πάρει. Μόλις απέθηκε ελεύθερος, τράβηξε άμεσως για το σπίτι του, βέβαιος ώστόσο ότι τον παρακολουθούσαν. Επί μία εβδομάδα έμεινε κλεισμένος μέσα, χωρίς να βγεί ούτε στα παράθυρο. Παρ' όλα αυτά κατόρθωσε να επικοινωνήσει, με τον Παπαγιωργίου και το Διαμαντόπουλο, που τους γνώριζε πολύ καλά. Γιατί ο Βίκτωρ Λαζάνης δεν είχε κάνει λάθος, όταν έδινε τ' όνομά τους στην Μπαϊκερ. Από τις αρχές άκμή του 1942, τόσο αυτός όσο και οι δύο προαναφερθέντες ήταν για καλά μπασμένοι στο αντιχιτλερικό κίνημα, που είχε δημιουργήσει μεταξύ όρισμένων αξιωματικών του γερμανικού στρατού. Οι τρεις αυτοί Έλληνες ήταν από τους ανθρώπους, που τώπαναν τις αντιχιτλερικές προκηρύξεις, στο σπίτι των δδων Κεραμικών και Κορδαίου, στην πλατεία Μεταουργείου...

Ο Λασκαρίδης είδοποίησε τους συντρόφους του για τον κίνδυνο που έτρεχαν, μ' ένα πολύ απλό τρόπο. Έγραψε ένα γράμμα και το παρέδωσε σε κάποιο γείτονά του, που ο κήπος των σπιτιών τους έπικοινωνούσε από το πίσω μέρος. Ο καλός γείτονας δέχτηκε ευχαρίστας να τον εξυπηρετήσει. Πήρε το γράμμα και το πήγε στο Διαμαντόπουλο. Και το ίδιο ακριβώς βράδυ ήρθε η απάντηση. Σε τρεις μέρες θα έφτανε ένα καίκι από το Λαύριο, για τις Μικρασιατικές άκτες. Αν μπορούσε λοιπόν να το σκάσει άπαράτητος από το σπίτι του, έα τον περμέναν για να φύγουν όλοι μαζί. Ο Λασκαρίδης αποφάσισε να τα παίξει όλα για όλα. Στο σπίτι αυτό της δδου Μερμονος έμεινε ολομόναχος. Έπομένως μπορούσε να δραπέτευση χωρίς να σκεφτεί τις συνέπειες.

Χωρίς κανένα διαταγμό πήδησε στον κήπο του γείτονά του. Εκείνος τον διευκόλυνε όσο μπορούσε, παρ' όλο τον κίνδυνο που διέτρεχε κι' ο ίδιος. Έτσι από μάντρα σε μάντρα, από στέγη σε στέγη, βρήκε μακριά από τον ασφυκτικό κλοιό των πρακτόρων της Μπαϊκερ. Γρήγορα δε συναντήθηκε με τους συντρόφους του, που τον περιμέναν ανυπόμονα. Πιά να φτάσουν ώστόσο στο Λαύριο, δοκίμασαν πολλές περιπέτειες και πο' όλιγο να πέσουν στα χέρια της Γκεστάπο. Στο τέλος όμως τα κατάφεραν, βρήκαν το καίκι μαζί με έφτα άλλους Έλληνες, επιβιβάστηκαν και ξεκίνησαν για το μεγάλο ταξίδι. Όταν βγήκαν στον Ισάμε της Σμύρνης, ήταν όλοι τους άρρωστοι από τις κακουχίες. Μα η χαρά ότι ήταν πια ελεύθεροι, έλαμπε στα μάτια τους. Ο Γιάννης Διαμαντόπουλος σκοτώθηκε αργότερα στο Κάιρο από δυστυχία.

Σ' όλο αυτό το διάστημα στην Αθήνα διαδραματίζονταν φοβερά γεγονότα. Η Ταφ Μπαϊκερ εξακολουθούσε τις συλλήψεις των συμπατριωτών της. Αφού γέμισαν τα υπόγεια του φρουραρχείου, άρχισε να τους καλή έναν - έναν στο γραφείο της για να τους ανακρίνη δηθεν. Μα η ανακρίση της δεν κρατούσε περισσότερο από τρία λεπτά. "Όλοι ήταν ένοχοι! Έκατόν είκοσι αξιωματικοί, δεκατρείς υπαξιωματικοί και έφτα στρατιώτες, βρέθηκαν έτσι μιά κατασκοπευτική νύχτα μέσα στο "Ρόζεν Μπλούμ", το πλοίο αυτό ανεκροφόρος, που ένοχλήθηκε γρήγορα στο Σαρωνικό. Η Μπαϊκερ βρισκόταν κι' η ίδια στο σκάφος. Ο θάνατος του Λαζάνη είχε δυναμώσει το μίσος της σε βαθμό αφάνταστο. Τους μελλοθάνατους τους είχαν ρίξει κάτω στ' άμπαρι του καραβιού, αλυσιδεμένους.

Η Γερμανίδα διέταξε να φέρουν κρασί και ν' άνοιξουν το ραδιόφωνο. Όταν έφτασαν έξω από την Αίγινα, το μακάριο γλέντι είχε άναψει. Τραγουδία και φωνές άκούγονταν από παντού. Η Μπαϊκερ παρουσιάστηκε στο κατάστημα κι' άρχισε να χορεύει έσπληη κάτω από το φως του φεγγαριού. "Όσο χόρευε, την κύταζαν οι άλλοι σοβάραι και αμίλητοι. Διασθάνονταν άρα γε την τρέλλα της; Ίσως. Αλλά μόλις τελείωσε κι' έπεσε άποκαμμένη για λίγες στιγμές πάνω σε κάποιο κούλοδρε σχοινιών, ξεσπασαν σε δυνατά χειροκροτήματα και ζητωκραυγές. Εκείνη σηκώθηκε άπτότομα και διέταξε με άγρια φωνή: — Έμπροσ, φέρετε τους όλους άπάνω! Τώρα θ' άρχιση το πραγματικό γλέντι...

Δύο μικρά πολυθρόνα στήθηκαν στο κατάστρωμα. Η Ταφ Μπαϊκερ, άκουμπημένη κάπου, μ' ένα ποτήρι κρασί στα χέρια, περίμενε να έμφανισθ το τρομαγμένο κοπάδι των Γερμανών. Οι πρώτοι είκοσι που παρουσιάστηκαν στην κουβέρτα, δέθηκαν γρήγορα με συμπατάσκονο και στήθηκαν ως την κουπαστή. Κανείς από τους μελλοθάνατους δεν μιλούσε. Κύταζαν μόνο έκπληκτοι και αστασιμένοι, το θηλυκό τους δημό. Η Μπαϊκερ σήκωσε πάλι το χέρι της και ξαναπροσέταξε: — Πέρ!...

Οι σφαίρες έκαναν άγρια τη δουλειά τους. Τα κορμιά των Γερμανών κρεμάστηκαν αιμόφυρτα πάνω στην κουπαστή και τ' ένα περέουρε το άλλο με το βάρος του. Γρήγορα βρέθηκαν όλοι στο βάθος της θάλασσας. Με τον ίδιο τρόπο εκτελέστηκαν και οι άλλοι. Και το δράμα αυτό της φρίκης και του άποτροπιασμού πήρε τέλος. Τα πάντα ησυχάσαν. Το "Ρόζεν Μπλούμ" ξαναγύρισε στον Πειραιά και άγκυροβόλησε, όπως πάντα, έξω από το τελωμένο. Το κατάστρωμά του είχε πλυθεί καλά από τα αίματα.

Ήταν νύχτα άκόμη όταν βγήκαν από τη στεριά η Ταφ Μπαϊκερ και οι "Ες - "Ες. Αφούσαν μόνο ένα φουρρό πάνω στο καράβι για τους τώ-

πους. Γιατί καμμία ύποψία δεν μπορούσε να βαραίνη το κατάλευκο αυτό σκάφος, με τον άπαισιο προορισμό. "Όλοι το νόμιζαν για Σουηδικό. Έπομένως από κανένα δεν κινδύνευε για ασπιτοξία.

Κατά τα χαράματα όμως συνέβη κάτι παράξενο. Μιά ακία άναση-κάθηκε πίσω από μερικές κολούδρες σκοινιών και κύταζε προς το μέρος του φουρρού. Άνυπαπτα εκείνος καθόταν σ' ένα κασόνι και κάπνιζε. Το όπλο του ήταν άκουμπημένο πλάι του. Μα η μυστηριώδης ακία δεν αισθάνονταν κανένα φόβο. Έρποντας τον πλησίασε. Βρισκόταν ακριβώς στο πίσω μέρος του και τώρα λογάριζε την άπόστασι. "Ενα, δύο λεφτά πέρασαν μέσα σε άπόλυτη σιωπή. Το λιμάνι ησύχαζε. Και μακριά, από το μέρος της άνατολής, μία κίτρινη λουρίδα έσχιζε άνάλαφα τον ούρανό. Σημέρωνε. Σε λίγο όλα έα άλλαξαν έκεί πέρα. Η κίνησι θα ξανάρχιζε πάνω στην προκυμμία και στα καράβια.

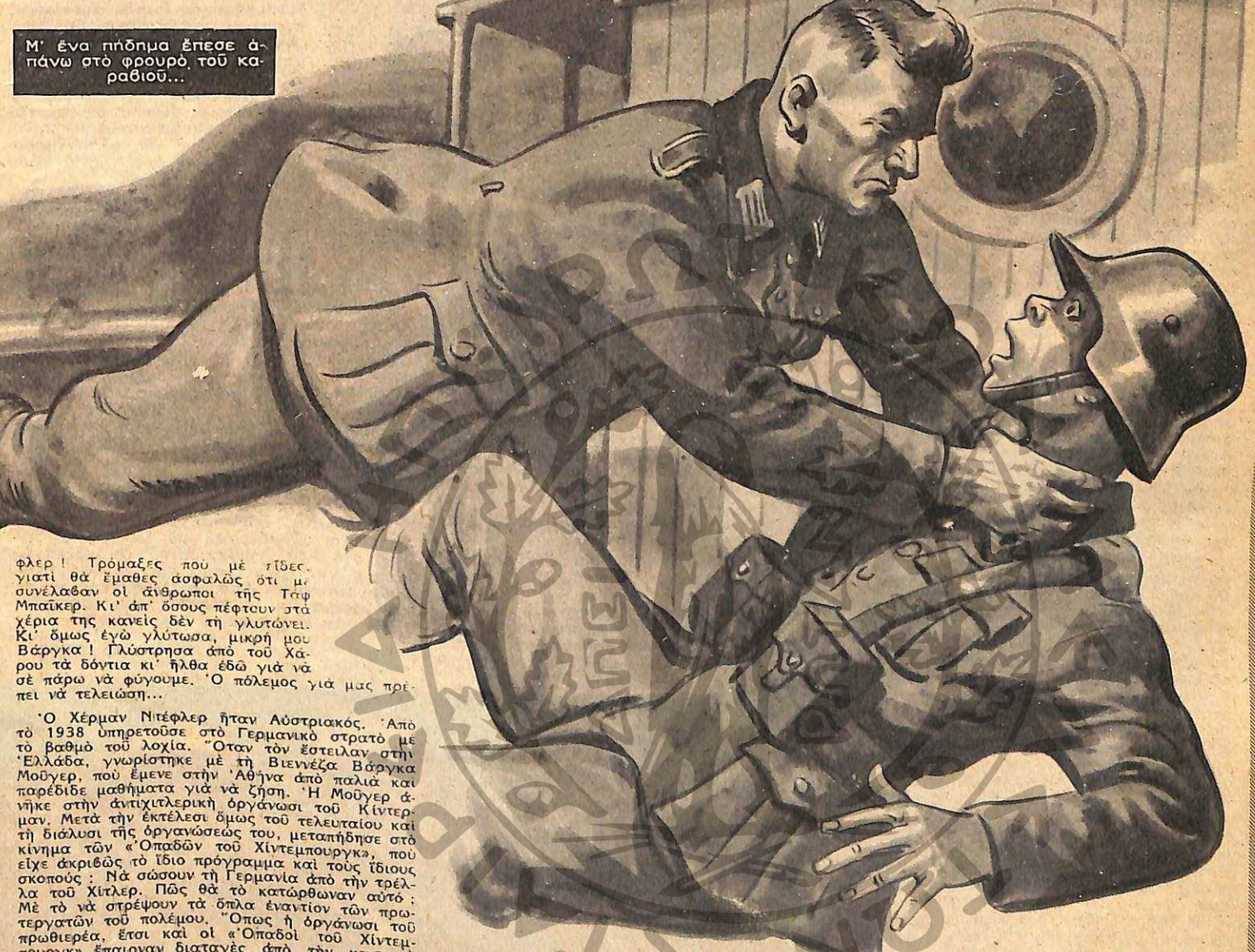
— Η τώρα ή ποτέ! ψιθύρισε ο άγνωστος και όρθώθηκε άπειληγικάς.

Μ' ένα ύπολογισμένο πήδημα, έπεσε πάνω στο φουρρό. Σαφνισμένος εκείνος από την έπίβελι, έκανε μιά άπεγνωσμένη προσπάθεια ν' απαλαγή από τις σιδερένιες τανάλες που του έσφιγγαν το λαιμό. Μάταιη προσπάθεια. Ένα πνιγμένο βογγητό άκούστηκε, μερικά γυμνήματα των ποδιών του πάνω στην κουβέρτα κι' ύστερα τίποτ' άλλο. "Ήσυχια πάλι και σιωπή. Ο άγνωστος άνάμισε με άνακούφισι. "Έρριξε μία τελευταία ματιά στο πτώμα του φουρρού και χωρίς ν' άργήσει κατέβηκε το ξύλινο πέραςμα που ένωane το σκάφος με τη στεριά. Με βήμα γρήγορο και άποφασιστικό βγήκε από την προκυμμία και γλώθηκε στα στενοσόκακα του Πειραιώς. "Υστερα τράβηξε για το Ν. Φάληρο. Σε κάποια μικρή πόροδο σταμάτησε. Ήταν μουσκεμα στον ιδρώτα. Κύταζε γύρω του μία στιγμή και κατόπι πήγε και χτύπησε την πόρτα ένδς σπιτιού. Δύο δυνατά χτυπήματα κι' ένα σιγανό. Η πόρτα άνοιξε άμέσως κι' ένα έκπληκτο γυναικείο κεφάλι πρόβαλε στο άνοιγμα.

— Έσύ είσαι, Χέρμαν; ρώτησε σχεδόν τρομαγμένα. Χωρίς ν' άποκριθ, ο άλλος, υπήκε μέσα και άγκάλιασε τρυφερά τη γυναίκα, που έξακολουθούσε να τον κύταζε με μάτια δάανοιχτα, σαν να μην πίστευε που τον έβλεπε ζωντανό μπροστά της.

Ναι, έγω είμαι, άγάπη μου! της είπε εκείνος χαμογελώντας. Ο Χέρμαν Ντε-

Μ' ένα πήδημα έπεσε άπάνω στο φουρρό του καραβιού...

φλερ! Τρόμαξες που με είδες, γιατί θα έμαθες άσφαλώς ότι μ' συνέλαβαν οι άνθρωποι της Ταφ Μπαϊκερ. Κι' άπ' όσους πέφτουν στα χέρια της κανείς δεν τη γλυτώνει. Κι' όμως εγώ γλύτωσα, μικρή μου Βάργκα! Γλύτρησα από του Χάρου τα δόντια κι' ήλθα εδώ για να σε πάρω να φύγουμε. Ο πόλεμος για μας πρέπει να τελειώσει...

Ο Χέρμαν Ντεφλερ ήταν Αυστριακός. Από το 1938 υπηρετούσε στο Γερμανικό στρατό με το βαθμό του λοχία. Όταν τον έστειλαν στην Ελλάδα, γνωρίστηκε με τη Βιενέζα Βάργκα Μούγερ, που έμεινε στην Αθήνα από παλιά και παρέδιδε μαθήματα για να ζήσει. Η Μούγερ άνηκε στην αντιχιτλερική όργάνωσι του Κίντηρμαν. Μετά την έκτέλεσι όσων του τελευταίου και τη διάλυσι της όργάνωσης του, μεταπήδησε στο κίνημα των «Οπαδών του Χίντεμπουργκ», που είχε ακριβώς το ίδιο πρόγραμμα και τους ίδιους σκοπούς: Να σώσουν τη Γερμανία από την τρέλλα του Χίτλερ. Πώς θα το κατόρθωναν αυτό; Με το να σπρέφουν τα όπλα εναντίον των πρωτεργάτων του πολέμου. Όπως η όργάνωσι του πρωτερέα, έτσι και οι «Οπαδοί του Χίντεμπουργκ» έπαίρναν διαταγές από την κεντρική έπιτροπή που είχε την έδρα της στις Βαυαρικές Άλπεις. Μ' έναν άσφρματο που είχαν στο Ψυχικό, έστέλλαν τα μηνύματά τους στη Γαλλική Υπηρεσία Πληροφοριών της Βηρυττού κι' από εκεί διοχετεύονταν στον προορισμό τους.

Άρχηγος του κινήματος αυτού στην Ελλάδα, ήταν ο γνωστός παραγωγολόγος Εφινάουερ, που είχε γυναικά του την κόρη του Μπέρικερ, φωτογράφου του βασιλιά Κωνσταντίνου. Όπως ήταν φυσικό, ο λοχίας Χέρμαν Ντεφλερ, δεν άργησε να μητρή στην όργάνωσι με την έπείβεσσι της Μούγερ. Εκεί γνωρίστηκε και με τους άλλους συναδέ-

φους του. άνωτερους και κατώτερους, που αποτελούσαν τ' άτελεχη των «Οπαδών του Χίντεμπουργκ». Αλλά η προοσία του Βικτωρα Λαζάνη κατάρτηψε το μεγαλύτερο σχεδόν μέρος του έργου. Η Μπαϊκερ με τα "Ες - "Ες κατόρθωσε, όπως είδαμε, να συλλάβη τους περισσότερους. Άνάμεσα στους τελευταίους ήταν και ο Ντεφλερ. Στάθηκε όμως τυχερός. Όταν τους έρριξαν στο άμπαρι του «Ρόζεν Μπλούμ», ο λοχίας κατόφερε να λυθ, από τα δαμά του και να κρυφ, μέσα στο καράβι. Κανείς δεν τον πήρε είδησι. Κι' όταν η άπάνθρωπη δολοφονία τελείωσε κι' οι μεθυσμένοι έκτελεσται με τη Μπαϊκερ έφυγαν, ο Ντεφλερ έπνιξε το φουρρό και γλύτωσε.

— Και τώρα τί σκοπό έχεις; τον ρώτησε η Μούγερ. Τι σκέφτεσαι να κάνης, Χέρμαν;

— Δεν μπορούμε πια να μένουμε στην Ελλάδα, αποκρίθηκε εκείνος. Πρέπει να φύγουμε, Βάργκα. Η όργάνωσι μας έχει πολλούς Έλληνες συνεργάτες. Αυτοί θα μάς βοηθήσουν να φτάσουμε στη Μ. Ανατολή. Αύριο κι' όλας το πρωί θάρω σ' έπαφή με τον Εφινάουερ...

Ο άρχηγός των «Οπαδών του Χίντεμπουργκ» όγι μόνο έμεινε σύμφωνος, άλλα έπικονώνησε άμέσως με κάποια συμμαχική όργάνωσι της Αθήνας, που ανέλαβε να τους στείλη όσο πιο γρήγορα μπορούσε στην Αίγινα. Έτσι δεν πέρασε ούτ' ένας μήνας και βρέθηκε το καίκι.

Όταν ο Χέρμαν Ντεφλερ και η Βάργκα Μούγερ έφτασαν στο Κάιρο, τους έγινε θερμή ύποδοξη. Εκεί, ο νεαρός λοχίας περιέγραψε στους Άγγλους τη φοβερή νύχτα που πέρασε μέσα στο «Ρόζεν Μπλούμ». Το άπίστευτο αυτό γεγονός έκανε καταπληκτική έντύπωσι στις

συμμαχικές υπηρεσίες πληροφοριών, που έκαναν μία ειδική συντακτική έκπομπή από το Μπλ - Μπλ - Σί με τον τίτλο «Νύχτα Άγιου Βαρθολομαίου», που άπευθυνόταν στο γερμανικό λαό και στο στρατό του Χίτλερ.

Η Ταφ Μπαϊκερ έπεσε σε δυσμένεια, μα εξακολουθούσε άκόμη να παραμένει στη θέσι της. Τότε ακριβώς έστειλε στο Βερολίνο τον συνταγματάρχη Γιόχαν Μπρέντε, για να εξετάσει το ζήτημα από κοντά. Αυτό όμως είναι άλλη ιστορία.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΖΟΑΝ

ΗΒΑΝΣ

Η πιο χαριτωμένη
(Σταχτοπούτα) του
Χόλλυγουντ

Η Τζόαν Ήβανς, μία χαριτωμένη κοπέλλα 19 χρόνων, με αξιοσημείωτο ταλέντο κωμωδίας, μίμου και χορεύτριας, έχει σήμερα τον τίτλο της «Σταχτοπούτας» του Χόλλυγουντ για τους εξής λόγους: Ο πρώτος είναι γιατί σε ηλικία μόλις 14 ετών, έπαιξε σε παιδικό θέατρο το ρόλο της Σταχτοπούτας. Ο δεύτερος, γιατί κατόρθωσε να γίνη στάρλετ της θόνης από το τίποτα, και ο τρίτος γιατί, πριν ένα χρόνο, παντρεύτηκε στο Λος Άντζελες έναν απ' τους πιο πλούσιους άνδρες της Καλιφορνίας.

Με έμφυτη την κλίση προς το θέατρο, αφού ο πατέρας της ήταν θεατρικός συγγραφέας και η μητέρα της δημοσιογράφος και θεατρική κριτικός, η Τζόαν αντικρύσει τη ράμπα ως ήθοποιος σε ηλικία 10 ετών. Στα 14 της χρόνια, έπαιξε, όπως είπαμε, τη Σταχτοπούτα στο θέατρο, με μεγάλη επιτυχία. Το γεγονός αυτό, τρία χρόνια αργότερα, έκανε τον γνωστό παραγωγό του Χόλλυγουντ Σάμ Γκόλντσμιν να την θυμηθεί, όταν έπρόκειτο να γυρίσει το ίδιο έργο σε ταινία. Έτσι, λοιπόν, και την κάλεσε κοντά του, την έβαλε να γυρίσει μερικές δοκιμαστικές σκηνές κι' όταν διαπίστωσε μόνος του, ότι είχε στα χέρια του ένα αξιοπρόσχετο ταλέντο, της έμπιστεύθηκε τελικά τον ρόλο, αφού προηγουμένως την υποχρέωσε να φοίτηση για λίγο σε μία δραματική σχολή των στούντιο του.

Από το 1951, λοιπόν, αρχίζει η κινηματογραφική καριέρα της, που συνεχίζεται σήμερα με τις καλύτερες ελπίδες και με διαρκώς μεγαλύτερη επιτυχία, ύστερα από κάθε ταινία της. Την επιτυχία της, άλλωστε, στην θόνη, την είχε προβλέψει πρώτη η νουνά της, η διάσημη στάρ Τζόαν Κράουφορντ, η οποία, δίνοντας της το όνομα Τζόαν-Κέιτ, είχε προφητεύσει:

— Μαντεύω πως το κορίτσι αυτό έχει μεγάλη κλίση για τη σκηνή και κάποτε θα γίνη ήθοποιος. Είμαι τόσο βεβαία γι' αυτό, ώστε στοιχηματίζω 1000 δολάρια!...

Η Κράουφορντ είχε «κάποτε» χωρίς να δρίση χρονολογία. Η μικρή Τζόαν, ωστόσο, με τη θέληση και την επιμονή της, έγινε ήθοποιος πολύ πιο γρήγορα απ' όσο φανταζόταν η διάσημη στάρ. Έλαβε, λοιπόν, μέρος στο φιλμ «Το πραγματικό δικό μας» και άμέσως μετά στο «Στην κόμη του μαχαιριού». Κατόπιν έπαιξε στο «Το ήρωικό μας ναυτικό» και άμέσως μετά, κατόπιν προσωπικής έκλογής της Έστερ Ουίλλιαμς, στο «Τρία κορίτσια θέλουν θάλασσα», με την διάσημη κολυμβήτρια και τη Βίβιαν Μπλέιν, η οποία έκανε το «τρίτο κορίτσι». Από τις αρκετές νεώτερες ταινίες της, αναφέρουμε τη «Χαμένη ευτυχία», με την Άννι Ντάν, και την «Φάλαγγα του Νότου», έγχρωμη, με τον Άντι Μάρφ. Τα δύο τελευταία αυτά φιλμ είναι τα πρώτα που γύρισε ως πρωταγωνίστρια, ύστερα από πενταετές συμβόλαιο, που υπέγραψε πέρυσι με τα στούντιο Ουνιβέρσαλ.

Η Τζόαν Ήβανς θεωρείται σήμερα ως ένα καινούργιο αστέρι, που πέτυχε απόλυτα και βρίσκεται τώρα στο δρόμο της σίγουρης επιτυχίας και της μελλοντικής μεγάλης δημοτικότητας.

Γεννήθηκε στην πόλη της Ν. Υόρκης, στις 18 Ιουλίου του 1934 και το πρα-

Η χαριτωμένη στάρ Τζόαν Ήβανς

γματικό της όνομα είναι Τζόαν-Κέιτ Γιούνσον. Από μικρή σπούδασε χορό και έπειτα άγαπούσε πολύ τις παραστάσεις των τσίρκων και ιδιαίτερα τους μίμους, κατόρθωσε να μάθει τέλεια και τη δύσκολη τέχνη της μιμικής. Η μιμική της τέχνη είναι τέτοια, ώστε πολλές φορές γίνεται ηρωίδα χαριτωμένων έπεισοδίων. Μόνο που τώρα τελευταία την έχει περιορίσει πολύ και την επιδεικνύει μόνο σε φιλικούς της κύκλους, ύστερα από μία καταδίκη της πέρυσι, σε πρόστιμο, από ένα αμερικανικό δικαστήριο.

Αλλά' άς αφήσουμε καλύτερα την πρωτότυπη αυτή ιστορία.

Πέρυσι το καλοκαίρι που είχε μαλλώσει για καλά με μία «πικρόχολη» στάρλετ, σκέφθηκε να την εκδικηθή ως εξής: Καθώς και οι δύο κατοικούσαν σε αγροκτήματα, που διέτρεφαν και πουλερικά, κάθε πρωί η Τζόαν κρυβόταν πίσω από ένα δέντρο κι' άρχιζε να... κράζει συνεχώς, όπως

οι πετεινοί! Μέσα σε λίγες μέρες, είχε ξετρελλάνει την αντίπαλό της, γιατί την έμπνουςε από τα χαράματα! Ένα πρωί όμως, έγινε το κακό! Μόλις η Τζόαν... λάλησε δυο-τρεις φορές, άνοιξε ξαφνικά το παράθυρο και πρόβαλε η αντίπαλός της μ' ένα... όπλο στο χέρι! Χωρίς να διστάσει τότε, άρχισε να πυροβολή δεξιά και αριστερά. Η Τζόαν το έβαλε, φυσικά, στα πόδια κι' έτσι ανεκαλύφθη ποιος ήταν ο κόκορας, που δεν άφηνε την αντίπαλό της Τζόαν να κοιμηθώ. Σε λίγο, λοιπόν, η χαριτωμένη στάρ δικάστηκε και καταδικάστηκε σε πρόστιμο 10 δολαρίων «επι διαταράξεως της κοινής ησυχίας»!

Από πέρυσι τον Ιούλιο η Τζόαν είναι παντρεμένη με τον πλούσιο αυτοκινητιστή Κέρμπυ Γουέδερλυ, ύστερα από άμοιρο έρωτα. Γνωρίστηκαν τυχαία σ' ένα... αυτοκινητιστικό δυστύχημα του Κέρμπυ. Η Τζόαν, που έτυχε να είναι μάρτυρας του δυστυχήματος έτρεξε άμέσως να προσφέρει τις πρώτες βοήθειες. Από τη στιγμή εκείνη ο Κέρμπυ ένοιωσε ένα σφοδρό έρωτα για τη χαριτωμένη στάρλετ και λίγο αργότερα της ζήτησε να παντρευτούν. Έτσι, με το γάμο αυτόν, έπεσε δαμάκη για τρίτη φορά ο τίτλος της «Σταχτοπούτας», που έχει από χρόνια τώρα η χαριτωμένη Τζόαν.

Μάλλον κοντή, αλλά με αρμονικό σώμα «πίν - άπ - γκέρλ» μαύρα ανήσυχτα μάτια και μαύρα μαλλιά, η Τζόαν συμβολίζει την καινούργια γενιά, που ξέρει

να ζή αδέσμευτη από τις συνθήκες του παρελθόντος. Αγαπάει όλα τα σπορ, αλλά λατρεύει το κολύμπι που το έμαθε τέλεια, κοντά στη δασκάλα της, την Έστερ Ουίλλιαμς. Μαζί με τον άνδρα της ζουν σε μία απέριστη βίλλα, στην πέλι του Λος Άντζελες, από την οποία κάθε πρωί πηγαίνει στα στούντιο μ' ένα από τα αυτοκίνητά της. Κάθε καλοκαίρι δέ, καθώς λέει η ίδια, περνάει κι' ένα καινούργιο «μήνα του μέλιτος». Και εξηγεί το γιατί:

— Πέρυσι, στον πραγματικό μας μήνα του μέλιτος, ένα τηλεγράφημα από τα στούντιο Ουνιβέρσαλ με ξαναγύριζε πίσω στο Χόλλυγουντ, ύστερ' από δέκα ημέρες για το γύρισμα της ταινίας «Χαμένη ευτυχία». Από τότε ώρκασιθήκαμε με τον άνδρα μου να περνάμε κάθε καλοκαίρι από ένα πλήρη «μήνα του μέλιτος».

Ο. PENNY

Η Έστερ Ουίλλιαμς, η Βίβιαν Μπλέιν και η Τζόαν Ήβανς στο φιλμ «Τρία κορίτσια θέλουν θάλασσα»

Ο Φερναντέλ ως «Δόν Καμίλλο»

Τα νεώτερα των άσι έρων

Σύντομες ειδησεύλες

★ «Ο Χιτών», το πρώτο φιλμ, που γυρίστηκε με το σύστημα Σινεμασκόπ, πραγματοποιήσε μέχρι σήμερα, στην Αμερική μονάχα, εισπραξίες, που υπερβαίνουν τα 10 εκατομμύρια δολάρια. Έκάλυψε δηλαδή όλα του τα έξοδα και στο εξής οι εισπραξίες, που θα πραγματοποιηθούν στην Αμερική, αλλά και στο εξωτερικό θα αποτελούν καθαρά κέρδη.

Το Χόλλυγουντ έκανε μία καταπληκτική ανακάλυψη. Χάρη στο Σινεμασκόπ τα φιλμ στοιχίζουν πολύ πιο φτηνά απ' ότι στοιχίζουν μέχρι σήμερα οι μεγάλες έγχρωμες παραγωγές. Το νέο σύστημα δεν απαιτεί διακοπές του γυρίσματος, μετατόπιση του φωτισμού και των μηχανημάτων λήψεως. Το μεγάλο όμωσ' αυτού του Σινεμασκόπ είναι, κατά τον παραγωγό Κλάρενς Μπρόουν, ότι κάνει τις γυναίκες να φαίνονται πολύ πιο προκλητικές.

Σε λίγο, δηλαδή ο ίδιος ο Κλάρενς Μπρόουν κοντά στις πινακίδες «Απαγορεύεται το κάπνισμα», που υπάρχουν σ' όλους τους κινηματογράφους θα τοποθετηθούν νέες με την εξής επιγραφή: «Απαγορεύεται να εγγίζετε τους ήθοποιους».

★ Ο Μεξικανός ήθοποιος Χορχέ Νεγκρέτε, που παντρεύτηκε πρό καιρού την Μαρία Φελίξ είναι βαρειά άρρωστος στο Λος Άντζελες.

★ Η σύζυγος του Σαρλώ, Όννα Ο'Νηλ δεν μπόρεσε να μεταβή στη Βοστώνη για να παρευρεθώ στην κηδεία του πατέρα της Ευγένιου Ο'Νηλ.

★ Το πρώτο φιλμ που θα γυρίσει η Τζιούζ Χάδερ, ύστερα από την επάνοδό της στο Χόλλυγουντ, θα είναι μία έγχρωμη μουσικοχορευτική κωμωδία, που θα τιτλοφορητά «Η αδελφή μου Έλενη».

Από το έρχόμενο πανηγυρικό Χριστουγενναίο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει με το γενικό τίτλο

Το ντουέττο της ΑΓΑΠΗΣ

μία εξαιρετική σειρά από χαριτωμένους αισθηματικούς διαλόγους του εκλεκτού συνεργάτου μας Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

★ Ο σκηνοθέτης Κάρλο Ριμ ετοιμάζεται να γυρίσει στο Παρίσι ένα φιλμ με 7 σκέτες, που θα τιτλοφορηθή «Οι 7 πλατείες». Το κάθε σκέτες θα εκτυλίσσεται σε μία παρισινή πλατεία, θα πρωταγωνιστούν δε σ' αυτά η Ντανιέλ Νταριέ, ο Μισέλ Σιμόν, ο Ρομπέρ Λαμουρέ, ο Φρανσουά Περίε, ο Σερζ Ρετζιανί, η Σοφί Ντεμαρέ κ.ά.

★ Προβλέπεται ότι πολύ σύντομα η Έλεονώρα Ράσσι-Ντράγκο θα παντρευτεί τον κόμητα Τσέσαρε ντι Άκουαρόνε, γιού του άλλοτε αυλάρχου της Ιταλίας.

★ Ο Βιττόριο ντε Σίκα προσπαθεί να πείσει την Γκρέτα Γκάρμπο να γυρίσει μαζί του και υπό την διεύθυνση του το φιλμ «Εκείνος κι' Εκείνη», που θα εξιστορή τις περιπέτειες ενός ζευγους έρωτευμένων.

★ Η Σουλτάνα Μάνγκανω, που επέδειξε σε διάφορα φιλμ το χορευτικό της ταλέντο, παίρνει τώρα μαθήματα χορού από την μαύρη χορεύτρια Κάρλιν Ντάνχαμ, με την οποία θα συμπρωταγωνιστήσει στο νέο φιλμ «Μάμπο». Η Κάθριν Ντάνχαμ έδηλωσε στους δημοσιογράφους ότι η Σουλτάνα είναι η καλύτερη μαθήτρια, που γνώρισε ποτέ. Άς μη ξεχνούμε ότι τα άτομα των δύο φιλμ «Πόθοι στους βάλτους» και «Άννα», ήταν ο χορός της Σουλτάνας Μάνγκανω. Οι χοροί του φιλμ «Μάμπο» πρόκειται όμως να είναι κάτι το καταπληκτικό.

★ Η Μαίριλυν Μονρόε έλασε την πρώτη θέσι, που κατείχε στα ημερολόγια των Ήνωμένων Πολιτειών. Το κοινόν έστράφη τώρα προς ιστορικά πρόσωπα και πολιτικούς αρχηγούς. Ο πιο περιζήτητος είναι έφετος ο Πρόεδρος Άϊζενχάουερ.

★ Η Μισέλ Μοργκάν θα είναι η πρωταγωνίστρια του πρώτου φιλμ, που θα γυρισθεί με το σύστημα Σινεμασκόπ. Πρόκειται για το έργο «Η ύπνωση των δηλητηρίων», που θα γυρίση ο Κλώντ-Λοράν και στο οποίο η Μισέλ Μοργκάν θα παίξει τον ρόλο της Μπρινίλλι.

★ Ο περίφημος Σοβιετικός συγγραφέας Ήλιος Έρεϊπουργκ έγραψε ένα μακροσκελές έργο, στο οποίο εγγυμάζει τον νεορεαλιστικό Ιταλικό κινηματογράφο.

★ Ο Ραμόν Νοέδρρο, που πρωταγωνιστούσε στο γνωστό φιλμ «Μπέν Χορ» θα παίξει στη νέα έκδοσι του έργου, που ετοιμάζει η «Μέτρο» ένα δευτερεύοντα ρόλο.

★ Η Μαρίν Καρόλ και ο Γάλλος σκηνοθέτης Κριστιάν Ζάκ θα παντρευτούν τα Χριστούγεννα και θα περάσουν τον μήνα του μέλιτος στη Βενετία.

★ Εξήγησαν από το Γάλλο σκηνοθέτη Ζουλιέν Ντυβιέ να γυρίσει ένα τρίτο φιλμ με ήρωα τον «Δόν Καμίλλο» — Φερναντέλ. Ο Ντυβιέ έπεκρινώθηκε με τον Ιταλό συγγραφέα Γκουαρέσκι για να συνεννοηθή μαζί του, ο τελευταίος όμως, του είπε ότι ετοιμάζει μόν' ένα τρίτο βιβλίο γύρω από την διαμάχη Δόν Καμίλλο — Πεπόνε, αλλά δεν έχει βρή μέχρι στιγμής παρά ένα μοναχά έπεισόδιο. Σ' αυτό, ο Δόν Καμίλλο κολυμπάει στο Πάδο ολόγυμνος και ο Πεπόνε, ο οποίος τον βλέπει ειδοποιεί ολόκληρο το χωριό, που έρχεται και κατασκήνώνει στις όχθες του ποταμού άναγκάζοντας, τον Δόν Καμίλλο να μείνι μέσα στο νερό ως την έλευσι του νυχτερινού σκότους. Η δωδεκάωρη αυτή παραμονή μέσα στο νερό δεν ενθουσιάζει καθόλου τον Φερναντέλ.

★ Ο Γάλλος ήθοποιος και τραγουδιστής Μουλουτζί, που είδαμε στο φιλμ «Είμαστε όλοι δολοφόνοι», δεν τολμάει να μπη σε άεροπλάνο. Έχει υπογράψει συμβόλαιο για να τραγουδήσει στις Βρυξέλλες, στη Ρώμη, στη Γενεύη και στο Ρίο Τανέιρο, για να μπορεί όμως, να τηρήσει τους όρους των συμβολαίων αυτών, η χρησιμοποίησις του αεροπλάνου είναι αναπόφευκτη και είναι πολύ αμφίβολο αν θα πείσουν τελικά τον καλλιτέχνη ν' ανέβη σ' αυτό.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Δ Κ. ΞΥΑΓΓΕΛΙΔΙ

Καθημερινά συννεφάκια

(Η σκηνή σ' ένα φτωχό δωμάτιο μακρινής συνοικίας. Τα πάντα γύρω έχουν την αγωνία «της βελτιώσεως της ζωής». Ένα καθράκι της προκοπής, ένα βαζάκι με φτηνά λουλουδάκια, ένα αυτί μικρό γατάκι με κόκκινη κορδέλλα. Μία συμπίτση ηλεκτρική.

ΕΚΕΙΝΗ: Μικροσκοπική, γκριζομάτα, πραγματική μικρογραφία καλλονής του Χόλλυγουντ. 25 χρόνων. Τριμμένη ρόμπα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλοκαιρινό κοστούμι χειμώνα καιρό και λασπωμένα παπούτσια. 26 χρόνων. Όμορφος, ψηλός, ξανθός, με πρόσωπο κατάκοπο απ' τη βιοπάλη.

Είναι βράδυ...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: (συνεχίζοντας κουβέντα): Λουίζα, είσαι πάντα τόσο άπαισιόδοξη... που σχεδόν μου φέρνεις δακρυα στα μάτια.

ΕΚΕΙΝΗ (πλέκοντας μηχανικά): Έσένα σ' άρεσουν οι αισθηματικές κουβέντες την ώρα που μιλάμε για τη φασολάδα μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ρομαντική ά-

γανάκτησι): Τί θα πη αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Σου φαίνεται πολύ πεζό, μα βλέπεις, έμένα με προσγειώσε το ερεοπλάνο της αγάπης μας! Είμαστε τρεις μήνες παντρεμένοι και κατάλαβα πόσο μεγάλη αξία έχει, αγαπήτη μου, η φασολάδα. το καρτότο, το λαδί, το ψωμί και οι έλφες. (Κυττάζει γύρω). Το μικρό αυτό αεροδρόμιο του έρωτα που προσγειωθήκαμε, θα το ζεσταίναμε «με τα φιλάκια μας και τα χάδια μας», όπως είχες πη. (Χαμογελάει. Δυστυχώς... χρειάζεται και σόμπα. Και δεν ξέρω τί θα πη τώρα η σπιτινοκυκυρά. Θα βγή κανένας λογαριασμός, που δεν θα φτάνουν ούτε τρεις μισθοί δικοί σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξαφνικά): Είσαι σκληρή, Λουίζα. Περιφρονείς και είρωνεύεσαι ένα καθίδρο άγωνα, που κάνω για να ζήσουμε και για να καλύτερέσουμε τη ζωή μας.

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Κάθε άλλο! Έγώ κάνω ψυχρά τη διατίμησι του ιδρώτα σου. Και βλέπω πως η ζωή δεν σου επιτρέπει την... πολυτέλεια συμπίτσας, ούτε την... πλήρη απόλαυσι της φασολάδας με όλα τα «κομφορ». Έλφες, λίγο βούτυρο με ρέγγα, κάποιο τυρί. Κατάλαβες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι πικρόδυνη κι' αντιπαθητική απόψε.

ΕΚΕΙΝΗ: Με συγχωρείς. Άλλα μου είπες πρίν, ότι έχεις δώδεκα δραχμές. Σε πλη-

Η ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ

Στο θέατρο «Σάν Κάρλο» της Νεαπόλεως η Ίνγκριντ Μπέργκμαν έκανε την πρώτη της θεατρική εμφάνισι από την εποχή, που έπαιξε την «Ιωάννα της Λωρραίνης» σ' ένα θέατρο του Μπρόντγουεϊ. Η Μπέργκμαν παίζει και τώρα τον ρόλο της Ζάννιτ Άρκ στο δράτριο «Η Ιωάννα επί της πυράς», το κείμενο του οποίου είναι του Πάβλ Κλωντέλ και η μουσική του Έλβετου Μουσουργκι Χόνεγκερ. Στο τέλος η Μπέργκμαν τραγουδάει κιόλας, αποδεικνύοντας πως έχει και εξαιρετική φωνή!...

ροφορώ πώς δ' μπακάλης δέν
μάς κάνει πιά πίστωσι. Μὲ
τὴν... ἐδωδιμοπωλική του ἀξιο-
πρέπεια, χαμογέλασε, υπεκλίθη
ἐλαφρὰ καὶ μοῦ εἶπε: «Κυρία
μου, λυπούμαι, πίστωσις δὲν
δίδεται. Ὅ,τι ἄλλο προτιμείτε,
ἐν τάξει!» Καταλαβαίνει τώρα
γιά ποιό λόγο... γέμισα μὲ πε-
ζόπιτα τὴν ἀπομηνί σου ρο-
μαντική αἰσιοδοξία... (Σιγὴ).
Ἡ φοικτὴ αὐτὴ γυναίκα, πού
μὲς νοίκιασε τὸ δωμάτιο, χτυ-
πάει ὅλη τὴν ὥρα τὴν πόρτα.
Φαντάσου νὰ μυριστῇ πὺς τὴς
κλέβουμε καὶ τὸ ηλεκτρικό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (βραχνά): Γίνα-
με καὶ κλέφτες;

ΕΚΕΙΝΗ (λυπημένα): Φυ-
σικά! Δὲν τὴς εἶπα πᾶς βᾶ-
ζω σόμπα. Ὅταν τὴς δανείζου-
μαι τὸ ηλεκτρικό σίδερο, μὲ
χρεώνει τρεῖς χιλιάδες!... Δὲν
μοῦ κίνησε καθόλου τὴ συμπά-
θεια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρόγελο): Τὸ
πιστεύω.

ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ πάρης τὸ «δε-
καπενθήμερό» σου μετ' ἐπείσε-
μέρες καὶ σὸ μετὰ χρωστά-
με τοῦλάχιστον πέντε δεκαπεν-
θήμερα! Καταλαβαίνει τί ὡ-
ραία πού πάμε... (Σιγὴ).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αἰσθάνομαι ρί-
γη. Ρίγη δυνατά!... (Σηκώνε-
ται). Σβῶσε τὴ σόμπα. Ἰσως
ἔτσι αἰσθανθῶ καλύτερα... (Βη-
ματίζει). Εἶσαι σκληρὴ κι' ἐ-
γωῖστρια: Παλεύω μέρα-νύχτα
γιὰ νὰ ζήσουμε. Ὅλοι οἱ ἀν-
θρώποι πάλεψαν στὴ ζωὴ γιὰ
νὰ υπάρξουν καὶ γιὰ ν' ἀνε-
δοῦνε... Μὴ μοῦ ρίχνης τὸ ἡ-
θικό.

ΕΚΕΙΝΗ (πικρόγελο): Δὲν
σοῦ ρίχνω τὸ ἡθικό. Ἀπλῶς θὰ
ρίξω τώρα τὸ ρυζὶ γιὰ τὸ πι-
λάφι μας. Καὶ μὴν ἀνησυχῇς
γὶ αὐριο. Ἐξασφάλισα τὴ φα-
σολάδα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (λυπημένα): Μὲ
μεϊώνει, Λουίζα. Δὲν μ' ἀγα-
πάς!...

ΕΚΕΙΝΗ: Σὲ λατρεύω!
(Τοῦ δίνει ἕνα θερμὸ φιλὶ στὸ
στόμα). Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ
καταλάβω πῶς θὰ καταφέρῃς
ν' ἀνεβῇς στὴ ζωὴ πρὶν ἐξολή-
σης τὰ πέντε «δεκαπενθήμερα».
Χρειάζεται... «ἀπογειώσεις»!
Καὶ σὺ πᾶς με λεωφορεῖο. Καὶ
στέκεται μάλιστα τελευταῖος
στὴν οὐρὰ, γιὰτ' εἶσαι σεμνὸς
καὶ δειλὸς καὶ σὲ σπρώχνουν οἱ
ἄλλοι... (Παύσι. Σιγὰ). Πᾶς
στὴν κουζίνα. Πρόσεξε μὴ μυ-
ριστῇ τὴ σόμπα ἢ σπιτονοικο-
κυρά. (Φεύγει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὅπως ὅλοι οἱ
ἄνθρωποι, μονολογεῖ κι' αὐτὸς
δυνατά): Ὑπάρχει, βέβαια, κά-
ποια λύσις. (Βγάζει ἀπ' τὴν
τσέπη του ἕνα μπουκαλάκι).
Κι' ὅμως τὸ μικρὸ μου θὰ λυ-
πηθῇ τὴν ὥρα πού θάρῃ μὲ τὸ
φαγάκι μας... (Στριφογυρίζει
τὸ μπουκαλάκι στὰ χέρια καὶ
τὸ ξαναβάλλει στὴν τσέπη. Σκου-
πίζει τὰ μάτια). Ἐχουμε και-
ρό... Αὐτὸ γίνεται κάθε στι-
γμή. (Πικρά). Εἶναι τὸ κατα-
φύγιο τῶν δειλῶν...

ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνει): Τὸ πι-
λάφι-θαύμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ πιστεύω.
Κι' ἐκείνη πού τόφταξε πὶθ
θαύμα! (Κάθεται στὸ τραπέ-
ζακι). Ἄς ἔχουμε τὴς ἐλπίδες
μας στὸ Θεό, Λουίζα... (Βουρ-
κώνει).

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει τὸ σταυρὸ
της): Ἐχεις δίκιο...

(Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

— Βρὲ ἀχαῖρεντε, δὲν προσέχεις; Δὲν εἶναι αὐτὸ τό...
χεροῦλι τῆς πόρτας!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΓΑΛΟΠΟΥΛΕΣ

Γαλοπούλες εἶν' ἐσχάτως, ἡ πρωτεύουσα γεμάτη,
ποὺ πηγαίνουν μὲ τὸ ζῦγι, ἡ συχνὰ μὲ τὸ κομμάτι
κι' ἀπο...διάνους, πὺν βεβαίως σ' ὅποιονδήποτε ἀρέσουν
καὶ πὺν δὲν μποροῦν καί... διὰ νὰ σὴν τιμὴ τους νὰ βα-
(ρέσουν)!

Ἐπομένως, κι' ἂν πουλιούνται μὲ τὸ ζῦγι ἢ τὸ κομμάτι,
οἱ κοινοὶ θνητοὶ ἀκοῦνται νὰ χορταίνουν μὲ τὸ...μάτι.
Κι' ὅλοι, βλέποντας τοῦ διάνου τὴν τιμὴ πὺς δὲν τὴν
(φτάνουν),
κάνουν πάραυτα τὴν...πάπια καὶ τὴν...νῆσσα παριστάνουν!

ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

Τὴ στιγμή πὺν συζητοῦσαν στὶς Βερμυοῦδες οἱ μεγάλοι
ἂν γιὰ σύρραξι ἀγρία θὰ τραβήξουμε καὶ πάλι,
ἢ χαλάλι μας θὰ γίνουν τόσοι μὸχοι μας καὶ νόποι,
τῆς αἰθούσης των τό... ρεύμα αἰφνιδίως διεκόπη!

Κι' ἐξ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος κι' ἐξ αὐτῆς τῆς ἀφορμῆς
εὐχετ' ὅλη ἡ ἀνθρωπότης καὶ δομένο καὶ ἐμείς,
νὰ μὴν εἶναι αὐτὸ τό...κόστος γιὰ τὴ γῆ καὶ σημάδι
κι' ὁ Θεὸς νὰ τοῦς φωτίσῃ μὴ μᾶς «φᾶν τὸ σκοτάδι»!

ΡΩΜΕΪΚΗ ΑΦΕΛΕΙΑ

Καναβοῦρι, λέει, ἐπὶ τῶν Πατρῶν ὁ ἀσθενής,
ὁ σχεδὸν ἡμιθανής
καὶ μὲ τὸ καναβοῦρι τὸ ἀσημαντὸ ἐκείνο,
ἐθεράπευσε τελείως τοῦ λαοῦ του τὸν καρκίνου!

Κονταμάρα θὰ μοῦ πῇτε! Μ' ὄλ' αὐτὰ φοβᾶμαι πὺς
ἀρκετὸς λαὸς θὰ παίρνῃ... καναβοῦρι ἀνελλιπῶς
καὶ «περδίνι» στὴν ὑγείᾳ του περιμένοντας νὰ γίνη,
τρώγε-τρώγε καναβοῦρι, θὰ τὸν δοῦμε...καναρινί!

ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ

Εἰς τὸν τόπον μας ἐτοῦτον, τὸν διέροχον καὶ θεῖον,
ἐψηφίστηκε καὶ νόμος «προστασίας τῶν...ἰχθύων»!
Καὶ σὸ μέλλον τὸ λαβάρου
κι' ὅποιονδήποτε ψαράκι
δὲν μπορεῖς νὰ τὸ παρῇς μὲ καλάμα καὶ πλοκάμα,
ἂν δὲν ἔχῃ συμπληρώσει «τόσους πόντους, τόσα δράμα»!

Συνεπῶς, κατόπιν τούτου, ἀπειράριθμοι ψαράδες,
σὲ διλήμματα μεγάλα θὰ βρεθοῦν οἱ φουκαράδες
καὶ θὰ ὑποχρεωθοῦν, πρὶν νὰ πιάσουν τὴν τσιπούρα,
νὰ τῆς πάρουνε τὰ μέτρα μὲ κατάλληλη...μεζούρα!

ΘΥΜΑΤΑ ΧΟΡΩΝ

Κάποιος νέος ἀπ' τὴ Σκιάθου καὶ δεινὸς χορευταρᾶς,
ὅπως χόρευε μὴ σάμπα πηδηχτὴ «μετὰ φορᾶς»
κι' ὅπως φώναζε «καράμπα» κι' ἄλλα τέτοια σχετικὰ,
τραυματίστηκε βαρῶς
καὶ ἐξφώνησε, μοιραίως,
«ἄι-ἄι-ἄι» σπαρακτικά!

Ἄρα μ' ὅλο τους τὸ δίκιο ἱσχυρίζονται πολλοί,
πὺς ἡ σάμπα ἢ τρελλή,
ἔχει τόσες λολαμάρες καὶ, χωρὶς περιστροφές,
τέτοιες ἑξάλλες στοφές,
ὥστ' ἐκεῖ πὺν τὴν χορεύεις τὸ βραδάκι μὲ μὴ Ρίτσα
τὸ πρῶτ' τῆς ἐπομένης περπατᾷς μὲ...πατερίτσα!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Τὸ παλιὸ φάρμακο ΤΗΣ ΓΡΙΠΠΗΣ

Πὺς παρσκειάζεται ἡ
«θηριακή»

Ἡ γρίππη, ὅπως κάθε χρό-
νο, ἔκανε κι' ἐφέτος τὴν ἐμφά-
νισί της, χωρὶς ἡ ἐπιστήμη,
παρ' ὅλες τὶς προόδους της, νὰ
μπορῇ νὰ τὴν καταπολεμήσῃ.

Καὶ ὅμως, ὡς πρὸ ἑκατὸν ἀ-
κόμη χρόνων, ἡ ἀνθρωπότης
χρησιμοποιοῦσε ἕνα φάρμακο,
τὴν «θηριακή» πὺν ἦταν «ἕνα
κι' ἕνα» ἐναντίον τῆς γρίππης!
Ἡ συνταγὴ αὐτῆς διασώθηκε
διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀπ' τὴ
ρωμαϊκὴ ἐποχὴ μέχρι σήμερα.

Τὸ φάρμακο αὐτὸ τὸ εἶχε
βοῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους
Ἕλληνες γιатpоῦς τῆς ἀρχαιο-
τήτος, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἐξακρι-
βωθῇ ποῖος ἀκριβῶς. Κατ' ἄλ-
λους, ἦταν ὁ «Ἑλληνας γιатpоῦς
τοῦ Νέρωνος Ἀνδρομάχης, καὶ
κατ' ἄλλους ὁ μέγας Γαληνός,
τοῦ ὁποῦοι σώζεται ἀκόμη στὸ
μουσεῖο τοῦ Βατικανοῦ, γραμ-
μένη σὲ περγαμνῇ, ἡ συνταγὴ
γιὰ τὴν παρασκευὴ τῆς «θηρια-
κῆς». Ἡ παρασκευὴ εἶναι πολ-
λύπλοκη καὶ ἔχει ἕνα σωρὸ δια-
τυπώσεις καὶ «διαδικασίες».

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὴ συν-
ταγὴ τοῦ Γαληνοῦ, ἡ «θηριακή»
φτιάνεται ἀπὸ... ἐξηντα τέσσε-
ρα διάφορα συστατικά, μεταξύ
τῶν ὁποῦων τὰ κυριώτερα εἶναι
τὰ ἑξῆς:

Πιπερόριζα, ρίζα ἐνὸς ὠρι-
μένου εἶδους μολόχας, πιπέρι
μαῦρο, δίκταμο τῆς Κρήτης,
στόφοι πετροσέλιου, ὀπιο
φαρμακευτικό, ψυχὰ ψωμιοῦ
μπαγιάτικου καὶ ξεροῦ, λιβά-
νι, ἀσφαλτος τῆς Ἰουδαίας, μό-
σχος, μύρο, νεφρὰ κάστορος,
καρδιά ὀχίας ἀποξηραμένη στὸν
ἥλιο καὶ ἄλλα!... Ἀφοῦ ἀνακα-
τέψῃ κανεὶς ὅλα αὐτὰ τὰ συ-
στατικά, τὰ τρίβει μέχρι νὰ γί-
νουν σκόνη, πὺν τὴν κοσκινί-
ζει κι' εἴπεται τῇ ρίχνει καὶ λί-
γο...νεῖφι! Τ' ἀνακατεύει πάλι
καὶ ρίχνει μέσα κρασί μπρού-
σκο καὶ μέλι. Ὅταν τὸ μίγμα
αὐτὸ μεταβληθῇ σὲ πολτό, ψή-
νεται στὸ φούρνο καὶ κόβεται
σὲ μικρὰ κομμάτια πὺν τ' ἀφί-
νει κανεὶς γιὰ νὰ ξεραθοῦν ἐπὶ
πολλοὺς μῆνες σὲ μέρος προσ-
ῆλιο καὶ ἀσφαλές. Κι' ἀφοῦ ξε-
ραθοῦν καλὰ, εἴπεται τρίβονται
σὲ σκόνη καὶ κοσκινίζονται.

Ἡ σκόνη αὐτὴ ἦταν ἡ «θη-
ριακή», τὸ «θαυματουργό» φάρ-
μακο γιὰ πολλὰς ἀρρώστειες,
ἀλλὰ πρὸ πάντων γιὰ τὴ
γρίππη!...

Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ,
ὅτι καθ' ὅλον τὸν Μεσαίωνα μέ-
χρι τὸ 19ο αἶμα, ἡ κατασκευὴ
τῆς «θηριακῆς» γινόταν ἀπὸ ὁ-
λους μαζί τοὺς φαρμακοποιούς
μιάς πόλεως, μὲ μεγάλη πομ-
πῇ. Ἐπακολουθοῦσε μάλιστα
καὶ ἱεροτελεστία, πὺν τὴν πα-
ρακολουθοῦσαν κι' ὅλες οἱ ἀρ-
ρακοκολουθοῦσαν τῆς πόλεως.
Ἀκόμη δὲ καὶ
στὰ 1790, στὶς παραμονὲς δη-
λαδὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστα-
σεως, ὅπως ἀναφέρουν οἱ ἐφη-
μερίδες τῆς ἐποχῆς, ἡ κατα-
σκευὴ τῆς «θηριακῆς» ἔγινε μὲ
μέρος ἀπὸ τὸ παλιὸ ὑδραγωγεῖο
καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ δανειστή-
καν χρήματα ἀπὸ τὸ κράτος. Καὶ
γιὰ νὰ ἐξπληρώσουν τὸ δάνειο κα-
θιερώθηκε τότε, γιὰ πρώτη φορὰ,
ἡ πληρωμὴ τοῦ νεροῦ ἀπὸ ὅσους
θὰ τὸ παίρναν στὰ σπιτία τους.
Τὸ νερὸ στὶς βρύσες, ἀπὸ τὶς ὁ-
ποῖες ὑδρεύονταν κι' ὁ περισσότε-
ρος...

Ἡ ἀθήνα

ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Τὰ πρῶτα βήματα τῆς πρωτεύουσας

Ἡ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος καὶ τῆς Κυβε-
ρνήσεως στὴν Ἀθήνα (1 Δεκεμβρίου 1834) ἔδωσε καινούρ-
για ὥρσι στὴ νέα πρωτεύουσα. Ἀπὸ τὸ χρόν ἐκεῖνο παρα-
τηρεῖται μιά οἰκονομικὴ κίνησι ἀπὸ τοὺς παλῶν Ἀθηναίους καὶ
τοὺς ξένους πὺν ἦλθαν νὰ ἐγκατασταθοῦν.

Τὰ πρῶτα ὅμως αὐτὰ σπιτία τῆς νεώτερης Ἀθῆνας ἦταν τὰ
περισσότερα φτωχὰ καὶ χωρὶς κανένα ἀρχιτεκτονικὸ σχέδιο. Οἱ ἐφη-
μερίδες τῆς ἐποχῆς διαμαρτύρονται γιὰ τὴν ἑλλειψὶ καλαισθησίας.
Μερικὰ σώζονται καὶ σήμερα στὶς παλιὰς συνοικίες — στὴν πλα-
γίᾳ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ γύρω ἀπὸ τὸ Μοναστηράκι — ἂν καὶ ὁ
χρόνος πρὸς πέρασε τὰ ἔχει ἐξωραΐσει καὶ τὰ ἔκανε γραφικώτερα δι-
νοντας σ' αὐτὰ τὴ σφραγίδα τῆς παλαιότητος.

Τὸ χτίσιμον τῶν σπιτιῶν, στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλληνικῆς πρω-
τεύουσας, περιορίζονταν στὴν παλιὰ πόλι — Πλάκα, Ἀέρηδες καὶ
Ἄγιοι Φίλιππος — καὶ στὸς τρεῖς καινούργιους δρόμους πὺν
ἄνοιγαν τότε: Ἐρμού, Αἰόλου καὶ Ἀθῆνας. Φυσικά, ὁ καδένας
ἐχτιζε ὅ,τι τοῦ ἄρεσε, πολλὰς φορὲς μάλιστα καταπατώντας τὴν
οἰκονομικὴ γραμμὴ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως, καὶ κάποτε τὰ... γύρω οἰκοπέδα.

Οἱ δρόμοι ἦταν στενοὶ καὶ βρώμικοι ἀπὸ
τὰ ἀκάθαρτα νερά καὶ τὰ σκουπίδια. Οὔτε
ἀπεχέτευσις ὑπῆρχε γιὰ τὰ νερά τῶν σπι-
τιῶν, οὔτε καὶ ὑπηρεσία καθαριότητος. Οἱ
νοικοκυρὲς πετοῦσαν τὰ σκουπίδια στὸ δρό-
μο καὶ τὰ νερά στὸ αὐλάκι πὺν πενοῦσε
ἀπὸ τὴν πόρτα τους. Καὶ ὅταν παραγέμι-
ζαν οἱ δρόμοι ἀπὸ σκουπίδια, τότε γινόταν
ἕνας ἔρνος ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν γύρω
σπιτιῶν καὶ μὲ τὰ λεπτὰ τοῦ ἀναλάμβαιε
ἡ Κοινότης τὸ καθάρισμα τῶν δρόμων. Τα-
κτικοὶ σκουπιδιάρηδες καὶ κάρα καθαριότη-
τος χρησιμοποιήθηκαν πολὺ ἀργότερα.

Ἡ Δημογεροντία καὶ κατόπιν ὁ Δήμος
Ἀθηναίων — πὺν λειτούργησε γιὰ πρώτη
φορὰ τὸ Μάιο τοῦ 1835 — καταβάλλαν με-
γάλες προσπάθειες γιὰ τὴν καθαριότητα καὶ
τὴν ὑγεία τῆς πόλεως. Ἀλλὰ οἱ ἀνάγκες ἦ-
ταν πολλὰς καὶ τὰ μέσα λιγοστά. Καὶ δὲν
ἦταν μόνοι οἱ συνηθισμένες ἀνάγκες πὺν ἔχει
κάθε πολιτεία, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἄλλες, πὺν
εἶχε δημιουργήσῃ ὁ ἐφτάχρονος πόλεμος
στὸ διάστημα τῆς Ἐπανάστασεως καὶ οἱ
καταστροφὲς πὺν ἔπαθε ἡ Ἀθήνα.

Μιά μεγάλῃ πληγὴ γιὰ τὴν πόλι ἦταν οἱ ἀναθυμιάσεις πὺν βγαί-
ναν ἀπὸ ἕνα δηλητηριώδες φυτὸ, τὸ φλᾶμο, πὺν εἶχε φυτρώ-
σει παντοῦ γύρω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Χρειάστηκε συστηματικὴ ἐρ-
γασία τοῦ πρώτου Δημάρχου τῆς Ἀθῆνας, τοῦ Πετράκη, γιὰ τὸ
κόψιμον τοῦ φλᾶμου καὶ τὸ ἀνοιγμα χαντακιῶν γιὰ νὰ φύγουν τὰ
λιμνάζοντα νερά πὺν τὸν πολλαπλασιαζάν καὶ νὰ παύσουν νὰ
φλᾶμνῶν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὴν ἀποπνεκτικὴ ἀτμόσφαιρα
πὺν δημιουργοῦσε.

Φυσικά, ὅταν ἐλευθερώθηκε ἡ Ἀθήνα, δὲν ὑπῆρχε κανένα δίκτυο
ὕπνου. Κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια ἔχον ταφῇ οἱ ἐλάχιστοι ὑπόνο-
μοι πὺν λειτουργοῦσαν τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας. Στὸ 1834
ἀναζητήθηκε κάποια παλιὰ ὑπό-
νομος, κοντὰ στὴν ὁδὸ Ἀδριανοῦ,
ἐπισκευάστηκε καὶ εἶναι ἀπαρχὴ
στὸ δίκτυο τῶν ὑπνοῶν τῆς
πρωτεύουσας, πὺν καὶ σήμερα ἀ-
κόμη ὑστερεῖ ἀπόλυτα.

Τὸ νερὸ ἦταν κι' αὐτὸ λιγοστό.
Τὸ παλιὸ Ἀδριανεῖο ὑδραγωγεῖο,
πὺν εἶχε τροφοδοτῇ ἐπὶ αἰῶνας
τὴν Ἀθήνα, εἶχε πάθει μεγάλες
καταστροφὲς καὶ οἱ γραφικώτατες
βρύσες τῆς Παλῆας Ἀθῆνας εἶ-
χαν στερεῖσθαι. Μὲ τὴν αὐξήσει τοῦ
πληθυσμοῦ ἡ ἑλλειψὶς τοῦ νεροῦ
γινόταν ἀκόμη αἰσθητότερη. Ἡ
Κοινότης, κι' εἴπεται ὁ Δήμος,
φρόντισαν νὰ ἐπισκευάσουν ἕνα
μέρος ἀπὸ τὸ παλιὸ ὑδραγωγεῖο
καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ δανειστή-
καν χρήματα ἀπὸ τὸ κράτος. Καὶ
γιὰ νὰ ἐξπληρώσουν τὸ δάνειο κα-
θιερώθηκε τότε, γιὰ πρώτη φορὰ,
ἡ πληρωμὴ τοῦ νεροῦ ἀπὸ ὅσους
θὰ τὸ παίρναν στὰ σπιτία τους.
Τὸ νερὸ στὶς βρύσες, ἀπὸ τὶς ὁ-
ποῖες ὑδρεύονταν κι' ὁ περισσότε-
ρος...

ρος κόσμος, μοιραζόταν δωρεάν.

*

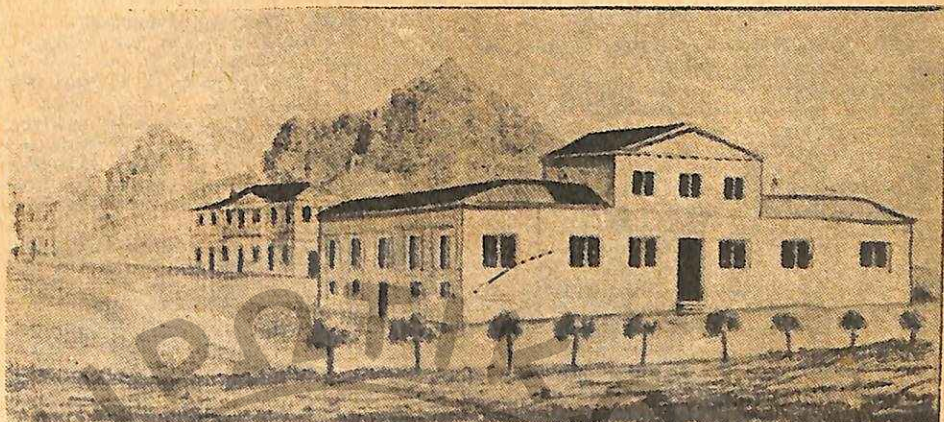
Μιά ἀπὸ τὶς πρώτες φροντίδες τοῦ Δή-
μου Ἀθηναίων ἦταν νὰ ἐπισκευάσῃ καὶ μιά
Ἐκκλησίαν γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς Μητροπο-
λιτικὸς Ναός. Ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες τῶν
Ἐκκλησιῶν πὺν εἶχε στὰ χρόνια τῆς σκλα-
βιάς ἡ Ἀθήνα καμμιὰ δὲν εἶχε μείνει χωρὶς
καταστροφές. Οἱ περισσότερες εἶχαν μετα-
βληθῇ σὲ ἐρείπια καὶ τὰ ὑλικά τους τὰ
παίρναν οἱ Ἀθηναῖοι γιὰ νὰ χτίζουν τὰ σπι-
τία τους. Τότε ἐπισκευάστηκε ἡ ἐκκλησία
τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, στὴν ὁδὸ Αἰόλου, πὺν
χρησίμευσε γιὰ πολλὰ χρόνια ὡς Μητρόπο-
λις τῆς Ἀθῆνας, καὶ ὡς τὰ 1862 πὺν, ὕστερ'

ἀπὸ μιά εἰκοσαετία κατασκευῆς, τελείωσε ὁ σημερινὸς Μητροπο-
λιτικὸς Ναός.

Στὴ θέσι τῆς πρώτης αὐτῆς ἀθηναϊκῆς Μητροπόλεως τῶν νεω-
τέρων χρόνων χτίστηκε κατόπιν (1849) ἡ σημερινὴ ὡραία ἐκ-
κλησία τῆς Ἁγίας Εἰρήνης.

*

Στὰ πρῶτα βήματα τῆς ἐλληνικῆς πρωτεύουσας τὸ κέντρο τῆς
πόλεως βρισκόταν στὴν Πλάκα καὶ στὴν Παλιὰ Ἀγορὰ μὲ κεν-
τρικὴ ἀρτηρία τὴν ὁδὸν Ἀδριανοῦ. Ἐκεῖ ἦταν τὰ μαγαζιά καὶ γι-
νόταν καὶ ὁ περίπατος τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ Ἀ-
γίου Φιλίππου ὡς τὴν Πύλιν τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἀργότερα τὸ κέντρο
δημιουργήθηκε γύρω ἀπὸ τὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἐρμού, Αἰ-
όλου καὶ Ἀθῆνας. Ἀλλὰ τὸ 1835, ὅπως μὲς πληροφορεῖ ὁ σύγ-
χρονος Τύπος, ἀρχισαν νὰ χτίζονται τὰ πρῶτα μαγαζιά στὴν ὁ-
δὸν Αἰόλου καὶ Ἐρμού, τὰ ἐργαστήρια ὅπως τὰ λέγαν
τότε.

Τὸ βρελινὸ τετραγρεφεῖο μὲ τὴν ὁδὸ Σταδίου, μὲ τὴν δεινδροστοχία, στὰ πρῶτα χρόνια τῆς
νεώτερης Ἀθῆνας. Ἐκεῖ βρισκεῖται σήμερα τὸ Πρωτοδικεῖο.

Ἡ πρωτεύουσα ἦταν χωρισμένη σὲ τέσσερα ἀστυνομικά τμή-
ματα: τῆς Πλάκας, τοῦ Καλαμιῶτη, τῶν Ἡρώων (Ψυρρή) καὶ
τοῦ Ἁγίου Φιλίππου. Μετὰ τὸ 1848 ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται ἡ
Νεάπολις. Ἡ καινούργια αὐτὴ συνοικία, ὅπως δείχνει καὶ τ' ὄνο-
μά της γιὰ πολλὰ χρόνια περιοριζόταν σὲ μερικὰ σπιτάκια στὴν
ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος. Ὑστερ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια σχηματίστη-
καν οἱ πάροδοι καὶ προχώρησε ἡ ὁδὸς Σόλωνος πρὸς τὸ Κολω-
νάκι.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἀθῆνας στὰ 1835 δὲ φαίνεται νὰ ἦταν με-
γαλύτερος ἀπὸ 8 - 10 χιλιάδες. Ἐνας χάρτης τοῦ προηγούμενου
χρόνου μᾶς παρουσιάζει τὴν πόλι μὲ 800 περίπου σπιτία. Τὸν
ἴδιο πληθυσμὸ μᾶς δίνει κι' ὁ Ραγκαβὴς στὰ ἀπομνημονεύματά
του.

Στὴν καινούργια ὁμως πρωτεύ-
ουσα ἀρχισε νὰ μαζεύεται κόσμος
ἀπὸ τὸν ἔσω καὶ τὸν ἔξω Ἑλληνισμὸ
καὶ τὸν ἄλλο χρόνο (1836), πὺν
εἶναι καὶ ἡ πρώτη ἐπίσημη ἀπο-
γραφή, ἡ Ἀθήνα παρουσιάζει πλη-
θυσμὸ πὺν πλησίαζε τὶς 14 χιλι-
άδες.

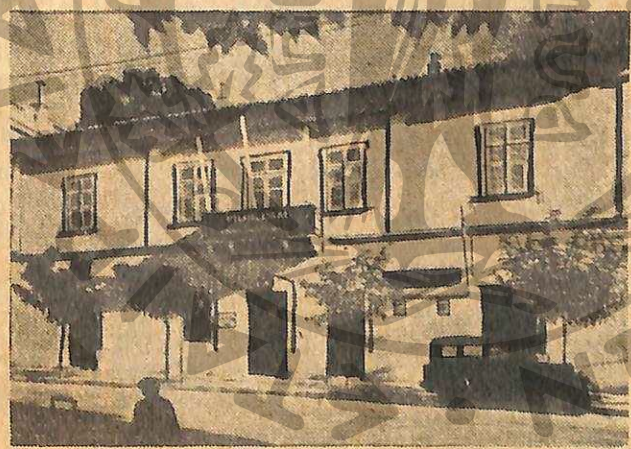
Ἡ αὐξήσει αὐτὴ ἦταν ἕνα σταθε-
ρὸ καὶ εὐνοῖον βῆμα γιὰ τὴ μελ-
λοντικὴ τῆς ἐξέλιξι.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΘ

Ἀνυψώνεται ἡ θάλασσα

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς
τῆς ἀγγλικῆς ὑδρογραφικῆς ὑπηρε-
σίας, τὸ ἐπίπεδο τῶν ὠκεανῶν ἀ-
νυψώθηκε στὰ 50 τελευταῖα χρό-
νια, κατὰ 13 ἑκατοστά τοῦ μέτρου.
Αὐτὴ ἡ ἀνύψωσι τῶν ὠκεανῶν ἀπο-
δίδεται ἀπὸ τοὺς γεωφυσικοὺς στὴ
συνεχὴ τῆξι τῶν πολικῶν πάγων.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρῶτα σπιτία τῆς νεώτερης Ἀθῆνας, πὺν σώζεται
καὶ σήμερα στὸν κήπο τοῦ Κλαυθμώνος: τὸ σπίτι τοῦ Δεκέζη
Βούρου, πὺν χρησίμευσε καὶ γιὰ ἀνάκτορο τοῦ Ὁθωνος.

της γυναίκας του. 'Η όφρωςί του έφτανε, μάλιστα, σε τέτοιο σημείο, που δεν άφηνε κανέναν άλλον να μπη μέσα στο δωμάτιό της και της έδινε ο ίδιος τα φάρμακα που είχε διατάξει ο γιατρός.

Αυτό κράτησε πέντε μέρες και ισάριθμες νύχτες.

Καθισμένος σε μία πολυθρόνα, μόλις δυο βήματα πιο πέρα από το κρεβάτι, ο 'Αλτιέρι παρακολουθούσε μ' αγωνία τα λόγια που έβγαιναν από το στόμα της γυναίκας του. Τό παραμιλητό της ακολουθούσε έναν σταθερό ρυθμό. 'Αρχιζε κατά τις όκτω το βράδυ και σταματούσε δυο ώρες αργότερα. 'Η άρρωστη ήρεμουςε κατόπιν κι' η ήρεμία της κρατούσε ως το πρωί. 'Ο άντρας της κλειδωνε τότε την πόρτα και κοιμόταν στην πολυθρόνα. 'Αλλ' άκούσε ή παραμικρή κίνηση της Λεωνώρας, για να ξυπνήσει και να τρέξει κοντά της.

'Η άρρωστη ξαναδύρε τις αισθήσεις της το πρωί της έκτης ημέρας. Αισθανόταν μία άπεραντη κουρασσι, σαν όλα τα ελατήρια του οργανισμού της να είχαν σκουριάσει και να μην μπορούσαν πια να λειτουργήσουν. 'Αλλ' ήταν πολύ μεγαλύτερος ο πόνος που ένιωθε μέσα στην ψυχή της. Τίποτε πια δεν της έκανε έντύπωσι. Τό μόνο που επιθυμούσε, ήταν να πεθάνη.

Μιά σκέψι ξαναγύριζε αδιάκοπα μέσα στο μυαλό της. Δεν είχε μείνει, φαινομενικά τουλάχιστον, πιστή στο Ρολάνδο. 'Ενώ αυτός είχε μείνει πιστός στην αγάπη του. Αυτό εσήμαινε πως δεν τον είχε αγαπήσει όσο έπρεπε, γιατί, διαφορετικά, δεν θα άμφέβαλλε γι' αυτόν και δεν θα πίστευε τα λόγια της εταίρας. 'Όταν τον κατηγορήσει μπροστά στο Συμβούλιο των Δέκα, ότι είχε σκοτώσει τον Νταβίλα από ζηλεια, έπρεπε να όρθωθι μπροστά της και να της φωνάξει:

— Λες ψέματα! 'Ο Ρολάνδος είναι δικός μου, όπως κι' εγώ είμαι δική του!

Κι, όταν η γρηά Σάλδια προσπάθησε να την παρσύρη προς τη Σκάλα των Γιγάντων, για να ξεσηκώσουν τό λαό, έπρεπε να την ακολουθήσει και να της πη:

— 'Ας τρέξουμε κι' άς πεθάνουμε γι' αυτόν! Γιατί αυτός κι' εγώ είμαστε ένας άνθρωπος και τίποτε δεν μπορεί να μάς χωρίσει!

'Όταν ο πατέρας της της είχε όρκισθι, ότι ο Ρολάνδος είχε πάρει χάρη κι' είχε φύγει από τη Βενετία, έπρεπε να του άπαντήση:

— Λες ψέματα! Γιατί ο Ρολάνδος, από τη στιγμή που τον άφησαν έλευθερο, θάτρεχε άμέσως κοντά μου!

'Όταν ο πατέρας της και πάλι της άνήγγειλε τό θάνατο του Ρολάνδου, δεν έπρεπε να τον πιστέψι, αλλά να του φωνάξει:

— Λες ψέματα! Γιατί ο Ρολάνδος θα είχε τη δύναμι να συρθι ως εδώ, για να πεθάνη στην άγκαλιά μου!

Κι' όταν την ώδήγησαν στην έκκλησία

της Παρθένου, που ήταν άφιστομένη στις πιστές παρθένους, έπρεπε να έναντιωθι στο σχέδιο του πατέρα της και να βροντοφωνήση:

— Δεν παντρεύομαι τόν 'Αλτιέρι, αφού είμαι σύζυγος του Ρολάνδου! Προτιμώ να πεθάνω παρά να γίνω σύζυγος ενός άλλου!

Νά τί είχε χρέος να φωνάξει και να κάμψι. 'Επρεπε να προτιμήσι να σκοτωθι μπροστά στο βωμό της έκκλησίας παρά να υποταχθι στη θέλησι του πατέρα της.

'Αλλ' ούτε είπτε, ούτε έκαμε τίποτε από όλα αυτά.

Και τώρα η αλήθεια έπρόβαλλε άδυσώπητη μπροστά της. 'Ο Ρολάνδος δεν είχε πεθάνει. 'Ούτε είχε φύγει από τη Βενετία. Είχε περάσει έξη χρόνια μέσα στα 'πηγάδια, όπου τον είχαν ρίξει ο πατέρας της κι' οι συνένοχοί του, ενώ αυτή ζούσε ήρεμα στο μέγαρο του 'Αλτιέρι. Είναι αλήθεια, ότι είχε διατηρήσει την αγνότητα του κορμιού της. 'Αλλά μήπως αυτό την εξίλιωνε άπέναντι του Ρολάνδου; 'Όχι, δεν τό είχε κάμει για να του μείνι πιστή. 'Αλλά γιατί άποστρεφόνταν τόν 'Αλτιέρι.

Νά γιατί ο Ρολάνδος την καταφρονούσε. Νά γιατί δεν της είχε πη τίποτε την τραγική νύχτα που συναντήθηκαν στο σπίτι της νύσου του 'Ολιβόλο.

Κι' όμως είχε κάμει τα πάντα για να του δώσι την έντύπωσι πως ήταν πάντα η πιστή έρωτευμένη. Είχε φορέσει ένα όλολευκο νεανικό φόρεμα. Κι' είχε τρέξει στον παλιό κέδρο, όπου συναντιόνταν τον ευτυχισμένο καιρό της αγάπης τους.

'Αλλά τίποτε από όλα αυτά δεν ξαναζωντανέυε μέσα στο μυαλό της τις παλιές αναμνήσεις. 'Ο Ρολάνδος είχε παραμείνει άναμνησις. Κι' είχε δικη. Δεν είχε προσδώσει αυτόν την αγάπη τους.

Τί μπορούσε να έλπιζι έπειτα από όλα αυτά; Τίποτε. Γι' αυτό, τό μόνο που ποθούσε ήταν ο θάνατος.

'Η ιδέα αυτή είχε ριζωθι τόσο βαθειά στο μυαλό της, που έκλεινε κιόλας τα μάτια της, σαν να μπορούσε μ' αυτό τον τρόπο να γευθι προκαταβολικά την ήρεμία και τη γαλήνη του θανάτου.

'Αλλά, ξαφνικά, άκούσε έναν ψιθύρο από φωνές κοντά της.

Ποιος, λοιπόν, μιλούσε έτσι;

Τέντωσε τ' αυτιά της, χωρίς όμως ν' άνοιξη τα μάτια της και, για πρώτη φορά, από τη στιγμή που συνήλθε, κατάλαβε πως βρισκόταν στο κρεβάτι της. Θυμήθηκε τότε πως είχε πέσει μέσα στο δωμάτιό της.

Οι υπηρέτριές της, δίχως άμφιβολία, την είχαν σηκώσει και την είχαν βάλει στο κρεβάτι της. 'Αλλά πόσος καιρός είχε περάσει από τότε; Μιά ώρα; 'Η μία μέρα;

Μ' όλο που ήταν πολύ σιγανές. 'Εκείνοι που μιλούσαν δεν ήταν γυναίκες, όπως είχε φαντασθι την πρώτη στιγμή. Οι φωνές ήταν άντρικές.

Τίς άναγνώρισε άμέσως σχεδόν και

προσπάθησε να μην κάμψι την παραμικρή κίνηση για να μην μωρέσει ν' άκούση καλύτερα.

Οι άντρωποι που μιλούσαν ήταν ο 'Αλτιέρι κι' ο Δάνδολο, ο άντρας κι' ο πατέρας της.

'Αλλά τί έκαναν εκεί; Και γιατί βρίσκονταν στο δωμάτιό της; Φαντάσθηκε για μία στιγμή πως την πίστευαν για νεκρή. 'Αλλ' από τα λόγια της κατάλαβε πως είχε κάμει λάθος. 'Αλλ' αν δεν την νόμιζαν πεθαμένη, είχαν, όμως, την πεποίθησι πως ήταν θυθισμένη σε λήθαργο κι' η Λεωνώρα είχε κάθε λόγο να μην θέλνι να τους βγάλη άπ' αυτή την ιδέα. 'Ετσι θα μάθαινε ποιά ήταν τα σχέδια κι' οι σκοποί τους.

— Αυτό τό μαρτύριο κρατάει από πέντε ημέρες, πέντε ημέρες άγωνίας και τρώμου! είπτε ο 'Αλτιέρι.

— Μίλησε, λοιπόν;

— Ναι... και θα μίληθι και πάλι όταν την ξαναπίσθι τό παραμιλητό. Κάνει διαρκώς λόγο για τη συνωμοσία και άναφέρει τα όνοματά των συνωμοτών.

— 'Ανέφερε και τό δικό μου; ρώτησε με λαχανιασμένη φωνή ο Δάνδολο.

— 'Όχι. 'Ανέφερε όλα τα άλλα, έκτός από τό δικό σας.

Σώπασαν για λίγο.

'Η Λεωνώρα κατάλαβε τα πάντα. Θα είχε παραμιλήσει από τόν πυρετό και θα είχε πη όλα όσα ήξερε. 'Ο άντρας της, χωρίς άμφιβολία, δεν θα είχε κοινηθι βήμα από τό προσκεφάλό της και θα είχε φωνάξει τώρα τον πατέρα της για να πάρουν ποιος ξέρει ποιά τρομερή απόφασι.

'Η συνομιλία συνεχίσθηκε σε λίγο.

— Δεν ξέρει ίσως, είπτε ο 'Αλτιέρι, ότι άνήκετε στους δικούς μας. Μπορεί, όμως, να έχη πάρει από πριν την άπόφασι να μην σας καταδώσει και γι' αυτό δεν άναφέρει τ' όνομά σας.

— Είπτε, λοιπόν, τα πάντα, έκτός από τ' όνομά μου;

— Ναι...

— 'Αλλ' αν την άκουγαν;

— Νά είσαστε βέβαιοι πως, αν μάς έπιαναν, ούτε σεις θα γλυτώνατε.

Μιά καινούργια σιωπή άπλώθηκε.

'Η Λεωνώρα άκούε τη λαχανιασμένη άναπνοή των δυο άνδρών που βρισκονταν μέσα στο δωμάτιό της.

— 'Ο 'Αλτιέρι ξαναείπτε σε λίγο:

— Τό παραμιλητό της έρχεται τό βράδυ. 'Επειτα ήσυχάζει... Μερικές τέτοιες νύχτες να περάσω άκόμη, κρυφακούοντας στις πόρτες με τό έγχειρίδιο, στο χέρι, για να σκοτώσω εκείνον που θ' άκούγε τυχόν τα λόγια της, και σας βεβαίω, ότι θα τρελλαθώ! Δεν άντέχω πια και γι' αυτό σας φωνάζα εδώ...

— Θα σας άντικαταστήσω, άπάντησε ο Δάνδολο. Πηγαίνετε να κοιμηθίτε. 'Ο άγρυπνήσω εγώ στο προσκεφάλό της.

— 'Ο 'Αλτιέρι κούνησε προς τα πίσω τό κεφάλι του.

— 'Όχι, είπτε. Δεν σας κάλεσα εδώ για να με ξεκουράσετε.

— 'Αλλά τότε; ρώτησε ο Δάνδολο με βραχνή φωνή. Για ποιόν λόγο με καλέσατε εδώ;

— Δεν πρέπει να την άκούση κανείς είπτε ο 'Αλτιέρι σαν να μιλούσε στον έαυτό του.

— Και βέβαια, δεν πρέπει να την άκούση κανείς, είπτε ο Δάνδολο, φέρνοντας τό χέρι στο μέτωπό του. Κανείς! Αυτό θα ίσοδυναμούσε με τη θανατική καταδίκη μας. Θα μάς άποκεφάλιζαν όταν πλατεία του 'Αγίου Μάρκου ή ίσως στην καταρραμένη αυτή γέφυρα, πάνω στο πέτρινο κάθισμα...

— 'Εκτός αν προτιμούσαν να μάς ρίξουν στα 'πηγάδια για να πεθάνουμε σιγά - σιγά από την πείνα και τό κρύο. 'Ο γά - σιγά από την πείνα και τό κρύο. 'Ο θάνατός μας, στ' αλήθεια, θα είναι τρομερός! Δεν πρέπει να περιμένουμε καμιά χάρη από τόν Φόσκαρι. Θα πεθάνουμε με τόν ίδιο τρόπο που είχαμε σκεφθι για τόν...

— Σιγά! φώναξε ο 'Αλτιέρι, τραβώντας δυνατά τό χέρι του πατέρα της Λεωνώρας. Μην πήτε τό όνομα αυτού του άνθρώπου εδώ! Διάβωλε! Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, πως αυτό τό όνομα μπορεί να την ξυπνήσει;... Και τότε είμαστε χαμένοι κι' οι δυο!

Σώπασαν κάμποσες στιγμές. Είχαν

στηλώσει τα μάτια τους πάνω στη Λεωνώρα και την κύτταζαν με προσοχή.

— Κοιμάται! είπτε σε λίγο ο Δάνδολο.

— Ναι, κοιμάται, συμφώνησε ο 'Αλτιέρι. Τί θα γίνι, όμως, όταν ξυπνήσει;

Τα μάτια του έλαμπαν και τό πρόσωπό του είχε πάρει μία άγρια έκφρασι.

— Δεν πρέπει να την άκούση κανείς, ξαναείπτε. Και μόνον ένας τρόπος ύπάρχει γι' αυτό!... 'Ενας μόνον!

— Ποιος είναι αυτός ο τρόπος; ρώτησε ο Δάνδολο με φωνή που έτρεμε.

— 'Ο 'Αλτιέρι έσκυψε προς τό μέρος του.

— 'Ακούστε με, είπτε Ξέρετε πως άγάπησα την κόρη σας και πως την αγαπάω άκόμη...

— 'Ω, πάψετε, παρακάλεσε ο Δάνδολο. Είνε τρομερό!

— Την αγαπάω άκόμη και τό ξέρετε καλά, συνέχισε ο 'Αλτιέρι. Την αγαπάω και γι' αυτό είμαι τόσο δυστυχισμένος... 'Η Λεωνώρα, όμως, με μισεί, με καταφρονεί και με καταριέται μέσα από τα βάθη της ψυχής της. Δεν ύπάρχει, λοιπόν, παρά μία μόνον λύσις, για να βγούμε από τό αδιέξοδο όπου βρισκόμαστε. 'Η εγώ πρέπει να πεθάνω ή αυτή!

— Πάψετε!

— 'Όχι, πρέπει να τα άκούσετε όλα. Σας φώναξα νάρθητε εδώ για να πάρωμε μαζί την τρομερή άπόφασι που θα μάς σώσει... Μην δεχνάτε πως σεις μου δώσατε τη Λεωνώρα... Μου την δώσατε! Τί άστείο, στ' αλήθεια! 'Αγνοείτε, βέβαια, ότι από την ημέρα που έγιναν οι γάμοι μας ζούμε σαν ξένοι ο ένας για τόν άλλον... Κι' όμως αυτή είναι η αλήθεια!... Χίλιες φορές ως τώρα σκέφτηκα να την σκοτώσω. Χίλιες φορές ως τώρα θέλησα να γλυτώσω μία για πάντα άπ' αυτό τό μαρτύριο... Κατάλαβε με... Δεν άντέχω πια! Μέσα σ' αυτές τις πέντε ημέρες υπέφερα περισσότερο παρ' ό,τι αν ζούσα πέντε χρόνια σ' αυτή την κατάστασι. Την άκουσα να φωνάζι τόν παλιό μνηστήρα της, να τόν ίκετεύι να την συγχωρήσει και να τόν ληι πως δεν έπαψε ούτε στιγμή να τόν λατρεύι... Καθένα από τα λόγια της ήταν μία στυλιετία για μένα...

— 'Αλλά, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, άρχισε κατόπιν να έκτοξεύι άπειλές έναντίον μου. Ναι, με άπειλούσε ότι θα κατέδιδε τη συνωμοσία... Τό τί σημαίνει μία τέτοια καταγγελία τό καταλαβαίνετε... Νά γιατί σας είπα ότι δεν άντέχω πια!... Θέλετε να ζήτε στο μέλλον κάτω από μία άδιάκοπη άπειλή και να βρισκόσαστε στη διάθεσι μιάς γυναίκας, που με μία λέξι της μόνο μπορεί να σας στείλνι στο ίκρίωμα;

— 'Ο Δάνδολο κούνησε θλιβερά τό κεφάλι του.

— 'Ω, κόρη μου! ψιθύρισε.

— 'Ο φόβος, άλλη μία φορά, παραμείρισε κάθε άλλο αίσθημα από την ψυχή αυτού του θύλιου πατέρα. 'Η προσπάθεια που έκαμε για να την σώσει ήταν ηδαιμική.

— 'Ισως, ψιθύρισε, δεν θα άναμιλήσει ποτέ πια γι' αυτά τα πράγματα... 'Ισως, όταν θα γίνι καλά, θα την καταφέρωμε να μάς ύπασχεθι ότι θα σεβασθι τό μυστικό μας... 'Ω, άς μην βιασθούμε.

Τη στιγμή εκείνη, ή Λεωνώρα έκαμε μία μικρή κίνηση.

Οι δυο άνδρες σώπασαν άμέσως και στύλωσαν τα μάτια τους πάνω της.

— 'Επειτα από λίγο, ή νεαρή γυναίκα γύρισε προς τό μέρος τους κι' άνοιξε τα μάτια της.

Τό βλέμμα της δεν ήταν πια θολό και άβέβαιο, αλλά ήρεμο κι' άδυσώπητο.

— 'Ο Δάνδολο κι' ο 'Αλτιέρι τρώμαξαν, βλέποντάς την. Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβουν από την έκφρασι της, ότι είχε άκούσει τα πάντα.

'Η Λεωνώρα, στο βάθος της ψυχής της, ήταν ευχάριστημένη για την τροπή που έπαιρναν τα πράγματα. Δεν θα τους παρακαλούσε να την λυπηθούν. Θα προσπαθούσε τουναντίον να τους ξεερεθίσει, για να τους άναγκάσει να πραγματοποιήσουν τό συντομώτερο την άπόφασι τους. Τα λόγια που θάδωναν από τό στόμα της θα ήταν τό όπλο που θα χρησιμοποιούσε για ν' αυτοκτονήση.

— 'Ανασκήώθηκε λίγο στο κρεβάτι της, συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις της για να

κάμψι σταθερή τη φωνή της κι' έπειτα είπτε:

— Κάνετε λάθος, πατέρα μου! Δεν θα φυλάξω τό μυστικό σας... Θα μιλήσω! Μόλις μπορέσω να σηκωθώ, θα σας παραδώσω και τους δυο στο δικαιοσύνη!

Την κύτταξαν κατάπληκτοι. 'Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος βρήκαν τη δύναμι να της άπαντήσουν.

— 'Εκείνη συνέχισε:

— Παραδίδετε τη συμφωνία που κάμψι με τήσου του 'Ολιβόλο. Βεβηλώνοντας με την παρουσία σας αυτό τό δωμάτιο, με λύσατε από την ύποχρέωσι να σωπάσω όπως είχα σκοπό να κάμω.

— 'Ο 'Αλτιέρι βρισκόταν πολύ κοντά στο κρεβάτι.

— 'Ακούγοντας τα λόγια της Λεωνώρας, έσκυψε προς τό μέρος της κι' έφερε τό χέρι στη λαβή του έγχειρίδιου του.

— 'Ως πριν από μερικές στιγμές, άγάρπυσε μ' όλη τη δύναμι της ψυχής του αυτή τη γυναίκα, που, ώστόσο, είχε πάρει την άπόφασι να σκοτώσει. 'Αλλά τώρα δεν αισθανόταν τίποτε άλλο από ένα άπεραντό μίσος γι' αυτήν.

— 'Η Λεωνώρα επιθυμούσε την καταστροφή του. 'Αλλά θα την προλάμβανε. Και δεν θα την άφηνε να του κάμψι κακό.

Χωρίς να έστιάσει περισσότερο, έβγαλε τό έγχειρίδιο του και σήκωσε τό χέρι του. — 'Επειτα από μία στιγμή, τό χέρι αυτό κατέθηκε με όρμή...

— 'Αλά, ξαφνικά, μία δυνατή σπρωξιά έκαμε τό χέρι του να λοξέψι και τό έγχειρίδιο χώθηκε στο μαξιλάρι. Δέκα ή δέκα πέντε εκατοστά πιο πέρα από τό πρόσωπο της Λεωνώρας.

— 'Εκείνος που είχε σπρωξι τόν 'Αλτιέρι, ήταν ο Δάνδολο. Μ' ένα πήδημα ο πατέρας της Λεωνώρας βρέθηκε άναμεσα στην κόρη του και στον γαμπρό του.

— Δεν θέλω να πεθάνη ή κόρη μου!

— Σύ, λοιπόν, μ' έσπρωξες; ρώτησε ο 'Αλτιέρι, που είχε γίνει καταπόρφυρος από όργη.

— Εγώ!

— Θέλετε να πεθάνει μαζί της;

— Δεν θα σ' άφισω να την άγγίξεις!

— 'Ο 'Αλτιέρι έφεύχθηκε σαν δαιμονισμένος. Δεν ήξερε πια τί έλεγε ή τι έκανε.

Στήλωσε τα μάτια του πάνω στον Δάνδολο. Ποτέ άλλοτε δεν τον είχε ιδι όπως εκείνη τη στιγμή.

Αυτός ο άδύνατος, ο άβουλος κι' ο άναποφάσιτος άνθρωπος είχε μεταμορφωθι. Είχε σηκώσει τώρα περήφανα τό κεφάλι του, τα μάτια του έλαμπαν κι' η έκφρασι του έδειχνε, μία άλυγιστη θέλησι.

— 'Η ήρωική ψυχή των Δάνδολο, των παλιών δόγμων, που είχαν κάμει μεγάλη κι' ένδοξη τη Βενετία, είχε άφύπνισθι μέσα του.

— 'Αλλά δεν ήταν μόνον αυτό. 'Ο Δάνδολο είχε ξαναγίνει πατέρας. Κι' ήταν έτοιμος τώρα να θυσιάσει για τό παιδί του.

— 'Ο 'Αλτιέρι ζάρωνε, όσο ο Δάνδολο όρ-

θωνόταν άπειλητικός και τρομερός μπροστά του.

— 'Αθλεια! φώναξε ο σύζυγος της Λεωνώρας. Θέλεις, λοιπόν, να πέσουν τα κεφάλια μας κάτω από τό τσεκούρι τού δήμιου;

— 'Ο θάνατος, ο δήμιος, τό ίκρίωμα, ή φυλακή, ή άτίμωσι, όλα αυτά δεν μου κάνουν καμιά έντύπωσι, άπάντησε ο Δάνδολο. Τα προτιμώ παρά να σ' άφισω να άγγίξεις την κόρη μου. 'Ημουν ως τώρα άνάνδρος. Σ' όλη μου τη ζωή προσπάθησα να βγάλω από πάνω μου αυτή τη δειλία. Σου πούλησα την κόρη μου και ταυτόχρονα σου πούλησα την ψυχή μου. Με άγοράσες, άθλεια έμπνεε συνειδήσεάν! 'Αλλά τώρα σου τα ξαναπαίρνω όλα! Τό άξίωμα που μουδώσες δεν τό θέλω! 'Η δόξα κι' ή δύναμι δεν μ' ένδιαφέρουν πια! 'Ούτε τό παλιό μέγαρο των προγόνων μου! Σου τα ξαναδίνω όλα! Τό μόνο που θέλω είναι ή κόρη μου!

— 'Ο 'Αλτιέρι, με μία γρήγορη κίνηση, άρπαξε τό έγχειρίδιο, που ήταν καρφωμένο στο μαξιλάρι της Λεωνώρας κι' έκαμε ένα βήμα προς τα έμπρός.

— 'Ο Δάνδολο, χωρίς να χάσει καιρό, έβγαλε κι' αυτός τό έγχειρίδιό του.

— Σε συμβουλεύω, φώναξε στον 'Αλτιέρι, να μην πλησιάζεις την κόρη μου, αν δεν θέλεις να προλάβω τό δήμιο στο έργο του.

— 'Αφού είναι έτσι, άς τελειώουμε καλύτερα εδώ! άπάντησε ο 'Αλτιέρι.

Λέγοντας αυτά, ώρμησε έναντίον του Δάνδολο.

— 'Η πάλι τους ήταν σύντομη και σιωπηλή. 'Ακούγανταν μόνο ή λαχανιασμένη άναπνοή των δυο αντιπάλων.

— 'Ο 'Αλτιέρι, ξαφνικά, σωριάστηκε χάμω. Τό έγχειρίδιο του Δάνδολο τού είχε τρυπήσει πέρα για πέρα τό δεξιό ώμο. Πέφτοντας κάτω, προσπάθησε να πιήσι τό χέρι της Λεωνώρας. 'Αλλ' ο πατέρας της, με μία κλωτσιά, τόν έστειλε δυο ή τρία μέτρα πιο πέρα.

Τό τραύμα του ήταν σοβαρό, άλλ' όχι θανάσιμο. Κλονίστηκε για λίγο, δεν έχασε, όμως, τις αισθήσεις του. Κύτταξε τώρα γύρω του, σφίγγοντας τα δόντια του από λύσσα. Κατάλαβαινε, ώστόσο, πως τού ήταν άδύνατο να συνεχίσει τόν άγώνα.

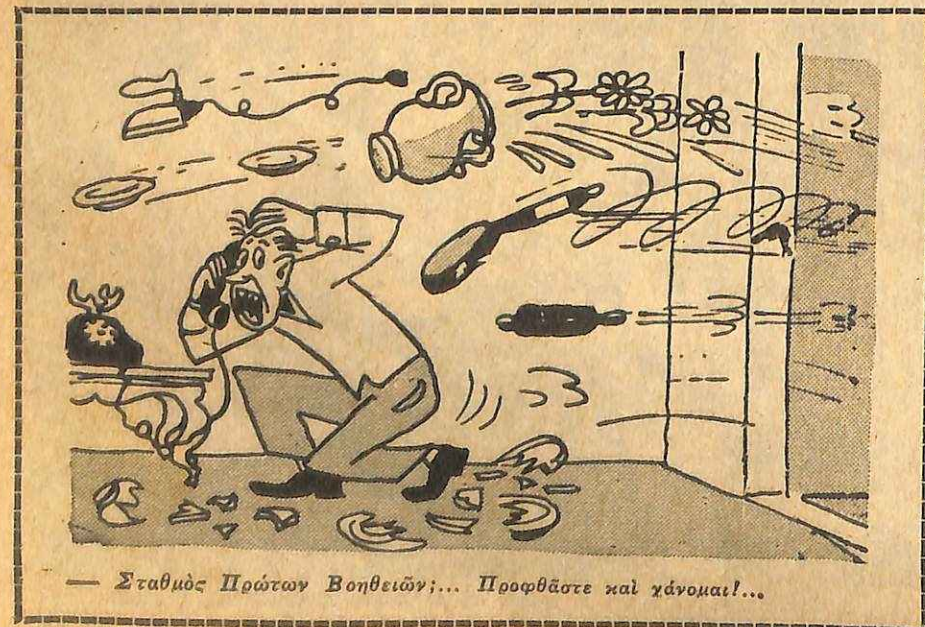
— 'Ο Δάνδολο είχε γυρίσει, στο μεταξύ, προς τη Λεωνώρα. Δεν της είπτε λέξι. Γονάτισε μόνον πλάι στο κρεβάτι, πήρε τό χέρι της, άκούμπησε σ' αυτό τό μετωπί του που έκαιγε και ξέσπασε σε λυγμούς.

— Πατέρα μου! ψιθύρισε η Λεωνώρα, σκύδοντας προς τό μέρος του.

— Συχώρεσε με! την παρακάλεσε ο Δάνδολο με σπαρτακτική φωνή.

— 'Ω, Θεέ μου! είπτε η Λεωνώρα. Ξαναδύρε τόν πατέρα μου!

— 'Η χαρά έλαμπε στο πρόσωπό της. 'Ο Δάνδολο σηκώθηκε σε λίγο όρθιος. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Σταθμός Πρώτων Βοηθειών;... Προφθάστε και χάνομαι!...

— Λοιπόν, πώς τα πάς; Βολέυτηκες στον καναπέ, θετε 'Αγναίλας!...

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

Το χέρι και οι αστρολογικοί τύποι

22ον

ΟΙ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΣ βλέπουν μία στενή σχέση μεταξύ της χειρομαντείας και της αστρολογίας. Ως γνωστόν, η αστρολογία διακρίνει οχτώ ανθρωπίνους τύπους, που έχουν ο καθένας τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, τόνον, στο φυσικό επίπεδο όσον και στο ψυχικό. Τα γνωρίσματα αυτών των τύπων μπορούμε να τα δούμε και στα χέρια. Και όχι μόνον σ' αυτά. Άλλα και στον γραφικό χαρακτήρα του ατόμου. Έτσι δημιουργείται μία στενή σχέση και μία αμοιβαία αλληλεξάρτηση μεταξύ της αστρολογίας, της χειρομαντείας και της γραφολογίας.

Τα ιδιαίτερα χέρι - γραφολογικά γνωρίσματα, που αντιστοιχούν στους αστρολογικούς τύπους, είναι τα ακόλουθα:

1) 'Ηλιακός τύπος (Σχ. 1. 'Ορμή, ζωτικότητα, συνθετικές και δημιουργικές ικανότητες).

Χέρι μακρυνό. Χροιά κίτρινη. Ξηρό, Γραμμές λεπτές. Δάκτυλα κωνικά. Παράμεσος μακρύς.

Γράψιμο αρμονικό, σχεδόν ορθό, με κανονικά διαστήματα. Γραμμή πάνω στο τ' ίσια και κανονική.

2) Τύπος της Σελήνης (Σχ. 2: Στατική ζωτικότητα, φαντασία, τάσις προς την ονειροπόληση, όκτηρία, κινήσεις άργες και κουρασμένες).

Παχουλό και πλαδαρό χέρι. 'Αντίχειρ μικρός. Δάκτυλα λεία και μυτερά. 'Όρος της Σελήνης (στη βάση του μικρού δακτύλου) πλατύ και φουσκωμένο. Γράψιμο λεπτό, με κλίση προς τα κάτω. Γράμματα στρογγυλά, ανοιχτά. Οι δοκόντιες γραμμές (στο τ, στο θ, στο ζ, στο σ) άτονες.

3) Τύπος του 'Αρεως (Σχ. 3. Ρωμαλέα διάπλασις, δυναμισμός, μαχητικές διαθέσεις).

Χέρι σαρκώδες και σκληρό. 'Αντίχειρ πολύ εύκινητος. Βαθείες γραμμές. Δάκτυλα πλατιά. 'Όρος του 'Αρεως (στη βάση του μικρού δακτύλου, μεταξύ του όρους του 'Ερμού και της Σελήνης) προεξέχον.

Γράψιμο γωνιώδες, σκληρό, ευανάγνωστο, αλλά κάπως άτακτο. 'Οριζόντιες γραμμές πολύ έντονες με κλίση προς τα κάτω (οι γραμμές αυτές μοιάζουν σαν ρόπαλο).

4) Τύπος του 'Ερμού (Σχ. 4. Νευρική δύναμις, εφευρετικότης, πρωτοβουλία, πρακτικόν πνεύμα).

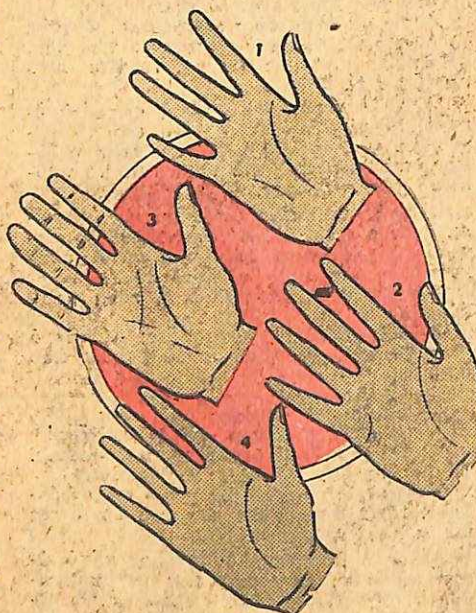
Χέρι μακρυνό, δάκτυλα στενόμακρα, μικρός δάκτυλος και αντίχειρ μακρυνό και λεπτοί.

Γράψιμο κάπως ανώμαλο (άλλα γράμματα μεγάλα κι άλλα μικρά), άλλ' ευχάριστο στο διάβασμα.

5) Τύπος του Διός (Σχ. 5. Τάξις, ισορροπία, συντηρητικόν πνεύμα, διοικητικές ικανότητες).

Χέρι μεγάλο και πλατύ, με λεπτήν επιδερμίδα. Δάκτυλα μέτρια στο μέγεθος, κωνικά. Δείκτης μακρυνός.

Χοντρά και πλατιά γράμματα, ευανάγνωστα, ίσιες γραμμές. Μεγάλα κεφαλαία.

Ελάχιστα ή καθόλου στολίσματα. Καλοφτιαγμένες καμπύλες.

6) Τύπος της 'Αφροδίτης (Σχ. 6. 'Αρμονία, γοητεία, αισθητικές τάσεις).

Χέρι μικρό, δάκτυλα μυτερά, δέρμα λευκό και ζεστό. Γραμμές λεπτές. 'Η γραμμή της καρδιάς πολύ μακρεία.

Γράψιμο άτακτο, με ακανόνιστες καμπύλες, άλλ' άνετο, απαλό και ευχάριστο. 'Ελάχιστα ή καθόλου στολίσματα.

7) Τύπος του Κρόνου (Σχ. 7. Αυτοσυγκέντρωσις, δημιουργικές ικανότητες, φιλοσοφική και κριτική διάθεσις).

Χέρι μακρυνό, παλάμη όρθογώνια. Γράμματα γωνιώδη, κολλημένα το ένα με το άλλο, λεπτά. 'Ισιες γραμμές. Τα κεφαλαία δεν ξεχωρίζουν από τα άλλα. Οι λέξεις πολύ κοντά ή μία στην άλλη, χωρίς ενδιάμεσα κενά.

8) Τύπος της Γης (Σχ. 8. Πρακτικό πνεύμα, αγάπη προς τις χειρωνακτικές εργασίες, διανοητική αδράνεια, ζωώδη ένστικτα).

Χέρι χοντρό, όστεώδες, μονοκόμματο. Δάκτυλα πλατιά, αντίχειρ κοντός και γυμνός προς τα μέσα.

Γράψιμο ακανόνιστο, χοντρό, άκομψο, χωρίς συνοχή.

'Αλλ' είναι πολύ σπάνιο να βρη κανείς ένα χέρι που ν' άνηκε σ' ένα μοναδικό τύπο απ' αυτούς που αναφέραμε. Τα μικτά χέρια, εκείνα, δηλαδή, που φέρουν την σφραγίδα δύο ή περισσότερων τύπων, είναι συνθέστερα.

Κατά τον Πάλ Κλεμάν Ζαγκό, γιά να επιτύχετε στα γράμματα, πρέπει το χέρι σας να έχη ταυτόχρονα τη σφραγίδα του 'Ερμού και της Σελήνης. (Π. χ. χέρι παχουλό, αλλά με δάκτυλα στενόμακρα κ.λ.π.).

Γιά να επιτύχετε στο θέατρο: συνδυασμός 'Ερμού - 'Αφροδίτης - Διός.

Γιά να επιτύχετε στο τραγούδι: συνδυασμός 'Αφροδίτης - 'Ηλίου ή 'Αφροδίτης - Διός.

Γιά να επιτύχετε στη ζωγραφική: συνδυασμός Διός - 'Ηλίου - 'Αφροδίτης.

Γιά να επιτύχετε στη μουσική: συνδυασμός 'Αφροδίτης - Σελήνης - 'Ηλίου.

Γιά να επιτύχετε ως ρήτωρ: συνδυασμός 'Ερμού - Διός.

Γιά να επιτύχετε στις θετικές επιστήμες: συνδυασμός Κρόνου - 'Ερμού - 'Ηλίου.

Γιά να επιτύχετε στις επιχειρήσεις: συνδυασμός 'Ερμού - Διός.

Γιά να επιτύχετε στην ιατρική: συνδυασμός 'Ερμού - 'Αρεως - Κρόνου.

Γιά να επιτύχετε στην πολιτική: συνδυασμός 'Ηλίου - Διός - 'Ερμού.

'Ας τελειώσω με μερικές λέξεις γιά το γενικό σχήμα του χεριού.

Τετράγωνο (χέρι όγκώδες, δάκτυλα πλατιά): δραστηριότης, σταθερότης, γρήγορες αποφάσεις, τάξις, σαφής αντίληψις της πραγματικότητος, κεραυνόβολος αντίδρασις.

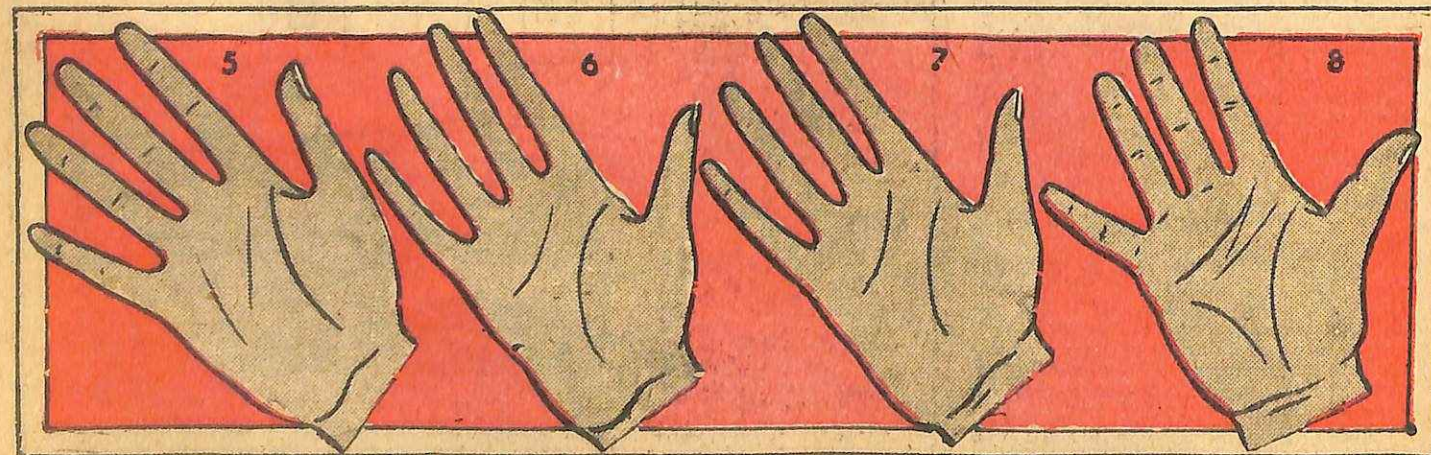
Τριγωνικό (αδύνατο χέρι, δάκτυλα άτρακτοειδή): αυθορημισμός, παντοία, καπρίτσια, αντιφατικές σκέψεις και ένέργειες, ευερέθιστος χαρακτήρ.

Στρογγυλό (μυώδες χέρι με στρογγυλά δάκτυλα): πρωτοβουλία, όρμη, θάρρος, αναιδεια που φθάνει μέχρι κυνισμού, αισθησιασμός, πάθος, τάσις προς τις υπερβολές, ματαιοδοξία.

Κωνικό (σαρκώδες χέρι, με τετράγωνα δάκτυλα): ευθυκρισία, παρατηρητικότης, υπολογισμός, καλόκαρδη διάθεσις, αγάπη προς τις διασκεδάσεις και το χόρημα.

Οειδές (χέρι μακρυνό, δάκτυλα κωνικά): υπερευαίσθησία, διπλωματικότης, αστάθεια, εφευρετικότης, όκηνηρία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πώς να εξηγήτε τα όνειρά σας.

ΟΙ ΣΟΙ παρακολούθησαν τις περιγραφές μας όχι σαν άπλοοι αναγνώστες αλλά και σαν φιλοπερίεργοι παρατηρηταί των άστερισμών, που παρατηρούσαν εύκολα, καθώς είναι σκόρπισμένοι σ' ολόκληρο το στερέωμα. Σχήματα άόριστα, παραξένα σχεδιασμένα, σιγνημεικές χειρονομίες που αφίσαν τ' άκνάρια τους μέσα στη κατασκοπευτική νύχτα, άτελη μαιανδρικά σχήματα, που τα συμπληρώνει η φαντασία με το άραχνινό ύφάδι του μύθου.

Ρίξτε μία τελευταία ματιά στο βελονό δένιο ράσο της νύχτας, πριν το λεκιάσουν τα γκρίζα σύννεφα. Κυττάξτε πως σπινθοροβολούν άπάνω του οι διαμαντόπετρες και τα ρουμπίνια. Άστρα γαλάζια, κόκκινα άγένηντοι. Άστρα κοκκινόχρυσα, κόσμοι γερασμένοι. Και άστρα με πολύχρωμες λάμψεις, που μαγνιτίζουν τα μάτια.

Αυτό είναι το φθινοπωρινό στερέωμα, αλλά και το τέλος του ταξιδιού μας.

Στις 22 Δεκεμβρίου ο ήλιος έπισκέπτεται το ζώδιο του Αιγόκερω, κι' αρχίζει ο πραγματικός χειμώνας. Τ' άστέρια δεν θα λείψουν βεβαίαν απ' τον ούρανό. Καινούργιοι άστερισμοί θα φανούν στον ανατολικόν όρίζοντα και ό,τι έγινε στο τέλος του καλοκαιριού, θα γίνη και με το πέρασμα του φθινοπώρου. Νέα άστρα θα κατακτήσουν τον ούρανό θόλο.

Δέν είναι όμως κατάλληλη έποχή γιά να παρακολουθήσωμε

τήν αλλαγή που θα γίνη στο σκηνικό της νύχτας.

Τα σύννεφα θα ρίξουν τη βαρεία αύλαία τους και οι λίγες άσπερες νυχτες με την πανέρη νύφη τους δεν θα μάς επιτρέψουν να μείνουμε στο υπαίθρο γιά το κατήρι των άστρων.

Γι' αυτό κι' έμεις σταματούμε το ούρανό ταξίδι μας. Όσα μάθαμε, όσα είδαμε μέχρι τώρα, ίσως δεν ήταν όρεκτα γιά να μάς δώσουν την εικόνα του έναστρου θόλου.

Τ' άστέρια του φθινοπώρου θα ξαναγυρίσουν, γιάτι όλα τ' άστρα είναι πιστά στις υποσχέσεις τους. Κι' αν άλλαξη γύρω μας ο κόσμος κι' αν όλα μεταβληθούν και πάρη άλλο νόημα ή ζωή μας, τ' άστέρια θ' ακολουθούν αλάθευτα τον ίδιο δρόμο.

Τώρα ο νυχτερινός ούρανος του Δεκεμβρίου είναι ακόμα κατοικημένος απ' τ' άστρα τ' φθινοπώρου. Σε λίγες μέρες όμως πρόκειται να υποδεχτεί έναν πολυ παράξενο επισκέπτη.

Ένα μακρυνό συγγενή που είχε να τον δει 74 χρόνια.

Απ' τους ανθρωπίνους που ζουν σήμερα κανένας δεν μπορεί να βεβαιώσει πως θυμάται αυτόν τον επισκέπτη.

Οι άστρονόμοι έχουν αναγγείλει από καιρό το όνομα και τους τίτλους του επισκέπτη μας. Είναι ο κομήτης του Πόνε Μπρουέ. Άσπιος γυιός του πλανητικού μας συστήματος, που άλτνεύει στο ζυμπαν και κάθε 74 χρόνια θυμάται την πατρική του στέγη και έρχεται να μάθ τα νέα μας.

Ευτυχώς που η ανθρωπότητα βρίσκεται σε ειρηνική περίοδο. Έτσι δεν κινδυνεύουμε να έρθουμε στα μάτια του κομήτη όπως συνέβη στις προηγούμενες έπισκέψεις του. Στη προτελευταία του εμφάνιση ατάθηκε πάνω από την οπαράγμενη Εύρώπη και άσφαλως θα μέτρηση τους τάφους που είχαν άνοιξει οι Ναπολεόντειοι πολέμοι. Λένε πως τότε πολύ τον έπνέασε αυτό το θέαμα της ανθρωπίνης σφαγής, που άπομακρύνθηκε βίαια, κρύβοντας το πρόσωπο του μέσα σ' ένα μελανισμένο σύννεφο. Ποιος ξέρει τι θα έδωσε νιά μας στους άλλους πλανήτες...

Κατά τα λεγόμενα των άστρονόμων ο κομήτης του Πόνε Μπρουέ - τ' όνομά του οφείλεται στους άστρονόμους που τον άνακάλυψαν - πλοιάζει τη γη με λιγνιτώδη ταχύτητα. Από το μέσα του καλοκαιριού τα τηλεσκόπια άρχισαν να έρευνούν όν όρίζοντα στα σημεία, που σύμφωνα με τους υπολογισμούς έπρεπε να εμφανισθ ό κομήτης. Μόνον όμως στις αρχές του 'Οκτωβρίου κατόρθωσαν να τον άνακαλύψουν.

Στις 20 'Οκτωβρίου βρισκόταν σε απόσταση 500 εκατομμυρίων χιλιομέτρων απ' τη γη. Άλλαδη τρεις φορές μακρύτερα απ' τον ήλιο. Μά ή απόσταση αυτή έκμυδενίζεται κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό, αφού ο κομήτης τρέχει με την έκπληκτική ταχύτητα των δύο εκατομμυρίων χιλιομέτρων το εικοσιτετράωρο.

Άστρα ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

ΕΝΑΣ ΚΟΜΗΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ

Στην απόστασι που τον συνέλαβε ο φακός των τηλεσκοπίων δεν ήταν δυνατόν να γίνη προσεκτική παρατήρησι. Θα περιεμνυμε να πλησιάση γιά να φανή καλύτερα. Κατά τα τέλη 'Ιανουαρίου θα βρίσκεται σε απόστασι 300 εκατομμυρίων χιλιομέτρων, μά δεν θα είναι ακόμη όρατος με γυμνό μάτι...

Όπως ξέρετε, κάθε κομήτης αποτελείται από ένα φωτεινό πυρήνα από μία νεφελοειδή ταίνια και μία μεγαλοπρεπή ούρα. Ο φωτεινός κεντρικός πυρήνας λάμπει σαν μεγάλο άστρο και λεγεται κεφαλή του κομήτη. 'Η νεφελοειδής ταίνια χύνεται γύρω απ' το κεφάλι του και το στολίζει σαν μακρόσυρτη κομψ. Από αυτήν άλλωστε πήρε και την όνομασία του ο κομήτης.

'Η κομψ καθώς και η ούρα μπορούν να πάρουν διάφορα σχήματα. 'Ανάλογα με τις ιδιοτροπίες των κομητών έχουν παρατηρηθ όκα καιρούς οι πιο παράδοξες εμφάνισεις. Οι παράδοξότες αυτές έκαναν τους άρχαίους Έλληνες να δώσουν διάφορα όνόματα στους κομήτες ανάλογα με το σχήμα της ούρας των και με το μακρως της κομψ των. 'Ακοντίους έλεγαν εκείνους που είχαν ευθύγραμμη ούρα κι' άχνηρο κεφάλι. 'Ιππείους: ονομάζαν εκείνους που ή κομψ τους κυμάτιζε σαν καίτη άλογου. Παγωνίους έλεγαν τους γενειοφόρους και άλλους Σίφιας, Κερατίους κλπ. άνάλογα με την έντυπωσι που προκαλούσε η εμφάνισις τους.

Το πιο παράξενο είναι ότι όλα αυτά τα παρδαλά σχήματα δεν αποτελούν μία μόνιμη άμφεισι του κομήτη. Μπορεί ένας κομήτης να εμφανισθ στο στερέωμα με καλοφθαλιδισμένη κομψ και καθώς πλησιάζει στον ήλιο ν' αλλάξη έξαρφικά το κτένισμά του και να παρουσιάση ένα κεφάλι τελείως διαφορετικό.

Ο κομήτης του 'Ιωχάνεσμπουργκ στις 22 'Ιανουαρίου του 1910 είε δύο θαυμάσιους τοξωτούς βούστρους, που στεφάνωναν το άστρο του μετώπο και κατέληγαν σε δύο φουντωτές ούρες. Ο ίδιος κομήτης στις 29 'Ιανουαρίου ήταν τελείως σφακρός και οι ούρες του είχαν έννοι σ' ένα μία φωτεινή δέσμη. Ο κομήτης του Χάλλεϋ τα μεσάνυχτα της 26 Μαΐου 1910 άφινε τ' άστρο του άτημέλητη να κυματίζει στους άνεμους των μαγνητικών ρευμάτων. Μετα δυο ώρες μεταμορφώθηκε έντελως μ' ένα φανταχτερό και έπιμελημένο κτένισμα που θα το ζήλευαν οι καλύτερες κομψώτριες. Και τ' ένα ποίμε γιά τον κομήτη του 1744, που είχε επτά ούρες και έξη κομψς, ή γιά τους διάφορους άλλους κομήτες, που μετασχηματίσθηκαν σε διάστημα δευτερολέπτων μπροστά στα μάτια των άστρονόμων.

Άκούστε πως περιγράφει ο χειρουργός 'Αυδρόσιος Παρέ τον κομήτη του 1528.

«Ήταν τόσο τρομερός ο κομήτης αυτός και τέτοιο φόβο προκαλούσε στα πληθ ό που πολλοί άρρώστησαν και πέθαναν πριν ζημερώση. 'Η ούρα του ήταν κατακόκκινη σαν βουτηγμένη στο αίμα που έσταξε απ' το κεφάλι του κομήτη. Τρία άστέρια τον συνέδεσαν και ολόγυρά του ήταν άπαιοι σε κεφαλές και ανθρωπόμορφα τέρατα...»

Και να σκεφθ κανείς ότι ή περιγραφή αυτή δεν οφείλεται σε κανένα δεισιδαιμόνα κληρικό της έποχής εκείνης, αλλά σ' ένα διασημό χειρουργό, διακρινόμενο γιά τον ρεαλισμό και την βετική κι' έπιστημονική του αντίληψη.

Αυτοί ακριβώς οι παράξενοι μετασχηματισμοί των κομητών δεν μάς επιτρέπουν να μαντέψουμε από τίς το σκίμα και τη πορεία του άστρονύ επισκέπτη μας. Δεν ξέρουμε πως θα παρουσιάσθ στα μάτια μας. Κι' έχουμε και μία μικρή αμφοβία αν τελικά θα γίνη όρατος απ' τον πολύ κόσμο. Μετα τον 'Ιανουάριο ή ταχύτητα της κινήσεώς του θα τον φέρη στα όρια της ορατότητος.

«'Η απόστασι του θα λιγοστέψη τότε αρκετά και πρέπει συνεπώς να παρουσιασθ έπωδύηποτε στο στερέωμα.

Συμβαίνει όμως κάτι άλλο. 'Η πορεία, που ακολουθεί, τον φέρνει πολύ κοντά στον ήλιο και οι άστρονόμοι άισρωνται, αν θα μπορεί να κινή σιρόνητη την παρουσία του στη γη, έπως θα είναι βυθισμένος μέσα στην ακτινοβολία του ήλιου, που θα σκεπάση τελείως τη δική του σχετικά αδύνατη λάμψη. 'Αν όστόσο ο κομήτης θέληση να παρεκκλινή λιγάκι απ' την τροχιά του προς χάρη μας, θα του είμαστε ευγνώμονες, γιάτι θα προσφέρη στα μάτια μας ένα εξάισιο θέαμα.

Με την άναμνη του κομήτη του Πόνε Μπρουέ σταματούμε την περιγραφή του φθινοπωρινού στερεώματος. Τα άστρα που γνωρίσαμε μάς στέλνουν μία δέσμη από Χριστουγεννιάτικες άχτιδες και μάς εύχονται χαρούμενες γιορτές και καλό χειμώνα.

Τρία άστέρια συνάδευαν τον κομήτη και ολόγυρά του ήταν άπαιοι σε κεφαλές και ανθρωπόμορφα τέρατα...

Το κοπάνισμα του πιπεριού κατάντησε να γίνεται από τους τιμωρημένους καλογέροντες...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Τό πιπερί ήταν τό πιό ά-
γοςπιμένο μπαχαρικό τών
Ειζαντινών, που αγαπού-
σαν τις πικάντικες σάλτσες
και τό πολλά μυρωδικά στό
φαγητό τους. Άκόμη και οι
αυτοκράτορες συνήθιζαν να
τρώγουν κρεμμυδιά και
σκόδα και μασούσαν κατό-
πι γαρύφαλλα γιά νά φύγν
από τό στόμα τους ή βα-
ρεία όσμη. Οι έμποροι τής
έποχής έκεινής, κουβαλού-
σαν με τό τσουβάλλιο τό πι-
πέρι από τό βόρειο τής Άσι-
ας και τό πουλούσαν πανά-
κριθα. Τά μοναστήρια όμως
πού έκαναν έμπόριο γιά νά
επαρκούν στις ανάγκες
τους, άρχισαν νά παραγγέ-
λουν κι' αυτά πιπερί και νά
τό πουλούν όχι πιά σε κό-
κους — άπως γινάταν ώς
τότε — άλλα κοπανισμένω,
σκόνη. Φυσικά έτσι πουλιό-
ταν πιό ακριβά. Όσοσο οι
καλόγεροι δέν μπορούσαν
να δουλέψουν εύκολα, έπει-
δή τό πιπερί χωνόταν στη
μύτη και στό μάτια τους. Γι'
αυτό αναγκάζονταν νά
προσλαμβάνουν καλογέρο-
πειδιά και νά τό στρώνουν
στό γουδί. Κι' αυτά όμως
δέν κατάφεραν νά μείνουν
στή θέσι τους γιά πολύ. Ε-
τσι τό κοπάνισμα του πιπε-
ριού κατάντησε νά γίνεται
μόνο από τούς τιμωρημέ-
νους καλογέροντες. Όταν κα-
νείς απ' αυτούς έπεφτε σε
παράπτωμα, του έλεγαν οι

συνάδελφοί του: «Τώρα θά
μέθης πώς τό τριβούν τό πι-
πέρι». Κι' ο λόγος έμεινε
από τότε.

Μετά τήν νίκη τών Πλαται-
ών, οι Άθηναίοι επέβαλαν έ-
πίσημο χρηματικό φόρο στους
συμμάχους, γιά νά γίνη
δύσκολη έκστρατεία έναντι-
ον τής Πελοπίας. Τά χρή-
ματα αυτά φυλάγονταν στό
Δήλο, στον οπισθόδομο του
ναού του Άπόλλωνα. Μά ό-
ταν συγκεντρώθηκαν άκε-
τα, τό 454, τά μετέφεραν
στην Άθήνα με τήν πρόφα-
ση ότι ήταν καλύπτρα ασφα-
λισμένα μέσα στην οχυρή
Άκρόπολη. Άλλά οι Άλλιοι
πού κατάλαβαν πώς αυτό
έγινε μόνο γιά νά τους ά-
ποσπάσουν τό θησαυρό, άρ-
χισαν νά ζητούν τό μεριό-
κο τους. Κι' αυτό κράτησε
πάρα πολύ καιρό. Έτσι ό-
ταν ύστερα από είκοσι χρό-
νια έπρεπε στή πόλη λαιμός
— από τήν όποία πέθανε κι
ο Περικλής — οι συμπαλίτες
του βρήκαν τήν εύκαιρία.
Έκπαινον τούς Άλλίους
έτσι, αυτοί ήταν υπεύθυνοι
γιά τό θανατικό, έπειδή εί-
χαν τό νεκροταφείο τους
κοντά στό ναό του Άπόλ-
λων. Ξεσηκώσαν λοιπόν
τούς τάφους τής Δήλου,
τούς πήγαν στό απέναντι έ-
ρημονίοι — τή Ρήνεια — κι'
άναγόρευσαν στους κατοί-

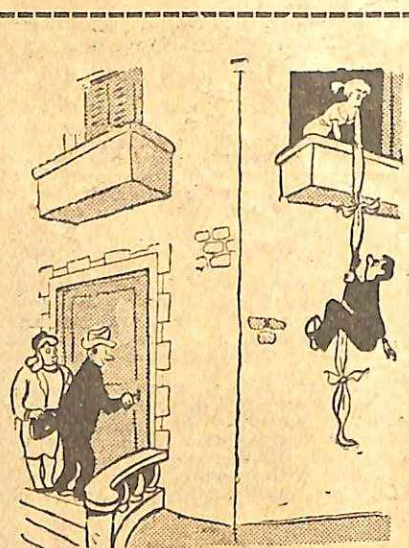
κους νά παντρεύονται, νά
γεννούν και νά πεθαίνουν
στον τόπο τους. Άπ' τό με-
τρο αυτό βγήκε αργότερα ή
παροιμία «στη Δήλο ούτε
παντρεύεσαι, ούτε καλογε-
ρεύεσαι», πού τή λέμε γιά
κείνους πού δίνουν τό λό-
γο τους νά παντρευτούν και
τόν άθετούν.

Μετά τήν άλωση τής Πό-
λης, οι όθωνανικές στρατι-
ές άρχισαν ν' απλώνονται
σε όλόκληρη τήν Εύρωπη.
Ή μία μετά τήν άλλη, έπε-
φταν οι διάφορες χώρες. Οι
χριστιανικοί λαοί, πού έβλε-
παν τόν κίνδυνο νά πλη-
σιάζη, αποφάσισαν νά τόν
σταματήσουν. Τά μέσα ό-
μως πού διέθεταν τότε, ή-
ταν έλάχιστα. Δέν είχαν
ούτε αρκετά καράβια, ούτε
κατάλληλα όπλα, ούτε χρή-
ματα γιά νά κινηθούν.

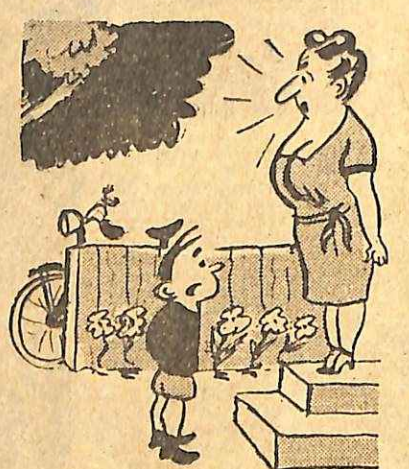
Τήν εποχή εκείνη ο πάπας
Κάλλιστος ό Γ' ήταν άνθρω-
πος έξυπνος, δραστήριος
και αποφασιστικός. Γιά νά
σώσει λοιπόν καθώς τήν
κατάστασι, σκόρπισε παντού
έκατοντάδες ιεροκήρυκες,
πού άρχισαν νά προπαγαν-
δίζουν γιά ένα ιερό ανώνα
έναντιον τών εκθρόνι του
χριστιανισμού. Από κάθε πό-
λη πού περνούσαν, οι ιε-
ροκήρυκες επισκέπτονταν
τούς πλουσίους και τούς πα-
ρακλούσαν νά βοηθήσουν
χρηματικά. Αυτοί όμως ά-
διαφορούσαν λέγοντας ότ
«οτίς τόσες αμαρτίες πού έ-
χουμε, δέν περπατάμε άν
προσέσουμε άλλη μία». Ο
Κάλλιστος λοιπόν γιά νά
τους... απαλλάξη από τίς
αμαρτίες αυτές, άρχισε νά
τους πωλά «συγχωροχάρ-
τια», πού τό αντίτιμό τους
ψήφισκε μέχρι 20.000 δου-
κάτα. Μά τά χρήματα αυ-
τή άγοράστηκαν πολλές γα-
λέρες και άθρόνος όπλι-
σμός. Άλλά κι' από τότε έ-
μεινε ή φράσι «τό έδωσθ
συγχωροχάρτι» πού τή λέ-
με συνήθως γιά καποιον πού
μάς πειράζε και δέν του
κρατούμε κακία.

Όταν ο Καποδίστριας έ-
γινε κυβερνήτης τής Έλ-
λάδος, οι διάφοροι όπλαρ-
χηγοί πού δέν είχαν παρα-
τήσει άκομη τά όπλα τους,
πήγαιναν στό Ναύπλιο—τήν
πρώτη πρωτεύουσα του έλ-
ληνικού κράτους — και του
ζητούσαν διάφορα προσω-
κά ρουφετία, κυρίως όμως
χρήματα γιά νά μπορού-
ν νά κινηθούν. Ο Καποδί-
στριας έκανε ό,τι μπορού-
σε γιά νά ικανοποιήση τίς
ανάγκες τους. Άλλά όπως
είναι γνωστό, τά πράγμα-
τα ήταν δύσκολα τήν επο-
χή εκείνη. Ή Έλλάδα ήταν
τελείως κατεστραμένη και
τά ταμεία τής άδειας. Τί
να πρωτοκταθή λοιπόν ο
καλός και τίμιος εκείνος
κυβερνήτης; Όσοσο οι ό-
πλαρχηγοί, πού δέν εξέτα-
ζαν τίς λεπτομέρειες, τόν
ένοχλούσαν συνέχεια. Ε-
τσι ο Καποδίστριας αναγκά-
στηκε μία μέρα νά τους πη
τήν πικρή αλήθεια. Ότι δέ
έπρεπε δηλαδή νά έλπιζουν
σε τίποτε, γιάτι δέν υπήρ-
χαν χρήματα. Οι όπλαρχη-
γοί, θερμοί και καθώς ήταν,
άναψαν.

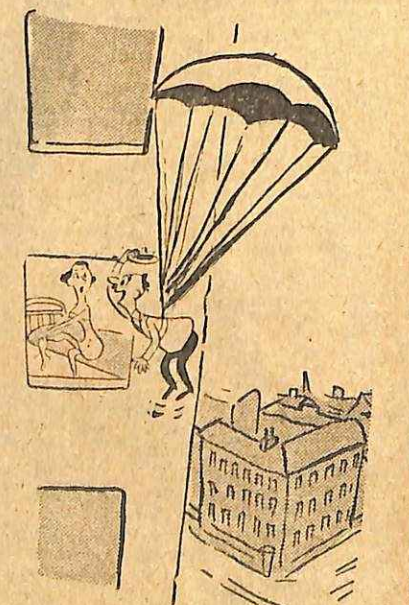
Άκου δώ, κύρ Γιάννη,
τού είπαν. Άν δέν μάς τα-
κτοποιήσης στό γρήγορα
θα πάρουμε τ' αρκεβουζία
μας και τό λουλά μας και
θα τό στήσουμε στό περά-
σματα τ' Άνγλίου. Όποιοι
πλούσιοι θα πέφτν κατά
κείθε, θα τόν γραβώνουμε
και θα του παίρνουμε λυ-
τρα...
Άπό τά λήγια έκεινά
των όπλαρχηγών, βγήκε ή
ιστορησμένη φράσι «αρτέ,
μπούρτζι και λουλάς» τού
τή λέμε συνήθως γιά κάποι-
ον πού μάς κάνει άνω κάτω
μιαν υπόθεσι πού του έχου-
με έμπιστευθή.

— Ή καυμένη ή κόρη μας, θά
στενοχωρήθηκε πολύ πού έμεινε τό
βράδυ μόνη της!

— Συγγνώμη, κυρά-Ευθαλία! Έ-
χασα μία βίδα του ποδηλάτου μου... Ή
μαμά μου λέει πώς έχεις πολλές. Μπο-
ρείς νά μου δαείσης μία;...

ΟΥΡΑΝΟΥΣΤΕΣ

— Καλημέρα σας. Τό άσσαντέο
είναι πάλι χαλασμένο!

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Χαρίλαος Παπαντωνίου

Δημοσιογράφος χωρίς τα-
κτική εργασία στις έφη-
μερίδες, λόγιος χωρίς έρ-
γον, θεολόγος χωρίς ιερών
και όσιο, αλλά συζητητής ά-
σύγκριτα χαριτωμένος και
πανέξυπνος, μέ κύκλο θαυμα-
στόν ατελείωτο και πιστό-
τατο. Οι χαρακτηρισμοί και οι άφορισμοί του γιά πρόσωπα και
πράγματα, έμειναν παροιμιακοί και ιστορικοί.

Ο Χαρίλαος Παπαντωνίου έσύχναζε παντού, χωρίς προτίμησι.
Και δέχονταν γιά συντροφιά του τόν πιό άπίθανο και έτερόκλητο
κόσμο. Και στό «Μπάγκειον» και στόν Ζαχαράτο και στό «Α-
θήναιον» και στό «Μαύρο Γάτο» και στόν «Μέγα Άλέξανδρο» και
στό «Βυζάντιον» είχε τήν παρέα του, πού τόν περίμενε με άνυπο-
νησία νά φτάση, άκομη και επί ήμέρες, γιάτι στό μεταξύ είχε αλ-
λάξει «στέκι» — πράγμα πού τό έκανε συχνότατα — προτιμώντας
να συζητά, επί παραδείγματι, στό καφενείο τής «Λεύκας» τών
Άγ. Θεοδώρων, έπειδή έτυχε νά σεβριρίσθ «τόν έκλεκτότερο κα-
φέ», πού τόν έλεγε και «ιερό»!

Ήταν ο φοβερώτερος καφετότης και
τείσιότης τών Άθηνών. Ο μέσος άρι-
θμός καφέδων πού θά έπινη τήν ήμέρα
(από τό πρωί ώς άργά μετά τά μεσά-
νυχτα) ήταν τριάντα. Και τά σαγία
δέν ήταν λιγώτερα τών δεκαπέντε, άρ-
κει νά ήταν έτοιμασμένα από τό δικό
του κυτί έκλεκτού σαγαίου, πού έσε-
ρε διαρκώς στην τσέπη του και πού τ'
άγόραζε από του Σταμάτη ή του Τσο-
λίνα.

Σέ μία ανάλαχτη, πάντα τήν ίδια,
είκόνα, μού τόν ξαναφέρνει ή φαντασία
μου τόν Παπαντωνίου: Ύψηλο, εύθυνέ-
στατο, με ύπογναιο, καθαρά και καλά
ντυμένο και με ασύρη πεπλούμπικα κατε-
βαστή έμπρός, νά προχωρή πάντα βια-
στικός, στό πεζοδρόμιο τών αθηναϊκών
δρόμων, σάν ανήσυχος, νά προφτάση
καποιον πού έφυγε μπροστά του. Έ-
τσι ακριβώς τόν είδα ένα χειμωνιάτικο
δειλινό μιάς μακρινής ήμέρας.
— Γιά πού τόσο βιαστικός, Χαρί-
λαε;

— Πάω νά προκάνω τόν Σκαλούμ-
πακα (ιδιοκτήτη ταβέρνας πίσω από
τήν Παλιά Στρατάνη) ν' άφήση παρα-
γελία του κάπελα νά μάς σεβριρί-
αποφθε από μία άσπρη ρετινόνα-γιοματά-
ρι, πού είναι περιφημη...

Δέν ξέρω πώς έκείνη τή στιγμή, μού
ήρθε ν' άπαγγείλω ένα λησμονημένο
στίχο του Γερσισμου Βώκου:

«Ω κάπελα, τά κύπελλα...»

Μά δέν πρόλαβα νά συνεχίσω. Ο Πα-
παντωνίου, διακόπτοντας άπότομα και
αυστηρά, μού είπε:

— Ωχ, καυμένο, δέν ντρέπεσαι, γιά
κατήρι μιάς συνηχητικής έντυπώσεως,
νά βάλης τήν δημοτική νά νοθεύη κερνώ-
ντας τήν καθαρεύουσα...

Ο Παπαντωνίου ήταν άλύγιτος καθαρευουσιάνος. Στά δικά
του γραπτά όμως. Τήν καλή ποιήσι και τήν πεζογραφία στή δη-
μοτική, τήν παραδέχονταν, ο ίδιος όμως, δέν έννοούσε νά γράψη
σε γλώσσα «μαλλιαρή».

Δέν ξέρω, έλεγε, ίσως κάποτε γράψω και σε δημοτική... Άν,
έννοείται, με βρή ή συμφορά καμιάς έγκεφαλικής καθήσεως!...
Αντίθετα με άρισμένους παλούς λογίους και δημοσιογράφους,
πού ήταν «μυσωνεϊστιάς», ο Χαρίλαος στάθηκε μεγάλος υπερασπι-
στής και υπέρμαχος τής εργασίας τών νέων λογοτεχνών, πού πα-
ρουσιαζόντουσαν. Και πού, βέβαια, γράφανε στή δημοτική.

Μία φορά στό «Μαύρο Γάτο», άκουγε κάμποση ώρα έναν με-
σόκοπο και μετριώτατο λόγο νά καταφέρται ένστονιόν τών νέων
ποιητών. Έπειδή ή καταφορά αυτή συνεχίζονταν και δέν είχε στα-
ματημό, ο Παπαντωνίου δέν κρατήθηκε άλλο και, γυρίζοντας κατά
τό μέρος του ρήτορα έπικριτή, τού φώναζε:

— Βρέ καπώνι (στείρε) τής ποιήσεως, δέν παύεις νά κατακρί-
νεις τούς νέους δημιουργούς;...

Ο χαρακτηρισμός «καπώνι τής ποιήσεως», έμεινε στους φιλολο-
γικούς κύκλους. Και τό επίθετο έκανε τόν κύκλο του γιά τούς
στείρους δημιουργούς όλων τών έκδηλώσεων τής τέχνης, μαζί με
έναν άλλο σχετικό τής εργασίας τών νέων λογοτεχνών, γιά τούς λο-
γίους πού προσηγάγγελαν έργα, χωρίς ποτέ νά τά εμφανίζουν.
Ο Χαρίλαος ήταν άδύνατο νά στερήσει και νά έργασθ κά-

πο, άν και σάν δημοσιογράφος, ήταν περιζήτητος από όλες τίς
αθηναϊκές έφημερίδες. Σε ό,τι λέγεται στό δημοσιογραφικό επάγ-
γελμα «μεγάλο ρεπορτάζ» (πολιτική, οικονομική, κοινωνική, διπλω-
ματική, άκομη και αστυνομική έρευνα) ήταν άσύγκριτος και άσυ-
ναγώνιστος. Άλλά σε καμμία έφημερίδα — και είχε κατά και-
ρους εργασία σε όλες, από τό «Έμπρός» και τό «Σκρίπ» έως τόν
«Άστέρα» και τή «Βροντή» — δέν έμενε παραπάνω από μία βδο-
μάδα, τό πολύ δέκα μέρες. Ήθελε νά εργαζεται όπως και όταν
αυτός έννομιζε ότι έπρεπε νά έργασθ.

Μία φορά τόν κάλεσε ο μακαρίτης ιδρυτής και διευθυντής του
«Έμπρός», Δημ. Οίκ. Καλαποθάκης, και τού ανέθεσε νά πάη στην Ύδρα
νά κάνη μία έρευνα γιά τούς σφυγ-
γάρδες με τά «τσούρμα» τους και
τούς πολλούς θανάτους από άσφυ-
ξία τών δυτών, πού είχαν σημειωθή
σ' αυτά, έκείνο τόν καιρό, από έ-
λαττωματική λειτουργία τών σκα-
φάνδρων.

Τού έδωσε κι' ένα γενναίο χρηματικό ποσό και τού είπε:
— Άντε τώρα, Χαρίλαε, τράβα και καλή έπιτυχία.
— Νά μένης ήσυχος, κ. διευθυντά, ήταν ή άπάντησι του Πα-
παντωνίου.

Πήρε ο Χαρίλαος τά χρήματα και κατέβηκε στόν Πειραιά. Έκει
σκέφθηκε: «Γιάτι νά πάω στην Ύδρα; Μήπως δέν μπορώ νά κάνω
κι' από τούς εδώ ναυτικούς κύκλους τήν έρευνα;».

Και έμεινε εκεί, χωρίς ποτέ νά ταξιδέψη γιά τήν Ύδρα. Μά-
ζεψε όσα στοιχεία μπορούσε παραπάνω γιά τήν άπστολή, από
διαφόρους ναυτικούς και από πολλούς Ύδραίους πού συνάντησε
στόν Πειραιά και τό βράδυ γύρισε στην Άθήνα, στέλνοντας από
τό... καφενείο τίς υδραϊκές ταχυδρομικές ανταποκρίσεις του πρὸς
τό «Έμπρός».

Ο Καλαποθάκης κάτι μυρίστηκε, πα-
ρά τό γεγονός, ότι ο Παπαντωνίου φρόν-
τιζε νά κλείνι μέσα στό φακέλλο τίς τά-
χα ανταποκρίσεις του από τήν Ύδρα,
σημείωμα με αυτές τίς λίγες λέξεις:
«Διά τού επιβάτου του άτμοπλοίου τής
γραμμής (κι' έβαζε ένα φανταστικό ό-
νομα), λαμβάνετε τήν πέμπτην κατά
σειράν ανταπόκρισίν μου...».

Όταν άργότερα παρουσιάστηκε στό
γραφείο τής έφημερίδας, ο Καλαποθα-
κης τόν κάλεσε άμέσως:
— Βρέ Χαρίλαε, τού είπε, γιάτι δέν
πήγες στην Ύδρα;
— Παραφών ήμουνα — άπάντησε
ο Παπαντωνίου — νά πάω εκεί, άφού
όλοι οι... π... υ... ρ... η... ε... ς τής έρευνής υπήρ-
χαν εδώ;...

Ο Καλαποθάκης δέν ήξερε τί νά πη
και τί νά κάνη, καθώς τόν άκούγε νά
δικαιολογείται.

Τέλος, τού είπε:
— Άντε τώρα, και ή φιλία νίκησε
τήν άπάτη.

Στό «Έμπρός» τόν κράτησε ο Καλα-
ποθάκης όσο ζούσε. Και είχε δώσει έν-
τολή νά τόν πληρώνουν τακτικά, είτε
δούλευε, είτε δέν δούλευε. Ο Παπαν-
τωνίου έτσι διεκδικεί και τόν τίτλο του
πρώτου άγομισθού δημοσιογράφου.
Γιάτι, άργότερα, πολλοί διευθυντά έφη-
μερίδων, μιμήθηκαν τόν Καλαποθάκη
και δημιούργησαν και αυτοί θέσεις άρ-
γομισθίας μέσα στις δημοσιογραφικές
έπιχειρήσεις τους.

Όταν κάποτε, λίγον καιρό πριν μάς
άφη και φυγή παντοεινία, πήρε ένα
διορισμό στην Εθνική Τράπεζα, ήταν
σμένος επί ώρες, πρὶν και άπόγευμα, στό γραφείο, κάνοντας μία
μηχανική δουλειά, πού ούτε τήν καταλάβαινε.

Τό παράπονό μου, συνήθιζε νά λή τότε, είναι, ότι, βγαί-
νοντας από τή δουλειά, δέν προφτάω ποτέ τόν ήλιο στό στε-
ρέωμα.

Κι' άν καμμία φορά τό έσκαζε από τήν Τράπεζα λίγο νωρίτερα,
γρήγορα-γρήγορα, με τό συνηθισμένο του βιαστικό και νευρικό
βηματισμό, πήγαινε νά χαρή τίς τελευταίες ακτίδες του ήλιου έξω
στό Ζάππειο, κάτω από τήν Άκρόπολη, σ' ένα όποιοδήποτε σημείο
τέλος πάντων, πού θά μπορούσε νά προφτάση άκόμα τόν ούράνιο
ταξιδιώτη πριν χαθή.

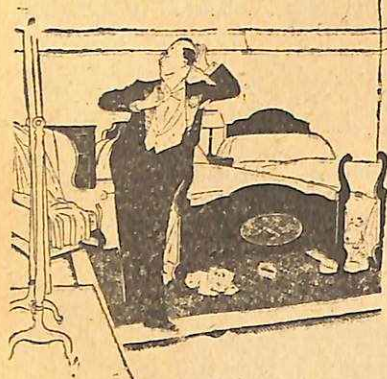
Είναι περιεργό, ότι ο Παπαντωνίου, τά τελευταία χρόνια, από
τρομερὸς ένουχτης πού ήταν, είχε γίνει και φατολάτρης.

Ύστερα, ξαφνικά, χάθηκε από όλα τά κέντρα, όπου συνήθιζε
νά πηγαίνει. Δέν φαίνονταν πουθενά. Ούτε και στην Τράπεζα έμφα-
νιζόταν.

Κυκλοφόρησαν τότε πολλές διαδόσεις. Μά, στό τέλος, ο Χαρί-
λαος βρέθηκε. Άλλά νεκρός, στό δωμάτιό πού έμενε, κοντά στον
Άγιο Παντελεήμονα. Από ποιά αίτια δέν μαθεύτηκε.

Άλλά ο Χαρίλαος Παπαντωνίου δέν πέρασε από τή νεοελληνική
φιλολογία και από τή δημοσιογραφία χωρίς ν' άφήση κάτι τι. Έ-
τσι και σάν άνάμνησι. Και με αυτή τήν ικανοποίησι, θαρρώ, πώς
θα κατέβηκε στον τάφο του. Κι' άς μή του γράφθηκε ως τά ση-
μερα τίποτα από κανένα.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

Για να δώσετε τη ματαιοδοξία στον άνδρα, παρακολουθήστε τον κρυφά, όταν ντυνεται μπροστά στον καθρέφτη...

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΟΙ ΑΠ' ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

Και όμως προσπαθούν να κρύβουν τη ματαιοδοξία τους

Οι άνδρες λένε πολλές υπερβολές για την ματαιοδοξία των γυναικών. Υποστηρίζουν ότι οι γυναίκες είναι περισσότερο ματαιόδοξες απ' αυτούς.

Η γνώμη λοιπόν αυτή είναι και λανθασμένη και προσβλητική.

Οι άνδρες προσπαθούν να πείσουν τις γυναίκες, ότι η ανδρική ματαιοδοξία χάθηκε μαζί με τα μεγάλα μυστήρια και τις «φλοτάν» γραβάτες. Η αλήθεια, όμως, είναι ότι η ανδρική ματαιοδοξία εξακολουθεί να υπάρχει και να είναι πάντα έκδηλη, παρά το γεγονός ότι προσπαθεί να κρυφτεί κάτω από ένα αυστηρό ντύσιμο.

Οι γυναίκες είναι, βέβαια, ματαιόδοξες αλλά το ομολογούν και δεν καμουφλάρουνται. Διαβάσουν με προσοχή όλα γραφόμενα στις εφημερίδες και τα περιοδικά για τη μόδα και την περιποίηση της γυναικείας όμορφιας.

Τα κομμωτήρια και τα ινστιτούτα καλλονής ενδιαφέρονται προμελώς τις γυναίκες και οι πληροφορίες γι' αυτές, μεταδίδονται χωρίς καμιά μυστικότητα από μια γυναίκα στην άλλη.

Διαβάσατε, όμως, ποτέ σ' εφημερίδα πληροφορίες για κουρέια ή για ανδρικά ινστιτούτα καλλονής; Όχι. Υπάρχει ένα είδος μασσωνίας μεταξύ των ανδρών και σπανιότατα μια γυναίκα θα συλλάβει ένα άνδρα να μιλά με άλλον άνδρα για ανδρική μόδα ή για περιποίηση της ανδρικής όμορφιας.

Αν θέλετε να δώσετε την πραγματική ματαιοδοξία στον άνδρα, βάλτε τον να ντυθεί, κατά προτίμηση να φορέσει φράκο ή σμόκιν και, κατόπιν, παρακολουθήστε τον κρυφά, καθώς πλησιάζει στον καθρέφτη. Θα διορθώνει τα μαλλιά του με την παλάμη του χεριού του, θα δένει και θα ξαναδένει την γραβάτα του, θα βασιανίζεται με τα μανικέτια του, θα τινάζει φανταστικούς κόκκους σκόνης από το σμόκιν ή το φράκο του, θα κουμπώνεται και θα ξεκουμπώνεται για να δει, πώς φαίνεται καλύτερα, θα κορδώνεται μπροστά στον καθρέφτη και στο τέλος, όταν ικανοποιηθεί, θα πάρει ένα ύψος ευχαριστήμιου ανθρώπου.

Λέγεται κατά κόρον, ότι οι γυναίκες στολίζονται μόνο και μόνο για να κάνουν εντύπωση στους άνδρες. Δεν είναι, όμως, λιγότερο αλήθεια ότι οι περισσότεροι άνδρες καταφεύγουν στο ράφι τους για να κάνουν εντύπωση στις γυναίκες. Οι γυναί-

κες έχουν ευφύτο το ένστικτο της καλύτερης εξωτερικής εμφάνισης, άσχετα αν θα τις προσέξουν οι άνδρες. Κι' αν ακόμα μείνουν μόνες, χωρίς άνδρες, σ' ένα έρημο νησί, οι γυναίκες θα φροντίσουν να κάνουν όσο πιο ωραία μπορούν την εμφάνισή τους, ανάλογα με τα μέσα που θα διαθέτουν.

Αν, όμως, συγκεντρώσετε μόνον άνδρες σ' ένα έρημο νησί, χωρίς γυναίκες, και τους δώσετε από ένα ξυράφι, μια βούρτσα κι' ένα μπουκαλάκι μπριγιαντίνη, πόσοι απ' αυτούς θα είναι εμφανισίμοι έπειτα από μια βδομάδα; Οι περισσότεροι θα είναι αέζυριστοι, άχτιστοι, άπεριποίητοι.

Γιατί αυτό; Γιατί δεν έχουν ευφύτο το ένστικτο της ωραίας εμφάνισης. Περιποιούνται τον εαυτό τους μόνον από ματαιοδοξία.

Ακούσατε ποτέ έναν άνδρα να διηγείται τις περιπέτειές του έπειτα από κυνήγι; Θα δείξει με περηφάνεια φωτογραφίες από το κυνήγι αυτό και θα ζητήσει να προσέξετε ένα πρόσωπο, που φαίνεται σαν άγριο, με γένεια μια πύλη, και θα πη: «Εγώ είμαι».

Αν ωστόσο στο κυνήγι ήταν και μια γυναίκα ο ίδιος αυτός «άγριος» θα είχε στείλει άμέσως να του φέρουν την ζυριστική μηχανή, την βούρτσα των μαλλιών και μπριγιαντίνη για να περιποιηθεί την εμφάνισή του.

Είναι γεγονός ότι οι περισσότεροι άνδρες θέλουν να βλέπουν τις γυναίκες τους έλκυστικά ντυμένες. Γιατί; Η απάντησή τους θα είναι πιθανότατα ότι το καθήκον της γυναίκας είναι, να είναι ευχάριστη στα μάτια του άνδρός της. Θα πουν επίσης ότι ένα από τα πιο ευχάριστα θεάματα που προσφέρει η ζωή, είναι μια καλοντυμένη γυναίκα. Σωστά. Αλλά αν έλεγαν την αλήθεια, δηλ την άλλη αλήθεια, θα έπρεπε να πούν τα εξής:

«Ευχαριστίαι να σέ βλέπω καλοντυμένη, αγαπητή μου, γιατί σε θεωρώ σαν βιτρίνα μου. Τί θα έλεγε ο κόσμος για έναν άνδρα της θέσεώς μου, αν η γυναίκα μου ήταν κακοντυμένη; Ποιός, όταν ιδεί τις τουαλέττες, τα γουνάρικα, τα κοσμήματά σου, δεν θα καταλάβει ότι εγώ, ο άνδρας σου, είμαι πλούσιος και άνθρωπος με γούστο;»

Δεν είναι αυτό ανδρική ματαιοδοξία;

Στο βάθος οι περισσότεροι άνδρες είναι δανδήςδες. Οι έξυπνοι κρύβουν πονηρά το γεγονός αυτό, γιατί ξέρουν ότι οι δανδήςδες θεωρούνται ανόητοι και ότι οι γυναίκες περιφρονούν τους άνδρες, που ασχολούνται πολύ με το ντύσιμό τους.

ΤΖΟΑΝ ΡΟΖ

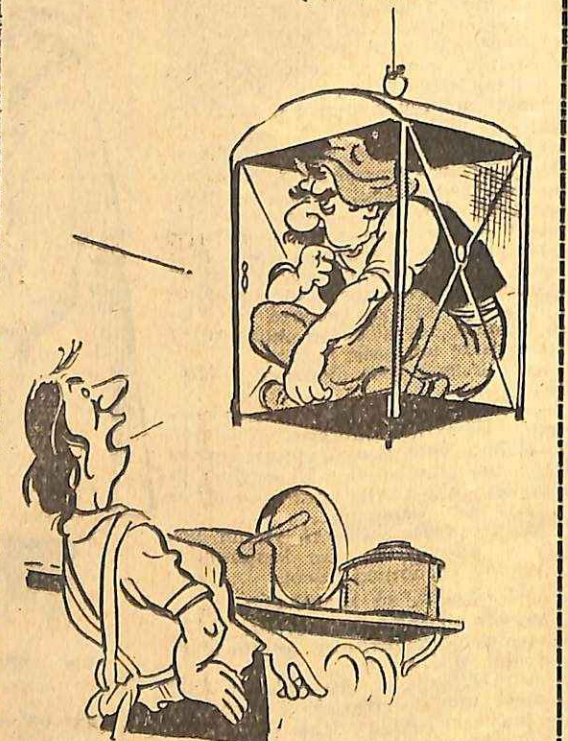
♦♦

Στατιστικές για το γάμο

Μια απ' τις μεγαλύτερες ασφαλιστικές εταιρείες των Ηνωμ. Πολιτειών κατάρτισε μια στατιστική σχετική με το γάμο. Απ' αυτήν λοιπόν μαθαίνουμε τα εξής ενδιαφέροντα: Παρ' όλη τη διάδοσή του ροντα; Ηνωμ. Πολιτείες, τα διαζύγια στις 80% αυτών που παντρεύονται δεν έχουν ξαναπαντρευτεί άλλοτε. Το ποσοστό αυτό ανεβαίνει σε 90% προκειμένου για άντρες κάτω των 25 ετών. Αλλάζουν ωστόσο τα πράγματα στις μεγαλύτερες ηλικίες. Έτσι, απ' τις γυναίκες που παντρεύονται μεταξύ 30 και 34 ετών, μόνο οι μισές δεν έχουν ξαναπαντρευτεί, μεταξύ δε 45 και 49 ετών μόνο το ένα πέμπτον. Στους άντρες, οι αντίστοιχες δυο αναλογίες συναντώνται σ' εκείνους που παντρεύονται απ' τα 35 ε' - τα 39 κι' απ' τα 50 ως τα 54.

— Μωρέ κι' εδώ... Καλλιόπη!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Η σύζυγος: Κατέβα και σου δοκίμασε πώς σε συγχώρησα!... (Του Π. Παυλίδη)

— Πάψε, λοιπόν, να με τραβιάς, 'Αδρό!...

Τά παράξενα ΤΩΝ ΑΦΗΡΗΜΕΜΩΝ

Γδύθηκε μέσ' στον κινηματογράφο!

ΜΙΑ σιδηροδρομική σύγκρουσι με αρκετά θύματα, που έγινε τελευταίως στην Αγγλία, όφειλόταν στην άφηρημάδα ενός μηχανοδηγού, που δεν πρόσεξε καθόλου ένα κόκκινο σινιάλο, γιατί συλλογιζόταν την ώρα εκείνη ότι σε δυο μέρες θα παίρνε την άδειά του και θα πήγαινε ταξίδι. Έτσι, έπεσε πάνω σ' ένα άλλο τραίνο... κι' έκαμε το ταξίδι του στον Άλλο Κόσμο, δίχως επιστροφή!

Ευτυχώς, η άφηρημάδα, αυτή η τόσο διαδεδομένη «πληγή της ανθρωπότητας», δεν έχει συνήθως τέτοια τραγικά αποτελέσματα. Ός επί το πλείστον, προκαλεί απλώς, και μόνον... όμηρικά γέλια εις βάρος των ντροπισσμένων θυμάτων της!

Πριν από λίγο καιρό, μέσ' σ' ένα κινηματογράφο της Μαδρίτης, γεμάτο από θεατές, ένας κύριος άρχισε ξαφνικά να γδύνεται! Αφού έμεινε δε μόνο με τα εσώρουχα και τις κάλτσες, σηκώθηκε ήσυχα - ήσυχα απ' το κάθισμά του.

Μια κυρία τον ανέληφθη κι' έβαλε τις φωνές. Σταμάτησε άμέσως η παράσταση, άναψαν τα φώτα κι' οι ταξιδιάρικες περιουσίες των παρόντων τύπο. Αυτός συνήλθε τότε κι' εξήγησε ότι είχε ξεχάσει πως βρισκόταν στον κινηματογράφο. Νόμιζε πως ήταν στο σπίτι του, κι' είχε γδυθεί για να πάει στο κρεβάτι!

Ενας φίλος του που έτυχε να είναι παρών, επιβεβαίωσε ότι έπρόκειτο για ένα φοβερό άφηρημένο. Κάποτε — είπε — είχε μπη σ' ένα σιδηροδρομικό σταθμό, είχε πάρει το εισιτήριό του από ένα αυτόματο μηχάνημα, κι' ύστερα του είχε πη: «Ευχαριστώ πολύ!».

Μια όμορφη Λονδρέζα στενογράφος ζούσε μόνη σ' ένα επιπλωμένο δωμάτιο, την εποχή του πολέμου. Κάποιο μισοσκοτεινό χειμωνιάτικο πρωί, έπειτα από ένα νυκτερινό αεροπορικό βομβαρδισμό, έτυχε να παρακοιμηθεί. Όταν ξύπνησε επιτέλους κι' είδε πόσο είχε περάσει η ώρα, πετάχτηκε απ' το κρεβάτι της, κατατρομαγμένη. Ντύθηκε σε 5 λεπτά, δεν προγευμάτισε καθόλου για να μη χάσει ώρα, άρπαξε τα γάντια και την τσάντα της και βγήκε τρέχοντας απ' το σπίτι. Πήδησε σ' ένα λεωφορείο, τή στιγμή που ξεκινούσε. Όταν ο τής σιδηροδρομικός έζητησε εισιτήριο, θέλησε ν' ανοίξει την τσάντα της για να βγάλει λεφτά. Τότε μόνον ανέληφθη ότι, πάνω στη βιασύνη της, αντί για την τσάντα της, είχε κρεμάσει απ' το μπράτσο της... την καουτσουκένια θερμόφορο της!

Μια νοικοκυρά ήθελε ν' αφήσει ένα γλυκίσμα μισή ώρα ακριβώς μέσα στο φούρνο της. Για να μη το ξεχάσει, κανόνισε το ξυπνητήρι της, ώστε να κουδούνισα μετά μισή ώρα ακριβώς.

Μόνον όταν άκουσε το κουδούνισμα, διαπίστωσε ότι είχε βάλει το γλυκίσμα πάνω σ' ένα έταξέρα και το «ξυπνητήρι» μέσ' στο φούρνο!

Άλλη πάλι, στο Λονδίνο, έβραζε σούπα σε μια φωτιά από κάρβουνα. Κάποια στιγμή λοιπόν, πήρε με το σασόσι λίγα κάρβουνα, για να τα ρίξει στο φουρνέλο. Αντί γι' αυτό όμως, άνασκήκωσε το σκέπασμα του τέντζερη κι' έριξε τα κάρβουνα μέσα στη σούπα!...

Στην Υόρκη γινόταν ένα έκκλησιαστικό συνέδριο. Καί κάποιος απ' τους συνέδρους — κλασικός άφηρημένος — ανέφερε στο γραμματέα πως είχε χάσει το πορτοφόλι του, μ' ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Οι υποψίες έπεσαν σε κάποιον κλητήρα. Σε λίγο όμως, έφερε το πορτοφόλι ένας σαν σε κάποιον κλητήρα. Γιατί ο ιδιοκτήτης του το είχε ρίξει μέσα σ' ένα γραμματοκιβώτιο, αντί για ένα γράμμα που ήθελε να ταχυδρομήσει!

Άλλος άφηρημένος, μέλος συνεδρίου κι' αυτός, είχε φτάσει γιό πρώτη φορά στο Μάντσεστερ, από κάποιο χωριό της Σκωτίας. Πήρε ένα ταξί απ' το σιδηροδρομικό σταθμό και ζήτησε απ' το σωφρέ να τον πάει σ' ένα καλό ξενοδοχείο.

Έτσι κι' έγινε. Το πρωί, ο επισκέπτης βγήκε και πήγε στο συνέδριο. Όταν όμως, το μεσημέρι, θέλησε να γυρίσει στο ξενοδοχείο του, είχε ξεχάσει πως τόλεγαν και σε ποιά δρόμο βρισκόταν! Αποτάθηκε τότε στην αστυνομία, αλλά κι' εκεί δεν μπόρεσαν να τον βοηθήσουν. Τού σύστησαν μόνο να κάμει μια έρευνα μεταξύ των σωφρέ των ταξί.

Έπί 5 μέρες, έψαχνε του κάκου για το ξενοδοχείο του, όπου είχε αφήσει τις αποσκευές του και το πορτοφόλι του. Στο μεταξύ,

είχε δανεισθή, λίγα χρήματα απ' τους άλλους συνέδρους. Τέλος, την έκτη μέρα το ανακάλυψε, την ώρα ακριβώς που ο ξενοδόχος έτοιμαζόταν να πάει στην αστυνομία και ν' αναφέρει την «μυστηριώδη εξαφάνισι» ενός πελάτη του!

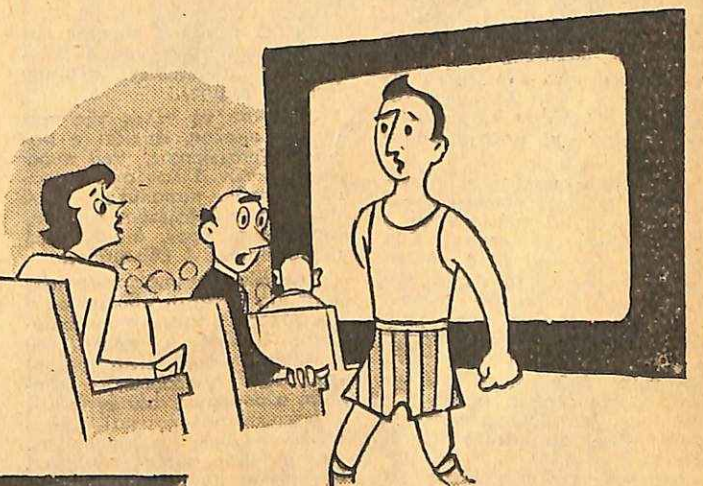
Οι φοιτητάι του Πανεπιστημίου του Καίμπριτζ σκόπευαν πρό έτών να δώσουν ένα αποχαιρετιστήριο γεύμα προς τιμήν ενός καθηγητού τους, που είχε διορισθή στο Χάρβαρντ. Τούστειλαν λοιπόν ένα τηλεγράφημα μ' απάντησι πληρωμένη — ξεχνώντας πως ήταν πάντα άφηρημένος, σαν τσους άλλους καθηγητάς! Κι' εκείνος ξεχάσε να τους απαντήσει... Ύστερα οι φοιτητάι έστειλαν μια καρτ - ποστάλ, αλλά έμειναν και πάλι χωρίς απάντησι.

Τέλος, τούστειλαν δυο ακόμη καρτ - ποστάλ. Στη μια είχαν ήδη γραμμένες τις λέξεις: «Θάρρω στο γεύμα» και στην άλλη: «Δεν μπορώ ναρθω στο γεύμα». Ήσαν βέβαιοι πιά πως ο καθηγητής θ' απαντούσε, όπως σήποτε. Άλλοι μόνο όμως! Έκείνος ταχυδρόμησε... και τις δυο καρτ - ποστάλ!

Ενας πάστορ του Λονδίνου περίμενε κάποτε για να εύλογησιν ένα γάμο. Άλλ' η νύφη κι' ο γαμπρός άργοπορήσαν άρκετά, από κάποιο τυχαίο γεγονός. Όταν λοιπόν τελείωσε το μυστήριο, ο πάστορ μάλασε τους εύχισμένους νεονύμφους:

— Άργήσατε πάρα πολύ, τους είπε. Την έρχομένη φορά, φροντίστε να σσστε συνεπέστεροι στην ώρα σας!

Στο Κλήβελαντ του Όχάιο, η άφηρημάδα ενός εύπορου έπι-

Όταν δε έμεινε μόνο με τα εσώρουχα, σηκώθηκε ήσυχα - ήσυχα απ' το κάθισμά του...

χειρηματία τον έστειλε στο νοσοκομείο. Ξεχνώντας πως είχε μετοικήσει πρό τριών ημερών, μπήκε μια νυχτα από άφηρημάδα στο παλιό του σπίτι.

Ανοίξε την πόρτα μ' όλη του την ήσυχία, άναψε το φάς, έβγαλε το καπέλλο και το παλτό του και τα κρέμασε στο πορτομαντώ. Φυσικά, δεν φρόντισε καθόλου να μην κάνει θόρυβο. Ξύπνησε τότε ο καινούργιος ένοικος και, νομίζοντάς τον για ληστού, τον πυροβόλησε και τον πλήγωσε στο πόδι!

Το αγγλικό περιοδικό, που έχει συγκεντρώσει όλες αυτές τις διασκεδαστικές ιστορίες άφηρημένων, άναφέρει στο τέλος κι' ένα αμύμητο πάθημα του Μουσσολίνι.

Όταν ήταν ακόμη στις δόξες του, ο Ιταλός δικτάτωρ έπιθεωρούσε κάποτε μια ναυτική βάση, κι' ο διοικητής του του πρότεινε να δοκιμάσει ένα καινούργιο ύδροπλάνο.

— Θα το οδηγώω μόνος μου, δήλωσε εκείνος.

Ο διοικητής πήγε μαζί του. Όλα πήγαν καλά ως τη στιγμή που ο διοικητής πρόσεξε με φρίκη πως τραβούσαν, γραμμή... προς ένα αεροδρόμιο!

Με συγχωρήτε, Έξοχότατε, είπε, τότε, αλλά δεν νομίζετε πως θαταν καλύτερο να κατεβούμε στη θάλασσα; Είναι ύδροπλάνο, αυτό...

Μα ναι, βέβαια! φώναξε ο Μουσσολίνι. Πού είχα το μυαλό μου;... Έχετε δίκιο!

Κι' αλλάζοντας κατεύθυνσι, προσθαλάσσωσε κανονικά το ύδροπλάνο.

Σας ευχαριστώ θερμά, είπε ύστερα στον αξιωματικό. Δεν θα ξεχάσω ποτέ με πόση διακριτικότητα μου υποδείξατε την άπιστευτη γκάφα που ήμουν έτοιμος να κάμω από άφηρημάδα.

Τον χαιρέτησε, κατόπιν στράφηκε, άνοιξε την πόρτα, έκαμε ένα βήμα έξω... και βρέθηκε μέσ' στη θάλασσα!...

Είχε κρεμάσει από το μπράτσο της την καουτσουκένια θερμόφορο της!...

Ανασκήκωσε το σκέπασμα κι' έριξε τα κάρβουνα μέσα στη σούπα!...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Ο κοιλιακός τύφος

Συμπτώματα, θεραπεία και προφύλαξη

Ο κοιλιακός τύφος είναι άρρωστική μεταδοτική και παρουσάζεται συνήθως ως επίδημία (με πολλά κρούσματα). Το αίτιο του κοιλιακού τύφου είναι το βακτηρίδιο του Έμπερτ. Η μετάδοσή στους υγιείς γίνεται είτε άμεσως με την επαφή με τον άρρωστον από κοιλιακόν τύφον, όποτε μολύνονται από τα ούρα ή τα κόπρανα του, που περιέχουν άφθονα μικροβίον κοιλιακού τύφου, είτε έμμεσα, με μολυσμένο νερό, γάλα ή νοπιά λαχανικά (δ-ταν π. χ. τα λαχανικά τρώγονται άβραστα, με μορφή σαλάτας).

Αλλά πώς μολύνεται το νερό, το γάλα, τα λαχανικά; Ο τρόπος της μολύνσεως είναι ο εξής: Έκείνος που πάσχει από κοιλιακό τύφο και μετά την ανάρρωσή, έχει στο σώμα του βακτηρίδια κοιλιακού τύφου, που υπάρχουν για πολύ χρονικό διάστημα στα κόπρανα του. Επομένως, με αυτά θα μολυνθούν τα λαχανικά του κήπου του, αν είναι αγρότης. Επίσης, με την βροχή, μπορεί να παρασπασθούν σε καμιά βρύση.

Το γάλα πάλι, για να μολυνθ, θα πρέπει ο γαλατάς να έχη ακάθαρτα δοχεία και συνήθως ο ίδιος ή κάποιος από το προσωπικό του, να είναι μικροβιοφόρος (δηλ. να έχη στο σώμα του μικρόβια κοιλιακού τύφου). Στις μεγάλες πόλεις, που υπάρχουν υδραγωγεία, για να εμφανισθ ό τύφος με μορφή επιδημίας, πρέπει να μολυνθ ό κεντρικός αγωγός. Ένας άλλος συνήθως τρόπος μολύνσεως, είναι με τα πηγάδια (αν π. χ. το νερό ενός πηγαδιού έχη μικρόβια κοιλιακού τύφου, τότε όποιος πίνει νερό από αυτό, θα μολυνθ).

Από την ημέρα της μολύνσεως, μέχρι την ημέρα που θα εκδηλωθ ή άρρωστική, περνούν συνήθως 10 - 20 ημέρες, αλλά και σ' αυτό το χρονικό διάστημα, ό άρρωστος έχει κάποια αδιαθεσία, κομάρες, πονοκέφαλο, άκεφια, ανορεξία και ίσως και δλίγα δέκατα.

Η εισβολή του κοιλιακού τύφου γίνεται βαθμιαία, ως εξής:

Ο πυρετός αυξάνει το βράδυ και το επόμενο πρωί είναι λίγο ελαττωμένος. Το απόγευμα αυξάνει περισσότερο του προηγούμενου απογεύματος και έτσι έχουμε μία άνοδο πυρετού κλιμακωτή, μέχρις ότου φτάση τους 40 ο. Συγχρόνως ό άρρωστος έχει ισχυρό πονοκέφαλο, ζάλη, πονούν οι αρθρώσεις του, επίσης αισθάνεται βάρος και φούσκωμα στην κοιλιά και έχει αλλοτε διάρροια και αλλοτε δυσκοιλιότητα. Συχνό και παθολογικό (ειδικό διαγνωστικό για τον κοιλιακό τύφο) σύμπτωμα, είναι ή βοαδικαρία (δηλαδή την αύξηση του πυρετού, δεν παρακολουθεί ανάλογα και ή σχετική αύξηση των καρδιακών παλμών).

Επίσης, όσοι περιποιούνται άρρωστο από κοιλιακό τύφο, να πλένουν τα χέρια τους με πράσινο σαπούνι και κατόπιν με οινόπνευμα.

Αν το νερό είναι δύσκολο να χλωριώνεται, τότε το νερό που θα είναι για πόσιμο, να βράζεται και κατόπιν να χρησιμοποιείται.

Επίσης, εκείνοι που έπαθαν κοιλιακό τύφο, να μην αποπατούν όπου νάναι, αλλά μόνο στο αποχωρητήριο, που πρέπει να αποστειρώνεται με γάλα άσβέστον, πετρέλαιο, φαινικό οξύ κλπ.

Ιατρός ΛΕΚ.

ΟΟ

Μη γίνεστε υποχονδρικοί!

«Μη σκοτίζετε τόσο πολύ για τις διάφορες ασθένειες, αλλά κυτάξτε μάλλον πώς θα καλύτερψετε θετικά την υγιεινή σας κατάσταση» τονίζει ό Αμερικανός υγιεινολόγος δόκτωρ Χέρμπερτ Ράτνερ. Και έξηγει ότι ή άνησυχία μας για τις άρρώστειες και για το θάνατο, μας κάνει να σπαταλούμε την ενεργητικότητα μας, την ώρα μας και τα λεφτά μας σε υποχονδρικές φροντίδες». Κάνουμε π.χ. κατάχρησι βιταμινών, ασπιρίνης, καταπραυντικών και διαφόρων άλλων φαρμάκων, που δεν μας είναι καθόλου απαραίτητα.

«Ακούμε —προσθέτει ό δόκτωρ Ράτνερ— ότι τόσο τοίς εκατό των ανθρώπων πεθαίνουν από καρκίνο, τόσο τοίς εκατό απ' την καρδιά τους, κ.ο.κ., κι' οι αριθμοί αυτοί μας κάνουν ν' αγωνιούμε. Μά μήπως δεν είναι γεγονός ότι τα 100 τοίς 100 των ανθρώπων θα πεθάνουν οπωσδήποτε από κάτι;»

Οι άκτινες Χ

Δύο Γάλλοι επιστήμονες, έπειτα από πειράματα που έκαναν σε ποντικούς, διαπίστωσαν ότι ή προληπτική χορήγηση ισχυρών δόσεων αντιδωτικών, ιδίως στρεπτομυκίνης, εξουδετερώνει τις άκτινες Χ και τις έμποδίζει να έχουν θανατηφόρα αποτελέσματα. Την ίδια

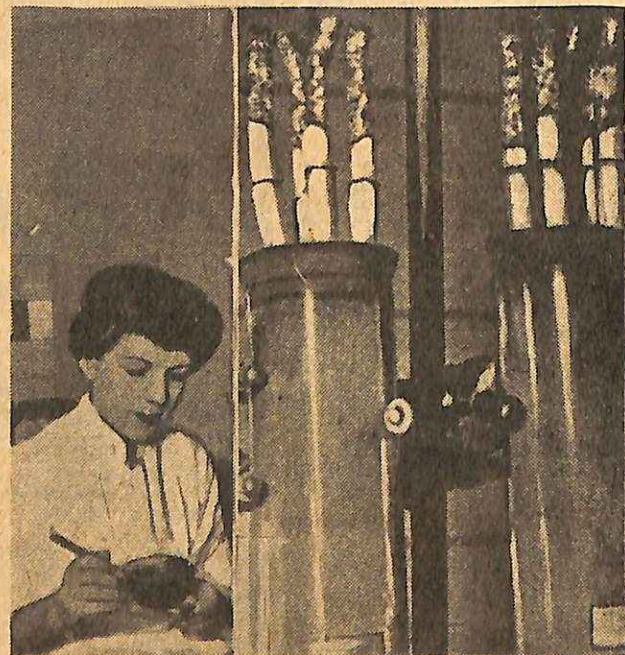
ερευνητική έπίδραση έχουν τα αντιδωτικά αυτά, όταν χορηγηθούν άμέσως έπειτα από τον δομάρδιο με άκτινες Χ. Όταν όμως, χορηγηθούν αργότερα, δεν έχουν έπίδραση.

Η θεραπεία της στηθάγχης

Η στηθάγχη, σύμφωνα με τις νεότερες θεωρίες, οφείλεται σε έλάττωσι της ποσότητας του δαυγόνου, που περιέχεται μέσα στο αίμα, το όποιον τροφοδοτεί το μυοκάρδιο (υποξαιμία). Αυτή ή έλάττωσι του δαυγόνου προκαλείται από μία υπερέκκρισι των επινεφριδίων αδένων. Ξεκινώντας απ' αυτές τις παρατηρήσεις, μερικοί Γερμανοί έρευνήται σκέφτηκαν να ελαττώσουν τις έκκρίσεις των επινεφριδίων (ιδίως της αδρεναλίνης) για να προλάβουν την υποξαιμία. Τα σχετικά πειράματα απέδειξαν ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Υπεύθυνοι οι ποντικοί

Οι επιστήμονες απέδειξαν ως σήμερα την εξαφάνισι των γιγαντιαίων ζώων που ζούσαν πάνω στη γη πριν από εκατοντάδες χιλιάδων χρόνια στο κρύο και στα διάφορα μικρόβια που προκαλούσαν θανατηφόρες έπιδημίες. Οι νεότερες θεωρίες, όμως, θεωρούν υπεύθυνους γι' αυτή την εξαφάνισι τους... ποντικούς! Τα ζώα αυτά ήταν κατά το πλείστον άσώτακα, πολλαπλασιάζονταν, δηλαδή, γεννώντας αυγά. Οι ποντικοί, λοιπόν, που εισχωρούσαν παντού, κατέστρεφαν αυτά τα αυγά και έτσι έμποδίζαν τον πολλαπλασιασμό των διαφόρων ειδών, ώσπου, τελικά, επέφεραν την εξαφάνισι των. Τα θηλαστικά, αντίθετα, επέζησαν, γιατί δεν είχαν να φοβηθούν τίποτε από τους ποντικούς.

ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΟΣ

Στο τελευταίο συνέδριο των Σκανδινακών καρκινολόγων, που έγινε στην Κοπεγχάγη, έρευνήθηκε και το ζήτημα, μήπως ή αύξηση, που παρατηρείται τελευταία στις περιπτώσεις του καρκίνου των πνευμόνων, οφείλεται στο κάπνισμα. Για τα σχετικά πειράματα ό γιατρός Μόγκενς Ίβερσεν του Δανικού Ινστιτούτου έρευνών έπί του καρκίνου, κατεσκεύασε την εικονιζόμενη μηχανή, ή όποια καπνίζει δέκα τσιγάρα μαζί, στο χρονικό διάστημα, που ό καπνιστής καπνίζει ένα μόνο. Όταν ή μηχανή καπνίζει 4.000 τσιγάρα, μένει μέσα σ' αυτήν, ένας πολύς νικωτίνης και άλλων χημικών ενώσεων βάρους 30-40 γραμμάρων. Μέσα στον πολύ αυτό, οι Σκανδιναβοί καρκινολόγοι πιστεύουν να βρουν τα αίτια, που προκαλούν τον καρκίνο των πνευμόνων.

Η ΦΑΛΛΑΚΡΑ αρχίζει... απ' το στομάχι

Μιά δίαιτα για να ξαναμαρτίσουν τα μαλλιά

«Όπως δείχνουν τα πράγματα και οι πρώτες μερικές έπιτυχίες, γρήγορα θα σημάνη ή τελική νίκη της Έπιστήμης έναντι της φαλάκρας και του άσπορίσματος των μαλλιών — γράφει ό διάσημος διαιτητικός δόκτωρ Γκάγκελροντ Χάουζερ. Πιστεύει δε άκράδαντα ότι στη νίκη αυτή θα συμβάλει κυρίως ό ίδιος παράγων που έ-ξασφαλίζει και τη μακροβιότητα: δηλαδή ή κατάλληλη διατροφή».

Είναι γεγονός ότι ή κληρονομικότητα παίζει μεγάλο ρόλο στην καλή διατήρησι των μαλλιών. Μά και οι συνήθειες της διατροφής — καλές ή κακές — μεταβιβάζονται κληρονομικά από τους γονείς στα παιδιά. Έτσι, καταλήγουμε και πάλι στο συμπέρασμα ότι ή κατάσταση των μαλλιών μας εξαρτάται κυρίως απ' τη διαίτα μας. Ευτυχώς που μπορούμε να καλλιερέσουμε αυτές τις συνήθειες μας, κι' αν δεν ώφελήσουμε πολύ έμεις οι ίδιοι, να κληροδοτήσουμε τουλάχιστον καλύτερα μαλλιά στα παιδιά μας.

Οι άνθρωπολόγοι μας διαβεβαιώνουν ότι οι Κινέζοι έχουν τα υγιέστερα μαλλιά. Σπανία μένουν φαλάκροι. Πού μπορεί ν' αποδοθ, αυτό; Προφανώς, στο ότι τρέφονται κυρίως με ψάρια, σόγια, ρίζες, χόρτα, ά-ξεφλούδιστο ούζι και χορτοφαγικά όχι πολύ βρασμένα, δηλαδή με τρόφιμα πλούσια σ' έ-λες τις βιταμίνες Β.

Άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι Ίρλανδοί: γιατί το νερό που πίνουν, καθώς και πολλά φαγητά τους, περιέχουν άφθονο ιώδιο.

Η αύξηση δέ των τριχών κι' ό χρωματισμός τους ρυθμίζονται απ' τις βιταμίνες Β, το σίδηρο και το ιώδιο. Θρεπτικές διαταραχές, που χαρακτηρίζονται από έλλειψι σιδήρου, γαλκού, ιωδίου και ώοισμένων αμινοξέων συντελούν στο άσπορίσμα και στο πέσιμο των μαλλιών.

Αντίθετα, ό δόκτωρ Χάουζερ αναφέρει την περίπτωση μιας μεσόκοπης γυναίκας με μαλλιά δλοάστια, που μελέτησε ή διαιτητική, την έφημοσε έπί 4 χρόνια στον έαυτό της κι' έτέτυχε έτσι να ξαναμαρτίσουν τα λεύια τα μαλλιά της! Στα 4 αυτά χρόνια, δεν έλειψαν ούτε μια μέρα απ' το τραπέζι της μεγάλες ποσότητες τροφίμων πλούσιων σε βιταμίνες Β. Έτσι, έκτός απ' την έπάνοδο των μαλλιών της στο φυσικό τους χρώμα, καλλ έρωσε έκπληκτι κα ή γενική υγιεινή της κατάσσει κι' ή δραστηριότη της, και φαίνονταν νεώτερη κατά πολλά χρόνια.

Τρεις κυρίως βιταμίνες της ομάδας Β παίζουν ρόλο στο χρωματισμό των μαλλιών: το «παντοθενικό δξύ», το «φολικό δξύ» και το «παραμινοβενζοϊκό δξύ». Για ή άφομοώνωνται κανονικά απ' τον οργανισμό, πρέπει να υπάρχουν κι' οι τρεις μαζί στην τροφή μας — ιδιαίτέρως δέ σε τρόφιμα ώμα, γιατί ή θερμότης του μαγειρέματος καταστρέφει το φολικό δξύ. Οι βιταμίνες αυτές

παράγονται έπίσης μέσα στο πεπτικό μας σύστημα, ό-αν τρώμε γίαιούρι.

Έέ άλλου, παρατηρήθηκε ότι σε άσπενικά ζώα (άλλα και σε άντρες που χρησ'ευσαν ζς πειροματόζωα), ισχυρές δόσεις της βιταμίνης Β «ινολιτόλης» έκαναν να ξαναφυτρώσουν τριχες σε μέρη φαλάκρα. Η πλουσιώτερη πηγή ινολιτόλης είναι το αυγό σιόπτι της μελάσας. Περιέχεται επίσης ή βιταμίνη αυτή στη μαγιά της μύρας, στα ούτρα του σταριού και στο σπκότι.

Το ιώδιο είναι σπουδαίο για την εξασφάλισι της καλής κυκλοφορίας του αίματος, που διαστέφει το τριγωντό δέρμα. Όταν λοιπόν δεν υπάρχει σε αρκετή ποσότητα, ή κυκλοφορία του αίματος μπορεί να γίνη πιο άργη, και τότε οι τριχες άργούν να φυτρώσουν ή πέφτουν.

Τέλος, ή έλλειψι σιδήρου απ' τον οργανισμό προκαλεί αναιμία, που έχει και πάλι επίδραση στις τριχες με τον τρόπο που είδαμε πιο πάνω.

Σ' αυτές λοιπόν τις παροχές τοπικές φαντ'δες που απαιτείται να τριγωντό δέρμα, ή καλή διατροφή που δίνει ό δόκτωρ Χάουζερ σ' όσους θέλουν να καταπολεμήσουν τη φαλάκρα τους ή να προσπαθήσουν να ξαναφέρουν τα άσπρισμένα μαλλιά τους στο φυσικό χρώμα τους:

1) Τρώτε καθημερινώς υπό-λικο γίαιούρι και παίρνετε έ-πειτα από κάθε γεύμα σας μια κουταλιά της σούπας μαγιά της μύρας.

2) Κάθε πρωί, μαζί με το πρόγευμά σας, πρέπει να τρώτε απαραίτητως ένα φυτλάγι φούτα σταριού, συνοδευόντας το με μια μεγάλη κουταλιά μελάσας.

3) Τρώτε όσο μπορείτε συχνότερα ψάρια, θαλασσινά και σπκότι.

Μην περιμένετε άμέσως θαύματα απ' αυτή τη διαίτα. Αν όμως τη συνεχίσετε ύπομονητικά και καθημερινώς έπί έξη μήνες, θα παρατηρήσετε κατά πάσαν πιθανότητα ότι τα μαλλιά σας γίνονται πικνότερα και πιο μαύρα.

Συγχρόνως, δεν πρέπει να παραλείπετε και τις έξωτερικές τοπικές φαντ'δες που απαιτείται το τριγωντό δέρμα. Μία απ' τις καλύτερες και άποτελεσματικώτερες είναι το δυνατό καθημερινό βούρτσισμα με σκληρή βούρσα (προτιμώτερο μάλιστα να μεταχειρισθ'γι' αυτό το σκοπό δυο βούρτσες συγχρόνως, από μια σε κάθε χέρι σας).

Με τον τρόπο αυτό, το τριγωντό δέρμα απαλλασσεται απ' τις σκόνες και την πιτυρίδα και ζωπρεύει ή κυκλοφορία του αίματος.

Ωφελεί επίσης πολύ να τρσάτε τα μαλλιά σας! Αυτό πρέπει να γίνεται μια φορά την ημέρα.

Σκύβετε προς τα έμπρός, πιάνετε τα μαλλιά σας και τα τραβάτε με δύναμη: ώσπου να νιώσετε ένα ζεστό γαργαλισμό στις ρίζες τους που οφείλεται στη ζωπρότερη κυκλοφορία του αίματος στο τριγωντό δέρμα.

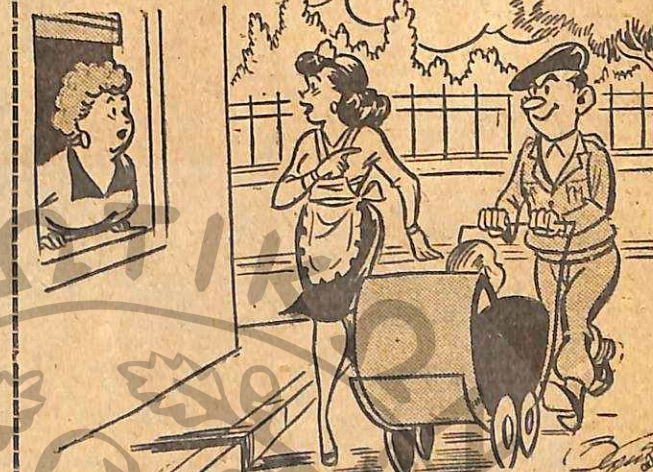
Λούζεσθε συχνά, ή ένα καλό σαπούνι, όχι άλκαλικό. Μη φοράτε ποτέ στενό καπέλλο. Και προσφέρετε στα μαλλιά σας άφθονο ώδε και άέρα που τα τρέφουν και τα συντηρούν.

Γελιωτοθεραπεία

ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΣ ΕΡΩΣ

— Πές μας, έπί τέλους, ρε Μαράκι, γιατί μ'ας ξελίγωσες. Ποιά όπλο προτιμάς ;

— Μην ανησυχήτε, καλέ κυρία. Αυτός ξέρει καλύτερα από μένα... Είναι σι... μηχανοκίνητα !...

— Όρίστε, συνάδελφε. Έχω και άδεια διανυκτερεύσεως !...

Νέος τής εποχής!

Σ' ένα πάρτυ, ο οικοδεσπότης — πατέρας τριών κοριτσιών — λέει σ' ένα νεαρό, χτυπώντας τον φιλικά στην πλάτη:
— Κατεργάρι! Σε βλέπω να τριγυρίζεις τις κόρες μου... Πές μου, ποιά απ' τις τρεις σ' αρέσει περισσότερο;
Κι' ο νεαρός απαντάει αδιάστακτα:
— 'Η παντρεμένη!

Ο σύζυγος: Να πάρη ο διάβολος! Δεν κόβει καθόλου το ξυράφι μου.
'Η σύζυγος: Περίεργο! 'Εγώ άνοιξα πρό όλίγο μ' αυτό εύκολάτα μία κονσέρβα!...

Ο γιατρός: Σας συμβουλεύω να καπνίζετε την ώρα της δουλειάς σας. Θά δΐητε πώς θα σας περάσουν έτσι οι νευρικές έννοιήσεις.
Ο άρρωστος: Άδύνατον, γιατρέ, ν' ακολουθήσω τη συμβουλή σας. Είμαι δύτης!...

— Ξέρεις, ό Κώστας ήθε να μού ζητήση 100 χιλιάδες δανεικές. Τί με συμβουλεύεις, να του τίς δώσω;
— Βεβαίως! Άλλοίως... θάρη να τίς ζητήση από μένα...

— Ξέρεις τ'ά νέα;... 'Η γυναίκα μου έβαλε στο μυαλό της να γίνη θεατρικός συγγραφέας. Γράφει τώρα ένα έργο κι' έτοιμάζει μία σκηνή κάθε βδομάδα...
— Αυτό δεν είναι τίποτε! 'Η δική μου, δίχως νύκαι συγγραφέας, μού κάνει μία σκηνή κάθε μέρα!...

Στην έξοχή.
'Εκείνη: Τί σκέπτεσαι, αγάπη μου; Δεν βλέπεις την ώραία φύση γύρω μας;...
'Εκείνος (σιγανά): 20 χιλιάδες τ'ά ναύλα, 10 μιά μπαρούτα κπύρα, 30 τ'ά σάντουιτς, 40 τ'ά φρούτα... Πάει, έφυγε το εκατοστάρικο!...

— Θέλω μιά χορδή βιολιού.
— Μι, λά ή σόλ;
— Βάλτε λίγο κι' από τ'ά τρία.
— Νομίζεις, Λουκία, πώς είναι αλήθεια αυτά που λένε για την 'Ιουλία;
— Καί βέβαια είναι αλήθεια, Σοφία μου. Άλλά δεν μού είπες τί λένε!

— Θέλω να σου έκμυστηρευθώ ένα μεγάλο μυστικό. Άλλά θα μπορέσης να τό κρατήσης;
— Άν θα μπορέσω να τό κρατήσω;... Σκέψου, ότι μού αύξήσανε τό μισθό από πέντε χρόνια κι' ή γυναίκα μου δεν έχει ακόμη ιδέα!

Η σύζυγος του άφηρημένου καθηγητού, του λέει, μπαίνοντας στο γραφείο του:
— Ήρθε ό χειμώνας, αγαπημένε μου...
— Μπα! Καί τί ήθελε;...

Ο μικρός Τότης μπαίνει τρέχοντας στην κουζίνα.
— Τί ήταν αυτός ό κρότος; ρωτάει.
— Τίποτε, παιδί μου, απαντάει ό πατέρας του. 'Η μαμά σου έσπασε ένα πιάτο στο κεφάλι μου!

— Άν ό πατέρας μου μ' άποκληρώση, θά μ' αγαπάς πάντα, αγαπημένε μου;
— Καί θέλει ρώτημα;... 'Ελπίζω, όμως, πώς δεν τό λες σωστά, δεν είν' έτσι;

— Προτού με παντρευτής, τέσσερες άλλοι με είχαν ζητήσει σέ γάμο, αγάπη μου, λέει ή σύζυγος. Άλλά έσύ στάθηκες πιο έξυπνος καί με πήρες...
— Θέλεις να πής πιο βλάκας, δεν είν' έτσι;

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ
Τό έξαιρετικό χορευτικό-ακροβατικό ζευγάρι Τζίμης Χριστιάνος καί Μαρίνα Μπιούτη, που ύστερα από μιά θριαμβευτική περίοδεια σ'α μεγαλύτερα καλλιτεχνικά κέντρα τής Αιγύπτου καί τής Άφρικής, επιστρέφουν έντός τών ημερών στην Άθήνα, όπου καί πρόκειται να τελέσουν τούς γάμους τούς.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ
Γνωστή από τόν ραδιοφωνικό σταθμό 'Αθηνών, ή έκλεκτή τραγουδίστρια Λουκία Νέλλη σημειώνει έπιτυχίες κάθε βράδυ στη «ΰλτρα του Μουσείου», έρμηνεύοντας έλληνικά καί ξένα τραγούδια.

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ
Τό «καρουσέλ με μουσικές νότες», που με τό παραμικρό φύσημα άέρος στρίφωγυρίζει, έγινε κόσμημα του κεφαλαίου χάρις σ' ένα Παρισινό κομμωτή. Καθώς βλέπετε, καμμία εκκεντρικότης δεν τρομάζει τούς Γάλλους «φίλικα».

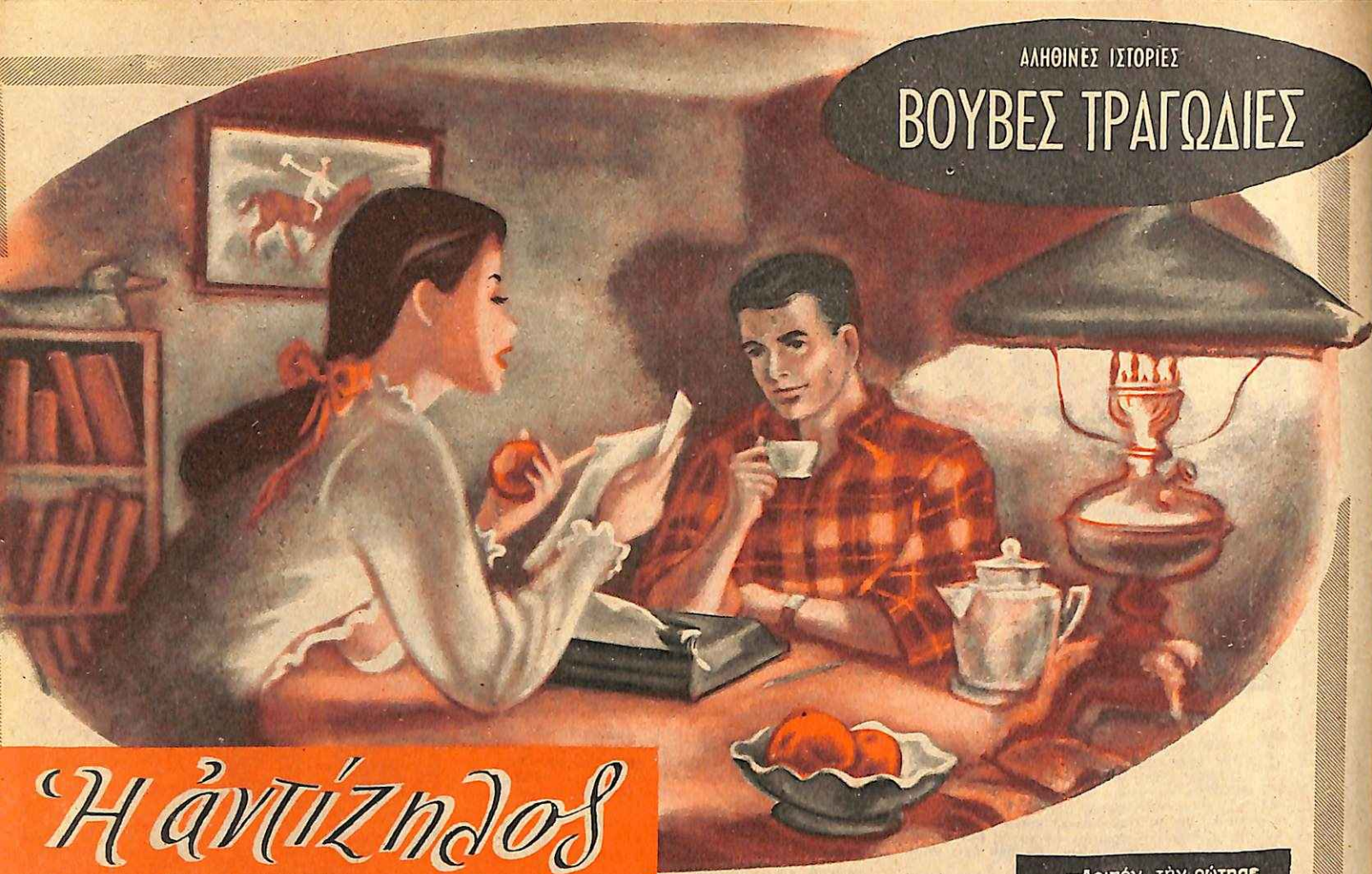
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπαντήσεις έπιστολών

Ιωάννην Βουρλέκαν. Πέραμα: Για τίς άποδράσεις τών Βρεταννών άπο τό άσυλο Κοκκινιάς, έγραψα πολλές φορές. Νομίζω ότι άνέφερα κάπου τ' όνομά σας. Κ λέαρχον Τριανταφυλλίδη. Μιχαήλ Βουρλιάν. Ι. Νομικών. 'Ισιδωρον Σακελαρίδη καί Χαράλαμπον Άθανασιάδη, εύχαριστώ για τό ενδιαφέρον. Θα συνεχιστούν. Μην άν Άραβαντινόν. Σαμοβράκη: Πότε καί άπό ποιούς βυθίστηκε τό «Κορνέιγ»; Πρώτη φορά τό άκούω. Κ. Μπαλαμμένον. Καστοριάν: Μού έγραψε κι' ό άδελφός σας. Να μού στείλετε εύχαριστώ τό ιστορικό του Π. Β. 'Ελεν-θέριον Καλαντωνακήν. Χανιά, Κρήτη: 'Η μονάς «3000» ήταν γερμανική ύπηρεσία κατασκοπείας καί άντικατασκοπείας. 'Ο δι-σκόπος Τόμαν, εκτελέστηκε άπό τούς ίδιους τούς Γερμανούς. Δεν γνωρίζω τούς λόγους. Βαρυτοινίτην. Αίγινα: Δυστυχώς, δεν ξέρω τί να πώ για όσα μού γράφετε. 'Ο Θεός να σας βοηθήση. Θεόδωρον Παπαϊωάννου. Δράμα: Οι σύμμαχοι πήραν την πρωτο-βουλία σ'α χέρια τούς τό 1943. Άπο τότε ή ζυγαριά σ'α νίκης φάνηκε να γέρνη προς τό μέρος τούς Κ.υ.κ.α.δ.ί.την. Ένταυθα: Στην Πάρο καί Άντίπαρο, έδρασε ό Άγγλος πράκτορας Τζών Άκινσον για τόν όποιον καί έγραψα. Δεν πρόκειται να επανέλθω. Μαρία Σελιάλα. Π. Φάληρον: 'Ο πόλεμος πέρασε. 'Ιώρα κι' οι 'Ιταλοί κι' οι Γερμανοί είναι φίλοι μας. Γράφω μόνο για τούς κακούς φασίστες, όπως γράφω καί για τούς κακούς Έλληνες. Β. Άγγελίδην καί Γιάννην Γκλόβανον. Νάξον: Είσατε δύο θαυμαστοί φίλοι. 'Ο «γιατρός» του νησιού σας μού έδωσε άρκετες πληροφορίες για τόν καπταίν Σόλο-μον. Άλλά καί οι δικές σας έξαιρετικές. Εύ-χαριστώ θερμά για τό ενδιαφέρον. Εύ άγ-γέλον Ξυνόγαλον. Πρεβέζαν: Δυστυ-χώς ό χώρος δεν μού επιτρέπει να μεταφέρω έδώ όλο τόν κατάλογο τών εκτελεσθέντων. Ποιο πρόσωπο ακριβώς σας ενδιαφέρει; 'Αλέκον Λίναρην. Άμυλιάδα: 'Η εκτέλεσι του έγινε στις 17 Μαρτίου 1944 στο Σκοπευτήριο τής Κασσαρινης. Μαζί του τουφεκίστηκαν καί άλλοι δεκαεννέα. Πέθανε σάν άληθινό παλλη-κάρι. Χαρίλ. Α. Βαρυπάκη. Κέρκυρα: Εύχαριστώ για όλα. Δεν είναι άναγκη να μού στείλετε τίς φωτογραφίες. Τις έχω όλες. Κ. Δρακόπουλον. Κέα: Πάντα έχουν ενδια-φέρον οι «διαφυγές». Περιμένω να μού γρά-ψετε. Στρατήν Σ. Μάνον. Χιον: Γα-λία, Άγγλία, Άμερική, είχαν δίχτυα κατα-σκοπείας στην Έλλάδα σ' όλη την κατοχή. Άν άμφισβάλετε για όσα θα γράψω για τούς Γάλλους, μπορείτε ν' άπευθυνθήτε στη γαλλική πρεσβεία. Αυτή θα σας βεβαιώση τά γεγο-νότα. Κοράλια Λιβεδίτου. Κηφισιά: 'Η ελκρινεία είναι σπουδαίο προσόν. 'Η δική σας όμως ξεπερνάει τά όρια. Πολυχρόνη Βεκισαράλη. Λεχαιά: Μού ξαναγρά-ψατε κι' άλλοτε καί σας άπάντησα. Δυστυχώς δεν είναι δυνατόν. 'Η λίαν Βαρβαρίδη. Λάρισα: 'Υπάρχουν τόσες άληθινές ιστορίες, που μπορεί να γράφη κανείς σ' όλη του τη ζωή καί να μην τελειώνη. Άλέξανδρον Μαρτίνην. Ένταυθα: Είμαι συμφωνός. Πα-ράσατε άπό τά γραφεία μας ένα μεσημέρι να τα πούμε άπό κοντά. Ντακότα. Κ. Ν. 384: Θα έξετάσω για τά πρόσωπα που μού γρά-φετε καί θα επανέλθω πολύ σύντομα. Σας ά-πάντησα στο 669 τεύχος του «Θησαυρού». Άθ. Τσουγκράνα. Γ. Μελετόπουλον. 'Ιωάννη Ντάβαρη καί Μήτσον Φούνταν. Αυστραλίας: Γράμματα σάν τά δικά σας με γεμίζουν χαρά καί συγκίνηση. Για την άρ-γοπορία τής άποστολής του «Θησαυρού» δεν φταίει ή διεύθυνσι. Άλλοι είναι οι λόγοι. Α.Α., Ιονδίνον: Γνωρίζω πολλά, πάρα πολ-λά μάλιστα για τό πρόσωπο αυτό. Δυστυχώς όμως δεν είναι δυνατόν ν' άναφερθώ άπό τη στήλη αυτή. Να μού στείλετε τη διεύθυ-σι σας καί θα σας άπαντήσω ταχυδρομικά. Ζήσιμον Γιαννόπουλον. Πάτρας: Εύ-χαριστώ. 'Η ύπόδειξι σας είναι σπουδαία. Μού κάνατε μιά μεγάλη έκδούλευσι. Α. Β. Γ. 133: Μιά που είχατε την καλωσύνη να μού γράφετε, γιατί δεν μού στείλατε καί τό Ι-στορικό τής ύποθέσεως άφού τό έχετε έτοι-μο; Περιμένο. Κωνσταντίνον Γρηγ., ταγματάρχην έ. ά., Ένταυθα: Έχετε δι-κιο. Πάντως αυτά άναφέρουν οι έπίσημοι ύ-πηρεσιακοί φακέλλοι. Είναι όμως φυσικό να συμβαίνουν καί λάθη. Άλλά την εύθύνη δεν την έχω έγώ. Μάριον Σισιλιάνον. Πύργον. 'Ηλείας: Δεν ύπάρχει λόγος... ν' ά-νησυχήτε. Θα συνεχιστούν. Ρ. Τριέδε-δου-ρήν. Γ. Παπαμανώλην. Άχιλλέαν 'Ιωαννίδην, Παύλον Άμψαν. 'Ιωάννη Σαραντόπουλον. 'Ιωάννη Στεργίου. Κ. Κοσμάν. Σοφ. Δρα-κάκη. Άντρέαν Συμνηριώτην. Άθ. Λύραν. Πα-νάγ. Τρατράν. Θεόδ. Αύγουστήν. Κ. Μαυρό-πουλον. Στυλ. Δάραν καί Ν. Άνδρέόπουλον. Υ.Μ.Ν. 822: Φωτογραφία τής Α. Καραγ. σας έστειλα. Οι «Κατασκοποί» θα συνεχιστούν. Ι. Β. Ι.

Μαίρουν Μάξδουε

'Η αντίζηδος

—Λοιπόν, τήν ρώτησε
ὁ 'Αντρέας, τί σοῦ γρά-
φει;...

-ΕΝΑ γράμμα γιά σένα, Εἰρήνη, εἶπε ὁ 'Αντρέας στή γυ-
ναῖκα του.
'Η Εἰρήνη σήκωσε τὰ μάτια της ἀπ' τὸ κέντημά της
καὶ κυττάζοντας τὸ φάκελλο, ποὺ κρατοῦσε ὁ ἄντρας
της, ἀνατρίχιασε, γιατί εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ γραφικὸ
χαρακτήρα. «'Η τρελλή! σκέφτηκε, πῶς ἔχει τὸ θάρρος νὰ μοῦ
γράψῃ, ἐπεὶ ἀπ' αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκανε;»

—Ποῖος σοῦ γράφει; ρώτησε ὁ 'Αντρέας.
—Μία φίλη μου, ἡ 'Ελλή. Δὲν τὴ γνῶριζες, 'Αντρέα.
'Η Εἰρήνη ἐνοιώθη ἀκόμα μέσα στήν ψυχὴ της, ὑπερ' ἀπὸ
τόσα χρόνια, ὅλο τὸ δράμα ποὺ εἶχε ζήσει τότε, καὶ δὲν εἶχε
καταφέρει μὴτε νὰ λησμονήσει, μὴτε νὰ συγκωρήσῃ.

«'Αγαπητὴ μου Εἰρήνη,
» Ἀκουσέ με. Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ κάνω κακό, σ' ἀγαποῦσα, καὶ
ἤμουν εὐτυχισμένη γιά σένα, ξέροντας πῶς ἥσουν ἀρωγε-
μένη κι' ἀρραβωνιασμένη. Μὰ σὺ ἐπέμενες, Εἰρήνη, νὰ ἔρθῃς
σὲ βρῶ στήν ἐξοχὴ καὶ νὰ περάσω μερικὲς μέρες μαζί σου. Ἐ-
ταί ἤρθα καὶ μοῦ σούστησε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ σου, τὸ θάνη.
(Αὐτὸς εἶνε ὁ θάνης, 'Ελλη) μοῦ εἶπες. Τὸν κυττάζεις ἐκπληκτῶς,
μανεμένη, κι' αὐτὸς κατάλαβε τὸ βλέμμα μου. Ἦταν ἀληθινά,
ῥωταῖος ἄντρας ὁ θάνης, διαφορετικός ἀπ' ὅσους εἶχα γνωρίσει
ὡς τότε, ἦταν ἡ εἰκόνα ποὺ ὑποσυνείδητά εἶχα σκηματίσει μέ-
σα μου, στὰ ὄνειρά μου.

»Εἰς, Εἰρήνη, μούλεγες κάθε τόσο: «Γιατί δὲν πᾶς περὶ-
πατὸ μετ' ὁ θάνη; Σὲ λίγο θάρῃς νὰ σὰς βρῶ καὶ στὸ μεταξύ δὲν
θάθελα ὁ θάνης νὰ πλῆττῃ».

»Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ κάνω κακό, Εἰρήνη, κι' ὅμως κάτι, δίχως
νὰ τὸ θέλω, γεννήθηκε μέσα μου. Ἐρωτεύθηκα. Τότε μόνο κα-
τάλαβα τὸ σφάλμα μου: ἀγαποῦσα τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε
ἐσὺ, τὸν ἄντρα ποὺ, ἐπειτ' ἀπὸ λίγες βδομάδες, θὰ παντρευό-
σουν. Πάλεψα μ' αὐτὸ τὸ ἐνοχο αἶσθημα, σ' ὀρκίζομαι, Εἰρήνη,
πάλεψα πολύ, ἀλλὰ δὲν κατάφερα νὰ τὸ πνίξω.

»Θυμάσαι; Κάποιο βράδυ σὲ ρώτησα: «'Αν ἔχανες τὸ θάνη,
θα ὑπόφερες;» Εἰς, με κυττάζεις παράξενα καὶ μοῦ ἀπάντησες:
«'Αν μοῦ τὸν ἐπαίρνε ὁ Θεός, θα ἐγκαρτεροῦσα, γιατί αὐτὸ θὰ
ἦταν τὸ θέλημά του, ἀλλ' ἂν τὸν ζेलόγιαζε καμμιά γυναῖκα,
πιστεύω πῶς θὰ τὴ μισοῦσα σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ καὶ ἡ λύπη μου
θα ἦταν ἀφάνταστῃ».

»Ἰσως νὰ μὴ με μισήσες, Εἰρήνη, ἴσως ἡ εὐγενική σου ψυχὴ
νὰ με συγχώρεσε, νὰ τὸν συγχώρεσε κι' ἐκεῖνον. Κι' ἐγὼ ὑπέ-
φερα κι' ἐκλάψα πολύ, ὅχι γιὰ τὸ μῖσος σου, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἀμάρ-
τημά μου, γιατί εἶναι νόμος νὰ πληρώνομαι, ἔδω κάτω, τὰ σφάλ-
ματά μας...

»Θυμάσαι;... Πάλι ἐν ἄλλο βράδυ σὲ ρώτησα: «Τί δώρο θέ-
λεις γιὰ τὸ γάμο σου;» «'Ενα μπουκέτο κόκκινα γαρύφαλα, μοῦ
ἀπάντησες».

»Ἐκεῖνο τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν μπῆκα στήν κἀμαρά μου, βρῆκα
τὸ θάνη ποὺ με περιμένε. Τρόμαξα κι' ἄρχισα νὰ τρέμω. Τοῦ
εἶπα νὰ φύγῃ ἀμέσως, ἀλλ' αὐτὸς μ' ἐσφίξε στήν ἀγκαλιά του,
μὲ φίλησε μὲ πάθος καὶ μοῦ εἶπε: «Τώρα σκέπτεσαι τὴν Εἰρήνη;
Τώρα ποὺ τὸ κακό ἐγίνε πιά;» Γιατί κι' ὁ θάνης μ' ἀγαποῦσε,
ὅπως τὸν ἀγαποῦσα κι' ἐγὼ. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο φοδομάστε μήπως
σοῦ κάνουμε κακό. Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὥστόσο, σοῦ εἶπα πῶς ἤμουν
κουρασμένη, πῶς εἶχα βαρεθῇ τὴν ἐξοχὴ καὶ πῶς θάφευγα. («Α-
κριβῶς τώρα φεύγεις; μοῦ εἶπες μ' ἀπορία, τώρα ποὺ πλησιάζ-
ει ὁ γάμος μου; Μὰ θὰ γυρίσης γρήγορα, δὲν εἶν' ἐτοίμ;») (Μὰ
δὲν καταλαβαίνεις, σοῦ φώναξα τότε, πῶς θέλω νὰ φύγω γιὰ
νὰ μὴν ζαναγυρίσω; Δὲν καταλαβαίνεις πῶς ὁ θάνης εἶναι ζε-
τρελλαμένος μαζί μου;»)

»Εἰς ἀπόμεινες ἀποσβολωμένη
κι' ἐγὼ σ' ἄφησα ἐτοίμ κι' ἐφυγα τὴν
ἴδια μέρα. Τὴν ἄλλη μέρα ἤρθε κι'
ὁ θάνης νὰ με συναντήσῃ. Ὁμίσαμε
μαζί κι' ἐγκατασταθῆκαμε σὲ μίαν ἄλλη πόλιν. Γιά κάμποσο και-
ρὸ ὁ θάνης μ' ἀγαποῦσε καὶ περίμενα νὰ με παντρευτῇ, νὰ νο-
μιμοποιήσῃ τίς ἐνοχές σκέψεις μας. Ὁ θάνης ὅμως ἦταν ἐπιπό-
λαιος ἐγωιστής καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ γιὰ γάμο. Γρήγορα μὲ
βαρέθηκε καὶ μιά μέρα με παρήτησε. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ζανα-
εἶδα ποτὲ πιά. Δὲν ἀπάντησε ποτὲ στὰ γράμματά μου, οὔτε ὅ-
ταν τοῦ ἀνγγεῖλα πῶς εἶχα ἀποκτήσει ἀπ' αὐτὸν ἕνα κοριτσάκι,
ἕνα ὁμορφὸ κοριτσάκι, ποὺ τὸ βάφτισα μετ' ὁ δικὸ σου ὄνομα,
Εἰρήνη.

»Ὅταν ἡ μικρὴ μου Εἰρήνη ἐγίνε ἐνὸς χρόνου, τὴν ἐμπιστεῦ-
τηκα στὴ μητέρα μου καὶ πῆγα ὡς γκουβερνάντα σ' ἕνα χῆρο,
πατέρα ἐνὸς ἀγοριοῦ δυὸ χρόνων. Τώρα δὲν εἶμαι πιά ἡ ἴδια,
Εἰρήνη. Ἀλλὰς. Δὲν εἶμαι καν' τόσο ὁμορφὴ, ὅπως πρῶτα...
Εἶμαι τριάντα πέντε χρόνων. Μὰ τώρα θὰ παντρευτῇ καὶ εἶμαι
εὐτυχισμένη. Θὰ παντρευτῇ αὐτὸν τὸ χῆρο, ποὺ μοῦ ζανάδωσε
τὴν πίστι στὴ ζωὴ μετ' ὁ στοργὴ του. Τὸν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ.
Δὲν εἶναι βέβαια ἐρωτικὸ πάθος, ἦταν ἕνα ἥμερο αἶσθημα. Θὰ
παντρευτῇ σὲ πέντε μέρες, τὸ προσεχές Σάββατο. Τὸ κοριτσά-
κι μου, φυσικά, θὰ μείνῃ μαζί μας καὶ θάχῃ τὴ συντροφιά τοῦ
ἀγοριοῦ τοῦ ἀνδρός μου.

»Μὴ με μισῇ, Εἰρήνη. Ὑπέφερα τόσο πολὺ κι' ἐγὼ. Τὸ Σάβ-
βατο, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου, θέλεις νὰ με συλλογισθῇς με
καλωσύνη καὶ νὰ μοῦ εὐχηθῇς νὰ εὐτυχίσω; Θα εἶναι τὸ κα-
λύτερο γαμήλιο δώρο μου. Σὲ φιλῶ γλυκά,
'Ελλη».

»Ὅχι, ἡ Εἰρήνη δὲν εἶχε μισήσει τὴν 'Ελλη. Μόνο εἶχε ὑπο-
φέρει χρόνια, δίχως νὰ μπορῇ νὰ βρῇ τὴν ποθητὴ γαλήνη της
ψυχῆς της. Ἐπειτα, ἤρθε νὰ φωτίσῃ τὴν νοσημένη ζωὴ της ὁ
'Αντρέας. Τὸ νέο ἐρωτικὸ, δυνατό αἶσθημα ἐσθυσσε τὸν πόνο της
καρδίας της. Εἶχε ξεχάσει τὸ θάνη καὶ τὴν προδοσία του. Ἀλ-
λὰ τὴν 'Ελλη δὲν τὴν εἶχε ξεχάσει, οὔτε τὴν εἶχε συγχώρεσι
γιὰ τὸ κακό ποὺ της ἔκανε!...

Πῶς περνοῦν, ἀλήθεια, τὰ χρόνια. Τώρα ἡ 'Ελλη εἶχε ἕνα
κοριτσάκι καὶ της ἔδωσε τὸ δικὸ της ὄνομα: Εἰρήνη! Ἐπειτα
ἀπ' τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν αἰσθανόταν καμμιά μνησικακία γι' αὐ-
τήν. Τὴ συγχωροῦσε. Γιατί νὰ μὴ τὴ συγχώρεσῃ; Ἦταν εὐτυχι-
σμένη μετ' ὁ 'Αντρέα...

—Λοιπόν, τὴ ρώτησε αὐτὴς, τί σοῦ γράφει ἡ φίλη σου; Κα-
κὲς εἰδήσεις;

—Ὁ, ὅχι! Σέρεις κάτι, ἀγάπη μου, Σέρεις πῶς ποτὲ μου δὲν
εἶχα σκεφτῇ πῶς χρωστῶ τὴ γνῶριμί σου καὶ τὴν εὐτυχία μου
σήμερα, 'Αντρέα; Ἄν δὲν εἶχε κάνει ὅ,τι ἔκανε,
—Δὲν μοῦ μιλᾷς ποτὲ γι' αὐτὴ τὴν 'Ελλη. Δὲν καταλαβαίνω
τί θέλεις νὰ πᾶς, Εἰρήνη...

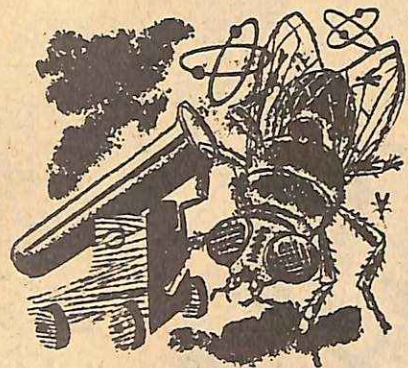
—Ναί, θὰ σοῦ μιλήσω μίαν ἄλλη μέρα. Εἶναι μιά παλιὰ ἱστο-
ρία. Τώρα πρέπει νὰ βγῶ, νὰ παραγγεῖλω κόκκινα γαρύφαλλα.
'Η 'Ελλη παντρεύεται τὸ Σάββατο καὶ εἶμαι αἰγούρη πῶς τὸ
γαμήλιο αὐτὸ δώρο θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ πάρα πολὺ...

Πῆρε ἕνα μπλιέτο κι' ἐγράψε γρήγορα: «Στὴν ἀγαπητὴ μας
'Ελλη αὐτὰ τὰ κόκκινα γαρύφαλλα μετ' ὁ ὁλόθερμες εὐχές της
Εἰρήνης καὶ τοῦ συζύγου της 'Αντρέα».

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΚΙΟΥΜΟΡ
Ὁ ἔρωρ: 'Αλτ!... Τίς εἶ;...

Η κρεατόμυια με την οποία κάνουν τα πειράματά τους οι Άμερικανοί επιστήμονες.

ΑΤΟΜΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

έναντίον των εντόμων!

Μία νέα μέθοδος εξοντώσεως των προαιωνίων εχθρών του ανθρώπου

Οταν άνεκαλύφθη το «Nti-Nti-Ti», πολλοί πίστεψαν, μετά τα πρώτα θριαμβευτικά αποτελέσματα, πως ο σκληρός και άμειλικτος πόλεμος μεταξύ του ανθρώπου και των εντόμων, είχε οριστικά κριθεί. Δεν άργησε, όμως, να διαπιστωθεί πως η νίκη είχε προσωρινό μόνο χαρακτήρα.

Τα έντομα άρχισαν να συνηθίζουν το «Nti-Nti-Ti» και οι απώλειες, που τον πρώτο καιρό είχαν σημαντικά αραιώσει τις τάξεις τους, άρχισαν, χρόνο με τον χρόνο, να λιγοστεύουν. Άσπου, σήμερα πιά, το «θαυματοπύργος» αυτό φάρμακο επιδρά, στους προαιωνίους αυτούς εχθρούς του ανθρώπινου γένους, περισσότερο σάν... βιταμίνη, παρά σάν δηλητήριο!

Η άποτυχία αυτή έθεσε το πρόβλημα σε νέες βάσεις. Ο αντίπαλος έπρεπε να χτυπηθεί κατά κράτος και με τρόπο που να μην μπορέσει να ξανασηκώσει κεφάλι. Για να γίνει, όμως, αυτό, έπρεπε να στερηθεί από το κυριότερο όπλο: Από την θαυμαστή του ικανότητα αναπαραγωγής, που του επιτρέπει να αναπληρώνει άμέσως τις απώλειες μετά από κάθε πρόσκαιρη καταστροφή.

Η νέα τοποθέτηση του προβλήματος ώδηγησε τους επιστήμονες σε μία άπροσδόκητη λύση: Μία λύση, που ως τώρα οι άνθρωποι δεν την είχαν μεταχειρισθεί, παρά μόνον... για να κανονίζουν τις διαφορές μεταξύ τους. Την λύση της ατομικής βόμβας!

Μην έκπλαγείτε — και μη νομίζετε πως πρόκειται περί φάρσας! Η ατομική βόμβα, που θα χρησιμοποιηθεί εναντίον των εντόμων, δεν πρόκειται να είναι, φυσικά, η ίδια μ' εκείνη που χρησιμοποιήθηκε στη Χιροσίμα ή στα πειράματα της Νεβάδα.

Θα είναι απείρως μικροσκοπικότερη και δεν θα προκαλή την έκρηξη, παρά ενός και μόνο ατόμου. Τα αδιόρατα σχεδόν «βλήματα» που θα εκσφενδονίζονται, θα προσβάλλουν το έντομο έκερι άκριδώς, που πρέπει και θα του καταστρέφουν τον μηχανισμό αναπαραγωγής, καθιστώντας το στείρο για πάντα!

Ο πρώτος στόχος των δύο Άμερικανών επιστημόνων, του δόκτορος Κνάιπλιν και του δόκτορος Μπούσαντ, που επενόησαν την πρωτότυπη αυτή μέθοδο εξοντώσεως, ήταν ένα είδος κρεατόμυιας, που ζή στο Νότο των Ήνωμένων Πολιτειών και γεννάει

τ' αυγά της στις πληγές των ζώων και των ανθρώπων.

Από τ' αυγά αυτά, όταν σκάσουν, βγαίνουν μικρές νύμφες, που τρέφονται σκάδοντας μέσα στην πληγωμένη σάρκα. Οι ζημιές δε που προξενούν στους Άμερικανούς κτηνοτρόφους, φτάνουν από 5 ως 25 εκατομμύρια δολάρια τον χρόνο!

Οι δύο καθηγητάι, με την συνεργασία των έντομολόγων του υπουργείου Γεωργίας, κατέστρωσαν ένα τολμηρό πολεμικό σχέδιο για την εξόντωση αυτής της μυίας, που στηρίζεται στη χρησιμοποίησι ραδιενεργού άνθρακος, προερχομένου από το Έθνικό Έργαστήριο Ατομικών Έρευνών του Ο Ρίτζ. Με τον άνθρακα αυτόν, χημικά ένωμένον μέσα σ' ένα υγρό για ψεκασμούς, θα σπειράσουν τεχνητά τις άρσενικές μυίες σε τόσο μεγάλο αριθμό, ώστε να υπάρχει βάσιμη έλπίδα για την τελεία εξαφάνισι του είδους τους μέσα σ' ένα ή δύο το πολύ χρόνια.

Τα σχετικά πειράματα, που έπραγματοποίησαν στα εργαστήριά τους, απέδωσαν λαμπρά αποτελέσματα. Άπεδείχθη πως αν κλείσετε 10 θηλukes και 10 φυσιολογικές άρσενικές μυίες σ' έναν περιφραγμένο χώρο και βάλετε μετά μέσα 90 στείρες άρσενικές, όλες οι θηλukes θα γονιμοποιηθούν και θα γεννήσουν αυγά, άλλα τα 90 % από τα αυγά αυτά δεν θα σκάσουν ποτέ.

Πολυάριθμα τέστ απέδειξαν ακόμη πως η θηλυκή μυία αυτού του είδους, στίς... υποθέσεις της καρδιάς, δεν αισθάνεται καμιά απέχθεια με την ραδιενέργεια. Έξ άλλου, έχει την συνήθεια να μην διανύει, παρά μία και μόνη περίοδο αισθηματικών σχέσεων στη ζωή της. Όποτε άν, κατά το διάστημα αυτό, συμπίσει ο συντροφός της να είναι στείρος, είναι βέβαιον πως δεν θα μπορέσει αυτή να προσφέρει τίποτα στη μεγάλη υπόθεσι της ανανέωσης του είδους!

Μετά την έπιτυχία των εργαστηριακών πειραμάτων, οι καθηγητάι Κνάιπλιν και Μπούσαντ, απέφασαν να επαναλάβουν το πείραμά τους σε φυσικό περιβάλλον. Για τον σκοπό αυτό, διάλεξαν το νησί Σα-νιμπέλι, μία έκτασι γής 35 τετραγωνικών χιλιομέτρων, που βρίσκεται σε απόστασι τεσσάρων χιλιομέτρων από τη δυτική άκτι της Φλωρίδας.

Ήταν το πρώτο πείραμα σε μεγάλη κλίμακα για την ομαδική εξόντωση άρσενικών εντόμων. Η «ατομική έπιθεσι» που έγινε εκεί, έφερε τα ίδια αποτελέσματα μ' εκείνα που σημειώθηκαν στο εργαστήριο, άλλα οι αριθμοί δεν παρουσίασαν την ίδια ευνοική αναλογία: Πολλά έντομα, κατά την διάρκεια του πειράματος, διέφυγαν προς την ήπειρο, ενώ άλλα ήρθαν από εκεί. Έτσι, η στείρωσι των άρσενικών εντόμων του νησιού, ήταν μόνο μερική.

Το γεγονός αυτό έβαλε τους Άμερικανούς επιστήμονες αντιμετώπισε με την κυριότερη δυσκολία που παρουσίαζε το έγχείρημα: Την δυσκολία της πλήρους απομώσεως του χώρου των πειραμάτων.

Ειδικώς, ωστόσο, για τις μυίες που λυμαινόνται τον Νότο των Ήνωμένων Πολιτειών, η δυσκολία αυτή δεν υπάρχει, άν η έπιχείρησι αυτή γίνει το χειμώνα. Το κρύο καταστρέφει τα παράσιτα στίς βορειότερες περιοχές και τα περιορίζει σε μία σχετικώς στενή λωρίδα εδάφους στη νότια Φλωρίδα. Το τμήμα, λοιπόν, αυτό του εδάφους της αμερικανικής πολιτείας, μπορεί να μεταβληθεί, την κατάλληλη έποχη, σε μία παγίδα για τα έντομα, εκατομμύρια από τα οποία θα καταστούν στείρα σε διαστημα μερικών εβδομάδων. Όποτε τα εκατομμύρια αυτά των στείρων άρσενικών, θα μεταβληθούν, το καλοκαίρι, σε μία μάλιστα άφανισι για το γένος τους, μία μάλιστα που θ' αλλώνεται προς τον Βορρά με την ταχύτητα πυρκαϊάς, που την σπράχνει ο άνεμος!

Το συμπέρασμα, όπως το διέτυπωσε ο καθηγητής Κνάιπλιν, είναι ότι «σε μία απομονωμένη ζώνη, μία ατομική έπιθεσι μπορεί να έχει εξοντωτικά αποτελέσματα. Όπου, όμως, υπάρχει όδός διαφυγής για τα έντομα, θα είναι τρομακτικά δύσκολη η αντιμετώπισι του μικρού, έστω, ποσοστού, που θα κατορθώσει να διαφύγει».

Το «λιμνάζον τρίγωνο»

Υπάρχουν, βέβαια, και «τρίγωνα» αποτελούμενα απ' το σύζυγο, τη σύζυγο και το φίλο. Τα περισσότερα όμως αποτελούνται από έναν άντρα με δυο γυναίκες, τη νόμιμη σύζυγο και τη φιλενάδα.

Μπορούμε να δώσουμε συνήθως στην κατάστασι αυτή τη χαρακτηριστική ονομασία «λιμνάζον τρίγωνο», γιατί ο σύζυγος δεν κατορθώνει να πάρη μιά απόφασι. Έννοει να διατηρήσθαι το γάμο του, αγαπάει τη γυναίκα του και την οικονομία του, συγχρόνως όμως δεν βρίσκει τη δύναμι και τη θέλησι να διαλύσθαι τον παράνομο δεσμό του.

—Είναι διαφορετικό αυτό που νοιώθω για τη γυναίκα μου, άλλοιωτικό απ' το αίσθημά μου για σένα! βεβαιώνει την «άλλη».

Και προσπαθεί να έχει, κατά την κοινή παροιμία, «την πίττα δάκερη και το σκύλο χορτάτος».

Πότε αποφασίζει να πάρη διαζύγιο και πότε μετανοιώνει. Κι' οι αμφιταλαντεύσεις του αυτές συνεχίζονται έπ' άπειρον.

Με τη συμπεριφορά του αυτή, κρατάει τη φίλη του σε μία όδυνηρή αβεβαιότητα. Άπελπισμένη εκείνη, τον πιέζει να πάρη έπιτέλους μιά οριστική απόφασι.

—Δεν μπορώ να συνεχίσω έτσι! του λέει. Κλαιώ όλη τη νύχτα, όταν μ' αφήνεις για να γυρίσης στη γυναίκα σου. Έκείνος την καλοπιάνει, την παρακαλεί να κάνει ύπομονη.

—Δεν θέλω να πληγώω απότομα τη γυναίκα μου και να δημιουργήσω μιά εκρηκτική κατάσταση για όλους μας, της λέει. Θα την αφήσω να το καταλάβη σιγά-σιγά, κι' ύστερα θα της πω πως δεν την αγαπώ πιά και πως θέλω να παντρευτώ εσένα.

Τη βεβαιώνει ακόμη πως η γυναίκα του είναι ψυχρή στον έρωτα κι' ότι έχει διακόψει ουσιαστικά τις σχέσεις του μαζί της. Κι' όμως μένει κοντά της. Πόσο προσβλητική είναι για την «άλλη» αυτή η κατάσταση! Έξ άλλου, ενώ ο φίλος της φροντίζει για τη συντήρησι της γυναίκας του και του σπιτιού του, την αφήνει συνήθως αυτήν να τα βγάλη πέρα μόνη της...

Οι άντρες που δημιουργούν τέτοια «λιμνάζοντα τρίγωνα», είναι συνήθως ψυχικά άρρωστοι. Σπάνια έχουν τα βασικά προσόντα του καλού συζύγου.

Η γυναίκα που μπλέκεται μ' ένα τέτοιο άνθρωπο, θάπρεπε να σκεφθεί:

«Άφου δεν μπορεί να πάρη μιά απόφασι και συγχρόνως φερέται έτσι στη γυναίκα του, στερώντας της ό,τι δίνει σε μένα, πως ναμαι βεβαία ότι δεν θα ξανακάμνη το ίδιο και εις βάρος μου, όταν με βαρεθεί».

Ένας παντρεμένος ήρθε κάποτε να με βρή, για να μου εκμυστηρευθεί ότι, έπειτα από 20 έτών συζυγική ζωή, είχε δημιουργήσει μία παράνομη έρωτική σχέση, που του φαινόταν τώρα αδιέξοδη. Ήταν μιά χαρακτηριστική περίπτωση «λιμνάζοντος τριγώνου».

Ο άντρας ισχυριζόταν ότι δεν έννοιωθε ένοχο τον εαυτό του, γιατί εύρισκε πως αξίζει κι' αυτός να χαρή λίγη αγάπη, αφού θυσίασε τόσα χρόνια της ζωής του κοντά στη γυναίκα του, που δεν την αγαπούσε.

—Το κατάλαβα απ' τον πρώτο χρόνο πως δεν την αγαπούσα, πρόσθεσε. Μά θυσιάσθηκα γι' αυτήν, γιατί ήταν μία άπροσπάτευη γυναίκα, εξαρτημένη

από μένα, και δεν μπορούσα να συντρίψω την καρδιά της. Ύστερα ήρθαν τα παιδιά... Μά η γυναίκα μου μου έχει καταστήσει τη ζωή αβυσσώδη. Παραπονιέται όλοένα, έχει παραεξένει μικρού παιδιού, έρχεται διαρκώς στο γραφείο μου, μου τηλεφωνεί να γυρίσω σπιτι ένωρίς όταν έχη πονοκέφαλο, μου φωνάζει όλα τα προβλήματα των παιδιών. Είναι σάν νάχω άλλο ένα παιδί... Η γυναίκα όμως που αγαπώ, είναι το άκρον αντίθετο.

Μου περιέγραψε λεπτομερώς τα χαρακτηρισματα της άλλης, πόσο τον έκανε ευτυχισμένο και του κολάκευε τον έγωισμό...

Στην πραγματικότητα, ο άνθρωπος αυτός δεν έρχόταν να ζητήσει τη γνώμη μου, άλλα να κουεντιάσει άλλη μιά φορά με τον εαυτό του—δίχως αποτέλεσμα και πάλι.

Έρευνώντας την ψυχολογία του και την ιστορία της ζωής του, έξηγησα την περίπτωσι του: Έπειδή ο ίδιος είχε μείνει όρφανός από μικρός κι' είχε στερηθεί τη στοργή των γονέων του, είχε μιά ύποσυνειδητή τάσι να παίξη το ρόλο πατέρα και προστάτη για κάθε γυναίκα που γνώριζε. Αυτό έκανε για τη σύζυγό του, αυτό και για τη φιλενάδα του. Δεν έννοουσε να διαλύσθαι το γάμο του — που είχε βαθείς ρίζες γι' αυτόν, όσο κι' άν δεν τον ευχαριστούσε η γυναίκα του. Συγχρόνως όμως, έδραπε την «άλλη» σάν ένα ακόμη παιδί που χρειαζόταν προστασία, και δεν μπορούσε να την αφήσει ούτε κι' αυτήν...

Τον συμβούλευσα να προσπαθήσθαι να διακόψη σιγά-σιγά τις σχέσεις του με τη φιλενάδα του, γιατί τις έκανε κακό, στερώντας την απ' τις ευκαιρίες να παντρευτεί κι' εκείνη και ν' αποκτήσθαι ένα δικό της σπίτι.

Μά δεν μ' άκουσε. Κι' η θλιβερή αυτή κατάσταση της αβεβαιότητας συνεχίζεται ακόμη, κάνοντας τρεις ανθρώπους δυστυχισμένους — γιατί η σύζυγος τα έχει μάθει όλα κι' ύποφέρει κι' αυτή...

Όταν, σε μιά τέτοια ύποθεσι, ο σύζυγος λείπει στην «άλλη» ότι «του είναι αδύνατον να ζήσθαι με τη γυναίκα του», μολονότι έχει ζήσει ήδη μαζί της επί 15 ή 20 χρόνια, τότε η φιλενάδα του μπορεί νάναι βεβαία πως δεν πρόκειται ποτέ να την παντρευτεί.

Μόνον ένας άνθρωπος νευροπαθής μπορεί να συνεχίσθαι στη μισή του ζωή μιά συζυγική συμβίωσι με μιά γυναίκα που τη θεωρεί άυπόφορη. Και στίς σχέσεις του λοιπόν με την «άλλη» γυναίκα θα κατευθύνεται απ' την ίδια νευροπάθεια, δίχως καμμία λογική και συνέπεια.

Όταν ο άντρας είναι παντρεμένος με μιά γυναίκα άνάπηρη ή άνιστα άρρωστη, αυτός κι' η «άλλη» ελπίζουν πως μπορεί να τακτοποιηθεί η κατάσταση με το μοιραίο τέλος της. Ο σύζυγος δεν βρίσκει το θάρρος να πη στην άρρωστη πως θέλει διαζύγιο, κι' όνειρεύεται πως θ' αποκτήσθαι μιά μέρα την έλευθερία του με το θάνατό της.

Το συναισθηματικό ένοχός όμως που του προκαλεί αυτή η κρυφή έλπίδα, μαζί με την ψυχική καταπόνησι του απ' την όλη κατάσταση, καταλήγουν στο τέλος να κλονίζουν σοβαρά τα νεύρα του. Πολλές φορές δε, το «λιμνάζον τρίγωνο» συνεχίζεται με τον αβυσσώδη τρόπο για δέκα ή περισσότερα χρόνια, χωρίς καμμία διέξοδο. Ποιά απ' τα τρία μέλη του «τριγώνου» είναι το πιο αβυσσώδες; Μάλλον, η «άλλη»...

ΦΡΑΝΚ ΚΑΠΡΙΟ

Η μαιμού, βέβαια πως δεν τη βλέπουν, οπκώνει την υποτίλια και αδειάζει μονορούφι το κρασί...

ΠΩΣ ΓΥΜΝΑΖΟΝΤΑΙ

τα ζώα των ιπποδρομιών

Ίδιότητες, κλίσεις και πείσματα

νι πίσω από τ' αυτί, που είχε μιά πληγή. Ο έλέφας όμως δεν έκανε ούτε βήμα μπροστά. Έτυχε τη βραδυά εκείνη να βρίσκεται στο ιπποδρόμιο ο πλοίαρχος που είχε φέρει τον έλέφанта στην Εύρωπη και που τον αγαπούσε και του πήγαινε γλυκά, όταν ήταν στο βαπόρι. Το ζώο λοιπόν μόλις είδε τον πλοίαρχο, προχώρησε κοντά του, έπιασε με την προδοσκάδα το χέρι του και το έφερε στη πληγή του αυτιού του, σάν να θέλε να δείξη στο φίλο του πόσο τον βασιάνιζαν! Δεν θέλω να πω ποτέ να κάνη το γύμνασμά του, μ' όλο που του έβαζαν πιο στερεό σανίδα.

Τα γυμνασμένα ζώα πουλιούνται πολύ ακριβά. Πρώτα έρχεται η τίγρις, ύστερα η άσπρη άρκουδα κι' έπειτα ένα καλογυμνασμένο λιοντάρι.

Μιά θηριοδαμαστρία κάποτε αρνήθηκε να πουλήσθαι ένα εξαιρετικά γυμνασμένο σκυλί, παρ' όλο το μεγάλο ποσόν που της προσέφερε!

Οι γυμνασμένα ζώα όμως δεν πρέπει να κακομεταχειρίζονται το ζώα. Γιατί είναι πολύτιμα και τους κάνουν να κερδίζουν άφθονα χρήματα.

Ακόμα και από αίσθημα ανθρωπισμού δεν πρέπει να τα κακομεταχειρίζονται, γιατί τα ζώα ύποφέρουν.

Γελάμε όταν βλέπουμε στο τσίρκο ένα σκυλάκι ντυμένο με φρακο να χορεύη με μιά σκυλίτσα ντυμένη με βραδυά τουαλεττα ή όταν βλέπουμε ένα σκυλάκι πάλι ντυμένο στρατιωτικά να όδονηται ανάμεσα σε δυο μαιμούδες ντυμένες με στολή χωροφύλακα σάν κανέναν λιποτάκτη στο λόχο! Γελάμε, μα πρέπει να αισθανόμεθα και άγάπη για τα ύπακουα αυτά ζώα. Ο μεγάλος ιστορικός και ειλκρινής φίλος τους Μισέλ γράφει σ' ένα του έργο: «Τα ζώα ζουν και γερνάνε όπως και μεις. Άγαθούν και θυμούνται. Νοιώθουν την πείνα και την κούρασι. Άρρωσταίνονται. Έχουν κάποια νόση, εμβρυώδη βέβαια, ή οποία όμως σε μερικές της ιδιότητές μπορεί να παραβληθεί με την ανθρωπίνη νόση. Τα ζώα είναι οι κατώτεροι άδελφοί μας».

Δηλητηριώδες μέλι

Το μέλι είναι μιά από τις πιο υγιεινές τροφές. Άλλ' αυτό δεν ίσχυει για όλα τα μέλια που παράγονται στον κόσμο. Της Αυστραλίας π. χ. είναι ένα θανατηφόρο δηλητήριο, γιατί οι μέλισσες που το παράγουν απομυρίζουν το νεκρό φυτάν που έινε τις περισσότερες φορές δηλητηριώδη. Επικινδύνο είναι επίσης και το μέλι της Όλλανδίας λόγω του ότι άφθονη εκεί ένα δηλητηριώδες φυτό, το άκόνιτο. Σε ώριμες περιοχές της Γερμανίας, εξ άλλου, το μέλι είναι πράσινο, ενώ της Νέας Γουίνεας έχει ζωηρό κόκκινο χρώμα.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΒΙΡΑΣ

Γύριζα στο σπίτι άπληστον γιατί είχα χαθεί και η τελευταία μου ελπίδα να βρω δουλειά. Μπαίνοντας στο διάδρομο, άκουσα τη φωνή της αδελφής μου, που έλεγε:

— 'Ελβίρα, ο Ζιλμπέρ γύρισε...
Τό άχρο και άδυνατισμένο από τόν πυρετό πρόσωπο της Μαντελέν μ' έκανε να νοιώσω ένα σφίξιμο στην καρδιά. Ήμουν άπελπισμένος και θυμόμουν τα λόγια του γιατρού, που μου είχε συστήσει πώς έπρεπε η αδελφή μου να πάη χωρίς άναβολή σ' ένα βουνό.

— Δεν χαιρετάς την 'Ελβίρα; μου είπε η αδελφή μου.

Της έσφίξα το χέρι με το στανιό, γιατί μ' εκνεύριζε η παρουσία της. Δεν υπάρχει τίποτα το πιο ένοχλητικό από το να σ' αγαπάει μια γυναίκα που δεν αγαπάς. Η 'Ελβίρα ήταν καλοφτιαγμένη, όμορφη. Άλλα μήπως έφταιγα εγώ που είχα έρωτευθεί την Τζούλια, την αδελφή της;...

— Είναι άργά, πρέπει να γυρίσω σπίτι μου... είπε η 'Ελβίρα.

— Δεν τη συνοδεύεις ως το σπίτι της, Ζιλμπέρ; πρότεινε η αδελφή μου.

— Ναι, βέβαια... ψιθύρισα.

Στο δρόμο περπατούσαμε σιωπηλοί. Τί διαφορά μεταξύ της 'Ελβίρας και της Τζούλιας! Η Τζούλια ήταν μια πολύ όμορφη κοπέλλα, ψηλή και προκλητική, ενώ η 'Ελβίρα ήταν άπλω ένα νόστιμο κορίτσι.

— Καυμένη Ζιλμπέρ, μου είπε η 'Ελβίρα, καθώς προχωρούσαμε, είσαι μά την άλήθεια πολύ άτυχος: Πρώτα ο έρωτάς σου με την Τζούλια και τώρα η άρρώστια της Μαντελέν...

— Είμαι και χωρίς δουλειά, γιατί η εταιρεία που δούλευα, χρεωκόπησε! της άπάντησα. Δεν ξέρω πώς θα στείλω την αδελφή μου, που έχουν προσβληθεί οι πνεύμονές της, στο βουνό.

— Κάνε κουράγιο, Ζιλμπέρ, ο Θεός είναι μεγάλος! Έπειτα, θα σε βοηθήσει κι' εγώ όσο μπορώ... μου υποσχέθηκε η 'Ελβίρα.

Γύρισα σπίτι μελαγχολικός. Η καυμένη η 'Ελβίρα, μου θυμίζει τόσα πράγματα! Δυό χρόνια πριν, με είχε ρωτήσει να της άπαντήσω ειλικρινά αν την αγαπούσα και της είπα άμέσως κατηγορηματικά πώς δεν μπορούσα ν' άναποκριθώ στον έρωτά της, γιατί λάτρευα την αδελφή της, την Τζούλια. «Η Τζούλια, μου είπε τότε η 'Ελβίρα, είναι εγωίστρια και δεν αγαπάει παρά μόνο τον εαυτό της! Θα σε κάνη να υποφέρης πολύ...»

Πραγματικά, η 'Ελβίρα δεν είχε άδικο. Άν και είχα προτείνει στην Τζούλια να παντρευτούμε, αυτή με κορόιδευε και με βασάνιζε διαρκώς και μου φερνόταν σά να ήμουν ένα σκυλάκι.

Δυό μέρες άργότερα, συνάντησα την 'Ελβίρα στο δρόμο και δέχτηκε την πρότασή της να καθήσουμε μαζί κάπου σ' ένα κέντρο.

— Άκουσε, Ζιλμπέρ, μου είπε, καθώς πίναμε τόν καφέ μας, ξέρω πώς βρίσκεσαι σε μια δύσκολη περίσταση, γι' αυτό εγώ να σου κάνω μια πρόταση: Είμαι από καιρό έρωτευμένη μαζί σου. Λοιπόν, σου προτείνω να με παντρευτείς!...

— Τρελλάθηκες, 'Ελβίρα; της άπάντησα. Να σε παντρευτώ, ενώ δεν σ' αγαπώ, γιά να έπωφεληθώ άπ' την προίκα σου;...

— Σκέψου τη Μαντελέν, Ζιλμπέρ! Σας αγαπώ πάρα πολύ και τούς δυό σας, και δεν μπορώ να σας βλέπω να υποφέρετε. Άν παντρευτούμε

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

και χωρίσουμε μετά πέντε χρόνια, κανείς δεν θα πη τίποτα και η Μαντελέν θα σωθή με τη βοήθειά μου, με τη βοήθεια της γυναίκας, που περιφρονείς, επειδή σ' αγαπάει ειλικρινά...

Και η 'Ελβίρα άρχισε να κλαίη σιγανά.
— Λυπάμαι, 'Ελβίρα, αλλά δεν μπορώ να δεχθώ τη θυσία σου, της είπα χαϊδεύοντάς της αδελφικά τα μαλλιά της.

Εκείνο το βράδυ, γυρίζοντας σπίτι, βρήκα τη Μαντελέν λιπόθυμη. Είχε κάνει αιμοπτύσεις. Ο γιατρός, που του τηλεφώνησα, μου παράγγειλε πώς έπρεπε άμέσως να φύγη η άρρωστη γιά το βουνό. Πέρασα μια άνήσυχη νύχτα και την άλλη μέρα έγραψα στην 'Ελβίρα, λέγοντάς της πώς δεχόμουν τη θυσία της.

Δυό μέρες άργότερα, χάρις στις φροντίδες της 'Ελβίρας, στείλαμε τη Μαντελέν στην έσοχή. Μετά ένα μήνα, η 'Ελβίρα κι' εγώ παντρευτήκαμε με πολλή άπλότητα.

Έτσι άρχισε η συζυγική μας ζωή. Και όσο οι μέρες περνούσαν, με συγκινούσε η καλωσύνη της 'Ελβίρας, οι φροντίδες της γιά την αδελφή μου, γιατί δεν έπαυε να πηγαίνει συχνά να τη βλέπη στην έσοχή και να της πηγαίνει ένα σωρό πράγματα. Κυττάζοντάς την, μου φαινόταν πώς την έβλεπα γιά πρώτη φορά κι' άρχισα, μά την άλήθεια, να τη βρίσκω χαριτωμένη...

Ένα πρωί, καθώς η 'Ελβίρα κι' εγώ παίρναμε το πρόγευμά μας, διαβάζοντας την έφημερίδα, τινάχτηκε άπ' τη θέσι μου. Η έφημερίδα έγραφε τα έξης:

«Ερωτικό δράμα στο Μονακό. Ο Ζωρζ ντε Σαιντ Όμπέν, ο πρωταθλητής του τένις, ηύτοκτόνησε, άφου έφόνευσε προηγουμένως την φίλην του, την ώραιότατην Τζούλια Λαντιέ. Πριν αυτοκτονήσει, ο δολοφόνος άφήκε ένα σημείωμα, όπου άναφέρει, ότι δεν μπορούσε να επιζήση της γυναίκας, που τόσο είχε αγαπήσει, παρ' όλες τις άπιστίες της...»

Προσπάθησα να κρύψω την έφημερίδα, μά η 'Ελβίρα είχε δη την ταραχή μου. Έπειδή δεν άπαντούσα, την πήρε και διάβασε την είδησι.

— Θεέ μου, είναι τρομερό! φώναξε.

— Καυμένη μου μικρούλα, της είπα άγκαλιάζοντάς την.

Εκείνη αναλύθηκε σε λυγμούς.

— Μην κλαίς, 'Ελβίρα, είμαι εγώ κοντά σου, δεν σ' άφίνομ! της είπα. Είχα αγαπήσει την Τζούλια, άλλ' ο έρωτάς μου έσβυσε από καιρό... Δεν θα είναι παρηγοριά γιά τη μητέρα σου, αν συνεχίσουμε τη ζωή μας, αντί να χωρίσουμε, όπως είχαμε άποφασίσει;...

— Σ' εύχαριστώ, Ζιλμπέρ, γιά τα αισθήματά σου, αλλά δεν μπορώ να δεχτώ! Σε βοήθησα να σώσης τη Μαντελέν και μου χάρισες ένα χρόνο εύτυχίας. Δεν πρέπει να θυσιάσης τα νειάτα σου, κοντά σε μια γυναίκα που δεν αγαπάς...

— Άνόητο κορίτσι! της άπάντησα, σφίγγοντάς την πιο δυνατά πάνω μου. Δεν καταλαβαίνεις πώς τώρα πιά δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα; Δεν καταλαβαίνεις πώς σ' αγαπώ; Δεν θέλεις ο συμπεριοντολιγός μας γάμος να γίνη ένας γάμος εύτυχισμένος;...

Ακόμα διστακτική, η 'Ελβίρα κάτι πήγε να πη, μά της έκλεισα το στόμα μ' ένα φίλημα. Και είδα τότε την εύτυχία να ζωγραφίζεται δειλά στ' ώραίο πρόσωπο της γυναίκας μου!...

ΜΑΡΣΕΛ ΤΙΜΠΩ

Η 'Ελβίρα κάτι πήγε να πη, μά της έκλεισα το στόμα μ' ένα φίλημα...

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ

ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 1821

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

Η ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ο διάσημος και γέρος πια ζωγράφος Ζαν Κουζέν, στεκόταν στο παράθυρο του ατελιέ του και κύτταζε το δρόμο μ' ανυπομονησία. Μά πώς άργούσε τόσο σήμερα ο Πιέρ Ρουφέν; Τέλος, τον είδε νάρχεται και ήσυχασε.

— Ο νέος του ζήτησε συγγνώμη για την άργοπορία.
— Ναί, ναι, καταλαβαίνω! είπε χαμογελώντας ο Κουζέν. Κάποια γυναίκα είναι στη μέση... νέα κι' όμορφη! "Ελα, πές μου τα όλα, Πιέρ. Εγώ είμαι σαν πατέρας σου.

— Ο Πιέρ κοκκίνισε κι' απάντησε σιγανά:
— Είναι η κόρη του λοχαγού των σωματοφυλάκων του βασιλιά, ή Ντορίν Λυρόλ... μία κοπέλλα 19 χρονών. Την έβρω ένα χρόνο τώρα, μά δεν βρήκα ποτέ το θάρρος και την ευκαιρία να της μιλήσω. Είναι πολύ σεμνή και περπατάει πάντα με χαμηλωμένα τα μάτια.

— Σίγουρα, λοιπόν, θάναι ούγενότα... Ναί; "Α, τὸ νου σου, Πιέρ! "Εσύ είσαι καθολικός. Και μία ούγενότα μπορεί να σου καταστρέψει όλο σου τὸ μέλλον!

— Ναί, είμαι καθολικός, αλλά δεν βρίσκω να κάνουν κανένα κακό οι ούγενότοι... Να σάς πῶ τώρα πῶς έτυχε και' μίλησα σήμερα στην κοπέλλα...

Τὸ διηγήθηκε πῶς την είχε πάρει από πίσω, δειλά, όταν έβγαζε μερικοί καθολικοί άρχισαν να τὴ βρίζουν και να την πετροβολούν. "Εκείνος έτρεξε να την προστατέψει κι' έφαγε μία πετρία. "Εκείνη τον πήγε τότε σπίτι της, τον ευχαρίστησε και τούπλυνε τὸ τραύμα στο κεφάλι του.

— Καλά, παιδί μου, είπε ο γέρος ζωγράφος. Μά νάρχες τὸ νου σου! Οι μέρες είναι πονηρές... Και τώρα δουλεύει! Αυτή η εικόνα πρέπει ναάνι έτοιμη σε λίγες μέρες, για τὸ γάμο τὸ βασιλικῆς με τὴ Μαργαρίτα τὸ Βαλουά.

Όταν τελείωσε ἡ μεγάλη εικόνα και' κρεμάστηκε στην τραπεζαρία τὸυ παλατιού, ο βασιλέας συγχάρηκε τὸν Κουζέν. Κι' εκείνος, πὸυ ζητούσε από καιρό την ευκαιρία να συστήσει τὸν προστατευόμενό του, είπε:

— Βέβαια, Μεγαλειότατε, τὸ θέμα είναι βγαλμένο απ' τὴ φαντασία μου. Τα χρώματα, όμως, πὸυ θαυμάσατε τόσο, είναι έργο τὸυ μαθητὸυ μου Ρουφέν. Οέλετε να τὸν γνωρίσετε;

Ο βασιλέας συγκατατέθηκε. "Εδωσε συχαρητήρια και' οὐό νέο και' τὸν ρώτησε αν εργαζόταν για κανένα δικό του έργο.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, απάντησε ο Πιέρ. Ζωγραφίζω μία "Αφροδίτη.

— Όταν έβγαν απ' τὸ παλάτι, έξιμολογήθηκε στο δάσκαλό του πῶς έφτιανε τὸν πίνακα εκείνο με τὴ φαντασία του.

— Η Ντορίν δεν θέλει να μου χρησιμεύει για μοντέλο, πρόσθεσε. Μονάχα τὸ κεφάλι της μπόρεσα να ζωγραφίσω... όχι και' τὸ σώμα της. Πέρασαν πολλές μέρες από τότε. Η Ντορίν πήγαινε τα βράδια στο ατελιέ τὸυ Πιέρ. "Αγαπιόντουσαν θερμά κι' αγνά.

— Ένα βράδυ, τὸν ρώτησε:
— Μά πὸυ βρήκες αυτά τα ωραία τριαντάφυλλα; Κι' αυτό τὸ κερδί... γιατί τόχεις άνάφει;

Ο Πιέρ τὴς έξήγησε ότι, κάθε βράδυ τὸυ "Αγίου Βαρθολομαίου, έβγαζε τριαντάφυλλα σε μία γωνιά κι' άναβε ένα κερι στην μνήμη τὸυ πατέρα του, πούταν ἡ γιορτὴ του αὐτὴ τὴ μέρα.

— Άρχισαν ύστερα να διαβάσουν μαζί ένα παλιὸ έρωτικό μυθιστόρημα. Μά, ξαφνικά, ἡ Ντορίν άνασκήρτησε και' ψιθύρισε με φόβο:

— "Ακου!... "Ακου, Πιέρ!

— Ο νέος σταμάτησε τὸ διάβασμα κι' άφουγκράστηκε. Πραγματικά, άκούγονταν ένας μακρινὸς θόρυβος, πνιγμένες φωνές και' ποδοβολήτα.

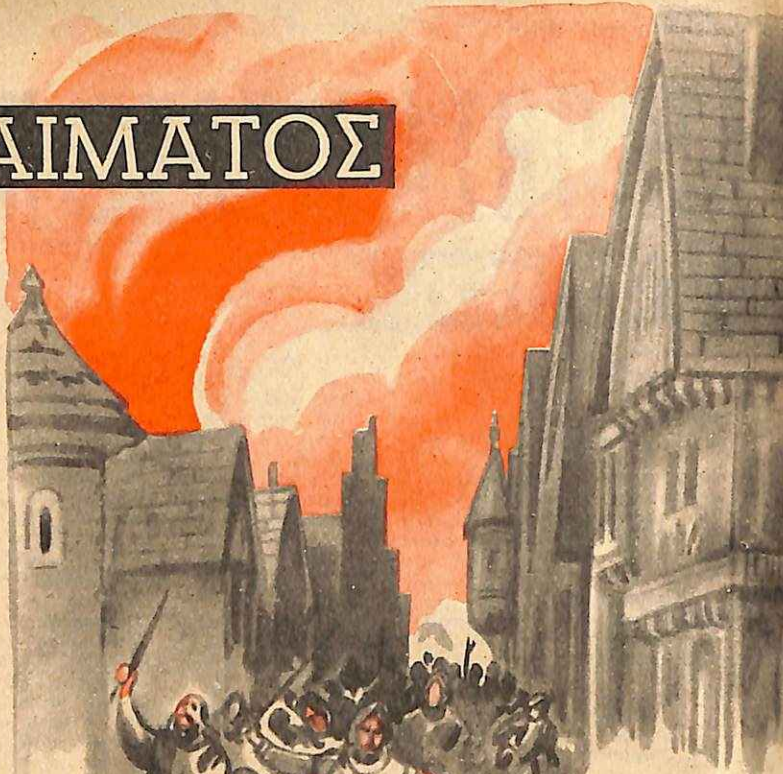
— "Ετρεξαν κι' οι δύο στο παράθυρο. "Ο θόρυβος πλησίαζε. Φάνηκαν φλόγες δαυλῶν, σκιές πὸυ χόρευαν πάνω στους τοίχους τῶν σπιτιῶν...

— Άρχισαν να χτυπάνε οι καμπάνες, σαν νάρχε τίσιση πυρκαϊά.

— Τί είν' αυτό, Πιέρ; ψιθύρισε ἡ Ντορίν, κατάχλωμη.

— Σκοτώστε τους! οὐρλιαζαν τώρα στο δρόμο. Σφάχτε όλους τὸυς ούγενότους, τὸυς αίρετικούς!

— Θεέ μου! φώναξε ἡ κοπέλλα. Πρέπει να πάω άμέσως στο σπίτι μου! "Ισως να κινδυνεύουν οι δικόι μου.

Άκούγοντας τὸ θόρυβο πὸυ πλησίαζε, έτρεξαν κι' οι δύο στο παράθυρο...

— Πότε, Πιέρ! διαμαρτυρήθηκε ἡ κοπέλλα, κοκκινίζοντας.

Μά ο νέος είχε βγάλει κιόλας από μία κρυπτή τὴ μισοτελειωμένη εικόνα τὴς "Αφροδίτης και' την έστησε πάνω στο καβαλέτο. Η Ντορίν είδε μία γυνή γυναίκα, πὸυ είχε τὸ κεφάλι της. Κύτταζε έκπληκτη τὸ ζωγράφο.

— "Αν μ' αγαπάς, γύσου άμέσως! τὴν ίκέτewe εκείνος. Δεν άκούς; "Ανεβαίνουν!

Κι' έπειδὴ εκείνη δίσταζε ακόμη, τὴς έβγαλε γρήγορα τα ρούχα και' την άφησε γυμνή. Τὴς φόρεσε μία μαύρη περρούκα, για να μὴ τὴ γνωρίσουν απ' τα ξανθά μαλλιά της. "Ερριξε πάνω της ένα σεντόνι κι' άρχισε να ζωγραφίζει. Μόλις είχε μαυρίσει τα ξανθά μαλλιά της εικόνας, ἡ πόρτα σείστηκε απ' τα χτυπήματα.

Ο Πιέρ άνοιξε. Κι' ώρμησαν μέσα ένας άξιωματικός τὸυ βασιλιά, ο Ζωρζ Ραμεϊγ, και πολλοί άλλοι. Μά τάχασαν, βλέποντας ένα μισογυμνο κορίτσι.

— Ο Θεός σας στέλνει, Ραμεϊγ, είπε ο Πιέρ. Σας είχα δη στο παλάτι... Πέστε στους άλλους να μὴ μ' ένοχλήσουν. Θέλω να τελειώσω ὡς άύριο αὐτὴ την εικόνα, για να τὴ χαρίσω στο βασιλιά.

Ο άξιωματικός έτρωγε με τὰ μάτια τὴν κοπέλλα.

— Μου επιτρέπετε να σηκῶω λίγο τὸ σεντόνι; είπε πονηρά στο ζωγράφο.

— Ναί, αλλά μόνο άφου διώχτε τὸυς άλλους.

Όταν έμειναν μόνοι κι' άπλώθηκε σιωπή στο σπίτι, ο Ραμεϊγ πλησίασε τὴ Ντορίν. Μά εκείνη έσφίξε τὸ σεντόνι πάνω της και' φώναξε:

— Ποτέ στη ζωή μου!

— Κάποιu την έβρω αὐτὴ τὴ φωνή... είπε ο Ραμεϊγ. "Α, τώρα σε γνώρισα, μικρή μου! Είσαι ἡ κόρη τὸυ Λυρόλ! "Ο πατέρας σου βρίσκεται τώρα στον άλλο κόσμο. Θα πάς και' συ να τὸν βρῆς!...

Μά δεν μπόρεσε να συνεχίσει, γιατί ο Πιέρ, πὸυ στεκόταν πίσω του, τὸν άρπαξε απ' τὸ λαιμό κι' έσφίξε, έσφίξε μ' όλη του τὴ δύναμη... ενώ ἡ Ντορίν σωριαζόταν λιποθύμη.

Όταν συνήλθε ἡ Ντορίν απ' τὸ δυνατό πυρετό και' τὸ παληήρημα, βρισκόταν στο άνοιχτό πέλαγος, πάνω σ' ένα καράβι. Ο Πιέρ έσκυψε πάνω της και' τὴς είπε:

— Όλα θα φτιάξουν, αγάπη μου. Μὴ σκέπτεσαι τίποτε... Η ζωή είναι δική μας... "Ο καλός μου δάσκαλος μάς έσωσε... Και τὰ χεῖλη τὸυς ένώθησαν, για πρώτη φορά...

ΖΟΖΕΦ ΧΑΡΕΡ

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΙΝΕΙ ΤΟΥΣ «ΝΕΚΡΟΥΣ»

Δίγας θόρυβο και' ρεκλάμα, δύο γιατροί τὸυ νοσοκομείου Μπέτ "Ισραελ τὴς Βοστώνης, έπινόησαν μία συσκευή πὸυ άνασταίνει σε πολλές περιπτώσεις, τὸυς «πεθαμένους».

Η δραματικότερη ίσως στιγμή για ένα γιατρό, είναι όταν σταματήσουν οι παλμοί τὴς καρδιάς τὸυ άρρώστου. Στην περίπτωση αὐτή, δεν μπορεί συνήθως να κάμει τίποτ' άλλο, παρά ν' άναγγείλι στους δικούς του τὸ θάνατό του.

Δεν είναι περίεργο, λοιπόν, τὸ ότι διάφοροι έπιστήμονες σ' όλο τὸν κόσμο προσπάθησαν επανειλημμένως να έπινοήσουν μία εύχρηστη συσκευή, πὸυ ν' άποκαθιστά άμέσως τὸυς καρδιακούς παλμούς.

Τὸ σταμάτημα τὴς καρδιάς συμβαίνει κάποτε στο διάστημα μίας έγχειρήσεως. Γίνεται π. χ. χειρουργική επέμβασις σ' έναν άνθρωπο νέο, πὸυ πάσχει από έλκος. Κι' ενώ όλα πηγαίνουν καλά, ξαφνικά, σταματάει ἡ καρδιά του. Τὸ μόνο πὸυ μένει τότε στο χειρουργό, είναι να μεγαλώσει τὴν τομή με τὸ νυστέρι του, να φτάσει ὡς τὴν καρδιά και' να κάμει μία ένεσι διεγερτική απ' εύθειας πάνω σ' αὐτήν, ἡ ν' άρχίσει να τὴ συμπίεζι ρυθμικά με τὰ χέρια του, προσπαθώντας ν' άπομιμηθῇ ὅσο τὸ δυνατόν τὸ φυσικό ρυθμό τῶν παλμῶν. Συνεχίζοντας τὴς προσπάθειές του αὐτῆς. 20 λεπτά ἡ και περισσότερο, έχει πιθανότητες ν' άποκαταστήσει στο τέλος τὴν κανονική λειτουργία τὴς καρδιάς.

Αν ὡστόσο στίς έγχειρήσεις ύπαρξη αὐτὴ ἡ έλπίδα, δεν συμβαίνει τὸ ίδιο και σε πολυάριθμες άλλες περιπτώσεις σταματήματος τὴς καρδιάς, σε νοσοκομεία ἡ στα σπιτία τῶν άρρώστων. Δεν τὸις καρδιάς, να βρεθῇ εκεί άμέσως ὁ χειρουργός, για ν' άνοίξει τὸ στήθος και' να φτάσει στην καρδιά, οὔτε είναι σε θέση από κάμει αὐτὴ τὴν επέμβασι ένας κοινός γιατρός, παθολόγος.

Τώρα, λοιπόν, οι δόκτορες Πῶλ Ζόλλ και' Λεόνα Νόρμαν, έπειτα από πολλές έρευνες, κατασκεύασαν και' τελειοποίησαν μία ηλεκτρική συσκευή, κατάλληλη για τέτοιες περιπτώσεις. Για να εξηγήσουμε τὸν τρόπο τὴς λειτουργίας της, άς δούμε πῶς χρησιμοποιήθηκε σ' ένα γέρο ηλικίας 65 ετῶν.

Ο άρρωστος αὐτός είχε εισαχθῇ στο νοσοκομείο, γιατί ἡ καρδιά του ήταν εξασθενημένη και' δεν λειτουργούσε ὁμαλά. Έκανε μόνο 30—35 παλμούς στο λεπτό, αντί για τὸυς κανονικούς 70—80. Μά ένεσεις άδρεναλίνης, οι παλμοί έπιταχύνονταν κάπως, αλλά προσωρινά μόνο.

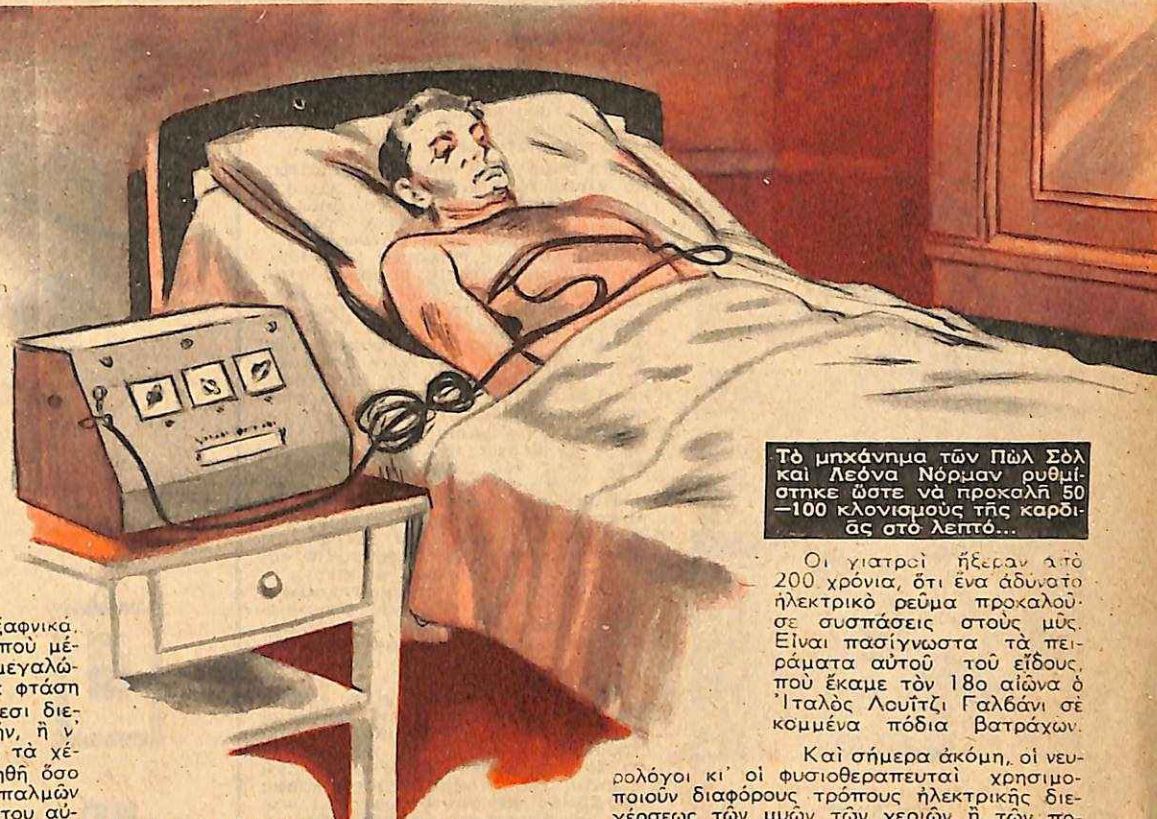
Τὴν έκτη μέρα, οι γιατροί παρατήρησαν, ότι ἡ λειτουργία τὴς καρδιάς τὸυ άρρώστου είχε γίνει τόσο άρχη και' ακανόνιστη, ὡστε δεν έβγαλε πια αρκετό αίμα και' οξυγόνο στον έγκέφαλό, για να συντηρησει τα κύτταρα του. "Υπό τις συνθήκες αὐτές, ὁ άρρωστος θάπρεπε να θεωρηθῇ πια καταδικασμένος.

Άλλ' οι γιατροί χρησιμοποίησαν στην περίπτωση του τὸν «ηλεκτρικό ρυθμιστή» — ὡπως έχουν ονομάσει τὴ συσκευή τὸυς οι δόκτορες Ζόλλ και' Νόρμαν. Εφάρμοσαν ένα ηλεκτρόδιο, τὸ άρνητικό, κάτω απ' τὴν άριστερή μασχάλη, στο ύψος τὴς καρδιάς, τὸ θετικό λίγο ψηλότερα και' στο δεξιό μέρος τὸυ στήθους. "Ετσι, τὸ ηλεκτρικό ρεύμα πὸυ σχηματιζόταν ανάμεσά τὸυς, περνούσε κατ' ευθείαν μέσ' απ' τὴν καρδιά.

Τὸ μηχανήμα ρυθμίστηκε έτσι ὡστε να προκαλῇ 50—100 κλονισμούς τὴς καρδιάς στο λεπτό. Κάθε τέτοιος κλονισμός, έκανε να συσπάται ὁ καρδιακός μύς, ὡπως με τὸυς κανονικούς παλμούς τὴς καρδιάς.

Επὶ 8 μέρες, ὁ άρρωστος διατηρήθηκε στη ζωή με τὴ συσκευή αὐτή και' συγχρόνως μ' ένεσεις άδρεναλίνης. Όταν οι γιατροί σταμάτησαν δοκιμαστικά τὴ λειτουργία τὸυ μηχανήματος, ἡ καρδιά χτυπούσε άργά κι' ακανόνιστα κι' ὁ άρρωστος πάθαινε σπασμούς, λιποθυμοῦσε ἡ έπεφτε σε κωματώδη κατάσταση, χρειαζόταν δε και' ηλεκτρικό ρεύμα πὸυ σχηματιζόταν τελείως ἡ καρδιά του όταν διακοπτόταν ἡ λειτουργία τὴς συσκευῆς.

Μετά τὴν όγδόη μέρα ὡστόσο, ἡ καρδιά άρχισε να χτυπᾷ μόνη της, με 44 παλμούς στο λεπτό — αρκετούς δηλαδή για τὴν ηλικία. Μία στοιχειώδους κυκλοφορίας τὸυ αίματος στον έγδιατήρησι μάς στοιχειώδους. Έπαψε τότε να χρησιμοποιηται ἡ κεφαλή και' σ' άλλα όργανα. Έπαψε τότε να χρησιμοποιηται ἡ ηλεκτρική συσκευή, αλλ' ἡ κατάσταση τὸυ άρρώστου εξακολούθησε να καλυτερευῇ, ὡς ὅτου έγινε πια τελείως καλά και' βγήκε απ' τὸ νοσοκομείο.

Τὸ μηχανήμα τῶν Πῶλ Ζόλλ και' Λεόνα Νόρμαν ρυθμίστηκε ὡστε να προκαλῇ 50—100 κλονισμούς τὴς καρδιάς στο λεπτό...

Οι γιατροί ήξεραν από 200 χρόνια, ότι ένα άδύνατο ηλεκτρικό ρεύμα προκαλούσε συσπάσεις στους μύς. Είναι πασίγνωστα τὰ πειράματα αὐτοῦ τὸυ είδους, πὸυ έκαμε τὸν 18ο αἰῶνα ὁ "Ιταλὸς Λουίτζι Γαλβάνι σε κομμένα πόδια βατράχων.

Και σήμερα ακόμη, οι νευρολόγοι κι' οι φυσιοθεραπευταί χρησιμοποιούν διάφορους τρόπους ηλεκτρικής διεγέρσεως τῶν μυῶν τῶν χεριῶν ἡ τῶν ποδιῶν, για να εξακριβώσουν αν λειτουργοῦν κανονικά τὰ νευρά και' οι μύς, ἡ για ν' άποκαταστήσουν τὴ λειτουργία ὡρισμένων ὁμάδων μυῶν πὸυ έπαθαν βλάβη από άσθενεία είτε από μακρὰ άκίνησια.

Σ' αὐτὴ, λοιπόν, τὴ γενική άρχη, στηρίζεται κι' ἡ συσκευή πὸυ έπινόησαν οι δόκτορες Ζόλλ και' Νόρμαν, για να προκαλοῦν συσπάσεις τὸυ μυὸς τὴς καρδιάς. Στην άρχη, πειραματίσθηκαν σε σκύλους και' βεβαιώθηκαν, ότι ἡ καρδιά μπορεί να διεγερθῇ από εξωτερικές ηλεκτρικές έκκενώσεις, ὡπως και' κάθε άλλος μύς τὸυ σώματος. "Υστερα εξακριβώσαν ποῖο ἦταν τὸ καταλληλότερο ἡλεκτρικό ρεύμα για τὸ σκοπὸ αὐτό, δηλαδή πόσα βόλτ πρέπει να κάμει και' πόσες ρυθμικές διακοπές και' επαναλήψεις στο λεπτό (ανάλογες πρὸς τὸ ρυθμό τὴς καρδιάς).

Άρχικα χρησιμοποιούσαν βελόνες διαφόρων είδῶν, χωμένες στο στήθος, για τὴ διαβίβασι τὸυ ρεύματος. Κατόπιν όμως τὴς αντικατέστησαν με μετάλλια έλάσματα, εφάρμοσμένα στην έξωτερική επιφάνεια τὸυ στήθους με μία ηλεκτρική ταινία.

Δοκίμασαν για πρώτη φορά τὴ συσκευή τὸυς σ' ένα γέρο 75 ετῶν, ὁ ὁποῖος όμως πέθανε, γιατί ἡ καρδιά του είχε πάθει πια σοβαρές αλλοιώσεις. "Αν ἦταν νεώτερος, θάχε σωθῇ κι' αὐτός, ὡπως πολλοί άλλοι άργότερα.

Ο «ηλεκτρικός ρυθμιστής» άποδείχθηκε ιδιαίτερος κατάλληλος σε περιπτώσεις πὸυ, ενώ οι κόλποι τὴς καρδιάς συσπώνται με κανονικό ρυθμό, οι κοιλίες της δεν ακολουθοῦν τὸν ίδιο ρυθμό, αλλά κάνουν μόνο τις μισές περίπου συσπάσεις στο λεπτό. Αὐτὴ ἡ έλλειψη συγχρονισμοῦ κολπῶν και' κοιλιῶν προκαλείται από τὴ θρόμβωσι τῶν στεφανιαίων αρτηριῶν ἡ από άλλες καρδιακές παθήσεις. "Ο έγκέφαλος δεν δέχεται τότε αρκετό αίμα κι' άρχίζουν αλλεπάλληλες λιποθυμίες.

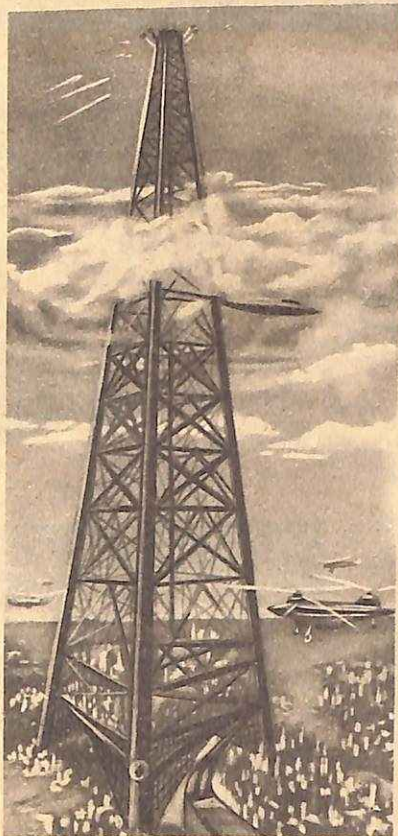
Τὰ διάφορα διεγερτικά φάρμακα (άδρεναλίνη, έφεδρίνη, ὁρμόνες τὸυ θυρεοειδούς) δεν δίνουν μόνιμα άποτελέσματα στην περίπτωση αὐτή. Η νέα συσκευή όμως κάνει θαύματα.

Άλλες αίτιες πὸυ μπορεί να σταματήσουν τὸυς παλμούς τὴς καρδιάς, είναι τὸ «σὸκ» από άτύχημα ἡ αιμορραγία, ἡ νάρκωσις, ἡ άσφυξία, τὸ πνίξιμο, ἡ ηλεκτροπληξία κλπ. Σ' ὅλες λοιπόν αὐτές τις περιπτώσεις, τὸ θέμα μπορεί να άναστήσῃ, αν χρησιμοποιηθῇ γρήγορα ὁ «ηλεκτρικός ρυθμιστής».

Η συσκευή αὐτὴ είναι φθηνὴ και' ζυγίζει μόνον 7 κιλά.

Η βιταμίνη Α... εναντίον τοῦ θορύβου

Είναι γνωστή ἡ ευεργετική επίδρασις τὴς βιταμίνης Α στην όρασι. "Ο Γερμανὸς έπιστήμων δόκτωρ Λαϊσκέ παρατηρεῖ, ότι ἔξ ίσου ευεργετική είναι ἡ επίδρασις τὴς βιταμίνης Α και' στην άκοή. "Ορισμένες βαρκοφές και' κωφότητες, μπορούν να θεραπευθοῦν με τὴ χορήγησι ίσχυρῶν δόσεων βιταμίνης Α. Κατὰ τὸν Γερμανὸ έπιστήμονα, οι εργαζόμενοι μέσα στο θόρυβο πρέπει να παίρνουν τακτικά βιταμίνη Α για να προστατευθοῦν από τις καλούμενες επαγγελματικές κωφότητες.

Από τον πύργο του Μπέρνερ θα μπορούσαν ν' απογειώνωνται γρήγορα τα καταδιωκτικά αεροπλάνα...

Ένας νέος πύργος ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ

Θα έχη υψος 11863 μ. και θα στοιχίση 500.000 εκατομμύρια δολάρια

ΑΝ Ο Πρόεδρος Αϊζενχάουερ εγκρίνει το σχέδιο που του υπέβαλλε από τον μηχανικό Μόρις Μπέρνερ, η Νέα Υόρκη θ' αποκτήσει έπειτα από ένα ή ενάμιση χρόνο έναν πύργο ύψους 11863 μέτρων, ψηλότερο δηλαδή, κατά 3000 μέτρα από το Εδερσεϊ.

Αυτός ο πύργος θα έχη σχήμα πυραμίδας. Οι τέσσερες κολώνες αυτής της πυραμίδας θα σχηματίζουν στη βάση της ένα τετράγωνο που κάθε πλευρά του θα έχη μήκος 1600 μέτρων. Θα γέρνουν, όμως, όσο προχωρούν και έτσι ο μεταξύ των χώρος θα μικραίνει ολοένα.

Αλλά, θα ρωτήσετε, σε τι πρόκειται να χρησιμοποιηθεί αυτός ο γιγαντιαίος πύργος;

Ο κυριώτερος σκοπός του θα είναι η προστασία της Νέας Υόρκης από τις αεροπορικές επιθέσεις. Να ποιά είναι η Ακρόπολη, από την οποίαν ξεκίνησε για το σκεδί του ο μηχανικός Μπέρνερ:

Τα καταδιωκτικά αεροπλάνα χρειάζονται σήμερα δέκα περίπου λεπτά από τη στιγμή που απογειώνονται για να φτάσουν στο απαιτούμενο ύψος και ν' αρχίσουν την επίθεσή τους. Μέσα σ' αυτά τα δέκα λεπτά, όμως, τα έχθρικά ιπτάμενα φρούρια μπορούν να καταστρέψουν τη Νέα Υόρκη με τις ατομικές βόμβες τους. Αλλά, αν τα καταδιωκτικά μπορούν ν' απογειωθούν από μια βάση, που να βρίσκεται σε ύψος 11000 μέτρων από το έδαφος, δεν θα χρειαστούν περισσότερα από 3-4 λεπτά για να εξαπολύσουν την επίθεσή τους εναντίον των έχθρικών βομβαρδιστικών.

Σύμφωνα με το σχέδιο του μηχανικού Μπέρνερ, η κατασκευή αυτού του πύργου θ' απαιτήσει 600.000 τόνους από τον ειδικό χάλυβα, που χρησιμοποιείται για την κατασκευή των χορδών του πιάνου και που είναι ο ισχυρότερος που καταρρώσκει ή βιομηχανία να παραγάγει ως σήμερα.

Η συνολική δαπάνη για την κα-

τασκευή του υπολογίσθηκε κατά προσέγγισιν σε 500.000 εκατομμύρια δολαρίων.

Κατά τον μηχανικό Μπέρνερ, το δημοσίον τμήμα δεν θα επιβαρυνθεί καθόλου μ' αυτό το ποσό. Η κατασκευή του πύργου θα γίνει με ιδιωτικά κεφάλαια, για το λόγο ότι αυτό το κολοσσιαίο τεχνικό έργο θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για άλλους σκοπούς και ν' αποδώσει σημαντικώτατα κέρδη σε κείνους που θα υπαρκέσουν τα χρήματά τους για την κατασκευή του.

Μία σημαντική πηγή εισοδημάτων θα είναι τα εισιτήρια των επισκεπτών που θα θέλουν να απολαύσουν το θέαμα της Νέας Υόρκης από ύψος 1000-3000 μέτρων.

Ο μηχανικός Μπέρνερ υπενθυμίζει ότι ο υψηλότερος ουρανοξύστης της Αμερικής και όλου του κυσμού, το «Εμπάιρ Στάιπτ Μπουλντινγκ», με τους 102 ορόφους του, θα ήταν παθητική επιχείρηση, εξ' αφορμής των φόρων και των μεγάλων δαπανών που απαιτούνται για τη συντήρησή του, χωρίς το έσοδο από τα εισιτήρια των επισκεπτών που πληρώνουν ένα δολλάριο για ν' απολαύσουν το θέαμα της Νέας Υόρκης από ύψος 400 μέτρων.

Ο Αμερικανός μηχανικός σχεδιάζει επίσης να κατασκευάσει δύο μικρές πόλεις, μία σε ύψος 1000 και δεύτερη σε ύψος 2000 μέτρων. Η πρώτη θα περιλάβει νοσοκομεία και ανασταλτήρια για τους ασθενείς από νοσήματα που αναπνευστικού συστήματος για άτομα που έχουν ανάγκη από ήρεμα κτλ. Στη δεύτερη θα ιδρυθούν επιστημονικά ιδρύματα, παρατηρητήρια, μετεωρολογικοί σταθμοί κτλ.

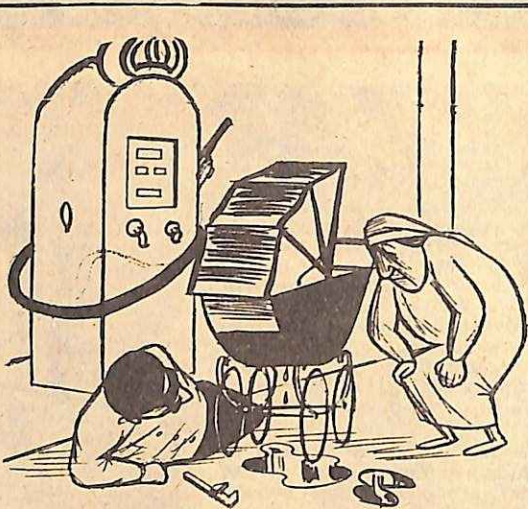
Ο πύργος αυτός θα είναι επίσης ιδεώδης σταθμός για την τηλεόραση. Ο σταθμός του «Εμπάιρ Στάιπτ Μπουλντινγκ» μεταδίδει προγράμματα σε ακτίνα 75 χιλιομέτρων. Ένώ η ακτίνα του σταθμού τηλεόρασης που θα ιδρυθεί στην κορυφή του πύργου θα ξεπερνάει τα 377 χιλιόμετρα.

Ένα μεγάλο πρόβλημα αποτελεί η άντληση του πύργου στην βιοσιμότητα των ανέμων. Για το σκοπό αυτό ο μηχανικός Μπέρνερ προβλέπει την εγκατάστασι σε κανονικά διαστήματα οδόντα αεριοθωμένων κινητήρων, που θα κινούνται προς την αντίθετη διεύθυνση από εκείνους που έχει ο άνεμος, σε πρόποιν ώστε να εξουδετερώνουν την βιοσιμότητά του. Οι κινητήρες αυτοί θα είναι εφοδιασμένοι με ένα αυτόματο ηλεκτρικό σύστημα, που θα τους επιτρέπει ν' αλλάζουν κατεύθυνση σύμφωνα με τις εναλλαγές της πορείας του ανέμου. Η κορυφή του πύργου θα έχη μία ταλάντευση 330 μέτρων που κρίνεται υπερβολική για ν' αντισταθεί και στους πιο σφοδρούς κυκλώνες που ξεσπούν στις αμερικανικές ακτές.

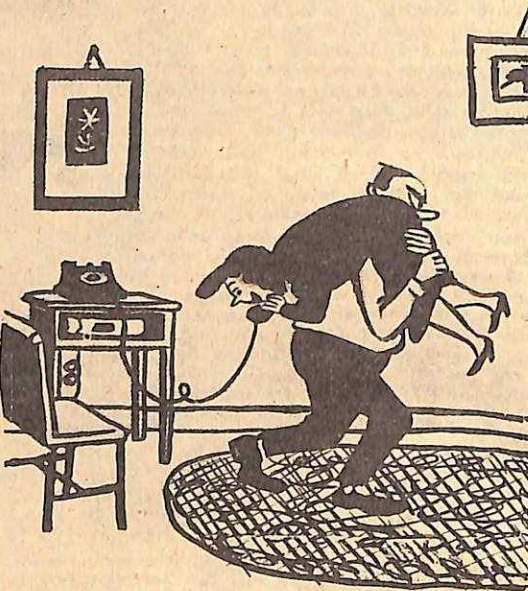
Ο μηχανικός Μπέρνερ είναι βέβαιος ότι, αν ο Πρόεδρος Αϊζενχάουερ του δώσει την απαιτούμενη άδεια, θα κατορθώσει να βρει τα κεφάλαια που του χρειάζονται για την ανέγερση του πύργου του μέσα σε είκοσι τέσσερες ώρες. Το αξιοσημείωτο είναι ότι ο δημαρχός του Λος Άντζελες ζήτησε να κατασκευασθεί και δεύτερος παρόμοιος πύργος στην πόλη του. Είναι γνωστός, άλλωστε, ο ένθουσιασμός των Αμερικανών για παρόμοια έργα, που τους επιτρέπουν να καυχώνται πως έχουν κάτι που δεν βρίσκεται πουθενά αλλού στον κόσμο.

Ο πύργος αυτός, αν ποτέ κατασκευασθεί, θα ονομασθεί «πύργος του Άρεως». Έκείνοι που θα μένουν στην κορυφή του θα φορούν τα ειδικά σκάφηνδρα των πιλότων των στρατοαεροικών ταξιδιών και δεν θα αποχωρίζονται ούτε στιγμή τη μάσκα του οξυγόνου, δίχως την οποία θα τους είναι αδύνατο ν' αναπνεύσουν.

Είκοσι τέσσερα μεγάλα ασανσέρ, που θα λειτουργούν με πεπιεσμένο αέρα, θα εξασφαλίζουν την επικοινωνία μεταξύ της κορυφής και του εδάφους. Η διαδρομή θα διαρκεί μία περίπου ώρα. Έτσι το προσωπικό των αεροδρομίων θα είναι δυνατόν να εναλλάσσεται συχνά, στο διάστημα του εικοσιτετράωρου τρέποντας ως το ύψος των 3000 μέτρων. Πέραν απ' αυτό ο πύργος θα εξυπηρετεί μόνον στρατιωτικούς σκοπούς.

Θα τρύπησε το ψυγείο !...

— Σου ζητώ συγγνώμη, Καίτη μου, που θα κλειώσω. Με φωνάζει όμως ο άντρας μου για να φάμε !...

— Ταξί, είπες, Κώστα ; Μά δεν είπαμε ότι θα κάνουμε οικονομίες ;

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

της Έλσι Μπέρτελ

Το ανατριχιαστικό έγκλημα ενός «Βωντού»

Ηταν η πρώτη Κυριακή του Οκτωβρίου 1923. Το πρωί της ημέρας αυτής, κάποιος Αλέξανδρος Μάκ Κούνεγκι, κάτοικος του Πίτσμπουργκ, του μεγάλου μεταλλουργικού κέντρου της Πενσυλβανίας, έτοιμάστηκε να πάει με το αυτοκίνητό του περίπατο. Την τελευταία στιγμή, όμως, πρόσεξε πως έλειπε κάποιο εξάρτημα από το «ραντιατέρ».

Αν ήταν καθημερινή, θαμπαινε σ' ένα από τα καταστήματα που πουλούσαν ανταλλακτικά αυτοκινήτων και θα αγόραζε ό,τι του χρειαζόταν. Αλλά την Κυριακή τα μαγαζιά ήταν κλειστά.

Γιατί πονοκεφάλων; σκέφτηκε. Θα βρω ό,τι μου χρειάζεται στο κοιμητήριο.

Εννοούσε το κοιμητήριο των αυτοκινήτων, όπως λέγονται στις Ηνωμένες Πολιτείες τα μέρη, όπου οι άνθρωποι εγκαταλείπουν τα παλιά και άχρηστα αυτοκίνητά των.

Στο Πίτσμπουργκ, το κοιμητήριο των αυτοκινήτων, βρισκόταν στο Τόρτον Γκρόβ, σε μικρή απόσταση από την πόλη, πλάι σ' ένα παλιό άρχοντο σπίτι, που είχε εγκαταλειφθεί από τους ενοίκους του και σωριαζόταν σιγά-σιγά σε έρειπια.

Ο Κούνεγκι πήγε στο κοιμητήριο, αλλά, γιά κακή του τύχη, δεν βρήκε κανένα αυτοκίνητο της ίδιας μάρκας με το δικό του. Προτού φύγει, θέλησε ν' ανάψει ένα τσιγάρο κι' έπειδή τον εμπόδιζε ο δυνατός αέρας που φυσούσε, διευθύνθηκε προς τον πυλώνα του σπιτιού, για ν' ανάψει. Αλλά όταν έφτασε εκεί, αντίκρυσε ένα ανατριχιαστικό θέαμα. Μπροστά στον πυλώνα, βρισκόταν το σώμα μιάς νέας. Το κεφάλι της ακουμπούσε πάνω σε μία μεγάλη πέτρα, που είχε εδω κι' εκεί κόκκινες κηλίδες από πηγμένο αίμα.

Ο Κούνεγκι έσκυψε κι' εξέτασε την καρδιά της νέας. Δεν χτυπούσε και το σώμα της ήταν παγωμένο.

Η νέα αυτή, όπως εξακριβώθηκε έπειτα από λίγη ώρα, λεγόταν Έλσι Μπέρτελ κι' εργαζόταν από τέσσερα χρόνια ως νοσοκόμος στην κλινική Μάρσαλ. Ήταν άρραβωνιασμένη με κάποιον Βάλτερ Χώλ, σωφέρ το επάγγελμα κι' ο γάμος τους θα γινόταν έπειτα από λίγον καιρό.

Πάνω στη λεωφόρο, που οδηγούσε στο παλιό σπίτι του Τόρτον Γκρόβ, βρέθηκαν δύο φακέλλοι. Ο ένας απ' αυτούς ήταν σχισμένος και άδειος. Ο άλλος ήταν κλειστός. Όταν τον άνοιξαν οι αστυνομικοί, βρήκαν μέσα σ' αυτόν έξη χαρτιά από καινούργια τράπουλα. Αυτά τα χαρτιά ήταν ο άσος, το δύο, το τρία και το τέσσερα καρρώ, το πέντε κούπα και το έπτά σπαθί.

Αυτοί οι δύο φακέλλοι είχαν κάποια σχέση με το έγκλημα; Προς το παρόν δεν μπορούσε να γίνει καμμία υπόθεση.

Μία άλλη σημαντική ανακάλυψη, ήταν η έξης: Η Έλσι ήταν έγκυος και θα γινόταν μητέρα στις αρχές του 1924.

Η παρατήρησι αυτή δημιουργούσε ένα καινούργιο έρωτηματικό. Η έγκυμοσύνη της είχε άρα γε κάποια σχέση με το έγκλημα; Και ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού που είχε στην κοιλιά της; Ο Βάλτερ Χώλ, ο μνηστήρας της ή κάποιος άλλος;...

Το απόγευμα του Σαββάτου, όπως κατέθεσε η μητέρα της, η Έλσι, είχε μία τηλεφωνική συνομιλία μ' ένα μαύρο, που λεγόταν Λορέντζο Σαβάς.

Αυτός ο Σαβάς εργαζόταν άλλοτε στην κλινική Μάρσαλ. Αλλά είχε φύγει από εκεί πριν από κάμποσους μήνες κι' έκανε τώρα το μάγο. Στη συνομιλία όπου έμενε, τον αποκαλούσαν «δόκτορα», γιατί είχε στο ένεργητικό του μερικές έντυπωσιακές θεραπείες ασθενών.

Δεν έδωσε προσοχή σ' αυτό το τηλεφώνημα, είπε η κυρία Μπέρτελ. Νομίζω πως ο Σαβάς ζήτησε κάποια έξυπνη απάντηση από την Έλσι. Άκουσα σε μία στιγμή την κόρη μου που του έλεγε: «Σύμφωνοι. Θα φέρω δυο ξεχωριστούς φακέλλους».

Η πληροφορία αυτή ήταν πολύτιμη. Οι αστυνομικοί έτρεξαν άμέσως στο σπίτι του Σαβάς. Ο μαύρος έλειπε. Αλλά η έρευνα που έγινε στο δωμάτιό του, έφερε σε φώς μία καινούργια

τράπουλα από την οποίαν έλειπαν έξη χαρτιά. Κι' αυτά τα χαρτιά ήταν εκείνα που βρέθηκαν μέσα στον κλειστό φακέλλο, στο δρόμο που οδηγούσε στο Τόρτον Γκρόβ.

Ο Σαβάς συνελήφθη τότε. Είχε άκαταμάχητα «άλλοθι» γιά το πως διέθεσε το χρόνο του το βράδυ του Σαββάτου προς την Κυριακή. Αλλά οι αστυνομικοί δεν έδωσαν πίστι σ' αυτά και τον υπέβαλαν σε μία εξαντλητική ανάκρισι, που κράτησε 37 συνεχείς ώρες. Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Σαβάς καθόταν σε μία καρέκλα με τα χέρια δεμένα στη ράχι. Δεξιά κι' αριστερά, βρισκόνταν δυο άλλα καθίσματα, όπου εναλλάσσονταν οι αστυνομικοί. Του άπνυθναν διαρκώς ερωτήσεις και δεν τον άφηναν ν' ησυχάση ούτε στιγμή.

Στο τέλος, ο Σαβάς ομολόγησε. Άνθηκε, είπε, στη μυστηριώδη θρησκευτική οργάνωσι των «Βωντέν» κι' είχε καθαρώσει με προσηλυτισή και την Έλσι Μπέρτελ σ' αυτήν. Κάποτε την παρέσυρε σε μία νυχτερινή τελετή σ' ένα δάσος κι' εκεί της έδωσε να πιη κάποιο ποτό, που την βύθισε σε κατάστασι ήμιληθάρου. Ο Σαβάς έπωφεληθήκε τότε από την αδυναμία της ν' αντισταθεί, γιά ν' την κακομεταχειριστή...

Αλλά αυτή η πράξι του δεν ήταν χωρίς συνέπειες. Η Έλσι έμεινε έγκυος κι' από τότε δεν έπαυε ν' τον ενοχλή, ζητώντας του ν' την απαλλάξη απ' αυτό το παιδί, αφού, άλλωστε, θα γινόταν σε λίγο σύζυγος του Βάλτερ Χώλ.

Το αξιοσημείωτο είναι, ότι η Έλσι δεν είχε χάσει ακόμη την πίστι της στις μαγικές δυνάμεις των «Βωντέν» και πίστευε πως αυτό που ζητούσε, ήταν εύκολο να γίνει.

Ο Σαβάς, αφού δίστασε κάμποσο καιρό, της είπε στο τέλος, ότι η έπιθυμία της θα εκπληρωνόταν και της ώρισε ραντεβού το βράδυ του Σαββάτου στην είσοδο του παλιού σπιτιού του Τόρτον Γκρόβ. Η νέα θα έφερε μαζί της δυο φακέλλους. Στον ένα θα έβαζε έξη χαρτιά τράπουλας, που της είχε δώσει ο μάγος και στον άλλο τετρακόσια δολάρια.

Συναντήθηκαν στο Τόρτον Γκρόβ κατά τις ένενά. Ο Σαβάς της είπε να γονατίση, γονάτισε κι' αυτός απέναντί της κι' άρχισε ν' εκστομίζει διάφορες μαγικές φράσεις. Έπειτα την διέταξε ν' βάλη τους δυο φακέλλους στο χέρι του.

Ο Σαβάς είχε τώρα τα χρήματά κι' από τ' άλλο μέρος ήξερε πως οι μαγικές επικήσεις του δεν θα φερναν κανένα αποτέλεσμα. Επιθυμούσε, όμως, να τελειώσει μία και καλή μ' αυτή την ύποθεσι που είχε αρχίσει ν' του γίνεται ενοχλητική.

Και τότε, σύμφωνα με την κατάθεσί του, η ιδέα του έγκληματος πέρασε από το μυαλό του, ενώ η αρχική του πρόθεσι ήταν ν' εξαπατήσει την Έλσι, παίρνοντας της τα τετρακόσια δολάρια.

Προσευχήσου, της είπε. Η νέα συμμορφώθηκε άμέσως με την προσταγή του Σαβάς.

Ο μάγος απομακρύνθηκε τότε μερικά βήματα. Σταμάτησε σαν ν' αδιαφορούσε για το αποτέλεσμα. Στο διάστημα αυτό, πήρε τη φριχτή απόφασί του και αφού έσκυψε χαμό, σήκωσε μία μεγάλη πέτρα και εξαγύρισε κρατώντας την στα χέρια.

Ανέθηκε τότε μερικά σκαλοπάτια κι' όπως ή νέα εξακολουθούσε ανύποπτη ν' προσεύχεται εύλαβικά με το κεφάλι της σκυφτό, ο Σαβάς της πέταξε την πέτρα κατακεφάλι...

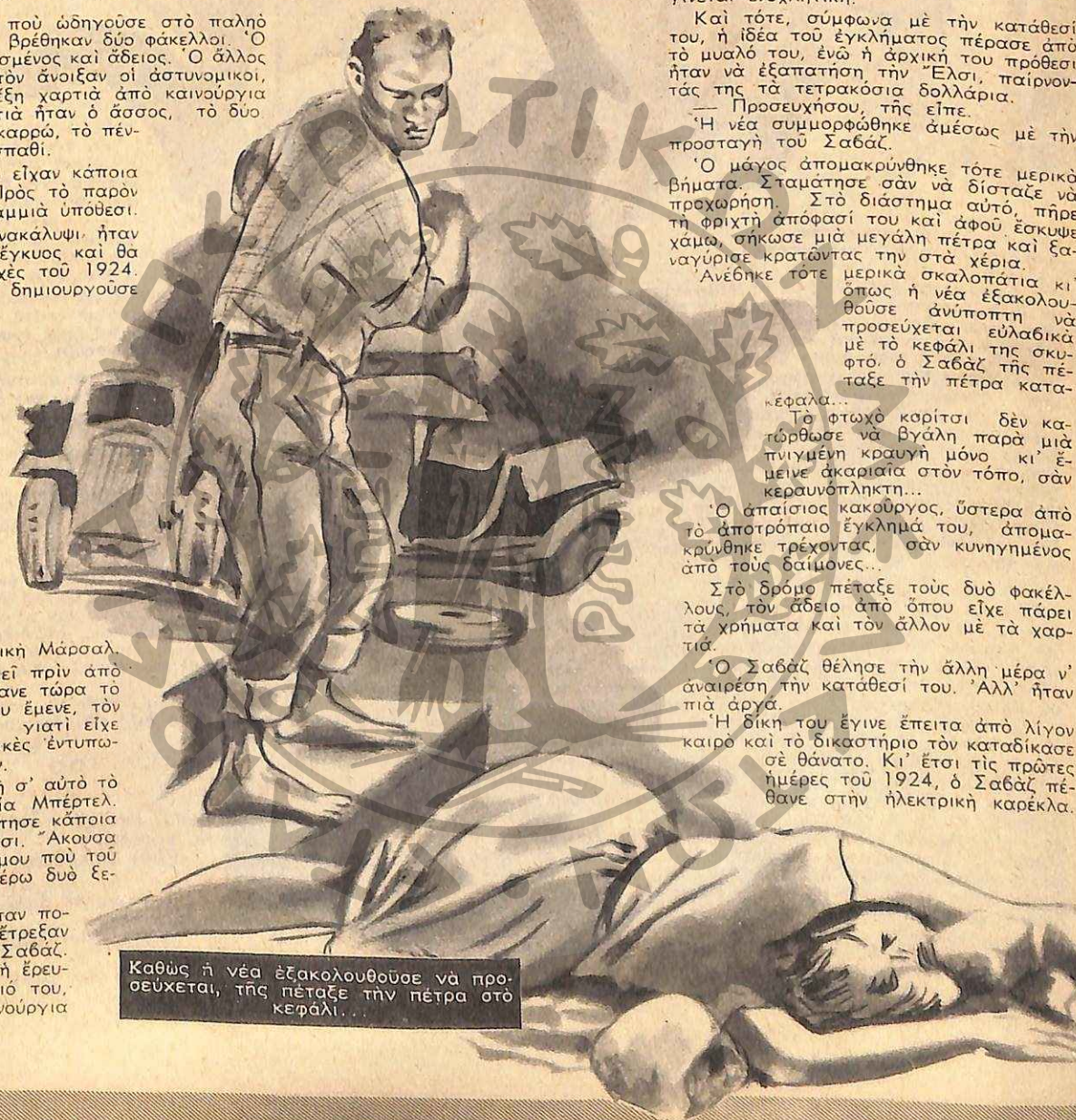
Το φτωχό κορίτσι δεν κατόρθωσε ν' βγάλη παρά μία πνιγμένη κραυγή μόνο κι' έμεινε ακαριαία στον τόπο, σαν κεραυνόπληκτη...

Ο απαίσιος κακούργος, ύστερα από το αποτρόπαιο έγκλημά του, απομακρύνθηκε τρέχοντας, σαν κυνηγημένος από τους δαίμονες...

Στο δρόμο πέταξε τους δυο φακέλλους, τον άδειο από όπου είχε πάρει τα χρήματά και τον άλλον με τα χαρτιά.

Ο Σαβάς θέλησε την άλλη μέρα ν' αναίρεση την κατάθεσί του. Αλλά ήταν πιά αργά.

Η δική του έγινε έπειτα από λίγον καιρό και το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο. Κι' έτσι τις πρώτες ημέρες του 1924, ο Σαβάς πέθανε στην ηλεκτρική καρέκλα.

Καθώς η νέα εξακολουθούσε να προσεύχεται, της πέταξε την πέτρα στο κεφάλι...

— Χι, Τζών, είπε ο Τόμ. Δεν με ενοχλείς, σε βεβαίως. Ούτε και οι φίλοι σου μ' ενοχλούν. Φυσικά, βρίσκω σπουδαία την ιδέα σου να φέρεις και την εξαδέλφη σου εδώ πέρα... Η Κάθρην είναι πραγματικά χαριτωμένη.

Ο Τόμ μιλούσε γρήγορα και προσπαθούσε να χαμογελάσει, μ' όλο που στο βάθος αισθανόταν μια άπεραντη πλῆξη. Είχε καταφέρει σ' αυτό το ήσυχο σπίτι της Σκωτίας, για να μην έχη γύρω του γυναίκες, μία και είχε αποφασίσει να εξοστρακίσει απ' τη ζωή του τον έρωτα. Έτσι ο Τόμ ζούσε μέσα στην πιο απόλυτη μοναξιά, στην καρδιά της έσοχης, περνώντας τις μέρες του με το διάβασμα και τις ζωγραφικές. Άλλ' ο Τζών, ο Έρικ, η Κάθρην, τον είχαν ανακαλύψει και του είχαν χαλάσει τα σχέδια. Γιατί ο Τόμ ήθελε να μείνει μόνος για να ξεχάσει...

Είχε αγαπήσει τη Μάργκαρετ τρία χρόνια πριν. Ήταν ένα εξάισιο μελαχρινό κορίτσι, με μεγάλα φλο-

— Κάθε άλλο! Θα ήθελα να τρέξω κι' εγώ σαν παιδί, για να διώξω από πάνω μου κάθε λύπη...

— Ναι, Τόμ, ξέρω την ιστορία σου. Γνώρισα κι' εγώ τη Μάργκαρετ εδώ και λίγους μήνες... Σπουδαία νέα! Είναι πρώτη στο τένις και σ' όλα τα σπόρ. Ίσως γι' αυτό να την αγάπησες και, σύ. Έπειτα όμως απογοητεύτηκες, γιατί έπιανε εύκολα σχέσεις με τους άντρες. Κι' όμως, υπάρχουν κι' άλλα χαριτωμένα κι' έξυπνα κορίτσια στον κόσμο!... Όλες ξέρουν να οδηγούν σήμερα ένα αυτοκίνητο. Κι' εγώ αποφάσισα να μάθω να οδηγώ. Αυτό όμως δεν θα μ' εμποδίσει, αν έρωτευθώ κανένα, να του είμαι πιστή. Δεν έχουμε όλες την ίδια καρδιά...

Ο Τόμ είχε πάρει να την κυττάζει κι' είχε στυλώσει το μελαγχολικό βλέμμα του στην έσοχη. «Όλες ίδιες», σκεφτόταν! Ήταν περίττο να της πη πώς το ιδανικό του ήταν μία κοπέλλα απλή, άφοσιωμένη, ταπεινή, γιατί δεν θα τον καταλάβαινε...

Τέλος, οι φίλοι του και η Κάθρην έφυγαν και τον άφησαν ξανά μόνος. Πότε-πότε σκεπτόταν την Κάθρην και τη φανταζόταν να οδηγεί αυτοκίνητο και να παίζει τένις.

Το φθινόπωρο έκλεισε το εξοχικό σπίτι και ξαναγύρισε στην πόλη. Ουμμήθηκε τότε πώς ο Τζών του είχε πη να πάει στο σπίτι του και να περάσει λίγες μέρες μαζί του.

Έτσι, μία μέρα, χτύπησε την πόρτα του φίλου κι' απόμεινε εκπληκτός, όταν του άνοιξε η Κάθρην, που κοκκίνισε όταν τον είδε. Φορούσε πάνω απ' το φόρεμά της την ποδιά της κουζίνας.

— Ήμουν στην κουζίνα... του είπε δειλά. Τι με κυττάζεις έτσι; Δεν είδες ποτέ σου μαγειρίσες; Δεν έχουμε υπηρέτρια και η μητέρα του Τζών, που είναι ηλικιωμένη, θέλει βοήθεια. Ο Τζών θα γυρίσει σε λίγο...

Ο Τόμ είδε τη νέα μόνη να τρέχει στην έσοχη.

Γελώντας χαριτωμένα η Κάθρην, έβλεπε τον Τόμ απ' το χέρι και τον παρατήρησε στη μητέρα του Τζών. Αφ' όσον μίλησαν για διάφορα πράγματα, ο Τόμ είπε στη μητέρα του Τζών:

— Γιατί δεν πάμε κι' εμείς στην κουζίνα να βοηθήσουμε την Κάθρην; Καταλαβαίνω κι' εγώ από μαγειρική!...

Μα πήγε μόνος του. Βρήκε τη νέα με τα μανίκια άνασκαφρα της κουζίνας και, θαμπωμένος απ' την εμφάνισή της, της είπε άμεσως πόσο την αγαπούσε!...

— Είχα αρχίσει να σ' αγαπώ από τότε που ήσουν στην έσοχη με τον εξαδέλφο σου. Δεν έδλετα τότε σε τό ντύσιμό σου, με είχαν ανησυχήσει πολύ. Δεν έδλετα τότε σε σένα, παρά...

— Κατάλαβα, τον διέκοψε η Κάθρην, σου άρέσουν οι άσημαντες γυναίκες που περνούν όλη την ημέρα τους στην κουζίνα και στο νοικοκυριό τους.

— Μου άρέσεις όπως είσαι! της άπάντησε. Τώρα βλέπω πώς δεν είσαι μόνο μία ωραία γυναίκα, αλλά και μία σπουδαία νοικοκυρά!...

— Σου όμολογώ, του είπε τότε η Κάθρην, χαμογελώντας πονηρά, πώς δεν ξέρω να παίζω ούτε τένις, ούτε κρίκετ, πώς δεν ξέρω ούτε να κολυμπώ, ούτε να οδηγώ αυτοκίνητο. Είμαι μία απλή νέα, με κάποιες αρετές, αλλά και με έλαττώματα. Μία γυναίκα απλή... Δεν σου είχα πη πώς, όταν έρωτευθώ, θα είμαι πάντα πιστή στον άνδρα μου; Μου φαίνεται, λοιπόν, πώς η ώρα αυτή έφτασε επιτέλους και πώς εμείς οι δύο είμαστε πιασμένοι ο ένας για τον άλλον!...

Ο Τόμ δεν άπάντησε, μόνο την πήρε στην άγκαλιά του και της έδωσε το τρυφερό φιλή των αρραβάνων τους.

MARGARET KENNEDY

Τα τραίνα και η ψυχολογία των λαών

Στα άγγλικά τραίνα υπάρχει η έπιγραφή: «Παρακαλείσθε να μην σκύβετε από το παράθυρο».

Στα γαλλικά: «Είναι επικίνδυνο να σκύβετε από το παράθυρό σας».

Στα ισπανικά: «Εκθέτετε σε θανάσιμο κίνδυνο τη ζωή σας, σκύβοντας από το παράθυρο».

Στα τραίνα του Ισραήλ: «Ποιο συμφέρον έχετε να σκύβετε έξω από το παράθυρο»;

Οι άπλες αυτές φράσεις είναι αρκετές για να δείξουν την ψυχολογία των διαφόρων λαών.

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

πρεπε για κανένα λόγο να την άφιση να χαθή.

Απ' τις σχέσεις του με τις ώριμες γυναίκες είχε διδαχθεί να παίζει στην έντελεια το ρόλο του έρωτευμένου. Έτσι, απ' το πρώτο βράδυ κιόλας, κατάφερε να συγκινήσει την καρδιά της Ροζέτ.

Η νέα πήγε κατόπιν έπαινελημμένων στον «Πυγμαλίων», για δουλειές του μοδιστράδικου. Είχε ξαναδεί τον Άρθουρ, τον είχε ακούσει και τον είχε αγαπήσει μ' όλη τη δύναμη της άθώας και τρυφερής ψυχής της.

Ποτέ δεν της πέρασε η ιδέα πως μπορούσε να ήταν σφάλμα αυτός ο έρως της. Σύμφωνά με τη δική της φιλοσοφία, ο προορισμός των ανθρώπων ήταν ν' αγαπηθούν, να παντρευτούν και να γίνουν ευτυχισμένοι σ' όλη τους τη ζωή.

Δεν μπορούσε, λοιπόν, να καταλάβει τις φρόνιμες συμβουλές που της είχε δώσει η Μπλάν, απ' την ημέρα που έμαθε τον άθωο δεσμό της.

Ο Άρθουρ της αγαπούσε;... «Όχι, καθόλου!»

Η άβωότητά της, η αγνότης και τα ρωμαντικά της αισθήματα δεν τον είχαν συγκινήσει. Θεωρούσε άνοση να δώσει έστω κι' ένα ψίχουλο της καρδιάς του, να βάλει κατά μέρος τον εγωισμό του για να κάνει ευτυχισμένη μία γυναίκα.

Επιδίωκε απλώς και μόνο να ξεμυαλίσει την κοπελλίτσα με τις ματιές του και τα γλυκόλογα, να της υποσχεθεί μία ζωή γεμάτη απ' τις υπέροχες χαρές του έρωτα, για να βάλει στο χέρι την προίκα της και να τη μεταχειριστεί για θεμέλιο του μελλοντικού πλούτου του.

Για τη δουλειά αυτή είχε βάλει εις ένεργείαν όλη την πονηρία και την έπιμονή ενός εμπόρου που διαπραγματεύεται κάποια συμφέροντα υπόθεσι.

Ήταν βέβαιος, άλλωστε, πως η μητέρα της Ροζέτ θα τον δεχόταν πρόθυμα για γαμπρό της. Μήπως δεν είχε, φαινομενικά, μία έντιμη εργασία, αρκετή έξυπνάδα και μερικές οικονομίες κατά μέρος;

Γιατί θα τουλεγειν όχι;

Πώς ήταν δυνατόν να μυριστεί η μητέρα την αλήθεια να μαντέψει ότι ζητούσε να παντρευτεί από συμφέρον, να πουληθεί, κι' ότι σκόπευε, όταν έπαιρνε την προίκα, ν' αδιαφορήσει τελείως για τη γυναίκα που σε της είχε δώσει τ' όνομά του;

8ον Προπάντων όμως του χάριζαν κοσμήματα κάθε είδους. Το συρτάρι του ήταν γεμάτο από δακτυλίδια με όλα τα πολυτιμα πετράδια, καρφίτσες της γραβάτας, χρυσά ρολόγια...

Ο Θεός μόνο ξέρε με ποιές αίματηρές οικονομίες στα έξοδα του νοικοκυριού τους είχαν μπορέσει διάφορες μικροαστές να συγκεντρώσουν τό απαιτούμενο ποσόν γι' αυτά τα δώρα...

Όστόσο, όλα μάτια του πρακτικού Νορμπέρ, όλα εκείνα τα μικροπράγματα, δεν αποτελούσαν μία σοβαρή βάση για να στηρίξη το μέλλον του.

Βέβαια, για την ώρα καλοπερνούσε, και φρόντιζε ν' ανταποκρίνεται στην όνομασία «Ζιγκολό» που του είχαν δώσει οι συνάδελφοί του. Οι διαδοχικές φιλενάδες του φρόντιζαν να μην του λείπει τίποτα.

Ναι, αλλά τί θα γινόταν αργότερα, στο μέλλον; Αυτό τον ανησυχούσε...

Διψούσε, άλλωστε, για πλούτη, για πολυτέλεια. Έχοντας δε έμπιστοσύνη στο «ταλέντο» του, ήταν βέβαιος, ότι, αν εξοικονομούσε με κάποιον τρόπο τα απαραίτητα πρώτα κεφάλαια, θα κατάφερε να γίνει μέγας και πολύς.

Νά γιατί είχε μπλέξει στα δίχτυα του τη Ροζέτ Λεπαγιέ.

Την είχε γνωρίσει σε κάποιο γάμο κι' είχε χορέψει μαζί της. Είχε διασκεδάσει στην αρχή, με τις ρωμαντικές εκφράσεις της, που τις είχε αποστηθίσει απ' τα μυθιστορήματα που διάβαζε. Ύστερα όμως — το ίδιο βράδυ — φρόντισε να πάρει πληροφορίες.

Έμαθε, λοιπόν, ότι η κυρά-Λεπαγιέ ήταν χήρα από μερικά χρόνια, ότι ο άντρας της — ένας εξαιρετικός έπιπλοποιός — της είχε άφισει μία καλούτσικη περιουσία κι' ότι την είχε αυξήσει η ίδια με τις οικονομίες της — γιατί εργαζόταν ως μαμμή και κέρδιζε όχι λίγα.

Δεν είχε άλλη κόρη απ' τη Ροζέτ. Θα την προίκιζε με 200 χιλιάδες φράγκα το λιγότερο. Κι' ήταν γυναίκα που βάδιζε, ότι κι' αν είχε — ίσως 1 εκατομμύριο, ή και περισσότερα — για τα έγγονά της περισσότερο ακόμη.

Δεν είχε διστάσει, λοιπόν, καθόλου ο «Ζιγκολό». Ή συνάντησι αυτής της νέας ήταν μία ευκαιρία μοναδική, που δεν έ-

«Όπως είχε υποσχεθεί την Κυριακή στη Μπλάν, την άλλη μέρα, παρουσιάστηκε στο σπίτι της κυρά-Λεπαγιέ. Ακούγοντας το κουδούνι, η μαμμή πήγε ν' άνοιξη. Καί, μολονότι ο έπισκέπτης της χαμογελούσε με τό γλυκύτερο χαμόγελό του, αυτή τον υποδέχθηκε, απ' το κατώφλι άκόμη, λέγοντάς του:

— Τί θέλετε εδώ, έσείς; Μωρέ θράσος που τόχετε!...

Παρ' όλη την αυτοπεποίθησή του, ο Νορμπέρ σάστισε μία στιγμή. Μα συνήθε γρήγορα κι' άπάντησε σοβαρά:

— Πρέπει να σας μιλήσω για σπουδαία ζητήματα, κυρία. Θάχετε την καλωσύνη να μου παραχωρήσετε μερικά λεπτά;

Μιλούσε τόσο ευγενικά, με τόσο σεβασμό, ώστε η κυρά-Λεπαγιέ δεν τόλμησε να τον διώξει.

— Έχετε να μου μιλήσετε; έπε. Καλά, έλάτε μέσα!... Έχω κι' εγώ άλλωστε να σας πω κάτι... Είσαστε ο κ. Νορμπέρ, σας γνωρίζω! Καί, μία που ήρθατε, θα έξηγηθούμε οι δύο μας...

Τον ώδηγησε στο μικρό σαλόνι — τό πολυτελέστερο δωμάτιο του διαμερίσματος — όπου δεχόταν συνήθως τις πελάτισσές της.

Ο νεός κάθισε σε μία πολυθρόνα που του έδειξε. Άνοιγε κιόλας το στόμα του, για να κάμει όσο τό δυνατόν πιο εύλωττα την αίτησή του. Μα η μαμμή τον διέκοψε, λέγοντάς του:

— Μαντεύω τί πρόκειται να μου πητε... Στην αρχή, δεν ήθελα καν να σας ακούσω. Για να τελειώση όμως αυτή η παρεξήγησι, προτίμησα να μιλήσουμε ξεκάθαρα.

Ο Άρθουρ έκαμε μία χειρονομία, σαν να λέγε πως αυτή ήταν κι' η δική του έπιθυμία. Η μητέρα της Ροζέτ συνέχισε:

— Γνωρίσατε την κόρη μου, σας άρεσε και θέλετε να την παντρευτείτε... Πολύ καλά. Θέλει κι' εκείνη να γίνει γυναίκα σας, γιατί σας έχει έρωτευθεί. Μα, πρώτα-πρώτα, τη βρίσκω μικρή άκόμη για παντρεία.

— Ω, θα περιμένω, κυρία, αν μου έπιτρέψετε να έλπιζω...

— Μη με διακόπτετε... Σας έλεγα, λοιπόν, πως τη βρίσκω πολύ μικρή για παντρεία. Μα κι' αν άκόμη πλησίαζε τα 30, κι' αν κινδύνευε να μείνει γεροντοκόρη, θα τό προτιμούσα, παρά να τη δώσω σε σας.

— Επιτρέψατέ μου να σας παρατηρήσω, κυρία, ότι στην περίπτωση αυτή δεν θαχε άνάγκη απ' τη συγκατάθεσή σας! ά-

Από τό πρώτο κιόλας βράδυ κατάφερε να συγκινήσει την καρδιά της Ροζέτ.

σχημάτιζαν οι φυλλωσιές των δέντρων πάνω απ' το κεφάλι τους.

«Η Ροζέτ ένοιωσε τώρα μια θανάσιμη θλίψη. Ωστόσο, προσπαθούσε να χαμογελάσει στο φίλο της.

«Εκείνος πάλι της ψιθύριζε αδιάκοπα στ' αυτή λόγια μεθυστικά, για να την κρατήσει μέσα σ' ένα όνειρο. Μά δεν κατάφερνε κι αυτός πάντα να κρύψει την ανησυχία του... Κάθε τόσο, έμενε σιωπηλός, συλλογισμένος. «Η Ροζέτ γαντζωνόταν τότε στο μπράτσο του, λαχανιασμένη...

«Αφού κατέβηκαν ένα απότομο κατήφορο, βρέθηκαν ξαφνικά έξω απ' το δάσος, στην όχθη του Σηκουάνα.

Είχε σχεδόν νυχτώσει πιά. Τράβηξαν προς το ξενοδοχείο. Εκείνος ήταν λίγο εκνευρισμένος και βιαζόταν να γυρίσει. Εκείνη, καθισχυασμένη κάπως, αναπολούσε τις αναμνήσεις που της είχαν άφισει τα μυθιστορήματα και προσπαθούσε έτσι να πείσει τον εαυτό της πως ήταν ευτυχισμένη... πολύ ευτυχισμένη!

Ξαφνικά, σταμάτησαν κι' οι δυο κι' έβγαλαν μια φωνή έκπληξης.

Είχε ξεπροβάλει μπροστά τους, μέσ' απ' τη σκιά, η κυρά - Λεπαγιέ, μαζί με τη Μπλάνς, που προσπαθούσε του κάκου να τη συγκρατήσει και να την καταπραΰνει.

Είχαν φτάσει πριν από λίγο στο ξενοδοχείο, που είχε βρή η Μπλάνς τη διευθυνσί του στο τηλεγράφημα. Είχαν ζητήσει το ζευγάρι.

«Ο ξενοδόχος τους είπε πως είχε πάει να κάνει ένα γύρο στο δάσος και πως δεν θ' άργούσε να ξαναγυρίσει.

Μά η κυρά - Λεπαγιέ είχε προτιμήσει να πάει η ίδια να τους βρει.

«Η έξαψη της είχε φτάσει πιά στο απόρχωρτο, έπειτα απ' την ατελείωτη εκείνη και μαρτυρική ημέρα.

— «Αθλίε! φώναξε, όταν είδε τον άπαγωγέα της κόρης της.

Καί, δίχως να περιμένη εξηγήσεις, ώρμησε και τον άρπαξε απ' το λαιμό...

Μια σκηνή φοικιαστική ξετυλίχθηκε τότε.

«Η μαυισμένη μπτέρια έσφιγγε με τα δυο της χέρια, σαν τανάλια, το λαιμό του νέου. Παρ' όλη την άτελειμένη αντίστασή του, τον έπνιγε, τον τίναζε σαν κουρέλι, τον άνασθκωνε απ' το έδαφος και τον έλουζε με βροσιές και κατάρρες.

Τού κάκου η Μπλάνς κι' η Ροζέτ προσπαθούσαν να επέμβουν, να της άποσπάσουν το θύμα της, να την άναγκάσουν να ξεσφίξει τα σιδερένια δάχτυλά της.

«Εμπήγαν φωνές άπελπισμένες, ζητώντας βοήθεια.

— Μητέρα μου, μητέρα μου!... παρακαλούσε η Ροζέτ. Συχώρεσέ μας! Λυπήσου τον!

— Σας ίκετεύω, κυρά - Λεπαγιέ... Έλεγε κι' η Μπλάνς, ξετρελλαμένη.

«Η πόλη εξακολουθούσε, άγρια, ανατριχιαστική... «Η μαμή δεν άκουγε τίποτε.

Αυτή κι' ο Άρθούρος είχαν πέσει χάμω, στο ύγρο χορτάρι, και κυλούσαν σιγά - σιγά προς το ποτάμι, που η όχθη του ήταν κατηφορική.

Λίγα μέτρα ακόμα, και θάπεφταν μαζί μέσ' στο Σηκουάνα...

— Μαμά!... Προσέξτε!... φώναξε η Ροζέτ. Το ποτάμι!...

— Ναί, θά τον πνίξω στο ποτάμι, σαν ψωριάρικο σκυλί! μούγκρισε η κυρά - Λεπαγιέ.

Τα μπράτσα της τευτώθηκαν απότομα, σαν να τα είχε κινήσει έλατήριο.

Συγχρόνως τα δάχτυλά της, ξεσφίχτηκαν απ' το λαιμό του «Ζιγκολό», που, με το απότομο εκείνο σπρώξιμο, κύλησε γρήγορα προς το ποτάμι.

— Μαμά!... Είναι έγκλημα αυτό που κάνεις!... Άρθούρε!...

Κι' η Ροζέτ θέλησε να τρέξει πίσω απ' τον αγαπημένο της. Εύτυχώς, η Μπλάνς πρόλαβε να τη συγκρατήσει.

Την τελευταία στιγμή, το χέρι του Άρθούρου συνάντησε ένα πάσσαλο, όπου έδεναν τις βάρκες τους οι παράδες. Τόν άπαξε, όταν πιά τα πόδια του άγγιζαν σχεδόν το νερό, και συγκρατήθηκε απ' αυτόν, λαχανιασμένος, ανίκανος να μιλήσει.

— Συχωρέστε μας, μαμά! τραύλισε η Ροζέτ. Έγώ μοναχα φταίω!... Τόν αγαπώ!... Όταν έμαθα την άρνησή σας, έχασα τα λογικά μου. Τόν έπεισα έγω να μ'

απαγάγη... Αυτός δεν ήθελε, σάς τ' όρκίζομαι!... Τώρα πιά είμαι γυναίκα του μπροστά στο Θεό!... Λυπηθήτε μας!

«Η κυρά - Λεπαγιέ δεν άπαντούσε.

«Όστε λοιπόν το κακό ήταν πιά άνεπα - νόρθωτο! «Η κορούλα της, το παιδί της, που το είχε αναθρέψει με τόσο κόπο, ήταν χαμένη, άτιμασμένη... «Η Ρόζα της ήταν γιά πάντα στυγματομένη...

Δάκρυα πικρά έβρεχαν τώρα το πρόσωπό της.

— Έλα μαζί μου! είπε στη Ροζέτ.

— Μαμά! ψιθύρισε εκείνη διστακτικά, δείχνοντας προς το μέρος που βρισκόταν ο Νορμπέρ. Κι' εκείνος;...

— Κι' η μητέρα σου;... Θά την άφισες μόνη, εγκαταλειμένη, να πεθάνει από πόνο και ντροπή στο άδειανό σπίτι της;

— Όχι, όχι! φώναξε η κοπέλλα, με την καρδιά γεμάτη τύψεις. Έρχομαι, μητέρας!

Τράβηξαν προς το μεγάλο δρόμο, που διασχίζει το δάσος, ενώνοντας το Φονταινεμπλώ με το χωριό Σαμουά.

Βαθεία σιωπή άπλωνόταν γύρω τους, που τη διέκοπτε μόνον η ίκετευτική φωνή της μικρής που προσπαθούσε να ξεμηνίση τη μητέρα της γιά κείνον που αγαπούσε.

Γαλήνη άπέραντη άπλωνόταν, σ' όλη τη Φύση.

«Όσο μιλούσε η Ροζέτ κι' η Μπλάνς έπιβεβαίωνε τα λόγια της με τη σοβαρή και μελαγχολική φωνή της, με τόνο πειστικό, η πουεμένη μητέρα καθισούαζε σιγά - σιγά. Είχε ξαναβρεί την κόρη της! «Ηταν άτιμασμένη, βέβαια, μά γι' αυτό άκριδώς άείζε ίσως άκόμη περισσότερο τη συμπόνια της και την άγάπη της.

«Αν ωστόσο άγαπάη αυτό τον άνθρωπο, κι' αν την άγαπάη κι' εκείνος; Έλεγε με το νού της. Έχω το δικαίωμα ν' αντιταχθώ στην ευτυχία τους;»

Ακριδώς τη στιγμή εκείνη, η Μπλάνς της ψιθύρισε:

— «Αν αγαπιώνται άληθινά, κυρά - Λεπαγιέ...

«Ένα αυτοκίνητο άδειανό πέρασε δίπλα τους, πηγαίνοντας στο Φονταινεμπλώ. «Η μαμή το σταμάτησε και ρώτησε το σωφέρ:

ΓΚΡΕΚΑ

Όταν αλληλιάζουν οι ημέρες...

της μηνιαίας «άδιαθεσίας», ζητήστε από το Φαρμακείο σας να σας πρημύσει ένα πακέτο «TAMPAX» (τάμπαξ).

Το «TAMPAX» είναι το καινούργιο, το πιο τέλει μέσον γυναικείας υγιεινής της εποχής μας. Το «τάμπαξ» φέρεται εσωτερικώς. Παρέχει άπολυτη άσφάλεια. Δεν ένοχλεί καθόλου, δεν έρεθίζει το δέρμα, και σάς άπαλλάσσει από τη γνωστή δυσάρεστη όσμη. Είναι τόσο θολικό και εύκολο στη χρήση του, και οικονομικό.

Με το «τάμπαξ» ξενοιάζετε τελείως και κερδίζετε χρόνο και χρόνο που άλλοτε πηγαίνε χαμένος.

Κυκλοφορεί σε πακέτα των 10 ταμπόν, εις δύο μεγέθη, Νο 1, κανονικό, και Νο 2, μεγαλύτερο. Το «TAMPAX» κατασκευάζεται στην Άγγλια.

Γεν. Αν/ποι
Ι. Φ. Σέρνταν & Σία (ΕΛΛΑΣ)
Σολωμού 55α Τηλ. 51 - 602 - Αθήνα

— Μπορείτε να μάς πάτε στο σιδηροδρομικό σταθμό;

— Πολύ ευχαρίστως, κυρίες μου.

— Άνεδείτε, δεσποινίς Μπλάνς!... Κι' έσύ, Ροζέτ...

— Γυρίζουμε λοιπόν, μητέρα;...

— Ναί, στο Παρίσι!...

«Η Ροζέτ γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος απ' όπου έρχονταν.

— Μά... αυτός, μαμά!... ψιθύρισε.

— Θά του γράψης νάρη να μιλήσουμε αύριο...

— Άλήθεια λοιπόν;... τραύλισε η Ροζέτ, με την καρδιά πλημμυρισμένη από ευτυχία. Δίνεις τη συγκατάθεσί σου... στο γάμο μας;

— Μπορώ να κάνω άλλωώς τώρα πιά; είπε η μαμή με υπόκωφη φωνή.

— Ό, σ' ευχαριστώ! Σ' ευχαριστώ, μαμά! Μου χαρίζεις την ευτυχία!...

Κι' έπεσε στην άγκαλιά της καλής γυναίκας, που ψιθύριζε άνάμεσα στα δάκρυά της:

— Μακάρι ν' άληθεύουν τα λόγια σου, παιδί μου!

ΙΣΤ'.

Ένα παιδικό πορτραίτο

Παρ' όλη τη σοβαρότητά τους, τα γεγονότα, που διηγηθήκαμε δεν άπομάκρυναν καθόλου τη Μπλάνς απ' την ιδέα που άπασχολούσε αδιάκοπα το νού και την καρδιά της.

Δέν περνούσε μέρα, ώρα, λεπτό, χωρίς να σκεφθή την κόρη της. Όπως είχε όμως υποσχεθή, όπως είχε όρκισθή στον αγαπημένο της, ύπομενε καρτερικά τον άναγκαστικό χωρισμό που είχε δεχθή μόνη της.

«Εκτός από τις σπάνιες περιπτώσεις, που η κ. Τεβενέν έπαιρνε μαζί της το μωρό στο κατάστημα, οι μέρες περνούσαν ή μία μετά την άλλη, χωρίς να βλέπει το παιδί της ή Μπλάνς. «Η μοναδική παρηγοριά της ήταν να μιλά κάθε μέρα γι' αυτό.

Το πρωί, όταν έφτανε στο κατάστημα, ο Σάρλ Τεβενέν ένοιωθε άμέσως τα μάτια της καρφωμένα πάνω του με άγωνία. Την καθισούαζε τότε με μια άδιόρατη χειρονομία και μ' ένα χαμόγελο. «Υστερα από λίγο, την πλησίαζε με κάποια πρόφασι και της έλεγε σιγανά μερικές λέξεις:

— «Η Μαργαρίτα πέρασε καλά τη νύχτα της. Μά κουρασθήκαμε πολύ χτές το βράδυ γιά να την κοιμίσουμε. «Η Έρμάνς έμεινε πάνω από μισή ώρα κοντά στην κούνια της, ναυουρίζοντάς την...

«Η Μπλάνς άπομακρυνόταν τότε, ίκανοποιημένη, με την καρδιά της γεμάτη χαρά γιά όλη την ημέρα.

Κάποτε, συνέβαιναν μεγάλα γεγονότα... Μόλις περνούσε ο Σάρλ το κατώφλι του καταστήματος, η Μπλάνς πρόσχε άμέσως τη χαρούμενη έκφρασί του. Και μάντευε κάποια καλή είδησι, σχετική με την αγαπημένη της μικρούλα.

Οι ματιές της τόν ρωτούσαν, ίκετευτικά.

— Έχω σπουδαία νέα! της άπαντούσε χαμογελώντας. Μά δεν μπορώ να σου τα πω τώρα. Είναι τόσο πολλά!... Θά μιλήσουμε το βράδυ.

Και πραγματικά, το βράδυ, στο σπίτι της, της άνηγγειλε πως η Μαργαρίτα είχε βγάλει ένα δοντάκι...

Την προηγούμενη βραδιά, είχαν παρατηρήσει ένα άσπρο σημάδι πάνω στα ροδόχρωμα ούλα του. Το ψαχούλεψαν με το δάχτυλο κι' ένοιωσαν τη μυτερή άκρη του δοντιού!

Κάποτε, δοκίμαζε άκόμη μεγαλύτερες ευτυχίες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : «Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Την Κυριακήν 6ην τρέχοντος, έτελέσθησαν εις τόν ιερόν ναόν του Άγίου Γεωργίου Καρύστης οι γάμοι του κ. Νικολάου Π. Κοσώνα μετά της δίδος Μάϊρης Στάμου. Παράνυμφος παρέστη ο κ. Χάρης Τρεπεκλής.

Στους νεογόνους εύχόμεθα κάθε ευτυχία.

Οικογένεια Κ. ΤΟΥΝΤΑ

Άρραβώνες

Στόν κ. Τάσο Άλεξίου, που ήρραβωνίσθη την δίδα Κυβέλη Σαμουράκα, οι συνεργάται του «Θησαυρού» εύχονται ταχέαν την στέψη.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΑΕ
ΣΤΑΔΙΟΥ 49 & ΤΗΛ 35749

Σπουδίστε
το
ζωίτε σας
με τα Μοντέρνα
Κουρτινόξυλα

COSTAL

Προϊόν της Βιομηχανίας ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΘΩΝΗΣ & ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - ΤΗΛ. 462-568

Ένας Αμερικανός ταΐζει με μια κονσέρβα, ένα όρφανο Κορεάτοπουλο.

ΤΑ ΚΟΡΕΑΤΟΠΟΥΛΑ και οι ξένοι στρατιώτες

Πώς θα ανοικοδομηθεί η Κορέα

Το θέαμα που παρουσιάζει σήμερα η Κορέα δεν είναι και τόσο δυσάρεστο. Τώρα που σταμάτησαν οι αεροπορικές επιδρομές, ο πληθυσμός της χώρας αυτής, βοηθούμενος από τα στρατεύματα των Ηνωμένων Έθνών προσπαθεί να περιμαζέψει, τι μπορεί να σωθεί και ν' ανορθωθεί μέσα απ' τα ερείπια.

Καταλαβαίνει κανείς, βεβαίως, ότι είναι πολύ νωρίς ακόμη για μεγάλα έργα.

Η πρώτη όμως μέριμνα, που επιβάλλεται να γίνει, είναι για τα δυστυχισμένα όρφανα του πολέμου, πολλά από τα οποία είναι τραυματισμένα από τις βόμβες ή από άλλα πολεμικά περιστατικά.

Σ' αυτή την κατεύθυνση είχαν γίνει πολλές ενέργειες, όταν ακόμη εμαίνετο ο πόλεμος κι' έτσι σήμερα το πρόβλημα αυτό δεν χρειάζεται να εξετασθεί από την αρχή, αλλά να συνεχιστεί με έντονότερο ρυθμό.

Οι άνδρες του 1ου Αμερικανικού Σώματος Στρατού και τρεις άλλες μονάδες, έδωσαν περίπου μισό εκατομμύριο δολάρια για την ανέγερση νοσοκομείων, ορφανοτροφείων, σχολείων, εκκλησιών και διαφόρων άλλων ιδρυμάτων.

Εξ άλλου, τελευταία ακόμη, ο στρατηγός Μάουελ Τέλλορ, διοικητής της 8ης Στρατιάς, σε μία τελευταία ραδιοφωνική έκπομπή του προς τις ένοπλες δυνάμεις, ζήτησε από τους άνδρες του να δώσουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερη βοήθεια για την ανοικοδόμηση και αποκατάσταση της Κορέας.

Η υπόδειξη αυτή βρήκε άμεσως απήχηση στις καρδιές όλων για την ελευθερία της χώρας αυτής, γιατί όσοι πολέμησαν εκεί αγάπησαν και τη χώρα αυτή και τους κατοίκους της.

Όταν πρωτοπήγαν στην Κορέα οι πρώτοι στρατιώτες, δεν ήξεραν πολλά πράγματα γι' αυτήν κι' έδει-

χναν κάποια περιφρόνηση για τους «Γκούνες», όπως έλεγαν τους Κορεάτες. Αυτή η ιδέα όμως σιγά-σιγά, άλλαξε και τώρα υπάρχει ανάμεσα τους μεγάλη εκτίμηση για τον Κορεάτη στρατιώτη.

Στην αρχή οι Κορεάτες στρατιώτες δεν είχαν ιδέα για τα νέα όπλα. Σήμερα όμως κανείς δεν τους λέει «Γκούνες», γιατί στο μεταξύ ο κορεατικός στρατός απέκτησε πείρα στη μάχη και οι υπόλοιποι στρατιώτες άρχισαν να εκτιμούν το θάρρος τους και το πνεύμα αυτοθυσίας, που τους διακρίνει.

Επί πολλούς μήνες, κάθε ξένος λόχος, είχε και από δύο Κορεάτες, που σιγά, σιγά έγιναν ή σπονδυλική στήλη της μονάδας. Ήταν οι «άξιόσεβαστοι βετεράνοι».

Ο σεβασμός, λοιπόν, που έδειξαν και δείχνουν οι στρατιώτες των Ην. Έθνών για τους Κορεάτες και τα έμφυτα ανθρωπιστικά αισθήματα, που διακρίνουν τους ελευθέρους λαούς, είχαν ως αποτέλεσμα τη γενναιοδωρία, που βλέπει κανείς να δείχνουν σήμερα γενικά οι ξένοι στρατιώτες.

Ακόμη και στις σκοτεινές ημέρες του 1951, αρκετοί ξένοι στρατιώτες υιοθετούσαν όρφανά και τα έπαιρναν στις μονάδες τους. Όταν όμως έφταναν στην πρώτη γραμμή, τους παρουσιάζοταν ένα δυσκόλο πρόβλημα γι' αυτά.

Οι περισσότεροι λοιπόν, προσπάθησαν να στείλουν τους μικρούς προστατευομένους των στήθια τους μακριά από την Κορέα.

Το μικρό Κορεάτοπουλο, για το οποίο έγιναν τόσες φιλοεικίες, μεταξὺ ενός Έλληνα στρατιώτη και ενός αξιωματικού, είναι ένα απλό και χαρακτηριστικό παράδειγμα της αγάπης αυτής για τα όρφανά Κορεάτοπουλα.

Σήμερα ο μικρός αυτός πηγαίνει σχολείο, μιλάει θαυμάσια ελληνικά και διακρίνεται για τους τρόπους του και τη φιλομαξεία του.

Εξ αιτίας όμως των κολλοσιαίων μεταφορών πολεμικού υλικού και των στρατευμάτων, η μετάβαση όλων των υιοθετούμενων μικρών στις διάφορες χώρες, ήταν σχεδόν αδύνατη. Γι' αυτό, οι θεοί πατέρες βρήκαν μία άλλη λύση.

Με τη βοήθεια λοιπόν, μερικών Κορεατών δασκάλων βρήκαν ένα παλιό κτίριο, το επισκέφασαν, το έπλυναν με παλιά έπιπλα, κι' άνοιξαν έτσι ένα ορφανοτροφείο στο Πουσάν!

Το ορφανοτροφείο αυτό είναι σήμερα το καλύτερο της Κορέας και συντηρείται από εισφορές στρατιωτών και από το υπουργείο Προνοίας της Κορέας. Αυτών των μνην άνοιγει και ένα σχολείο στο Γιάγκον για 900 παιδιά. Στοιχίσε 23.000 δολάρια. Απ' αυτά, τα 11.000 μαζεύτηκαν από τους άνδρες του Α' Σώματος Στρατού της Κορέας και τα άλλα από Κορεάτες της περιφέρειας.

Πολλά άλλα νοσοκομεία και ιδρύματα κοινής ωφέλειας άρχισαν να χτίζονται στη χώρα αυτή, που τόσο υπέφερε.

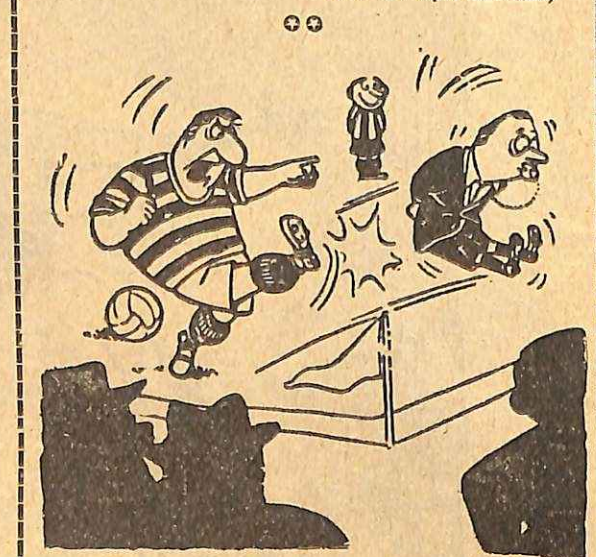
Μετά τη πρόνοια για τα δυστυχισμένα παιδιά και τους άπορους κατοίκους της, θ' άρχισαν σε λίγο ή πραγματική ανοικοδόμηση, που τα γενικά σχέδια της είναι σχεδόν έτοιμα.

Το ποσό των 200.000.000 δολλαρίων, που έχει υπολογισθεί πως χρειάζεται, θα χορηγηθεί από το Κογκρέσσο, θα προστεθεί δε και η εργασία των στρατιωτών, που θα βρίσκονται ακόμη στην Κορέα.

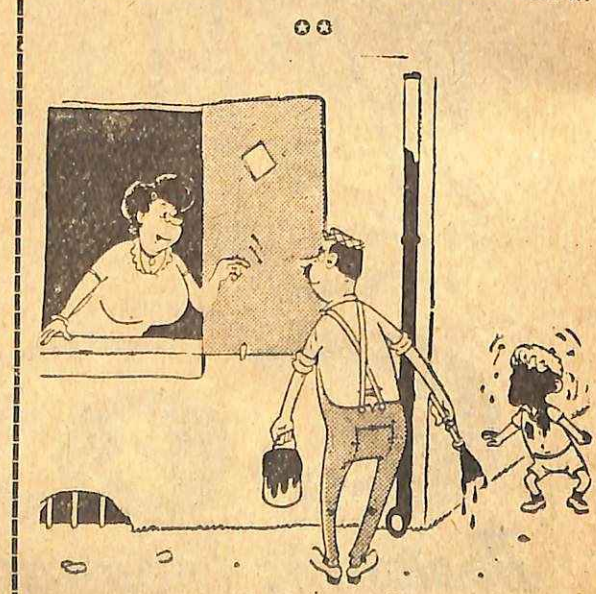
Όλα αυτά θα εξασφαλίσουν μία ευημερία στους σημερινούς κατοίκους της Κορέας, που άρχισαν ν' ασχολούνται πάλι με τα ειρηνικά έργα τους.

— Άλλες τρεις θα βαρέσεις αγρόνιασε κι' έπειτα θα σου επιτρέψω νάρθηκε να πέσει!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

— Αι στο καλό κι' εσύ με τα σφυρίγματα σου!...

— Κι' αν σ' ενοχλήση ο μικρός, μη διατάσεις να τον μαλλώσετε!...

ΠΩΣ «ΣΤΕΚΕΣΘΕ»

Στάσεις και κινήσεις που φανερώνουν τον χαρακτήρα σας

Πώς «στεκέσθε» όταν είσατε όρθιος, καθιστός ή ξαπλωμένος; Η στάση που παίρνετε και κάθε κίνησή σας έχουν τη σημασία τους. Γιατί φανερώνουν το χαρακτήρα, τις τάσεις και της διαθέσεώς σας. Να ποιές είναι οι κυριώτερες ένδειξεις, σύμφωνα με τον Ρομπέρτο Ντενί, καθηγητή στο ελεύθερο Κολέγιο κοινωνικών επιστημών στο Παρίσι:

Όρθια στάσις

Βαρεία, μονοκόμμη, χωρίς ταλάντευση: λυμφοτισμός, φυσική και διανοητική αδράνεια.

Με συνεχή ταλάντευση των γοφών (το βάρος του σώματος περνάει διαδοχικά από το ένα πόδι στο άλλο): φυσική υπερδραστηριότητα, αδυναμία του μυαλού ν' αφοσιωθεί σε κάτι το ώριμο.

Το κορμί και το κεφάλι προς τα επάνω, τα πόδια ίσια: θέλησις, δραστηριότητα.

Με τους ώμους προς τα κάτω και τη ράχη καμπουριασμένη: φυσική αδυναμία, διανοητική συγκέντρωση.

Το κορμί ίσιο, το κεφάλι ελαφρά γυρτό, τα πόδια μακριά το ένα από το άλλο: αυτοπεποίθησις, σταθερότης.

Καθιστή στάσις

Όταν πιάνετε ολόκληρο το κάθισμα, με τα πόδια μακριά το ένα από το άλλο και με τις παλάμες πάνω στους μηρούς: απλοϊκότης, πρακτικό πνεύμα.

Όταν κάθεστε στην άκρη της καρέκλας και κινήτε αδιάκοπα το σώμα σας: υπερευαίσθησις, αστάθεια.

Όταν κάθεστε με το κορμί ίσιο και τα πόδια λυγισμένα σε κανονική γωνία: δραστηριότητα, αυτοκυριαρχία, ανδρικός χαρακτήρ.

Ράχη καμπουριασμένη, τα πόδια σταυρωτά: νευρική.

Με το κορμί λιγάκι προς τα πίσω, το ένα πόδι ανάστροφο και το γόνατο ανάμεσα στα χέρια: επιφυλακτικότης, σκεπτικισμός.

Με το κορμί γυρμένο προς τα εμπρός και τα χέρια στο γόνατο: καλοκάγαδη διάθεσις.

Όριζοντία στάσις

(Όταν είσατε ξαπλωμένος πάνω σ' ένα ντιβάνι ή στην έξοχη πάνω στο χορτάρι κ.λπ.).

Σε ύπτια θέση: αμεριμνησία, ρεμβαστική διάθεσις.

Στο πλευρό: νευρική, εγνυσις.

Μπρούμυτα: διάθεσις απομώσεως.

Θέσις του κεφαλιού

Προς τα επάνω: αλαζονική διάθεσις, τόλμη.

Προς τα επάνω, αλλά γεμμένο προς το ένα μέρος: αντίδρατε ταχύτητα, πνεύμα ζωηρό, φαντασία.

Το κεφάλι ολόισια: θέλησις, έπιμονη.

Γυρμένο προς τα εμπρός: αδράνεια, όκηνηρία, σκοτούρες.

Αν το πρόσωπο εινε γελαστό: καλοκάγαδη διάθεσις. Αν εινε αυστηρό: καχυποψία, περιφρόνησις προς τους άλλους. Γυμμένο λοξό, όταν και το βλέμμα εινε λοξό: αμφιβολία, επιφυλακτικότητα.

Όταν κάθεστε

Με το χέρι στο μέτωπο: σκοτούρες.

Με το χέρι μπροστά στα μάτια: επιθυμία ν' απομονωθείτε, θλιβερές σκέψεις.

Με το χέρι μπροστά στο στόμα: υποκρισία.

Με το χέρι στα μάγουλα: διαταγμός.

Με τα χέρια σταυρωμένα στον τράχηλο: αδιαφορία, αμεριμνησία.

Με το χέρι στο σαγόνι: σκοτούρες, προσπάθεια αυτοσυγκέντρωσεως.

Με τη ράχη γυρτή και το κεφάλι χωμένο μέσα στους ώμους: δειλία, φόβος.

Θέσις των χεριών

Κρεμασμένα: όκηνηρία, ευαισθησία.

Τεντωμένα: θέλησις, βιαστικότητα.

Σταυρωμένα σε τρόπο που να φαίνονται οι παλάμες: ήρεμία.

Σταυρωμένα σε τρόπο που να φαίνεται η παλάμη του ενός μόνον χεριού: διαταγμός.

Σταυρωμένα σε τρόπο που να μην φαίνονται οι παλάμες: κρυμνοίσις, δυσπιστία, κρυφά σχέδια.

Σταυρωμένα πάνω στο στήθος: εγκαρτέρησις, ταπεινοφροσύνη.

Τα χέρια στις τσέπες του γιλέκου: πονηρία, δολιότητα.

Σταυρωμένα στη ράχη, στο χαρστική διάθεσις.

Τα χέρια στα ίσια: μαχητική διάθεσις.

Τα χέρια απλωμένα πάνω στην κοιλιά: αυταρέσκεια, λαιμαργία.

Το δεξί χέρι κάτω από το αριστερό: αποθάρρυνσις.

Το αριστερό χέρι κάτω από το δεξί: θέλησις.

Όταν το δεξί χέρι σφίγγει τον καρπό του αριστερού: το λογικό κυριαρχεί.

Όταν το αριστερό χέρι σφίγγει τον καρπό του δεξιού: τα αισθήματα υπερισχύουν.

Τα χέρια στις τσέπες (με τρόπο μόνιμο): όκηνηρία, έλλειψις πρωτοβουλίας.

Οι γροθιές σφιγμένες (με τρόπο μόνιμο): ευερέθιστος χαρακτήρ, μαχητικές διαθέσεις.

Θέσις του κορμού

Κορμός ίσιος: αυτοπεποίθησις, αλαζονεία, κυριαρχικές τάσεις.

Αλύγιστος: στενή αντίληψις, πνεύμα αντιλογίας και αντιδράσεως.

Λυγισμένος προς τα εμπρός: αποθάρρυνσις.

Γυρμένος στα πλάγια: μισανθρωπία, ειρηνική διάθεσις.

Θέσις των κάτω άκρων

Με τους μηρούς τον ένα μακριά από τον άλλον: ανδρικός χαρακτήρ.

Με σφιγμένους τους μηρούς: δειλία, ατολμία.

Με σταυρωμένα τα πόδια: νευρική, Στή γυναίκα: περιπάθεια (παρατηρήσις του καθηγητού Ζανέ).

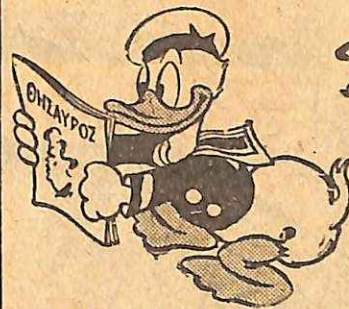
Πόδια προς τα πλάγια: αδυναμία, γεράματα.

Πόδια το ένα μακριά από το άλλο: μαχητικότης.

Πόδια το ένα κοντά στο άλλο: ντροπαλός χαρακτήρ.

Πόδια ακίνητα: ήρεμία, προσοχή.

Πόδια που κινούνται διαρκώς: ανυπομονησία, νευρική, ευερέθιστος χαρακτήρ.

Εύθυμη Ιστοριογλα

Κυριακή το πρωί. που θα είναι κι' ο μπαμπάς στο σπίτι.

Οί πληροφορίες

Οί πατεράδες, οί αδελφοί και, γενικά, οί καλοί συγγενείς έχουν την κακή συνήθεια, όταν πρόκειται να παντρεύουν μια κοπέλλα, να δαίνουν στην πιάτσα και να ζητάνε πληροφορίες του τι μέρος λ' έχει ο υποψήφιος γαμπρός.

Έτσι την έπαθα κι' εγώ. Οχι δηλαδή πως ή'αν δυνατόν να δοθούν ασκήμες πληροφορίες για λόγους μου. Άλλα, βλέπετε, δεν λείπουν οί συκοφάντες από τον πρόστυχο αυτό κόσμο.

Ας πιάσουμε, όμως, από την αρχή την ιστορία.

Η καλή τύχη της Λιλίκας μ' έφερε στο δρόμο της ζωής της. Φυσικό, λοιπόν, ή'ταν να μ' έρωτευθώ. (Φυσικό, γιατί λίγοι άντρες σαν και μένα υπάρχουν στον πλανήτη). Κι' όπως είμαι ευαίσθητος, όταν «ιαπίστωσα τη λατρεία της και την αφοσίωσή της, την φωνισα κι' εγώ κατακούτελα. Κι' άπάνω στον ένθουσιασμό μου την έκανα την κουτουράδα.

—Θέλει να γίνης γυναίκα μου, Λιλίκα; τη ρώτησα ένα βράδυ που είχαμε πάει βόλτα προς το Μενίδι.

Από την ταραχή και τη συγκίνησι μαριώρως στην αρχή ή'καμμένη. Και, μόλις συνήλθε, χύμηξε και κρεμάστηκε απ' το λαιμό μου.

—Αγάπη μου! φώναξε γοητευμένη. Τό ή'ερα πως είσαι τιμωρις και ειλικρινής.

Μου κοπάνισε κι' ένα σκα στο φιλί, είδος προγαμιαίας δωρεάς κι' ύστερα μου είπε:

—Νομίζω πως το καλύτερο είναι νάρθω να με ζητήσης την

Και, πραγματικά, πέρασανε γρηγορώτερα απ' ό,τι φανταζόμουν. Κι' έτσι την έπεισε Κυριακή ξαναπαρουσιάστηκε— πάλι εύπειθε.

—Δυστυχώς, δεν μου κάνεις για γαμπρός, άρχισε ο γέρος, χωρίς προεισαγωγές και τζιριτζιάντζουλες.

Και, πρίν προλάβω να βγάλω άνα διαμαρτυρίας, συνέχισε:

—Οί πληροφορίες που μαζέψα είναι πολύ κακές. Έμαθα πως είσαι καυγάτης, άθυροστομος και μεδυστακας!

— Έγώ καυγάτης, άθυρο-

στο φιλί, είδος προγαμιαίας δωρεάς κι' ύστερα μου είπε:

—Νομίζω πως το καλύτερο είναι νάρθω να με ζητήσης την

Και, πραγματικά, πέρασανε γρηγορώτερα απ' ό,τι φανταζόμουν. Κι' έτσι την έπεισε Κυριακή ξαναπαρουσιάστηκε— πάλι εύπειθε.

—Δυστυχώς, δεν μου κάνεις για γαμπρός, άρχισε ο γέρος, χωρίς προεισαγωγές και τζιριτζιάντζουλες.

Και, πρίν προλάβω να βγάλω άνα διαμαρτυρίας, συνέχισε:

—Οί πληροφορίες που μαζέψα είναι πολύ κακές. Έμαθα πως είσαι καυγάτης, άθυροστομος και μεδυστακας!

— Έγώ καυγάτης, άθυρο-

στο φιλί, είδος προγαμιαίας δωρεάς κι' ύστερα μου είπε:

—Νομίζω πως το καλύτερο είναι νάρθω να με ζητήσης την

Και, πραγματικά, πέρασανε γρηγορώτερα απ' ό,τι φανταζόμουν. Κι' έτσι την έπεισε Κυριακή ξαναπαρουσιάστηκε— πάλι εύπειθε.

—Δυστυχώς, δεν μου κάνεις για γαμπρός, άρχισε ο γέρος, χωρίς προεισαγωγές και τζιριτζιάντζουλες.

Και, πρίν προλάβω να βγάλω άνα διαμαρτυρίας, συνέχισε:

—Οί πληροφορίες που μαζέψα είναι πολύ κακές. Έμαθα πως είσαι καυγάτης, άθυροστομος και μεδυστακας!

— Έγώ καυγάτης, άθυρο-

Την Κυριακή ώρα έντεκα και τέταρτο ακριβώς παρουσιάστηκε ευπειθώς ενώπιον του μελλοντος πεθερού μου.

Με περιεργάστηκε, με ζύγισε με το μάτι, έξερεύνησε όλες μου τις λεπτομέρειες και μου δήλωσε μ' έπισημότητα:

—Πέραστε την επομένη Κυριακή να σ'ε απαντήσω.

Έγινε τα μούτρα μου, αλλά προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου.

Από πού κι' ως πού δηλαδή αυτός ο κύριος θα χρειαζόταν να σκεφθώ μία ολόκληρη βδομάδα για ν' αποφασίσω να δώσω την κόρη σ' ένα άτομο σοδαρό και αξιοσεβάστο; Η έμφανίσις μου και μόνο θα έπρεπε κανονικά να τον πείσει ότι αποτελούσα ούρανοκάθετο όκαζιον.

—Δε βαρύνεσαι, γέρος είνε! μου ψιθύρισε η Λιλίκα καθώς με ξεπροβόδιζε. Μήν τον ξεσυνερίζεσαι!

Μωρέ, τον ξεσυνερίζομουν και τον παραξευνερίζομουν! Άλλά τί νάκανα;

—Υπομονή! μονολόγησα. Έφτα μέρες είν' αυτές. Θα περάσουν!

Και, πραγματικά, πέρασανε γρηγορώτερα απ' ό,τι φανταζόμουν. Κι' έτσι την έπεισε Κυριακή ξαναπαρουσιάστηκε— πάλι εύπειθε.

—Δυστυχώς, δεν μου κάνεις για γαμπρός, άρχισε ο γέρος, χωρίς προεισαγωγές και τζιριτζιάντζουλες.

Και, πρίν προλάβω να βγάλω άνα διαμαρτυρίας, συνέχισε:

—Οί πληροφορίες που μαζέψα είναι πολύ κακές. Έμαθα πως είσαι καυγάτης, άθυροστομος και μεδυστακας!

— Έγώ καυγάτης, άθυρο-

Έκείνη: Στη Σχολή, καυμένη Γιαννάκη, δεν σ'α μαθαίνουν επίθεσις!...

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΒΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1^{ος} ΟΡΟΦΟΣ • ΤΗΛ. 28-407

ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ ΜΟΝΤΕΛΛΩΝ 1954

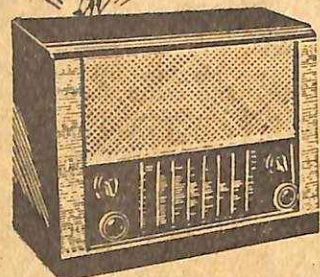
Διαδέξατε
ΤΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΓΙΑ ΣΑΣ

TU 196 Συνεχούς-έναλ-
λασσομένου.
TB 199 Ήρρας μπαταρίας

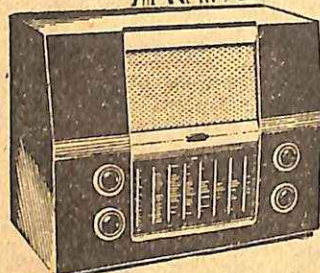
TA 222 Έναλλασσομένου
ρεύματος.
TB 221 Ήρρας μπαταρίας

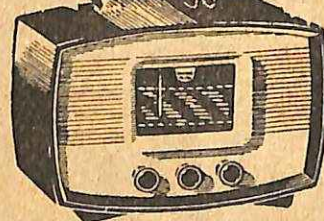
TA 196 Έναλλασσομένου
ρεύματος με 7
περιοχές θρα-
χέων, 6 λυχνιών.
TU 196 Συνεχούς έναλλα-
σομένου ρεύματος.

TB 193 Ήρρας μπαταρίας 6V.
TA 194L Έναλλασσομένου ρεύμα-
τος με 7 περιοχές θραχέων.
TA 194LB Έναλλασσομένου ρεύματος
και ήρρας μπαταρίας 6V
7 περιοχές θραχέων και μακρά

TA 192L Έναλλασσομένου
ρεύματος με μα-
κρά κύματα
TU 192 Συνεχούς έναλλα-
σομένου ρεύματος.

murphy
radio ΑΓΓΛΙΑΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΛΗΨΙΣ•ΑΡΙΣΤΗ ΑΠΟΔΟΣΙΣ•ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ
Σας τα προσφέρει με καταπληκτικές εύκολιες πληρωμής

ΡΑΔΙΟ ΣΤΡΙΓΓΛΗ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

Τα Έντομα

ΘΑ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣΟΥΝ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ;...

Ο κίνδυνος της αλλαγής του κλίματος
της Γης

Απασχολημένη με την απειλή της βόμ-
βας του υδρογόνου, των ακτίνων του
θανάτου και του μικροβιακού πολέ-
μου, η ανθρωπότητα έχει παραβλέψει
ως έναν άλλο κίνδυνο, πολύ πιο φοβε-
ρότερο για την επιβίωσή της. Ο κίνδυνος
αυτός προέρχεται απ' τον κόσμο των α-
μέτρων εντόμων, που κατακλύζουν
τη γη.

Μπορούν λοιπόν κάποτε τα έντομα να
επικρατήσουν και να κυριαρχήσουν στον
κόσμο; Ας σάς φαίνεται εξωφρενική μ' α-
τέτοια πιθανότητα, δεν έχετε παρά να ρι-
τίσετε εκείνους που μελέτησαν τη θαυμα-
στή ζωή του μυρμηγκιού ή τις απίστευ-
τες ικανότητες της μέλισσας, είτε εκεί-
νους που έτυχε να δουν τον ήλιο να
σκεπάζεται από σύννεφα ακριών που κα-
ταβροχθίζουν το κάθε τι στο πέρασμο

τους...
Αυτοί θα σάς απαντήσουν ότι δεν έχει
καθόλου άδικο ο Άγγλος φυσιοδίφης και
συγγραφέας Α. Μπένετ, όταν γράφει σ'
ένα καινούριο βιβλίο του, με τίτλο «Μα-
τιές στο Άγνιστο» και με θέμα την δια-
φύση διαφόρων μυρμηγκιών της ύψους:
«Δεν είναι καθόλου άδεια η απειλή μι-
ας παγκοσμίου κυριαρχίας των εντόμων».

Υπάρχουν σήμερα 600.000 γνωστά εί-
δη εντόμων. Όλα αυτά λοιπόν μαζί είναι
δέκα φορές πιο επικίνδυνα απ' όσο όλα
τα έθνη της Γης συνενωμένα! Κι' αν δεν
εμποδισθώ με κάποιο αποτελεσματικό
τρόπο ο πληθυσμός της ανθρωπότητας
τους, μπορεί να εξαφανιστούν στο τέλος
την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό της!

«Ηδη, όπως μας πληροφορούν πρόσφα-
τες στατιστικές, τα έντομα προκαλούν
τους μισούς θανάτους σ' ολόκληρο τον
κόσμο, με τις ασθένειες που μεταδίδουν.
Απ' την έλκυσση μόνον — που μεταδι-
σεται, όπως ξέρουμε, από τα κουνούπια —
υπολογίζεται ότι πασχει το ένα τρίτον της
ανθρωπότητας κι' ότι πεθαίνουν 4 εκατομ-
μύρια άνθρωποι κάθε χρόνο. Ας φαντα-
στούμε τις άλλες τροπικές αρρώστιες, με
τους κακοήθεις πυρετούς, την ασθένεια
του ύπνου, τις επιζωοτίες, κλπ.

Επιπλέον, τα έντομα καταστρέφουν κά-
θε χρόνο μία ποσότητα τροφίμων, που θ' α-
ρκούσε για να χορτάσουν άλλα 200 ε-
κατομμύρια άνθρωποι.

Βέβαια, η κίνηση και τ' άλλα νεώτερα
φάρμακα έχουν καταπολεμήσει την έλκυσ-
ση ενώ συγχρόνως τα διάφορα έντομο-
κτόνα εξοντώνουν τα έντομα κατά οι πρῶ-
τες. Αυτές όμως δεν είναι παρά οι πρῶ-
τες αντιμετώπισεις του ανθρώπου, στον προ-
αίτιο αγώνα του κατά των εντόμων.

Οι πνευματικές και σωματικές ικανότη-
τες των εντόμων είναι αληθινά εκπληκτι-
κές. «Ο εγκέφαλος ενός μυρμηγκιού —

Ο «κάνθαρος - ρινόκερος» μπορεί να είχε κάποτε διαστάσεις αλόγου, και το «άλο-
γάκι της Παναγίας» (αριστερά) είναι εξακριβωμένο πως είχε ανοίγματα πτερυγών
πάνω από 60 πόλινους. Τέτοια τέρατα λοιπόν μπορεί να ξαναζήσουν πάνω στη γη.

γράφει ο Δαρβίνος — αποτελεί
ένα από τα θαυμασιώτερα ατο-
μα ύλης στον κόσμο, ίσως περισσότερο
κι' από τον εγκέφαλο του ανθρώπου».

Κι' άλλοι φυσιοδίφες τονίζουν ότι και
μία ανθρώπινη κοινωνία δεν οργανώθηκε
ποτέ τόσο τέλεια, όσο μια κυψέλη με-
λισσών.

Το ύψος της Μεγάλης Πυραμίδας του
Χέοπος, στην Αίγυπτο, ήταν προτού την
θάψη η άμμος — περίπου εκατονταπλα-
σιο απ' το αναστήμα ενός ανθρώπου. Οι
φωλιές όμως που χτίζουν οι τερμίτες,
είναι 1.000 φορές ψηλότερες απ' τα μι-
κρά αυτά πλάσματα. Κι' είναι οχετικά
πολύ επιθλητικότερες απ' τα πιο αξιοθαύ-
μαστα ανθρώπινα μνημεία.

Είναι αδύνατον εξ' άλλου να μη σαστι-
στε με τη δύναμη μιας κοινής «φαλίδας»
που θεωρείται δικαίως ο Σαμψών του κό-
σμου των εντόμων. Το μικρό αυτό ζωύφιο
μπορεί να μετακινήσει βάρος 530 φορές
μεγαλύτερο απ' το δικό του! Ένας αν-
θρώπος που θα είχε τόσο δύναμη, θα μπο-
ρούσε να τραβήξει ένα καμión των 20
τόνων, φορτωμένο με 10 άλλα αυτοκί-
νητα των 2 τόνων.

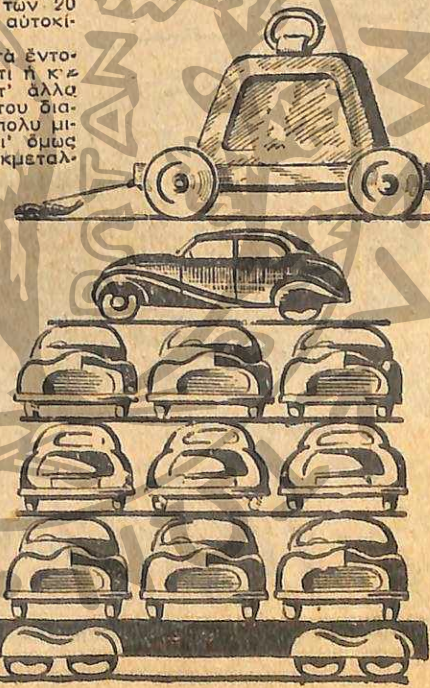
Αν σας παρηγορή η σκέψη ότι τα έντο-
μα είναι μικρά, λάβετε υπ' όψιν ότι η κυ-
ριαρχία ενός πλάσματος πάνω σ' άλλα
δεν εξαρτάται απ' τις σωματικές του δια-
στάσεις. Ο άνθρωπος π.χ. είναι πολύ μι-
κρότερος απ' τους ελέφαντες, κι' όμως
υπέρσσει να τους υποτάξει και να εκμεταλ-
λευθώ τη δύναμή τους.

Αποκλείεται λοιπόν να κάνουν
το ίδιο για μας τα μυρμηγκία, με
την αδύναμη ενεργητικότητα
και την αναμφισβήτητη αντίληψη
τους, αν πολλαπλασιασθούν πάρα
πολύ;

Κι' ύστερα, υπάρχει και μία άλ-
λη τρομακτική πιθανότητα: να ε-
ξανυρθείσουν τα έντομα στις τερά-
στιες διαστάσεις που φαίνεται πως
είχαν πριν από 130.000 αιώνες!

Στη μακρυνή εκείνη εποχή, ο πε-
ρισσότερος κόσμος ήταν ένας ζε-
στός «φαιδαν» που μετακίνησε ε-
να βάρος 530 φορές μεγαλύτερο απ'
το δικό της. Ένας άνθρωπος, που θα
είχε αναλογικά την ίδια δύναμη, θα
ήταν ικανός να τραβήξει ένα καμión
20 τόνων, φορτωμένο με 10 αυτοκί-
νητα των 2 τόνων. Έξ' άλλου, αν ο
άνθρωπος μπορούσε να συναγωνισθώ
τους τερμίτες, θα χτιζε ού-
ρανοδοξότες 15 φορές
ψηλότερους απ' τον
καθεδρικό ναό του
«Αγίου Παύλου».

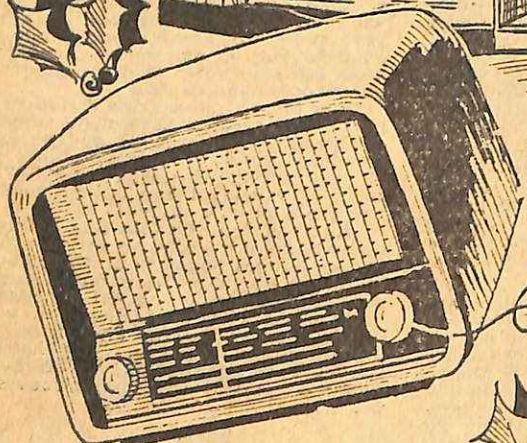
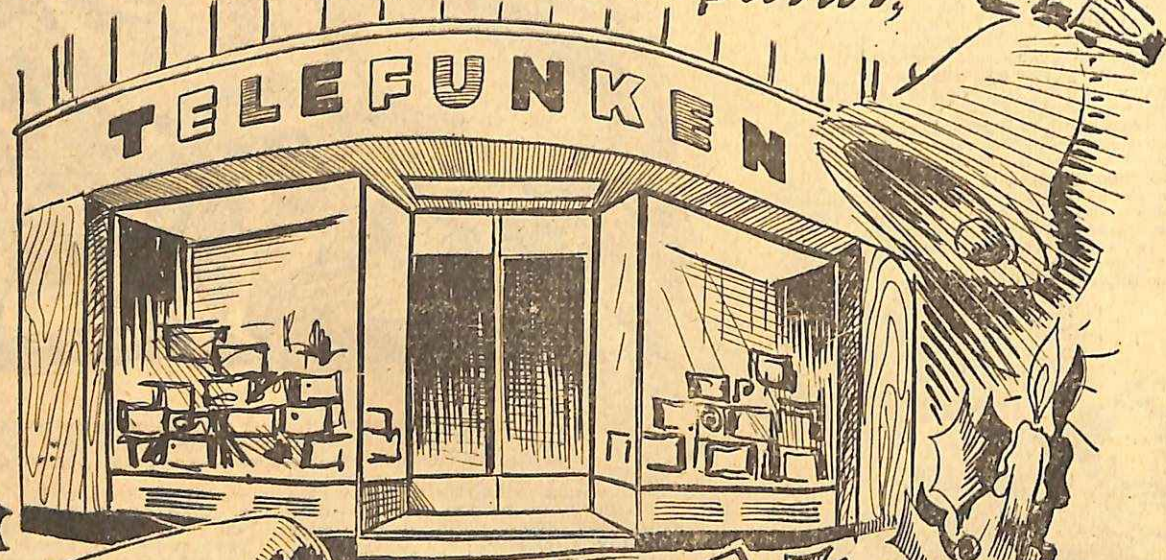
στους βάλτες, που έβγαζε ατμούς. Οι συ-
θήκες αυτές ήταν ιδεώδεις για τα έντομα.
Και πραγματικά, μέσα σε στρώματα κάρ-
βουνου της εποχής εκείνης διατηρού-
νται αποτυπώματα από πελώριες κατασ-
φίδες κι' από «αλογακία της Παναγίας»
που είχαν ανοίγματα πτερυγών πάνω από
60 πόλινους. Μολονότι δε δεν υπάρχουν
περισσότερα παλαιοντολογικά ευρήματα

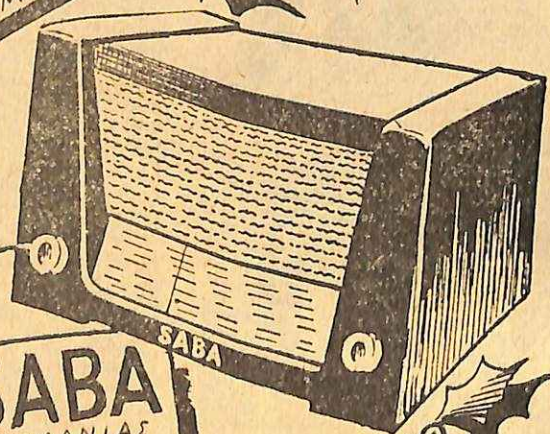
Μια μεγάλη επιτυχία!...

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑΣΑΣ ΤΑ ΠΕΡΝΕΤΕ ΠΙΣΩ!
ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΕΣ ΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ
ΜΕ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

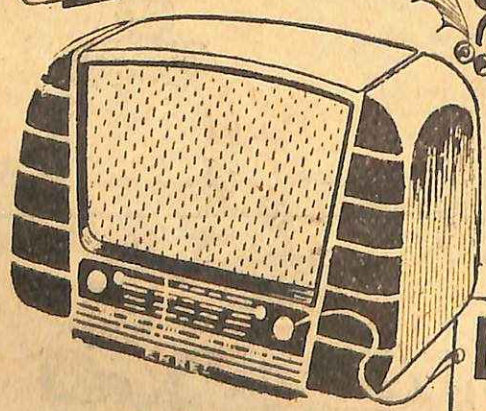
Τους 3 Άδελφους των Ραδιοφώνων,

TELEFUNKEN
GERMANIA

SABA
GERMANIA

ERRES
OLLANDIAS

Σ. Ταχκούνης & Κ. Πετρόπουλος
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 1

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΒΑΛΕΤΣΙΟΥ 42
610715 ΑΘΗΝΑΙ

Εγνώσιμος και αγάπη

Αγαπώ απελπισμένα: "Ο,τι είχα να πω για την περιπτώ-
ση σου, το έγραψα στην απάντη-
σή σου, που άναφερες. Με
το καινούριο σου γράμμα δεν με
διαφωτίστηκε περισσότερο. Για κάθε
λογικό και σοβαρό άνθρωπο το
ζητήμα σου φαίνεται απλό: Τον
αγαπάς τον άνθρωπο αυτόν;
Σ' αγαπάει κι' εκείνος; Είναι α-
ξιος να σου κάνει ευτυχισμένη; "Ε-
χεις και σεις εμπιστοσύνη να του
εξασφαλίσεις την ευτυχία με τη
στοργή, την κατανόηση; "Εχει κα-
λώς. Και αν και οι άλλες προ-
θέσεις συμβάλλουν, μπορείτε α-
πλά και ώρια να παντρευθείτε.
Σ' όλα λοιπόν αυτά τι θέσι έχει
και τι ρόλο μπορεί να παίξει, ο-
σοδήποτε, ο γνωσμός; Αυτό δεν το
καταλαβαίνω..."

Σούλη Νικαία: "Από ό,τι
κατάλαβα από το γράμμα σας, ό-
λα αυτά που μου διηγείστε είναι,
απόλυτα, παιδαριώματα, που,
όπως και σεις το ομολογείτε, δεν
έχουν κανένα σοβαρό σκοπό. Μα
τότε επιτρέψτε μου να σας ρω-
τήσω: Γιατί άγολέστε με α-
υτές τις ρηχές και ανόητες αίσθη-
ματολογίες; Δεν καταλαβαίνετε
πως και σεις ματαιοπονείτε και
τον εαυτό σας ξεγελάτε, μα και
την κοπέλα την παρασύρετε σε
πλάνες; Σ' αγαπώ, μ' α-
υτά, για νέο σοβαρό και γι' α-
υτό έχω να σας συστήσω κάτι τι
θετικό και χρήσιμο: Να δήτε τα
πράγματα με μεγαλύτερη σοβα-
ρότητα και να βάλετε άμεσα να
να τέρμα όριστικό στα παιχνίδια
αυτά! Είναι κρίμα να θυσιάζετε
έτσι τον πολύτιμο καιρό σας, που
θα ήταν ασφαλώς πολύ αποδο-
τικότερος, αν τον διαβάτε είτε σε
μελέτη, είτε σε κάποια πρακτική
άσπαχολη. Γιατί, πριν απ' όλα,
έπας αντιλαμβάνεστε, πρέπει να
εξασφαλίσετε ένα μέλλον για τη
ζωή σας και κατόπιν θα έχετε
καιρό να διασκεδάσετε..."

Ατυχ η όρφανη Κ. Μ.:
Είστε πολύ άφελος, αγαπητή μου,
όταν ρωτάτε εμένα να σας βεβαιώ-
σω αν θα είστε ευτυχισμένη με
τον άνθρωπο που σας προτείνει να
παντρευθείτε. "Αλλά ποιος μπορεί
να ξέρη τι είναι, αλήθεια, η ε-
υτυχία; "Αν κάθε γυναίκα η κάθε άν-
τρας έθετε για όρο της ζωής του
την ευτυχία του γάμου, όπως α-
υτή την έννοια, σας βεβαιώ ότι ο
θεσμός του γάμου από αιώνες τό-
ρα δεν... θα υπήρχε! "Ωστόσο με
αυτά που σας γράφω μη με θεω-
ρήτε άπαισιόδοξη και πρό πάντων
μη νομίζετε πως θέλω να σας α-
πογοητώσω. "Ισα - ίσα θέλω να
σας δείξω ότι η ευτυχία στο γά-
μο, όπως δα και σε κάθε άλλη έκ-
δηλωση της ζωής μας, δεν είναι κά-
τι τι το κανονισμένο, και ότι δεν
έρχεται μόνον απ' έξω. "Εφαρ-
τάται και δημιουργείται μέσα μας α-
πό μας τους ίδιους. "Ιδιαίτερα
από τον γάμο η ευτυχία γεννιέται και
πό την αμοιβαία εμπιστοσύνη και
κατανόηση, την αγάπη και την ει-
λικρίνεια μεταξύ των συζύγων.
"Απάνω σ' αυτή τη βάση πρέπει να
έξετάσετε τα δεδομένα που έφα-

νίζει ο νέος, που σας προτείνει
γάμο και να τα κρίνετε κατά πό-
σο, σε σύγκριση και με τα δικά
σας, μπορούν να σας εξασφα-
λίσουν τη σχετική και όχι την ιδανι-
κή συζυγική ευτυχία. "Όλες οι άλ-
λες αντιλήψεις για την ευτυχία
είναι έξω από την πραγματικότητα
και τη δυνατότητα της ζωής.

Αιμίλιο "Ηράκλειο - Κρή-
της: Μου γράφετε ότι συμπαι-
νετε μια κοπέλα και ζητήσατε να
της εκμυστηρευθείτε το αισθημα-
τιό σας, αλλά αυτή σας άρνηθηκε, το-
νίζοντας σας την λέξη "Ποτέ!". Θα
σας συμβουλευσω να μην επιμένε-
τε περισσότερο, αφού η απάντησή
της ήταν τόσο κατηγορηματική για
να μην ματαιοπονείτε. "Αν, πάλι,
θέλετε να έλπιζετε και να ξαναδο-
κιμάσετε, αυτό το δικαίωμα σας
το δίνει η γνωστή ιστορία για τις
γυναίκες. Σύμφωνα μ' αυτήν, λοι-
πόν, όταν η γυναίκα λέη ποτέ,
έννοει πως κι' όταν λέη ίσως,
έννοει ναί κ.λ.π. Διαλέξτε τώρα
σεις ποδό δρόμο θέλετε ν' ακολου-
θήσετε..."

Μαράμενα νεοίτα: "Εν-
δορούσατε να μου γράψετε συ-
νοπτικά το περιστατικό σας, καθώς
και μου γράφετε ένα σωρό λόγια,
χωρίς νόημα. Το μόνο που καταλα-
βαίνω είναι ότι βασανίζετε την ανδρι-
κή σας φιλοτιμία το γεγονός ότι η
μνηστή σας ήταν προηγουμένως
αρραβωνιασμένη με άλλον. Και
σεις, κάθε τόσο, της κάνετε υπαι-
νιγμούς γι' αυτό και την στενο-
χωρείτε σοβαρά, ενώ συγχρόνως
υποφέρετε. Αυτά όμως δεν είναι
πραγματα λογικά. "Αφού είστε, ξε-
ροντας τον προηγουμένο δεσμό
της κοπέλας, δεχθήκατε να την
πάρτε και μάλιστα την συμπαι-
νετε ελκρινά, ποιος ο λόγος να α-
ναζήσετε παλιές πληγές, που κά-
νουν κακό και στους δυο σας;
Δεν είναι λογική ούτε αξιοπρεπής
η συμπεριφορά σας αυτή και πρέ-
πει να σταματήσετε."

Α. Χ. Α., Χανιά: Το ζήτημα,
που πρέπει να σας απασχολήσει
σοβαρά, δεν είναι το πως το γράμμα
σας έφτασε στα χέρια του πατέρα
της, αλλά κυρίως αυτό, το τελευ-
ταίο γεγονός, το ότι το έμαθε ο
πατέρας της και κατόπιν ο δικός
σας. Πράγμα, που σημαίνει ότι ο-
φείλετε άμεσα να ακούσετε τις
συστάσεις και των δυο, που πολύ
καλά σας μίλησαν. Για σκεφθείτε,
άλλωστε, ότι αυτό που κάνατε ή-
ταν πρόωρο, να θέλετε δηλαδή ν'
ασυλόγησε μ' έρωτικές περιπέτειες,
ανήλικος έσε με μια ανήλικη κο-
πέλα, ενώ ό,τι κυρίως χρειαζό-
στε και οι δυο προς το παρόν είναι
να προσκολληθείτε τα μαθήματά
σας, να συμπληρώσετε τις σπου-
δές σας και να υποσέσετε έτσι να
εξασφαλίσετε μια βάση για το μέ-
λλον σας. "Όταν γίνη αυτό και στο
μεταξύ φτάσετε και σε κατάλληλη
ηλικία, τότε μπορείτε, βέβαια, να
σκεφθείτε και για την νομιμη ένω-
σή σας, όπως άριστα σας το εξή-
γησε και ο μέλλων... πεθερός
σας!"

Ε. Σ. Χ. Κ. 36: Γνωρίστηκα-
τε μ' ένα νέο, βγαίνετε μαζί έξω,
αλλά τώρα έφυγε, χωρίς να σας
ειδοποιήσει και ρωτάτε εμένα τι
σκοπόν είχε ο νέος αυτός. Μα εί-
στε, αλήθεια, τόσο άφελος, ώστε
να μην καταλαβαίνετε πως ο νε-
ρός αυτός δεν είχε κανένα σκο-
πό; Φυσικά, τώρα θα στενοχωριέ-
στε που ήρθαν έτσι τα πράγματα,
όπως συμβαίνει με τα ένδια δεκά-
τα των κοριτσιών... Μα πως σας
φταίνει; Είναι περίεργο πως κορί-
τσια σε κάποια ηλικία δείχνονται
τόσο επιπόλαια και παρασυρόνται
από τα ξεγελάσματα του πρώτου
τυχόντος, που θα τους κάνει ένα
κομπλιμέντο και θα τους χαμογελά-
ση. Και στο τέλος την παθαίνουν,
πολλές μάλιστα πολύ χειρότερα α-

πό σας και με θλιβερές συνέπειες.
Τώρα, έλπιζω, η πείρα σας να σας
γίνη διδακτική για το μέλλον, ώ-
στε να μην εκτίθεστε έτσι ανόη-
τα..."

Δ.Ε. Σ., Λάρσα: Το γράμμα
σας μ' έκανε πολύ ν' αγαπηθώ,
γιατί κάθεστε και στενοχωριέστε
με αισθηματικές άνοιξεις κι' α-
κόμη στενοχωρείτε τους γονείς σας,
εκδιαιτώντας τους να έγκρινουν το
γάμο σας με τη μικρούλα, γιατί
άλλοι... θ' αυτοκτονήσατε! Μα
είναι λογικά αυτά που μου γράφε-
τε; Σ' αγαπώ, να μην γράφετε
και έχω την αξίωση να βγάλετε α-
πό το μυαλό σας αυτές τις τρελ-
λες ιδέες τόσο του έρωτα, όσο και
της αυτοκτονίας και όταν η ηλικι-
ωπότε, μπορείτε να σκεφθείτε για
αισθηματικά και γάμους.

Π.Ρ.Σ. 14: Στην ηλικία σας,
έστω και αν δεν σας έχουν πάρει
τα χρόνια, νομίζω πως θα έπρεπε
σοβαρότερα να κρίνετε και ν' αν-
τιμετωπίζετε την πραγματικότητα.
Μόλις απολυθήκατε από τις τά-
ξεις του στρατού, δημιουργήσατε
δε ακόμα καθώς είσατε, είχατε
υποχρέωση πριν απ' όλα να φρον-
τίσετε για το μέλλον σας. Να εξ-
ασφαλίσετε, δηλαδή, μια σταθερή
οικονομική βάση, για να μπορείτε
να ρυθμίσετε τη ζωή σας. "Αλλά
είστε παραμελείτε, φαίνεται, το
χρέος αυτό και κάθεστε και άπα-
σχολεύεστε ψυχικώς και διανοητι-
κώς με αισθηματικούς περιπα-
σμούς άσκοπους κι' επιπόλαιους
και βασανίζετε με το τι σας είπε
και τι θα απαντήσει στην μα-
θητριούλα... Μα είναι πράγματα α-
υτά; Και τι θέλετε, τώρα, να σας
σύστησω; Να σας πω να συνεχί-
σετε τις αισθηματικές σας ιστορίες
και να φορτώσετε στον... κόκορα
τις ευθύνες και τις υποχρεώσεις
που έχετε τουλάχιστον απέναντι
του εαυτού σας; "Ελπίζω, ύστε-
ρα, από τα όσα σας γράφω, πως
θα μπορείτε να καταλάβετε ποιο
είναι το καθήκον σας και τι πρέ-
πει να κάμετε..."

Μικρό Βοναπάρτη: "Α-
κριβώς τα όσα γράφω πάνω πάνω
στον επιστολογράφο μου με το ψευ-
δώνυμο "Π.Ρ.Σ. 14", τα ίδια ισχύ-

ουν και για την δική σας περι-
πτωση. "Ως εργαζόμενος νέος, θα
έπρεπε να είστε περισσότερο στο-
χαστικός και να αντιλαμβάνεστε
την σοβαρότητα των υποχρεώσε-
ών σας, και όχι να ξεγελάτε με τη
ρωμαντική σκέψη της νεαρής μηθη-
τριούλας, που σας έχει, καθώς μου
γράφετε, συγκινήσει! "Η μικρού-
λα αυτή, απόλυτα, είναι μια ε-
πιπόλαια κι' ανόητη κοπέλα, που
και η ίδια δεν έχει κανένα σοβαρό
σκοπό με τις εκδηλώσεις της, α-
λλά ούτε και σε σας πρέπει να ε-
μπνεύσει κάτι βαθύτερο. Καταλά-
ετε το και σεις ότι πρός το πα-
ρόν, πρέπει να παρατήσετε αυτά
τα σχέδια και να βγάλετε απ' το
μυαλό σας αυτές τις πρόωρες,
τουλάχιστον, σκέψεις, γιατί πριν
απ' όλα έχετε να λύσετε το πρό-
βλημα της ζωής σας."

Ανήσυχος λογιστής: Μου
γράφετε ότι ο προϊστάμενός σας
στην εργασία σας, έχει σκοπό να
σας δώσει σε γάμο την γεροντοκό-
ρη αδελφή του, δεισιδαιμονίας
με μόνιμη βελτίωση της θέσεώς
σας. "Είστε όμως δεν δέχεστε, λέ-
τε, ένα τέτοιο πράγμα, γιατί η ο-
ποιαδήποτε είναι μεγαλύτερη από σας
σε ηλικία και ακόμα προκειται πε-
ρι νευρικής γυναίκας. "Αλλά δια-
φέρετε ν' αρνηθείτε από φόβο μη-
πως ο εργοδότης σας θυμώσει και
σας απολύσει, όποτε θ' αντιμετω-
πίσετε το πρόβλημα της ανεργίας.
Καταλαβαίνω πολύ καλά το σκλη-
ρό δίλημμα, στο όποιον έχετε
μπλέξει, αλλά, νομίζω, ότι δεν
πρέπει να ν' απελπιστείτε. "Όταν
ο ενδιαφερόμενος σας κάνει την
πρόταση, είναι με ησυχία και σο-
φισμό, θα τον ευχαριστήσετε ευ-
γενικά για την τιμή που σας έκα-
νει και θ' αρνηθείτε με αξιοπρε-
πεια, λέγοντας ότι δεν είστε σε
θέσι ούτε και σκέπτεστε να παν-
τευθείτε. Είμαι βέβαιη ότι ο κύ-
ριος αυτός, αν του μίλησετε με
τρόπο, θα πεισθή να μην επιμένει
και θα σεσέσση την άρνησή σας.
"Ασφαλώς δε δεν πρόκειται αυτή
να έχη συνέπειες, γιατί αν σας
χάση από γαμπρό, δεν θα βέλη
να σας χάση και από υπάλληλο."

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΣΚΙΤΣΑ

Μια μέρα ο Αμερικανός τραπεζίτης υπάλληλος Μπίλυ Χόρς,
πλησιάζοντας στο γραφείο του, βρήκε πάνω του τραπέζι του
σκορπισμένα πενήνικα, καρφίτσες, συδερήρες, γομολάστιχες κλπ.
Πευρασμένος λοιπόν, άρχισε να συλλογίζεται πους άραγε μπο-
ρούσε να ήταν ο δράστης. "Όταν όμως πρόσεξε καλύτερα, είδε
πως τα αντικείμενα αυτά, που ήταν σκορπισμένα στο γραφείο
του, σχημάτιζαν μια γυναίκα μορφή. "Από τότε ο Μπίλυ Χόρς
κάνει με τα μικροπράγματα που χρησιμοποιεί στο γραφείο του
διάφορα σκίτσα, μερικά από τα όποια βλέπετε στη φωτογραφία
μας. "Αν βρρίσκετε το πράγμα ένδιαφέρον, δεν έχετε παρά να
τον μιμηθείτε."

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ

Ίατρος

Δερματολόγος - Αισθητική
Δέχεται 11—1 και 5—7
Σέκηση 4, α' όροφος. Πάρο-
δος Κανάση. Τηλ. 612-450

"Ολοι ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΖΟΥΝ!"

Γιατί ξέρει ποιος συνδυασμός πούδρας και κομπάκ της ηγαίνει. Η πούδρα και το κομπάκ **SCHERK** την έβοηθησαν να δημιουργήσει τον δικό της ξεχωριστό τύπο. Η αιδερία αρωματισμένη πούδρα **Σέρκ**, λεπτή σαν άχνος, αφομοιώνεται με την έπιδερμίδα. Τα καλλυντικά **ΣΕΡΚ** σας χαρίζουν γοητεία και έξασφαλίζουν όμορφη έλκυση.

Τα καλλυντικά **SCHERK** πωλούνται παντού. Κατέκτησαν την έκτιμηση των γυναικών όλου του κόσμου.

ΓΚΡΕΚΑ

Πρώτη βοήθεια πρώτης τάξεως

6 ΝΕΟΙ Ταχυεπίδεσμοι

Η έξωτερική του επιφάνεια και τα καλύμματα της αντιπικτικής γάζας είναι κατασκευασμένα εξ ειδικής πλαστικής ύλης. Απαλός σαν το δέρμα. Προσαρμόζεται τέλεια με τις πτυχές του δέρματος και τις αρθρώσεις των οστών. Δεν ξεχειλίζει στις άκρες, δεν ξεκολλά μόνος του. Δε απορροφά μυστηριώδεις, λάδια μελάνη ή χρώματα. Είναι τελείως ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Πλένεται. Διατηρείται παντοτε καθαρός. Δεν κάνει αντιαισθητική εντύπωση γιατί ταιριάζει με το χρώμα του δέρματος. Απαρτίζεται στο σπίτι, στον τόπο της εργασίας σας, στην έκδρομή, στο ταξίδι. Έχετε πάντοτε στο σπίτι και στην τουπέ σας ένα ταχυεπίδεσμο «SLEEK» κι εσείς είστε ασφαλισμένοι. Πωλείται σε όλα τα φαρμακεία εις φακέλλους των 0,4 CM X 7,5 CM. Ο Ταχυεπίδεσμος «SLEEK» (ελληνικά) κατασκευάζεται στην Αγγλία.

Γεν. Αντίποι
Ι. Φ. Σέρνιταν & ΣΙΑ (ΕΛΛΑΣ)
Σελμού 55α, Τηλέφ. 51.602
ΑΘΗΝΑΙ

αφού είστε τόσο Ικανός και χρήσιμος, προσόντα, άλλωστε νια τα οποία σας εκτίμα και σας θαύρωνε αξίον να συγγενεύετε μαζί του!

Μαρίαν Μοντέξ 555, Πύργον: Έγώ, καλή μου κοπέλλα, σας είπα ήδη την γνώμη μου. Και όπως την διευτύσσα θα πρέπει να είχατε καταλάβει ότι απέδενε στο να σας προφυλάξει από πολλές ριψοκίνδυνες ενέργειες, στις οποίες πιθανόν να σας παρασύρει αυτό το επιπόλαιο, λόγω νεανικής απειρίας σας, αισθηματάκι, που σας έμπνεί ο νεαρός. Άλλα εσείς δεν θέλετε, ίσως, ν' ακούσετε την συμβουλή μου και να μη δώσετε καμιά σημασία σ' αυτόν. Καί, παρά την ύπαρξή σας ότι θα συμμορφώθηκε προς τα λόγια της πείρας μου, ωστόσο με το νέο σας τώρα γράμμα, μου θέτετε νέα ερωτήματα... και μου δίνετε νέες άλλες πληροφορίες για το ενδιαφέρον που εκδηλώνει ο νεαρός σας. Μά εγώ, ύστερ' από αυτά, δεν έχω τίποτε να σας πω διαφορετικό απ' ό,τι ήδη σας συνέστησα. Αν, όμως, επιμένετε να συγκινήθετε, τότε κάνετε κάτι πρακτικότερο, έστω για δοκιμή: Ζητήστε από τον νεαρό ν' απευθυνθεί στους γονείς σας και να σας ζητήσει σε γάμο, λέγοντάς του ότι τότε και σεις θα τον δεχθείτε. Καί από την απάντησή που θα σας δώση, θα διακαθήτε άρεσκα, έλπιζω, μια και η συμβουλή μου δεν σας άρκει!...

Ψυχούλαν, που ματώνει, Κορίνθο: Είσατε και σεις ένα θύμα της εποχής. Όχι μονάχα του ποιοποιημένου σας, που κρύβει την ιδιότητα του έγγαμου, για να σας συγκινήσει και να σας παρασύρει στην παγίδα του, αλλά και της ίδιας της επιπολαιότητας σας. Γιατί θα έπρεπε να ξέρετε, πως μια εργαζομένη κοπέλλα δεν πρέπει και δεν μπορεί να επιζητήσει ή να δεχθεί σχέσεις με τον ποιοποιημένο της, δεδομένου ότι και στις δύο περιπτώσεις αυτή θα κληθεί κάποτε να πληρώσει τα σπασμένα, με συνέπεια, συνήθως, να χάσει, άφροντα ή άπολυμένη τη θέσή της, πράγμα λυπηρόν ιδίως γι' αυτήν που έχει απόλυτη ανάγκη ενός μισθοού... Εκείνο, που στην δική σας περίπτωση παρέχει ακόμα μια μικρήν έλπίδα, είναι το γεγονός ότι αυτός βρίσκεται σε διάστασι με τη σύζυγό του, — πράγμα κάπως έλαφρυτικό... Άλλα νομίζετε ότι αυτό είναι για σας ικανοποιητικό; Φαντάζεσθε, δηλαδή, ότι και αν χωρίση από την σημερινή νόμιμη σύζυγό του, θα πάρη εσάς, μιάν υπάλληλό του και όχι κάποιαν άλλην «πολύφερνον»; Αν είναι άνθρωπος έντιμος, μπορεί βέβαια να σας άποκαταστήσει, αφού άλλοι στε έχει ήδη ήθικόν χρέος απέναντί σας... Άλλα θα το κάνει; Γιατί, απλούστατα, όπως έκανε το πρώτο σφάλμα, μπορεί να κάνει και μιά παληανθρωπία, να σας περιφρονήσει... Έν πάση περιπτώσει, αφού τα πράγματα ήρθαν έτσι, και, αφού εξακριβώσετε τα όσα μάθατε, νομίζω, πως έχετε το δικαίωμα να του φανερώσετε όλα τα καθέκαστα και να του ζητήσετε να σας μίληση καθαρά και έξωτερα τι σκέπτεται για τις σχέσεις σας και πως θ' άποκαταστήσει το σφάλμα του σε σας...

Λουίζαν Σ.: Δεν έχω άμφιβολία, αφού εσείς τον ξέρετε καλύτερα, να πιστέψω στην ειλικρινή άπόφασή του νεαρού γιαντρου ότι ο φανερός στους δικούς του ενισχύει την σοβαρότητα του σκοπού του. Άλλα νομίζω πως δεν πρέπει να βάχη εσάς να μιλήσετε σχετικά στους γονείς σας. Διότι αυτό, λαμβάνοντας ότι όμη τη νεαρή σας ηλικία, θα σκεφθούν πολλά ύποπτα και άδικα για το ευγενικό σας έιδύλλιο και άσφαλώς θα συμβή αυτό που φοβάσθαι, να σας άπαγορεύσουν κάθε επικοινωνία, ακόμα και σκέψη να έχετε γι' αυτόν... Το πιο άξιολογός είναι όταν θα έρθη τις γιορτές κοντά σας, αφού έχει μάλιστα και την έγκρισή των γονέων του, να έπισκεφθή ο ίδιος τους γονείς σας και να τους κάνει έπαισημα σαν τιμίας και υπεύθυνος των πράξεων του ανθρώπου, την πρότασή του. Έτσι τότε το θέμα της άποκαταστάσεώς σας με τον άνθρωπον που άγαπάτε και σας άγαπάει θα το χειρισθούν πολύ καλύτερα οι δικοί σας, που θα είναι άσφαλώς σε θέσι να εξακριβώσουν και να κρίνουν όχι μόνον για τις προθέσεις του νεαρού, αλλά και για τις έν γενέει δυνατότητές του να σας κάνει γυναίκα του και να σας έξασφαλίση μιάν ευχάριστη και άξιοπρεπή ζωή, όπως τούλάχιστον την χαιρέσθε σήμερα και μέσα στην οικογένειά σας. Όταν όλες αυτές οι προϋποθέσεις βγουν ίκανοποιητικές, τότε, βέβαια, θα μπορούσατε να πραγματοποιήσετε την έννοιά σας εν κινήσει, δηλαδή, όταν σεις ένηλικιωθήτε, συμπληρώνοντας τις σπουδές σας και ο νεαρός βάλλη στο μεταξύ βετικές τις ββάσεις της έπιστημονικής του καριέρας. Αυτό είναι το όρθότερο να γίνει.

ΕΡΗ

Αγάπη και σχέσεις

Η άναγνώστριά μας Άννα-Μαρία μου γράφει πως πριν άπό τρία χρόνια είχε γνωρίσει ένα νέο. Η άγάπη της ήταν μεγάλη, και ζούσε με την κρυφή χαρά πως θα τον παντρευόταν μια μέρα. Σαφινικά, ο νέος αυτός έξφανισθηκε κι' ούτε ποτέ μέσα στα τρία αυτά χρόνια είχε γράμμα του. Δεν ήξερε και πού ν' άποταθή για να μάθη πού βρίσκεται και τι γίνεται. Καί, να πού εαρινικά έπειτα από τρία χρόνια παρουσιάστηκε, και μάλιστα, ζητάει τώρα να την παντρευτεί. Η Άννα-Μαρία δέχτηκε, άλλα... τώρα εί-

Πάντοτε ώραία
πάντοτε έλθυσμένη
ΜΕ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

ΙΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ΟΤΙ ΜΙΣΗ
ΟΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕ-
ΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ
ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΟΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΒΑ-
ΦΟΥΝ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΑΓΗΤΟ
ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΙΑΓΜΑ

ΟΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΤΟ ΓΗΝΣΙΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΝΕΛΣΟΝ

ναi κάπως στενωχωρήμένη, γιατί έδω κι' ένα χρόνο άλληλογραφεί μ' έναν υπάλληλικάκι, που βρίσκεται στην Κορέα. «Από άδυναμία, — γράφει — τον άφησα να υποθέτ' ότι γράμματά μου, ότι τον άγαπώ. Τι πρέπει να κάνω;»

Και τις άπάντω: «Αν είστε βέβαια ότι άγαπάτε το πρώτο, μη διατάζετε να τον παντρευτείτε. Στα γράμματά σας, όμως, με τον άλλο, να γίνεται πιο έπιφυλακτική στις έκφράσεις σας. Να λείψουν οι ένθουσιασμοί και σιγά-σιγά μιά μέρα όμολογήσει του, ότι γελασθήκατε, και ότι την άγνή φίλια που σας συνέδεε με την άλληλογραφία την παρεξηγήσατε και νομίσате ότι είσατε έρωτευμένη. Είμαι πεπεισμένη ότι θα καταλάβη πολύ καλά και θα βρη πολλ' φυσικό το γάμο σας, όταν έπιστρέψη και γνωρισθήτε.

Άτυχ' άγάπη 850: Δεν βλέπω το λόγο να τον ντρέπεσате και ν' άποφύγετε να του μιλήτε για ένα ζήτημα τόσο σοβαρό. Είναι φίλος του σπιτιού σας και πρέπει όπωσδήποτε να ξεκαθαρίση τη θέσή του, άλλωστε πρέπει να έμπιστευθήτε το μυστικό σας στο γαμπρό σας. Έκείνος, σαν φίλος του, θα ξεκαθαρίση την ύποθεσή. Τα νοόμια περνούν και τα προξενία δεν μπορεί να συνεχίζονται, γιατί βλέποντας ο κόσμος την άρνησή σας, θα ύποπτεψη ότι σας συμπαίει, ίσως, κάτι χειρότερο.

Άνυπόμονο άηδών 91: Είσατε άρκετά μεγάλη και δεν θα έπρεπε να σκέπτεσате πράγματα, που μόνον ένα κουτό κορίτσι, θα τα σκεπτόταν. Όταν οι γονείς σας άκούονται να σας δάσουν αυτό τον νέο, σημαίνει ότι θάγουν κάποιο λόγο, που η σας διαφέρει ή τον παραβλέπετε, επειδή αγάχει τώρα παρασύρει ο ένθουσιασμός της άγάπης σας. Οι γονείς σας έχουν μεγαλύτερη πείρα της ζωής από σας, και δεν θα θελήσουν ποτέ το κορίτσι τους να δυστυχίση. Καί θα δυστυχίση, αν δεν τους άκούσετε, άνομή δε περισσότερο, αν καταλήξετε στην ίδια να κλεφτήτε, όπως λέτε. Το συμπέρασμα θα είναι να μετανοήσετε σε λίγον καιρό και να εξαγνυρίσετε στους γονείς σας, για να φροντίσουν για το διαζύγιό σας. Γιατί λοιπόν, να θέλγτε να ποτίσετε με τόση πίκρα τους γονείς αυτούς που τόσο σας άγαπούν;

518 Ε. Μ. Μοίρες: Μου γράφετε: «Συμβουλή-ετε με τι να κάμω και πως να της πω...» Η στήλη μου αυτή δεν δίνει συμβουλές. Θα δυστυχίσετε, αν κάνετε κάτι που θα στενωχωρήση τους γονείς σας, έτσι τους θείους σας. Γι' αυτό, αν θέ-λουμε να μ' άκούσετε, σας συμβουλεύω να έμπιστευθήτε το μυστικό σας στους γονείς σας, έτσι βέβαια, πως οι γονείς σας, έπειδή δεν θα θελήσουν ποτέ να όπο-δη δεν θα παιδί τους τόσο πολύ, θα βρούν κάποιο τρόπο να σας ικανοποιήσουν.

Ζω με την προσμονή: «Σαν τα γιοιούλια μαράθηκε η ψυχή μου να περιμένω τον καλό μου από την ξενιτειά», μου γράφετε και μάλιστα, μου ζωγραφίσате και μερικά γιοιούλια στο γράμμα. Μήπως για να δώ πόσο έχουν μα-ραθή; Πάντως δεν μπορώ να έξω-ραθώ: Πάντως δεν γράφει. Βέβαια, έ-γισαί όποσδήποτε πολλά: άρρώ-σεις ύποθετες και τόσα άλλα-στασια, άσιχαλωτά και τόσα άλλα. Φοβάσθαι επίσης μήπως σας έχει ξεχάσει. Καί βέβαια από ό-λα αυτά θα σουβιάση, εκεί κάτω που έχει πάει. Σεις, όμως, δεν εί-στε ύποβουνη για ό'αυτά, άλλα-στε ύποβουνη για στενωχωριέ-ετε και θα πρέπει να στενωχωριέ-ετε, Γιατί, τι να την κάνετε την άγάπη, δίχως άνταπόκρισι, δίχως ένδιαφέρον; Περιμένετε, λοιπόν, κι' αν δεν μωρήτε, εξακριβώστε από άλλον συνάδελφό του, ή από το 'Ύπουργείο τι γίνεται, και τότε άποφασίζετε.

Άπογοητευμένη Θ. Μ.: Σας συμβουλεύω, αντί να γράφε-τε σ' έκεינוν και να εκτίθεσате πε-τε σ' έκεינוν και να ρωτήσετε τους οισσότερο, να ρωτήσετε τους νεύς σας, γιατί άπομάκρυναν αυτό τον νέο. Μου γράφετε ότι είναι πολύ πλούσιος. Τι καλύτερη άπο-

κατάστασι γύρευαν για σας οι γονείς σας; Μήπως ύπάρχει τί-ποτ' άλλο, που τους άνάγκασε να μη δεχθούν ή μήπως έχουν συμ-φωνήσει κάτι άλλο μαζί του, που εσείς δεν το ξέρετε; Γι' αυτό, χω-ρίς να φοβάσθε, πρέπει να τους έμπιστευθήτε το μυστικό σας, γιατί έτσι μόνο κι' έκεינוν θα έχουν στο μέλλον έμπιστοσύνη στην κό-ρη τους.

Άπελπισμένη: Μου γράφε-τε: «Δεν σας γράφω πολλά, γιατί σκέπτομαι να θέσω τέμνα στη ζωή μου. Με άρνήθηκε ο άντρας που άγάπησα...» Εσείς τι λέτε, να άυ-τοκτονήσω; Βέβαια, σέδομαι και συμπαθώ τον πόνο σας, τα όνειρα που κάνετε και τα δάκρυα που χύσατε. Άλλα δεν θα σας έλεγα ποτέ: «Αυτοκτονήστε!». Εσείς, όμως, τι φταίτε σ' αυτή την ύ-πόθεσι; Γιατί να στερηθήτε τα δ-ρακά και δροσερά σας νεύατα, έ-πειδή βρέθηκε στο δρόμο σας έ-νας άναξίος, ένας κακός άνθρω-πος; Τόσο κακός που δεν συλλο-γίζεται καθόλου αν πονάτε, αν κλαίτε, αν ύποφέρετε. Άξίζει, λοιπόν, τον κόπο να κάνετε μια τόσο μεγάλη θυσία, για έναν τέ-τοιον άνθρωπο;

Σ. Β.: Άγρίνιο: Ούτε άπαγω-γή να σκέπτεσате, ούτε άλλα χει-ρότερα, γιατί οι γονείς σας καλά κάνουν, που δεν θέλουν να παν-τρευθήτε τώρα. Μη θυμώσετε! Σκεφθήτε μόνον ότι: α) Έχει ά-δεληφή την οποία πρέπει να παν-τρέψη, β) Σε λίγο διάστημα πρέ-πει να φύγη, γ) Δεν έχει σίγου-ρη δουλειά. δ) Δεν είναι έτοιμος να δημιουργήση οικογένεια. Πως θα παντρευθήτε; Πως θα ζήσετε; Ποιό θα είναι το μέλλον σας; Μου γράφετε όμως ότι πολλά πρόκει-ται να γίνουν. Άς γίνουν πρώτα ό'αυτά, άς πάρη μια σίγουρη θέσι στην κοινωνία και τότε να εί-στε βέβαια πως οι γονείς σας δεν θα θελήσουν ποτέ να στερησουν την κόρη τους από ένα καλό γαμ-πρό.

Ζωντοχήρα: Η ευδαιμο-νία ένός σπιτιού βρίσκεται στην άρμονία και στην άγάπη, που έχου-ν δύο σύζυγοι. Αυτό είναι εξ άλλου και ο σκοπός παντρεύονται δύο έρωτευμένοι, που πλάθουν το κοσμού τα όνειρα πριν παν-τρευτούν. Τυχάνει, όμως, ο έ-νας από τους δύο να έχη έπιπό-λαιο χαρακτήρα και να δημιουργή άπαιτήσεις άπόόλετες, μη ύπο-λογίζοντας την άδυναμία του άλλου. Και τότε αρχίζει η παρε-ξηγησι, η γρίνια. Κάθε σέσασμός έτσι χάνεται, και η ζωή γίνεται αβυσσική μέσα στ' άνδρόγυνο, όσο κι' αν μεσολαβήσουν στιγμές ή-ρεμίας και συμπιλιώσεως. Το γυ-αλί έχει ραγίσει και θα χωρίση στα δύο. Αυτό συνέβη και συμ-βαίνει με σας. Γι' αυτό δεν βρί-σκω άλλη λύσι, παρά το φιλικό χωρισμό.

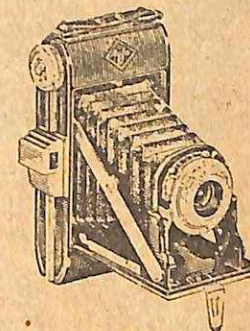
Περιστεράκι Γ. Π.: Κε-φαλληνίας: Ηθελα να έξω για-τί βιάζεσате τόσο πολύ για την ά-πάντησί! Φοβάσате μή σας φύγη; Μή τη χάσετε; Όχι, βέβαια! Βιά-ζεσате, όμως, να φτάσετε σ' ένα άποτέλεσμα. Μά δεν είναι καθό-λου σωστό, από τέτοια ήλικία, να σπεύδετε να καταστρέψετε την ή-ρεμια, την τιμή την καλή φή-μη ένός κοριτσιού. Τι σας φταίει; Κι' έσείς γιατί να έγκλημάσате; Έξ άλλου, τι έχετε να της προσ-φέρετε; Τιποτά! Έ, λοιπόν, άφή-στε την ηουχή.

Άνθισμένα γιοιούλια: Είσατε τραγική, άλλα συγχρόνως και ρωμαντική στις έκφράσεις σας. Γιατί να πέσετε στα πόδια της άλλης; Για να σας άποδώση την έπιπόλαιο και έκεינוν τύπο, που δεν σεβάσθηκε το μεγαλό αι-σθημά σας, την άξιοπρεπή σας; Τί άλλο έκανε, παρά να σας έξου-τελισή σε μιά άλλη, και να σας ταπεινώσθαι μπροστά σ' όλον τον κόσμο; Μην παρασύρεσате, προσγειωθή-τε και δώτε την πραγματικότητα. Σεις που φερθήκατε τίμια κι' εύ-γενικά. Έκείνος σας φέρθηκε ά-γενικά. Έκείνος σας πρόστυχα! Τι άλλο πατήλα και πρόστυχα! Τι άλλο περιμένετε και δεν διακόπτετε μιά για πάντα τις σχέσεις σας; ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Άπαντήσεις έπιστολών

Α. Α.: Διάβασα το μακροσκε-λέστατο γράμμα σας. Δυστυχώς το νόσημά σας ή μάλλον οι έκδη-λώσεις που μου περιγράφετε ά-νέγονται στην άρροδιότητα νευ-ρολόγου. Δεν έχω λοιπόν γνώμη γι' αυτές. Οι νευρολόγοι των Ά-θηνών είναι γνωστοί, ώστε να πε-ριττεύη ή ύπόδειξή μου. Όσον ά-φορά το φάρμακο Telserol των έρ-γασταίων Squibb είναι δραστικό-τατον και μόνο σε νοσοκομείο έ-

ΑΓΦΑ ΜΠΙΛΛΥ 6x9 έκ.ατ.

Όπτικός έξοπλισμός: ΑΓΦΑ-ΑΓΝΑΡ-ΑΝΑΣΤΙΓΜΑΤ 1:6.3.
Με κλείστρον VARIO Δραχ. 610.000
και PRONTO αυτόματο » 735.000
Νέου τύπου φακός Βίεμ μεγάλης φωτεινότητας. Άπλός χειρισμός, μεγίστη τεχνική τελειοποίησης. Κορμωτάτη είς εμφάνισιν.
Της ταιριάζει το καλό φίλμ AGFA ISOPAN F ή ISS ή AGFACOLOR.

Γενθρονητε
από τη συμβαία
της νοστινίας.

ΜΕ ΤΗΝ ΧΥΤΡΑΝ
ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ
"SILVER"

ΝΟΣΤΙΜΟ ΦΑΓΗΤΟ, ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Μ. ΣΙΓΑΛΑ - ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 161 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 63.340

σας είναι δυνατόν να έφαρμωσθή.
"Ιθιόν, Ισημάλια, Αίγυπτο: Άφου δεν ύπάρχει το Solerol ή άλλο παραπλήσιο έλληνικό παρα-σκεύασμα στο μέρος σας, τότε θα ζητήσετε από τον φαρμακοποιό σας ένα σκετικό άμερικάνικο ή άγγλικό ή ό,τι άλλο βρήτε για την περιπτώσή σας, όπως σας ά-πάντησα.

Δ. Κ. Β. Σ.: Συμφωνώ κι' έ-γώ για την κρέμα Perle Phyllis σύμφωνα με την έσώκλησιτή όδη-γία. Όσον για το αντίτιμο της θεραπείας, που έπιθυμείτε να κά-μετε, είναι άδύνατον να έχω γνώ-μη, άλλα ούτε και ο γιάτρος, που θα άναλάγη να έφαρμάκη την έν-δεικνυομένη θεραπευτική άγωγή, μπορεί να σας όρίση την τιμή, αν προηγουμένως δεν σας έξε-τάση.

Άνίσχυο στρατιώτη, Κ. Χ. Μ. Ε.: Η μικροβιολογική εξέταση που έγινε στο τέλος της θεραπείας σας (της ύποτιθεμένης, βέβαια) έπρεπε να προηγηθ' όλων των άλλων. Τότε άσφαλώς θα ύπορούσα κι' έγώ και κάθε άλ-λος γιάτρος να σας πη τη γνώ-μη του. Γι' αυτό ο άρρωστος πρέ-πει να πηγαίνη πάντα στο γιάτρο ή ειδικό της, που νοσήματος, που νομίζει ότι έχει. Τώρα είστε όπορνευμένος να άκούωσате τη θεραπεία του γιάτρου που σας έ-ξέτασε.

Κ. Α. Π. 984: Να κάμετε μιά καλήν άποτήρυσι το μέρους έ-κείνου και να επαναλάβετε την ά-λοισή, που προηγουμένως κάματε χρήςι της.
Έναν άναγνώστη Σ. Ε.: Καί σε σας συνιστώ ότι και στον Κ.Α.Π. 98». Πρόκειται για την ίδια περίπτωση. Πρέπει όμως να άνακαλύψετε την πηγή της ά-ναμολύνσεως, γιατί δύο ξανα-παδείτε.

Άνεμόδαρτα Α. Β.: Η περίπτωση, που μου περιγράφετε και που γι' αυτήν ζητάτε την ια-τρική μου βοήθεια, είναι, δυστυ-χώς, από εκείνες, που μόνο ο άρ-ρωστος αν θελήση να καταβάλη μιά αληθινή προσπάθεια, θα έχη θετικό άποτέλεσμα. Πως είναι δύ-νατον, μορφωμένος, σαν και σας, να βλέπη και να περιγράφη με τόσο ζωηρά χρώματα την έπερχο-μένη καταστροφή του από μια κακή έξη και να όμολογή ότι ά-δυνατεί να την σταματήσει; Είναι άκατανόητο, για μένα τουλάχισ-τον. Ιατρικώς δεν έχω τί να σας συστήσω, παρά ένέσεις Cal-cidromine και έσωτερικός βρωμι-όδα. Καί γενναία άπόφασι.

Μιά μητέρα: Το ότι από καιρό σε καιρό το παιδάκι σας προσβάλλεται από άμυγδαλίτιδα με πυρετό, δεν είναι ένδειξη ότι θα ποσπή όπωσδήποτε να ύποσθ' άμυγδαλεκτομή. Είναι άνάγκη να το εξέταση ειδικός ότολλ)γος και κατόπιν να το δ'η και ο παθολό-γος γιάτρος σας. Έφ' όσον και οι δύο γνωματεύουν ότι πρέπει να άπαρθεούν οι άμυγδαλές, που προκαλούν βλάβες και σε άλλα όργανα, τότε, αφού προηγηθ' οι άπαρτήτες εργαστηριακές έ-ξετάσεις, θα τις άφαίρεσате.

Άπελπισμένη Δ.: Το περιστατικό, που μου περιγράφετε στην έπιστολή σας είναι από τα πιο συνηθ' Έφ' όσον όπως μου λέτε, δεν είναι διαρκές, άλλα κατά περιόδους, και μάλιστα ως επί το πλείστον μπροστά σε έξ-φυούς ανθρώπους, δεν ύπάρχει ύμ-φισία, ότι πρόκειται περί φαί-νομένου νευρικής φύσεως και θα έπρεπε να άποσάθете σε νευρολό-γο. Στο μεταξύ μπορείτε να παίρ-ετε πρωί-μεσημέρι-βράδυ, μετά το φαγητό, ένα κουταλάκι γλυ-κού Passiflorine.
Βορείοελλαδίτισα: «Όσον άφορά την διατη-ρήν άγωγή, δεν συμφωνώ καθό-λου με το γιάτρο σας. Είχα τη γνώμη ότι δεν πρέπει να άποφύ-γετε κανένα φαγητό, έφ' όσον βέ-βαια, όπως μου λέτε, ούτε το στο-μάχι, ούτε τα έντερα σας παρου-σιάζουν τίποτα το παθολογικό. Μόνη σας θα ξεχωρίσετε το φαγη-τό, που σας φέρνει την έκδήλωσι. Μεταξύ των άλλων, που έπρεπε, δοκιμάσετε και το Αγαρό, σύμφω-να με την όδηγία.

Α. Α.

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ ΤΗΣ ΡΕΝΕΣ

Αχώριστες

«Η καυμένη ή Ρενέ, για να δίνω τόπο τ' όργης στα πικαρίσματα και στα φαρμακόλογα της Λοξάντρας, στεκούντανε πούντο και βίργκουλα, με το σαβουάρ-βίβρ στο χέρι, κι ήλεγε με παράπονο:

— Σήμερα πάλι μ' έκανε απ' άσπρου! Και να φαντασθής πώς, όταν ήτανε μικρούλες, κοιμόντανε ή μία στής άλλης την κούνια. Μαζί πρωσταθήκανε στα ποδαράκια τους και κάνανε στράτα, μαζί πρωτομιλήσανε. Μαζί παίζανε τα μπαλάδια και τσοί κούτσες, μαζί πήγανε σχολείο και σαν ξεπεταχτήκανε πιά κι' έγιναν ντεμουαζέλες, μαζί βγήκανε στα τρυφερότσια, γωρίσανε πολιορκίες κι είδανε δόξες τρικουβερτες απ' τ' αγόρια του μαχαλά.

Και σήμερα με τα καινούργια τους φτέρ, δυό όμορφόπαιδα, ό διάβολος τάφερε ράστι και μαζί βγήκανε σεργιάνι. Ό ένας ό φίλος της Λοξάντρας, με φιλότιμη περιβολή, μισθοσυντήρητος, που για να δώ μια άσπρη μέρα, δούλευε απ' την μαύρη νύχτα! Κι' ό άλλος, της Ρενές, με μεγάλη περιουσία, μεγάλη κούρσα, και βίλα

στα Καλαμάκι. Πράγμα πούκανε την Λοξάντρα ν' αφορίζη και ν' ατίτζη απ' τη ζούλεια της. Στο δρόμο, λοιπόν, τό έρωτικό γαϊτανάκι άνοιξε συζητήσι στα πολιτικά, κι' από κουβέντα σε κουβέντα, κόντεψε να δαρθούν! Κι' ή Λοξάντρα, πούχε τό σκοπό της, δήθεν, για να τούς καλμάρη, είπε στο φίλο της:

— Πάρε την Ρενέ και προχώρει... Μ' αυτό τό κόλπο, βρήκε ή κακούργα την όκαζιόν να χύση τό φαρμάκι της.

— Χαίρομαι, μουρμούρισε έμπιστευτικά, που βρεθήκαμε μόνοι.

— Καί, με ύφος μελοδραματικό, συνέχισε: — Αχ, κακομοίρη μου, δεν φαίνεσαι εύχαριστήμένος!...

— Έγώ; φώναξε εφνιασμένος. Μά την άγαπάω και μ' άγαπά ή Ρενέ...

— Μά μη θυμώνης!... σίγουρα σύλα αυτά, που διαδίδουν, είναι άνόητα κουτσομπολιά, μουζεβιρλήκια! — Δηλαδή;...

— Πώς, ενώ έχει ένα τέτοιο καλό φίλο, εκείνη ή κουτουρντισμένη κάθε βράδυ, βγάζει στο ντουρσέκι την καρδιά της... λοταρία! Τό σπύτι της, κέντρον διερρώνων! Δέκα βάζει απ' την πόρτα κι' είκοσι βγάζει απ' τό παραθύρι τσοί γιαδουκλούδες!

— Πάψε, Λοξάντρα, σε παρακαλώ, και πρόσζε! φώναξε εφνικά εκείνος. Έδώ έχει ένα χαντάκι...

— Άσυναίσθητα την έπιασε απ' τη μέση κι' εκείνη γρήγορα γύρισε και τόν φίλησε. Δυστυχώς, εκείνη τη στιγμή, άρριβάρισε ή Ρενέ και μ' όλο που δεν πρόφταξε τη σκηνή, είδε τά κοκκινάδια της Λοξάντρας στη μούρη του φίλου της.

— Μωρή, Λοξάντρα, ντροπή σου!... ξεφώνισε ή Ρενέ.

Και, με τά δυό της χέρια, γάτζοι σιδερένιοι, την άρπαξε απ' τα μαλλιά και κανείς δεν μπορούσε να τη χωρίση, να τη κάνη ζάφτι! Κι' όδες γύρω φωνάζανε:

— Πράγματι, είναι άχώριστες!...

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΜΟΔΑ

Στη μεγάλη έκθεση έργων του περιήλθου ζωγράφου Πικασσό, που έγινε στο Μιλάνο, πλάι στο... άριστουργήμα της φωτογραφίας μας φωτογραφήθηκε ένα μαννεκέν του οίκου Φερτιόνε. Κι' αυτό για να τονισθώ ή ιδέα της μόδας, το μοντελάκι του άπογευματινού φορέματος, που φοράει τό χαριτωμένο μαννεκέν, γιατί σχεδιάστηκε άκριβώς με βάση την τεχνολογία του διασημού καλλιτένη. Είναι από άσπρο σατέν κεντημένο με μαύρες παγιέτες.

ΕΝΑ ΗΡΩΪΚΟ ΤΑΜΑ

Ό Γάλλος Γκαστόν Μορέλ, που τραυματίστηκε τελευταίως πολεμώντας στην Ίνδοκίνα, έκανε τάμα να πάη με τά πόδια από τό Παρίσι στη Ρώμη, αν γούριζε ζωντανός στην πατρίδα του. "Αν και οι γιατροί του έκοφαν στο μεταξύ τό ένα πόδι, ό Μορέλ θέλησε να κρατήσει τό λόγο του και ξεκίνησε με τά δεκανίκια για τό μακρινό ταξίδι. Ανωτέρω ό ήρωϊκός τραυματίας στους δρόμους της Γενουής. "Η τρίτη πάνω στα δεκανίκια έχει άνοιξει βαθιές πληγές στις παλάμες του, άλλ' όπως δήλωσε ό ίδιος δεν πρόκειται αυτό να ανάγκη την πορεία του προς τη Ρώμη.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Όταν είναι πολύ στεγνή ή επιδερμίδα του κεφαλιού, τα μαλλιά γεμίζουν πιτυρίδα και πέφτουνε. Σε τέτοιες περιπτώσεις, προμηθεύται φαλάκρα — δηλαδή σωστή καταστροφή για μία γυναίκα! Να τώρα τί συνιστά γι' αυτό ένας διακεκριμένος Γάλλος δερματολόγος: Πλένετε καλά τό κεφάλι σας με νερό και με πράσινο σαπούνι. Άφού στεγνώσουν τά μαλλιά σας, κάνετε μία επάλειψη με τό εξής μίγμα:

Οινόπνευμα 50 γραμ.
Γλυκερίνη 5 "
Εσάνς περγαμότου 2 σταγόνες
Μία άλλη ωφέλιμη συνταγή, προερχόμενη από άλλο γιατρό, είναι ή εξής:
Άμυδαλόλαδο 20 γραμ.
Οινόπνευμα 20 "
Εσάνς βιολέτας 2 σταγόνες
Όταν τό κεφάλι σας είναι πάρα πολύ στεγνό, κάνετε κάθε βράδυ, πριν κοιμηθήτε, επάλειψη με τό εξής υγρό:
Άμυδαλόλαδο 15 γραμ.
Βούτυρο κακάου 5 "

Για την πιτυρίδα των μαλλιών

Έχουν πολλή πιτυρίδα τα μαλλιά σας; "Υπάρχουν δυό φάρμακα γι' αυτό. Τό πρώτο κάνει γι' α τους άντρες και τό δεύτερο για τις γυναίκες. Να οι συνταγές τους:

1) Άλκοόλ 90ο 250 γραμ.
Άλκοόλ λεβάντας 25 "
Άσθη 25 "
Υσρόχλωρ. πικροκρίνη 0,25 "
Άμωνία 4 "

Και νερό τόσο, όσο για να διαλυθούν αυτά τά συστατικά.

2) Άποσταγμένο νερό 30 γραμ.
Νιτρικόν κάλιο 0,50 "
Φωσφόρ. 40 % 0,30 "
Αιθ. λαρμ. ρηκικός αιθήρ 0,50 "
Άσθη 20 "
Άλκοόλ ντε σιτρόν 20 "
Άλκοόλ 90ο 200 "

Βρέχετε στο μίγμα αυτό μία βουρτσίδα, όχι πολύ σκληρή, και τρίβετε τις ρίζες των μαλλιών σας, πρωί και βράδυ.

Για τα τσινορα

"Αν τρίβετε πρωί και βράδυ τά τσινορά σας με τό παρακάτω υγρό, θα δώτε πως θα μεγαλώσουν άρκετά. Να μη μπαίνω όμως στα ματιά σας τό υγρό.

Άρωματικόν έξος 20 γραμ.
Γλυκερίνη 10 "
Έξτραί ζαμπόραντι 2 "

Λεκέδες κόκκινου κεριού

Λεκέδες κόκκινου κεριού σ' ένα χρωματικό τραπέζομάνηλο καθαρίζουν δύσκολα, γιατί έχουν βάψει τό ύφασμα. Χρειάζεται λοιπόν ένας τοπικός άποχρωματισμός. Υπάρχουν για τό σκοπό αυτό νέα προϊόντα, έγγυημένα, που δεν περιέχουν χλώριο και που είναι καταλληλότερα για άσπρα ύφασματα. Όταν όμως πρόκειται για ύφασμα μεταξωτό, είναι φρόνιμο να κάνετε πρώτα μία δοκιμή σ' ένα δείγμα του, για να έξακριβώσετε μήπως κόβη τό χρώμα του.

Μπορείτε επίσης, αν ό λεκές έχη γίνει με χρώμα άνιλινς, να δοκιμάσετε να τόν βρέξετε με άσπρο έξος κι' ύστερα με άραιότατο ύδωρ λαμπαράκ (που θα τό βρήτε στα φαρμακεία). Τέλος, ξεπλένετε με άφθονο νερό. "Υπάρχει όμως φόβος ν' αλλοιωθώ κάπως τό χρώμα του τραπέζομάνηλου μ' αυτές τις μεθόδους καθαρισμού.

Γράσο ή κατράμι

Είναι λερωμένα τά χέρια σας από γράσο ή από κατράμι; Μπορείτε να τά καθαρίσετε με μίγμα από μία κουταλιά τριβάλ και δυό κουταλιές ψιλό πριονίδι. "Υγραίνετε τά χέρια σας, σκουπίζετε πάνω αυτό τό μίγμα και τά τρίβετε καλά.

Για τούς σωφέρ, μηχανικούς, κ.λ.π., υπάρχουν στο έμπόριο είδικά σαπούνια που καθάρζουν τά γράσα.

Για τά σπαράγγια

Κιτρίνισαν τά φύλλα απ' τά σπαράγγια σας; Πρόκειται για μία ασθένεια, που χρειάζεται την έξηξ θεραπεία: Κόβετε με τό ψαλίδι τ' άρρωστωμένα φύλλα. Ποτίζετε τό φυτό με βρόχινο νερό, στο όποιο έχετε προσθέσει μία πρέζα στάχτη από έζλα. "Η κάνετε δυό ποτίσματα, σ' απόστασι 15 ήμερών μεταξύ τους, με διάλυσι 1 γραμμαρίου νιτρού σε 300 δρώμια νερό. "Απ' τόν Ιούνιο ως τό τέλος Αυγούστου, καλύτερα νάχετε χωμένους τις γλάστρες μέρ' στο χώμα, για να δυναμώνουν τά φυτά.

«ΟΜΙΛΟΥΝΤΑ» ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΥΦΛΟΥΣ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΔΕΝ υπάρχει σήμερα τυφλός στις "Ηνωμένες Πολιτείες, που να στενοχωριέται, επειδή δεν μπορεί να διαβάξη βιβλία, εύχάριστα ή μορφωτικά. Δύο μέθοδοι με τις όποιες μπορεί να μαθαίνει τις είδησεις, ή να διασκεδάξη διαβάζοντας, υπάρχουν σήμερα στη διάθεσί του.

Μπορεί να διαβάξη με την αφή, αλλά μπορεί και ν' άκούη ένα βιβλίο! "Όπως προτιμάει!

"Η άνάγνωσι με την αφή, έχει άπειρες εφαρμογές σε βιβλία και περιοδικά, διδάσκεται δε σήμερα σε σχολεία, που έχουν σκοπό να προετοιμάσουν τούς τυφλούς για να μπορέσουν να ζήσουν μία κανονική ζωή. "Εχομε γράψει επανειλημμένως για τη μέθοδο αυτή και για τό άνάγλυφο άλφάβητο Μπράιτ, που τό «διαβάζουν» οι τυφλοί με τις εύαίσθητες άκρες των δακτύλων τους.

"Ενα όμως μεγάλο μειονέκτημα αυτού του συστήματος είναι ότι ό τυφλός πρέπει να έχη εκπαιδευθώ είδικά για να μπορή να διαβάξη τα άνάγλυφα γράμματα του βιβλίου. Επίσης πολύ δύσκολα μαθαίνεται τό σύστημα αυτό από εκείνους, που δεν είνε εκνευγμένοι τυφλοί.

Γι' αυτούς, λοιπόν, τό νέο σύστημα ν' άκούνε οι τυφλοί ένα κείμενο, αντί να είνε υποχρεωμένοι να τό διαβάζουν με την αφή άποτελεί άσφαλώς ένα μεγάλο δώρο.

"Υστερα, λοιπόν, από πολλά πειράματα, τό «όμιλούν» βιβλίο έγινε πραγματικότητα και προσφέρει μεγάλη πρακτική βοήθεια στους τυφλούς.

"Ηχογραφήσαν έτσι διάφορα βιβλία σε δίσκους γραμμοφώνου μεγάλης διάρκειας και μικρού βάρους. Οι δίσκοι αυτοί έχουν διάμετρο 33 πόντους.

Κάθε δίσκος έχει κατασκευασθώ έτσι ώστε να περιλαμβάνη περί τις 7.000 λέξεις και στίς δύο πλευρές του. Τούς δίσκους δε αυτούς μπορεί να τούς άκούση ό τυφλός από κοινό γραμμόφωνο ή από ραδιογραμμόφωνο.

"Ενα σχετικό κονδύλι από τόν προϋπολογισμό των "Ηνωμ. Πολιτειών διατίθεται κάθε χρόνο για την έκτελεσι του προγράμματος του «όμιλούντος βιβλίου».

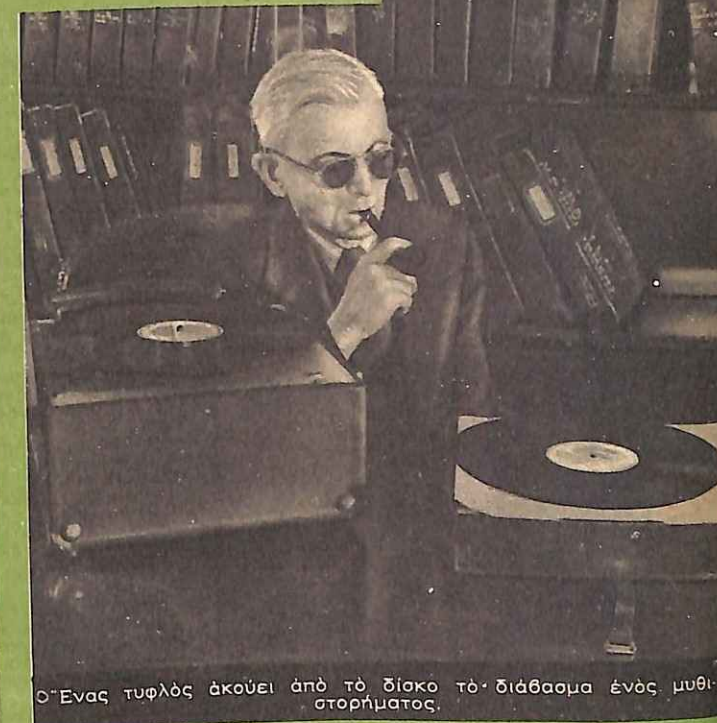
Είδικοι υπάλληλοι της βιβλιοθήκης του Κογκρέσου συνεργάζονται με αντιπροσώπους των τυφλών και άφού κάνουν την έκλογή των καταλλήλων βιβλίων, που πρόκειται να ήχογραφηθώ, στο Λούισβιλ στέλνουν στον άμερικανικό έκδοτικό οίκο τυφλών, στο Κεντάκυ, όπου γίνεται ή ήχογράφησι από έναν έπαγγελματία έκφωνητή.

"Ο οίκος αυτός κατόπιν, διά μέσου 28 περιφερειακών βιβλιοθηκών, διανέμει τούς δίσκους στους τυφλούς άναγνώστες που διψούν για «διάβασμα».

Τα «όμιλούντα», αυτά βιβλία έγιναν δημοφιλέστατα και άναρπαστα, μόλις βγήκαν στην κυκλοφορία.

Σήμερα υπάρχουν στίς "Ην. Πολιτείες τρεις φορές περισσότεροι «άναγνώστες» του νέου αυτού συστήματος, από εκείνους του άναγλύφου συστήματος Μπράιτ.

"Ο τυφλός που θέλει να χρησιμοποιήση τό «όμιλούν» βιβλίο πρέπει να είνε άπαραίτητος έφωτισμένος με ένα «πικ άπ» ή γραμμόφωνο, αν δε δεν έχη, μπορεί να δανειστή, χωρίς να πληρώσει, ένα τέτοιο όργανο.

Ό Ένας τυφλός άκούει από τό δίσκο τό διάβασμα ενός μυθιστορήματος.

ρώση τίποτα, ένα από τά 40.000 «πικ άπ», που διαθέτουν τά 55 είδικά πρακτορεία, που βρίσκονται διασκορπισμένα στίς "Ην. Πολιτείες.

Τό «όμιλούν» βιβλίο των τυφλών παρουσιάζει μερικές φορές, πλεονεκτήματα, που είνε άγνωστα σε εκείνους που διαβάζουν και να βιβλία. Συγχρόνως με τό διάβασμα του κειμένου μεταδίδονται και άρισμένοι μουσικοί σκοποί ή άλλοι ήχοι, οι όποιοι έχουν σχέση μ' αυτό.

"Ενα βιβλίο π.χ. του όποιου ό τίτλος είνε «Τά άγρια πουλιά και τό κελάηδημά των», δεν περιγράφει μόνο τά πουλιά, αλλά διεικνύει και τά κελαϊδήματά τους, που έχουν ήχογραφηθώ εκ του φυσικού.

"Όσον άφορά τά θεατρικά έργα ή μυθιστορήματα, έκτελούνται από γνωστους ήθοποιούς, καθένas από τούς όποιους ύποδύεται ξεχωριστό ρόλο.

Σε άλλες περιπτώσεις ή εισαγωγή του βιβλίου, που άκούει ό τυφλός, διαβάζεται από τό συγγραφέα, τό δε ύπόλοιπο κείμενο είναι ήχογραφημένο από είδικό «σπίκερ».

"Εχει ληφθώ επίσης μέριμνα και για τά τυφλά μικρά παιδιά, ώστε να χαίρονται και αυτά τά πλεονεκτήματα του «όμιλούντος» βιβλίου. Έχουν δηλαδή προστεθώ στο «όμιλούν» βιβλίο είδικές μουσικές έκτελέσεις, που έχουν σκοπό να διαγείρουν τη φαντασία των μικρών τυφλών, όπως άκριβώς συμβαίνει στα υγία παιδιά, όταν βλέπουν έγχρωμες εικόνες.

"Ετσι, μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα τό «όμιλούν» βιβλίο μπήκε στη ζωή των τυφλών και πήρε τη θέση ενός άπαραίτητου φίλου, που είναι πάντα στη διάθεσί τους και έτοιμος να διαβάση κάθε τί που έπιθυμούν.

"Ο φίλος αυτός δεν κουράζεται ποτέ και ξέρει να διαβάση σωστά, χωρίς λάθη ένα κείμενο. Τέλος κατώρθωσε να βγάλη τόν τυφλό από τό καταθλιπτικό περιβάλλον του και να τόν φέρη σε νέους πνευματικούς κόσμους, όπου όχι μόνο διασκεδάξη, αλλά και μορφώνεται.

ΟΙ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ

Στην Ούγγαρία, σύμφωνα μ' ένα νόμο, που ψηφίστηκε τελευταία, ή διορθωσι των άνωμαλιών των δοντιών, καθώς και ή θεραπεία των σχετικών παθήσεων είναι ύποχρεωτική για τούς μικρούς μαθητάς των σχολείων, παρέχεται δε τελείως δωρεάν από τό κράτος.

Προκειμένου για τούς μαθητάς των έπαρχιών, έφ' όσον ή διορθωσι δεν μπορεί να γίνη στον τόπο της διαμονής τους, ό σχετικός νόμος προβλέπει την άποστολή των στή Βουδαπέστη. Τά έξοδα του ταξιδιού, της παραμονής των στην πρωτεύουσα και της θεραπείας πληρώνονται από τόν οργανισμό Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Χότζας άσπροπρόσωπος

Όταν ο Ναστραδίν Χότζας έχασε την περιουσία του με την άσπληξη ζωή που έκανε, αναγκάστηκε να πάει να φυλάει το κοπάδι του πλούσιου συγγενικού του Αλή-Μπεκήρ.

Χίλια πρόβατα ήταν το κοπάδι και χίλιες έγνοιες φούντωναν στο κεφάλι του Ναστραδίν.

Εκεί, όμως, που, μετανοημένος για τη μεταλλική δουλειά του, ήταν έτοιμος να παραιτηθεί από αυτήν ο Αλή-Μπεκήρ, αποφάσισε να πάει στη Μέρκα προσκυνητής.

Ετσι έκανε το Χότζα πληρεξούσιό του με δικαίωμα να πουλάει και να αγοράζει πρόβατα κι ακόμη τούτωση παρδές, μπόλικους για τα έξοδα του κοπαδιού. Τα μυαλά του Ναστραδίν, όμως, πήραν άμεσως αέρα κι άρχισε να κάνει τον άφεντη σ' όλη τη χώρα.

Ετσι, δεν άργησε να ξεπαστρέψει και τα χίλια πρόβατα, αφού πρώτα έφαγε και τα γρόσια του Αλή-Μπεκήρ. Άδικα ή γυναικά του κι' ο πιο φρόνιμο από τους φίλους του τον συμβούλευαν να μη πειράξει την ξένη περιουσία.

Μα τον Άλλάχ, Χότζα, δεν σκέπτεσαι τίποτα, θά δώσεις στον άφεντικό σου, όταν θα γυρίσει, του Έλεγαν.

Μα ο Χότζας, άταραχος και με το χαμόγελο στο στόμα, τους ήσυχάζει:

— Έννοια σας! Θα παρουσιάσω στον άγα μου, θα του δώσω... σωστό λογαριασμό και θα δώσω πώς στο τέλος θα βγώ άσπροπρόσωπος!

Ήρθε, λοιπόν, ο καιρός της επιστροφής του Αλή-Μπεκήρ.

Απ' τα γύρω χωριά όμως έμαθε τα καμώματα του Χότζα, κι έτσι, μόλις μπήκε στο χωριό, πήγε και χτύπησε στην πόρτα του άσπλου.

Ο Χότζας, χωρίς να τ' άχσει, πρόσταξε τη γυναίκα του, που έτρεμε σαν ψάρι, να φέρη πρώτα μια καρδάρια με γιαούρτι στο τραπέζι και ύστερα ν' ανοίξει την πόρτα στο άφεντικό του.

Ο Αλή-Μπεκήρ μπήκε μέσα σαν σίφουνας, μα ο τετραπέρατος Ναστραδίν τον πρόλαβε κι' άρχισε να τον άγκαλιάζει και να τον φιλάει. Ύστερα, πέφτοντας στα πόδια του και ψευτοκλαίγοντας, του είπε:

— Άχ, άγα μου! Άμα έφυγες, ήρθαν και μου έπαιαν πώς πνιγμένος! Εγώ τότε σκέφτηκα άμέσως να φροντίσω για την ψυχούλα σου. Και μοίρασα άμέσως στους φτωχούς πεντακόσια πρόβατα, για να σε συχαρώ... Ύστερα όμως έμαθα πώς γλύτωσε κι' απ' τη χαρά μου, μοίρασα και τ' άλλα πεντακόσια στους φτωχούς για να τ' άβαν και να εύχρηστούν τον Άλλάχ, που σ' έχει καλά... Και μόνο αυτή την καρδάρια κράτησα απ' όλη τη σπάνη!

Μα ο Αλή-Μπεκήρ, έξαλλος απ' το θράσος του Ναστραδίν, δεν τον άφησε να συνεχίσει. Και, παίρνοντας την καρδάρια, που βρισκόταν μπροστά του, την άναποδογύρισε στο κεφάλι του Χότζα και έκανε το πρόσωπό του κάτασπλο από το γιούρτι.

Ο Ναστραδίν τόβαλε άμέσως στα πόδια, ενώ οι συγγενικοί του ξεκαρδίζονταν στα γέλια και τον ρωτούν κοροϊδευτικά:

— Πώς τα κατάφερες, λοιπόν, με τ' άφεντικό σου;

— Ο Χότζας τότε, χωρίς να χάσει το κέφι του, τους απάντησε:

— Όπως σας είπα. Δεν με βλέπετε; Βγήκα άσπροπρόσωπος!

Τά δάσανα του Καραμπέτ

ΤΟ ΔΩΡΟ

Το φίλος μου το Νικολάκης ήπιοχτες έορτή του είχε.

— Σουρουπύτσα μου λέω, το φίλος μου το Νικολάκης έορτή του έχει άμμη τι θα κάνω; Κάνει ήπιοχτες να στέλνω;

— Τι να του στέλνω;

— Ένα τούρτα, έ;

— Τούρτα να του στέλνω; Α λουλούδια;

— Σους κουζούμ, λέω. Τι είναι τα λουλούδια; Λουλούδια μόνο σε ύναικες στέλνουν!

Χίτες γαβρούμ, κοτζάμ άντριρας με μουστάκι, λουλούδια ένεται να στέλνω; Ντιροπής πειράζεις!

— Τότε να του στέλνω τούρτα.

— Όχι, κουζούμ, τούρτα είπα άμμη χίτες τούρτα ντέν κάνει να στέλνω. Κοτζάμ άντριρας με μουστάκι, ένεται γλυκά να στέλνω; Κουζούμ άντριρας παρξήνημένος να μās έκάνη!

Σουρουπύτσα μου θυμωμένο ένεται.

— Καλά με το ένα θα παρξήνηθι, με το άλλο θα παρξήνηθι, τί άλλο να του στέλνω;

— Γαβρούμ, άντριρας μουστάκι έχει.

— Ε κι' έπειδή έχει μουστάκι να μη του στέλνω τίποτα; Τόσο το καλύτερο. Έμένα τι με νοιάζει; Δικός σου φίλος είναι. Δεν είναι δικός μου.

— Ύστερα έμένα μία ιδέα μου έρχεται και τότε πολλά έλια έκάνω.

— Α, χό, χό, χό, χό!

— Τι γελάς;

— Ού, χού, χού, χού, χού.

— Κοιλιός μου από τα έλια κρατημένο έκάνω, άμα χίτες ντέν ήμπορώ να μιλήσω. Και ύστερα στο Σουρουπύτσα μου, λέω:

— Κουζούμ, ξέρεις τί έσκέφτηκα;

— Τι σκέφτηκες;

— Ένα άστέιο έσκέφτηκα!

— Τι άστέιο;

— Σουρουπύτσα μου στο φίλος μου το Νικολάκης μία όκα σανό να στέλνω! Βάι, βάι βάι τί έχει να ήνη! Ένα ώραίο πακέτο θα έκανουμε, τυλιγμένο ώραίο-ώραία με κορντέλα, ύστερα εκείνος άνοιγμένο να έκάνη, βάι, βάι βάι, τί έλια να ένωνται! Γιατί το φίλος μου το Νικολάκης πολύ χωρατατζή άντριρας είναι, τέτοια πολύ του ήρξουν! Πολύ εύχαριστημένος θα ένεται.

Σουρουπύτσα μου τέτοιο άστέιο ποτέ ντέν καταλαβαίνει!

— Τι κρυάδες είναι αυτές, Καραμπέτ; Είσαι στα καλά σου;

— Κουζούμ, λέω, έσυ κρυάδες λές άμα πολύ ώραίο άστέιο ένεται.

Έγώ ίσα στο άγορά πηγαίνω, δύο όκάδες σανό άγορασμένο έκάνω. Ύστερα σ' ένα μααζί δίνω, ώραίο πακέτο έκάνουν, στο φίλος μου το Νικολάκης, σταμένο έκάνω, μία καρτα γράφω: «Χρόνια πολλά, Νικολάκη, καλή όρεξη να έκάνεις!»

Το βραδάκι στο Σουρουπύτσα μου λέω:

— Άντε Σουρουπύτσα μου, στο φίλος μου το Νικολάκης ήπιοχτες να πάμε.

— Του έστειλες τόν σανό;

— Άμ, έσταμένο έκανα.

— Και θάκης μούτρα να πās και ήπιοχτες έπειτα από αυτό που έκανες;

— Γιατί να μην έχω μούτρα κουζούμ; Έσυ από άστέιο ντέν ήκσείεις!

Σουρουπύτσα μου ντέν ήθελε να έρχεται άμα με το ζόρι την έπαίρνω. Βραδάκι, λοιπόν, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο μας το Νικολάκη.

— Χρόνια πολλά, λέω, Νικολάκη.

Ύστερα μέσα ήπιοχτες, ώραίο-ώραία κα-θόμαστε, πολλά άστέια λέμε άμμη χίτες κουζούμ, ντυνόμαστε ώραίο-ώραία και στο ήπιοχτες του φίλου μου το Νικολάκη πηγαίνουμε.

— Α, καλώς τους, καλώς τους, λέει το φίλο

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Είπαμε μέχρι τώρα όλα όσα αναφέρονται στη χειμωνιάτικη μόδα. Υπολογίσαμε ένα προς ένα τα εσοδά μας και κάμαμε τις απαραίτητες παραγγελίες μας. Ο πιστός μας σύμβουλος ο καθρέπτης μας βοήθησε να αποφυγούμε κάθε τι που δεν ταιρίαζε στη σιλουέττα μας, στον τύπο μας, στο είδος της ζωής μας. Μας υπέδειξε ο σιωπηλός αυτός συνήγορος

1) Το ίδιο φόρεμα με δύο διαφορετικούς μπουστους.

με ποίο τρόπο έπρεπε να προσαρμόσουμε στον εαυτό μας την τάδε ή δεύνα μόδα. Άλλα είμαστε βέβαιες ότι η στιχομυθία αυτή έγινε με όλους τους όρους της αμεροληψίας. Άς εξε-

τάσουμε τώρα μαζί τις περιπτώσεις. Άς υποθέσουμε ότι είστε κοντούλα, όχι πολύ αδύνατη, αλλά μάλλον παχουλή. Βάλτε καλά στο νου σας ότι δεν πρέπει να διανοηθείτε ποτέ να φορέσετε ζώνες κορσελέ, που κοθούν τη γραμμή και ν' αποφυγέτε τὰ πολύ φαρδιά παλτά. Άφηστε αυτό το είδος του ντυσίματος στις ψηλές, που έχουν ανάγκη να κοντύνουν το μπουστό τους και προτιμήστε μία ρεντιγκότα, που υπογραμμίζει την τάλλια και σας προσθέτει το ανάστημα που

φαρδειά ζώνη, που να γλυστράει στους γοφούς και να μακραίνει το μπουστό. Αποφύγετε όμως αυτή τη λεπτομέρεια, αν το τμήμα του σώματός σας είναι κοντό. Τότε θα προτιμήσετε να καταφύγετε σ' ένα τέχνασμα: Να τοποθετήσετε κάπως ψηλά τη φούστα σας, ώστε να κερδίζετε ύψος στα πόδια την μέση και κάτω. Σφίξτε επίσης το μπουστό για να τον αραιώσετε πιο λεπτό και άφροτο μόνο ελεύθερο το στήθος. Γιατί μη ξεχνάτε ότι το στρογγυλό στήθος είναι της μόδας. Πως επίσης μη ξεχνάτε ότι τα κορσάζ είναι αρκετά ξεχειλωμένα να το άνοιγμα και συνήθίζεται πολύ το ντεκολτέ (Μπατών). Και τώρα ας έρθουμε στο ταγιέρ, που έγινε πάλι τόσο πολύ της μόδας και παρουσιάζει τους πιο απρόοπτους συνδυασμούς. Ένας από τους πιο ασυνήθιστους είναι ο εξής: Το ταγιέρ που αποτελείται από φόρεμα σε στυλ «πρενσές» είναι καμμιό φορά φαρδιά και χωρίς μανίκια, έχει δε μία βέστα πολύ μικρή, σαπτή και καλά κουμπωμένη. Γίνεται συνήθως από ανοιχτόχρωμα τούιντ, αν είσθε λεπτή. Αν όμως όχι, να προτιμήσετε το μαύρο ντρά.

ΑΝ ΕΙΣΤΕ ΛΕΠΤΗ ΚΑΙ ΝΕΑ

Μπορείτε τότε αντί για ζακέττα να προτιμήσετε ένα μπολερό, μπλουζάν με μανίκια, που θα συμπληρώνη το ντεκολτέ φόρεμα σας. Προσέξτε όμως: μόνον αν είστε νέα και λεπτή θα φορέσετε μπολερό. Άλλοιώς, το ταγιέρ, που είναι πολύ λίγο εφάρμοστο είναι κατάλληλο για σας, καθώς και το ίδιο επανωφόρι με τις μανικοκολλήσεις πολύ χαμηλά τοποθετημένες.

Πάντως έχετε υπ' όψη, ότι η λεπτή σιλουέττα επιτρέπει πολλά: Μαρτεγκάλ χαμηλές ή σταυρωτές, ντραπαρισματα στους γοφούς, ψηλούς θρήιους γιακάδες, μεγάλες αγκράφες, πλατείες ζώνες, εσάρπες πολύχρωμες φορεμένες ιδιόρρυθμα, ριγμένες στον ένα ώμο και πολλά άλλα.

Γενικά, μπορούμε να πούμε με λίγα λόγια ότι τα πάντα επιτρέπονται στις λεπτές, έστω και αν δεν είναι πρώτης νεότητος.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Με λίγα λόγια, οι κοντές πρέπει ν' αποφεύγουν τις φούστες με βολάν, τα μαντύ τρουά κάρ, που κονταίνουν και τους μεγάλους γιακάδες, που βυθίζουν τους ώμους.

Έκείνα που πρέπει να επιδιώκουν είναι οι αρκετά φαρδιές φούστες, τα μέτρια επανωφόρια προσαρμοσμένα στο σώμα τους, οι κοντές μπάρσες και τα μάλλον ψηλά τακούνια, που δεν πρέπει να υπερβαίνουν τους 7 πόντους με πρωινό ή απογευματινό φόρεμα.

Οι εύσωμες θα επιδιώκουν το μακρὸς, τις πιέτες, τα κουμπώματα από πάνω ως κάτω, τα μύτερα ντεκολτέ, το στενά μανίκια, τα ακαθόριστα χρώματα, το μαύρο, θα αποφεύγουν δε τα χτυπητά. Γάντια, τσάντες εσάρπες όλα θα είναι σοβαρά και αρμονικά.

Μπορεί μία λεπτή γυναίκα να φορέσει ένα καπέλλο ζωηρού χρώματος, αλλά η εύσωμη είναι προτιμώτερο να το αποφύγει.

Κάποτε δε μία κακοδιαλεγμένη εσάρπα καταστρέφει όλη τη αρμονία ενός συνόλου.

Κάτι που σ' αυτό δίνει ιδιαίτερη προσοχή έφέτος η μόδα είναι τ' ανοιγμάτα του λαιμού. Γι' αυτό βλέπουμε και τόσο μεγάλη ποικιλία. Πρωτ' απ' όλα το μύτερό άνοιγμα, σέ σχήμα V, που καταλήγει σέ ένα κόσμημα. Δεν είναι διό-

2

2) Με μία μακρυά εσάρπα σκεπάζεται το μεγάλο ντεκολτέ του φορέματος. Η εσάρπα στερεώνεται στη μέση με ένα κλίπ.

3

ας λείπει. Επίσης θά σάς γαίνη πολύ ένα φόρεμα στυλ «πρενσές» που περτίζει τόσο χάρη στο σώμα και κεύει όλες τις σιλουέττες! Μά, είστε ίσως λεπτή, χεστε ανάστημα: Μπορείτε φορέσετε μία όμορφη και ίσια με λίγο μπλουζέ και καρότα, που να μακραίνει το σώμα.

λου όμοιο με ό,τι ξέραμε ως τώρα, γιατί είναι πολύ κωστό στά πλάγια και σκεπάζει έντελως το λαιμό, αφήνοντας μόνο το μπροστινό μέρος ανοικτό. Οι ώμοι είναι στρογγυλοί και ριχτοί και γαρνίζονται με διαγώνιες ντεκούπ.

Έπειτα έχουμε ένα άνοιγμα στρογγυλό με μικρό γιακαδάκι όρθιο για φορέματα πιο άμπιγιέ.

Για φόρεμα βραδυνό ήμειπτήριο προτιμούμε ένα φαρδύ μύτερό άνοιγμα, ο ύπολοιπος δε γιακάς είναι στρογγυλός με ρεδέρ, αλλά αρκετά ξεχειλωμένος στά πλάγια. Δηλαδή η κατάληξη του ανοιγμάτος μπροστά είναι σάν το κάτω μέρος μίας καρδιάς.

Για πιο άμπιγιέ βραδυνό φόρεμα, ή τάλλια είναι κορσελέ και το άνοιγμα του λαιμού πολύ άνοιχτό στά πλάγια, καταλήγοντας μπροστά σέ μύτη.

Ένα πολύ πρωτότυπο άνοιγμα λαιμού έχει άσπρο ντεπασάν και σχηματίζει κάτι σαν φρετόνι μπροστά. Οι άκρες του λευκού ντεπασάν δένονται φιογκάκι. Η αντίθεση αυτή του λευκού είνε πολύ αρμονική, αν το φόρεμα για το όποιο μιλάμε είναι πράσινο, μαύρο ή δρόν.

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 1954

Τα ύφασματα, όπως ξέρετε, εξαρτώνται από την μόδα. Γι' αυτό βλέπουμε ξαφνικά να μπαίνουν σέ... αποστρατεία ύφασματα, που είχαν γνωρίσει χρόνια ολόκληρα μεγάλη δόξα. Ένα απ' αυτά είναι και το σέρζ. Ποιός μιλάει πιά γι' αυτό; Το αντίθετο σέρζ, που είναι πολύ κατέστησαν τα διαφορά λαινάς, το τούιντ και ή τρικωτίβ.

Δέν συμφαίνει όμως το ίδιο και με το ντρά, που είναι επίσης παλιό ύφασμα και όμως εξακολουθεί να έχει την εύνοια της μόδας. Ίδιως έφέτος είναι στήν πρώτη γραμμή. Η-ταν όμως, ως γνωστόν, πο-

5) Τα εξαρτήματα της κομψής γυναίκας: Κολλιέ από μπλε πετράδια, δεμένα με άσπρη. Καπέλλακι από καστόρι, κεντημένο με στράς. Τσάντα βραδυνή. Γάντια σπόρ. 6) Μικρό μπολερό με μανίκια, που συμπληρώνει ένα φόρεμα απογεύματος.

πλαστικές ύλες, που εξυπηρετούν όσες δέν μπορούν να ζοδεψουν ολόκληρη περιουσία για μία όμπρέλλα, που εύκολα πολλές φορές χάνεται.

Οι φτεινές όμπρέλλες παρουσιάζουν δυο μεγάλες αντιθέσεις: είναι ψηλές, πολύ λεπτές, ή κοντόχωρες, απ' αυτές, που κλείνουν και γίνονται μικρές.

Τα χρώματά τους είναι πολλά γκρι σέ διαφόρους αποχρώσεις, μπρονζό, πράσινα, κόκκινα, μπλε βιολίν, ακόμη δε και ανοικτά μπλε, μέχρι του τυρκουάζ. Περισσότερες όμως μονόχρωμες και λιγώτερες σκωτσέζικες.

ΑΛΛΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

Τα γάντια.— Είναι διαφορετικά όσον αφορά το σχήμα. Τα περισσότερα είναι ζώρφα, αν είναι «σπόρ» σέ χρώματα μπέζ, μπρονζό και μαρόν χρώματα, σέ τον καρπό. Η τελευταία μόδα τα καταργούσε. Τα πιο άμπιγιέ γάντια είναι τα σουέντ και γκλασέ σέ όλα τα χρώματα: πράσινα, κίτρινα, ροζέ, μπλε ανοικτά, ανάλογα μ' εκείνο που αποτελεί αρμονική αντίθεση με την τουαλέττα.

Οι τσάντες.— Είναι από μόδες, σέ χρώματα μπλε μαρέν, μαρόν, μαύρο και μπέζ και σχήματα μάλλον μικρά αλλά με πολλές θέσεις, ώστε να χωρούν ή πουντρίερα, ή σιγαροθήκη, τα γυαλιά, το πορτοφόλι, ή ταυτότητα και διάφορα άλλα. Φυσικά, έχουμε και τις άμπιγιέ τσάντες, που γίνονται από βελούδο, σάτεν και γκρό με όμορφα φερμουάρ.

Τα κοσμήματα.— Δεν είναι ανάγκη πιά να είσαστε πλούσιες για νάχετε κοσμήματα. Η μόδα με πολύ μικρές τιμές σας παρέχει άφθονια από κολλιέ, περιδέρια, σωτηρά, βραχιόλια, καρφίτσες και κλίπς. Στολίζεσθε με αυτά, έχοντας το κεφάλι σας ήσυχο, γιατί, αν τα χάσετε ή απώλεια θα είναι μικρή.

Τα παπούτσια.— Έχουν τακούνια πανύψηλα και λεπτά, όταν συνοδεύουν τουαλέττες. Όταν δε είναι σπόρ έχουν τακούνια χαμηλά και φόρμες πλατείες, άνετες, στρογγυλές, με διπλές σόλες, με κρέπ. Κάθε τι στήν ώρα του. Άνάλογα με το παλτό σας θα κάμνη ένα ώραιο σύνολο. Άν δέν λάβετε υπ' όψη το παλτό, που έχετε, τότε σας συνιστώ ένα σύνολο σέ χρώμα κονιάκ: φόρεμα μονοκόμματο και παλτό-ρεντιγκότα.

Η άλληλεγραφία μου

Λοιπόν: Σας απαντώ ιδιαίτερα, σύμφωνα με την επιθυμία σας. Μαρινέλλα: Δέν ήταν διάλογο φάυαρο το γραμματάκι σας, μόνο που δέν θα υπερέσω να σας ευχαριστήσω, γιατί υπεύθυνος δέν μπορεί να σας συστήσω αυτό που ζητάτε. Η γνώμη μου είναι να συνεχίσετε ό,τι κάνετε. Είναι το καλύτερο για τα μαλλιά σας. Ρ. Ν. Νικαία: Πάρετε ένα παλτό χρώματος «έ-δεκ», θα σας πγαίνη πολύ. Γάντια και υποδήματα μπρονζό. Ξεχασμένη: Ένα φόρεμα πράσινο που να ταιριάζη με το παλτό σας θα κάμνη ένα ώραιο σύνολο. Άν δέν λάβετε υπ' όψη το παλτό, που έχετε, τότε σας συνιστώ ένα σύνολο σέ χρώμα κονιάκ: φόρεμα μονοκόμματο και παλτό-ρεντιγκότα.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

6

4

λύ ντελικάτο ύφασμα και με την παραμικρή ψιχάλα λεκιάσε. Τα τσάντα ντρά όμως μπορούν να χρησιμοποιούνται ακόμη και για αδιάδροχα. Οι πιο κομψές κυρίες προτιμούν ένα αδιάδροχο από μαύρο ντρά, παρά τη γκαμπάρτινα. Λέμε μαύρο ντρά, αλλά μη νομίζετε ότι δέν μπορείτε να έχετε και χρωματιστό αδιάδροχο. Άμέσα σ' αυτά τα σκίπτρα έχει το χρώμα κονιάκ. Άλλα μπλως και το βελούδο δέν ήταν ευαίσθητο ύφασμα, που τώρα χρησιμοποιείται και αυτό ακόμη για αδιάδροχα. Άλλοτε το αδιάδροχο ήταν ένα άκομφο, ακαλαίσθητο εξάρτημα, σήμερα όμως βλέπουμε μόνο κομψά και όμορφα αδιάδροχα. Και πόσες όμως άλλες χρησιμοποιήσεις δέν κάνουμε των δυο ώραιων αυτών υφασμάτων; Τί βραδυνές τουαλέττες γί-

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλολέξο

Μέσα στα ημικύκλια του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε λέξεις των έξη γραμμάτων που να ανταποκρίνονται στις αντίστοιχες ε.η.η.η.η.η.η. 1-4) Σ' τ'αυ που πεθανε μέσα στο μπά-

Μαγική εικών χωρίς εικώνα

-Καλέ λιλικά, φέρε επί τέλους το κουτί που σου ζήτησα!
-Και τί έχει μέσα, μαμάκα;
-Νομίζω πως στο είπα, παιδί μου!

Στοιχειογράφος

Μ' ένα ποτάμι ισπανικό, που κεφαλή του αλλάζω και τόνο κατεβάζω ζωο σου κάνω στο λεπτό.

Η περιγραφή του ενόχου

Μια σκοτεινή νύχτα του Δεκεμ. θρίου, σ' ένα ερημικό δρόμο έγινε ένα έγκλημα. Πέντε πρόσωπα ισορριζούνται πως είδαν τον δράστη. Στόν αστυνομό που έκανε την ανάκριση οι πέντε μάρτυρες κατέθεσαν τα εξής:

Α: 'Ο δράστης είχε ξανθά μαλλιά, ανάστημα 1.80, κοστούμι γκριζό, μύτη μεγάλη και καπέλλο καφέ.

Β: 'Ο δολοφόνος είχε μαλλιά μαύρα, ανάστημα 1.75, κοστούμι γκριζό, μύτη μικρή και γκριζό καπέλλο.

Γ: 'Ο δράστης είχε μαύρα μαλλιά, ανάστημα 1.80, κοστούμι γκριζό, μύτη μεγάλη και δεν φορούσε καπέλλο.

Δ: 'Ο δολοφόνος είχε ξανθά μαλλιά, ανάστημα 1.80, κοστούμι γκριζό, μύτη μικρή και γκριζό καπέλλο.

Ε: 'Ο δολοφόνος είχε μαύρα μαλλιά, ανάστημα 1.80, μπλέ κοστούμι, μύτη μικρή και καπέλλο καφέ.

Γνωρίζοντας τώρα ότι δυο σωστές ενδείξεις δόθηκαν από δυο μάρτυρες και οι τρεις άλλες αρέιτε να βρείτε ποια είναι η πραγματική περιγραφή του ενόχου;

Αναγραμματισμός

Αν αναγραμματιστεί μάρτυς της έλευθερίας, γίνεται πιο σεβαστός κι' ένεκα ηλικίας.

Ποιό από τα πέντε

Σε καθεμία από τις ομάδες των πέντε ονομασιών και ονοματεπωνύμων που δημοσιεύουμε πιο κάτω, υπάρχει ένα που δεν θα έπρεπε να αναφέρεται. Μπορείτε να βρείτε ποιο και γιατί δεν δικαιολογείται η τοποθέτησή του κοντά στα άλλα;

- 1) Βιτοέντζο Μπελίνι, Γκαετάνο Ντονιτζέτι, Ιωάννης Κέπλερ, Σπυριδών Σαμάρας, Ρίμσκι Κόρσακφ.
- 2) Ταϊτή, Χαδάν, Κούβα, Κολόμπο, Μαρτινίκα.
- 3) Πέταλον Καρφί, Κάλυξ, Στήμων, γ. περς.
- 4) Ισημερινός, Ουρουγουάη, Χιλή, Κολομβία, Λιβερία.
- 5) Στεατίν, Σαρτρέζ, Μαστίχα, Βενεδικτίνη, Μέντα.

Μικρά προβλήματα

Α) Ένας εργάτης βάφει τα πλάγια ενός πλοίου καθισμένος σ' ένα σανίδι που βρίσκεται κρεμασμένο από το κατώστρωμά του, σε ύψος 30 εκατοστών του μέτρου πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. Δεδομένου ότι η παλίρροια κάνει τη θάλασσα ν' ανεβαίνει κατά 10 εκατοστά μετρητά την ώρα, σε πόση ώρα ο έλαιοχρωματιστής θα υποχρεωθεί ν' αλλάξει θέσι;

Β) Ένας καθάλαρνος διέτρεξε με το αλόγο του 111 χιλιόμετρα μέσα σε 3 μέρες. Δεδομένου ότι διέτρεξε κάθε μέρα απόστασι ίση με τα 2/3 εκείνης που είχε διατρέξει την προηγούμενη, μπορείτε να βρείτε πόσα χιλιόμετρα έκαλυψε την πρώτη μέρα;

Γ) Με τους αριθμούς: 1 4 8 8 5 9 2 0 σχηματίστε τέσσερις αριθμούς των δυο ψηφίων που να σας δίνουν για σύνολο 100.

Με τους ίδιους αριθμούς, προσπαθήστε τώρα να σχηματίσετε δυο των 4 ψηφίων, σύνολο 10.000.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το σπίτι της

Ο εισπράκτορας της Ούλεν χτυπάει πολλές φορές την εξώπορτα ενός μικρού σπιτιού.

Κανείς όμως δεν απαντάει.

Μια μικρούλα, η Κικίτσα, παίζει στο πεζοδρόμιο. Ο εισπράκτορας, αναγκασμένος για την άργπορία του αυτή, τη ρωτάει:

— 'Η μαμά σου είναι στο σπίτι, μικρούλα μου;

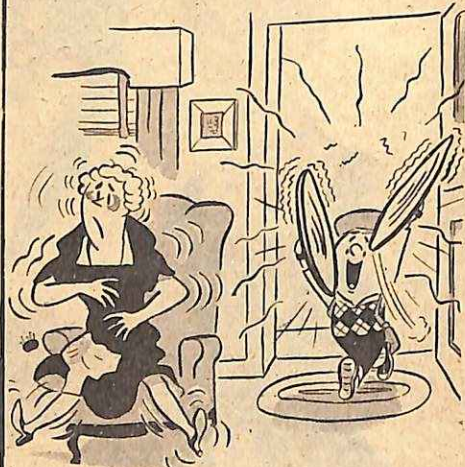
— Μάλιστα, κύριε, απαντάει εκείνη. Τί την θέλετε;

Ο εισπράκτορας δεν της απαντά. Χτυπάει πάλι δυνατά, αλλά η πόρτα δεν ανοίγει.

Τέλος, γυρίζει και λέει της μικρής: — Μα, παιδάκι μου, δεν μου είπες πως η μαμά σου είναι στο σπίτι;

Και η Κικίτσα, με αφέλεια: — Μάλιστα, κύριε. Μα, αυτό... δεν είναι το δικό μας σπίτι!...

MIKY-MAOYΣ

— Μαμά!... Έγινα μέλος της τζαζ του σχολείου μας!...

— Αυτό θα είναι, δπωσδήποτε, το τελευταίο μάθημα βιολιού, που κάνω!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Οι τρεις σύντροφοι

Μια φορά κι 'έναν καιρό, επάνω στο τραπέζι ενός σοφού ανθρώπου, βρέθηκαν τρία πράγματα: χαρτί, μελάνι και στυπόχαρτο.

Έτυχε νάναι χειμωνιάτικη μέρα. Κι' έπειδή τα τρία πράγματα ήταν μονάχα τους, για να περάση η ώρα τους, έπιασαν ψιλή κουβέντα.

Εκεί όμως που μιλούσαν, άνοιξε ξαφνικά το παράθυρο. Φύσηξε αέρας. Το χαρτί αναπήδησε. Πέρασε πάνω από το καλαμάρι και λερώθηκε.

— Ωχ!... Έκανε. Κι' ευαίσθητο, καθώς είναι, άρχισε να κλαίει απαρηγόρητα.

— Τί έπαθες; το ρώτησε το καλαμάρι. — Ωχ!... Δεν βλέπεις που λερώθηκα; είπε παραπονεμένα το χαρτί.

Τη στιγμή εκείνη το στυπόχαρτο έμπηξε τα γέλια.

— Γελάς;... Γελάς, ξάδερφε; φώναξε το χαρτί. Εύχαριστήθηκες, λοιπόν, για το πάθημά μου;

— Είναι να μη γελάω; Μ' άρεσει που είσαι έτσι μουτζουρωμένο, είπε το στυπόχαρτο.

— Μήπως κι' εσύ δεν είσαι μουτζουρωμένο;

— Τί έχει να κάνη; Έγώ έτσι πρέπει νάμαι. Έτσι είναι το φυσικό μου. Μου άρεσει το μελάνι. Έξ' άλλου, είμαι άπαράιτητο στο γραφείο του σοφού!

— Καλά σου λέει ο ξάδερφός σου, είπε, ξεσπώντας σε πλατύ γέλιο και το καλαμάρι.

Το άθωο και κάτασπρο χαρτί παρ' ό- λίγο να γίνη... κόκκινο από τη ντροπή και το θυμό του.

— Μουτζούρηδες!... φώναξε το χαρτί και γύρισε ύστερα την πλάτη στους συντρόφους του.

— Νάτα μας!... είπε το καλαμάρι. Και δε μου λές, σε παρακαλώ, τί θα ήσουν εσύ, αν δεν ήμουνα εγώ; Τί αξία έχεις εσύ, όταν δεν δανειστής από μένα τη ζωή; Εί-σαι ένα τίποτα! Ένα χαρτί άγραφο!...

— Αν δεν ήμουν κι' εγώ να σου στεγνώσω τα γράμματα, θα γέμιζες μελανίες. Θα γινόσουν χάλια! Αυτή, λοιπόν, είναι η εύγνωμοσύνη σου; είπε και το στυπόχαρτο. Ύστερα όμως από λίγο, το χαρτί είπε μέσα του:

«Κι' όμως πόσες φορές δεν έχω μεγαλύτερη αξία, όταν είμαι ολοκάθαρο! Και μάλιστα όταν δεν δανείζομαι από σας τίποτα! Πόσες φορές εσείς, αντί να μου δώ-σετε αξία, μου λερώνετε την αγνότητά μου!...».

Οι σύντροφοί του, φυσικά, δεν άκουσαν αυτά τα λόγια του. Άλλά κι' αν τ' άκου-γαν, δεν θα καταλάβαιναν τίποτε με το χοντρό μυαλό τους.

Το καλαμάρι και το στυπόχαρτο μιλού-σαν τώρα μέσα τους. Είχαν παραμεριστεί με περιφρόνησι το χαρτί.

— Είδες το αναιδέστατο, έλεγε το κα-

λαμάρι. Είδες θράσος, φίλε μου;...

— Ναι, φίλε μου! Και τί άχά-ριστο!... Ω, δεν θέλω να το δω πια στα μάτια μου! Ούτε θα το ξανα-σφουγγίσω άλλη φορά! Ούτε θα το ξαναπαύ «ξάδερφο». Είναι όλο ύποκρισία!...

— Μπράβο σου! είπε το καλαμάρι με βαρεία φωνή.

Το στυπόχαρτο ζύγωσε τότε το καλα-μάρι και του είπε:

— Ένώ εσύ!... Καλό μου καλαμάρακι, πόσο σε συμβάθω!...

Το ξέρω, είπε εκείνο.

Το χαρτί έριξε μια κρυφή ματιά. Κατά-λαβε πως και τα δυο κάτι έλεγαν. Και τέντωσε τ' αυτιά του για ν' άκούση.

— Εσύ μου δίνεις ζωή, είπε το στυ-πόχαρτο. Και σ' αγαπώ τόσο πολύ!...

— Κι' εγώ! απάντησε το καλαμάρι. Τώρα όμως άρχισα να διψάω...

— Να σου δώσω ό,τι θέλεις, του απάν-τησε με καλωσύνη το καλαμάρι.

Τη στιγμή εκείνη, το χαρτί, από τη ζή-λεια του, έμπηξε μια φωνή:

— Άααα!...

— Σώπα, μουτζουρόχαρτο, και με τρώ-μαζες! είπε το στυπόχαρτο.

Και το καλαμάρι είπε κι' αυτό με θυμό: — Άκουσε εδώ, εσύ! Να κυττάξης τη δουλειά σου και να μη σε μέλλη τί κά-νουμε έμεις! Άφου δε σου μιλάμε...

Από τόν πολύ του τόν θυμό, το καλα-μάρι έκανε μια τομπά. Έπεσε πάνω στο στυπόχαρτο και χύθηκε το μισό.

Το στυπόχαρτο, που διψούσε, ρούφηξε στο λεφτό το μελάνι.

— Άκουσε, φίλε μου, είπε τότε το στυ-πόχαρτο. Είπα ότι σ' αγαπώ... Μα εσύ μ' έκανες χάλια!...

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε στο γραφείο του ο σοφός. Είδε το στυπόχαρτο γεμάτο μελάνια. Το πήρε και το πέταξε έξω απ' το παράθυρο.

— Καλά να πάθη το στυπόχαρτο! φώ-ναξε χαρούμενο το χαρτί. Τιμωρήθηκε για την υπερφανεία του.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο κυρ' Ήλιος

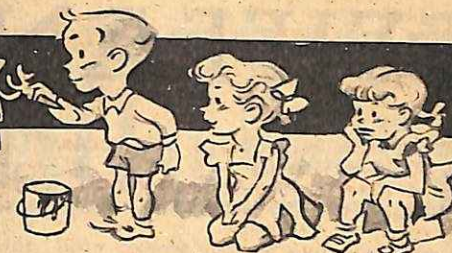
— Πές μου, κύρ' Ήλιε, να χαρής, πές μου, που πās να κοιμηθής, όταν απλώνεται η βραδυά κι' ο ύπνος παίρνει τα παιδιά;

— Να κοιμηθώ; κι' έχω καιρό; Τα ματιά έγω στιγμή δεν κλείνω και σαν καντλί λαμπερό, στη γη το φώς μου πάντα χύνω.

— Πές μου, κύρ' Ήλιε, αν αγαπάς, τότε που πās και ξενυχτάς, όταν απλώνει η βραδυά κι' ο ύπνος παίρνει τα παιδιά;

— Το βράδυ που κοιμάσ' εσείς, άλλα παιδάκια έγω φτιζώ σε μακρινές χώρες της γης, όπου καινούργια ήμερα αρχίζει!

Ν. ΜΩΡΑΓΙΤΗΣ

Ο σοφός, τότε, πήρε την πέννα. Την βούτηξε στο λίγο μελάνι, που είχε απο-μείνει, κι' έγραψε στο χαρτί.

Και το χαρτί, για να δείξη την αξία του στο καλαμάρι, έμεινε για λίγες στιγ-μές μόνο και στέγνωσε, χωρίς τη βοή-θεια του στυπόχαρτου!...

— Βλέπεις; είπε στο καλαμάρι με ύ-περφάνεια. Δεν έχω ανάγκη από το στυ-πόχαρτο!...

Ο σοφός όμως ξανάγραψε ακόμη κάτι κι' έπειτα καθώς έκανε μια απότομη κινή-σι, το μουτζουρώσε, χωρίς να το θέλη, με το χέρι του.

Έβγαλε τότε από το συρτάρι του γρα-φείου ένα άλλο καθαρό στυπόχαρτο και το έβαλε επάνω στο χαρτί, για να πιή το μελάνι.

Ύστερα κουνώντας το κεφάλι του, ψι-θύρισε:

— Βλέπω πως δεν μπορώ να κάνω κα-λά τη δουλειά μου, αν δεν έχω αυτά τα τρία πράγματα, που μου χρειάζονται: το χαρτί, το μελάνι και το στυπόχαρτο...

Οι τρεις σύντροφοι, όταν άκουσαν τα λόγια αυτά του σοφού, έπαψαν πια να φιλονικούν. Γιατί κατάλαβαν ότι κι' οι τρεις είχαν την ίδια αξία.

Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμφορ

Ο θεός στήν Νίνα: — Παιδί μου, δεν κάνεις καλά να λές ψέμματα γιατί η αλήθεια, άργα ή γρήγο-ρα, βγαίνει στη φάρα και δε γλυτώνεις την τιμωρία...

Νίνα: — Ναι, το ξέρω, θείε μου, μα... κερδίζω καιρό!

Ο άμελης Μανωλάκης λέει στο συμμα-θητή του: — Γιατί, Δημητράκη, είπες στον Νίκο πως είμαι άμελης και ψεύτης;

— Σου όρκίζομαι ότι ψεύτη δεν σε είπα.

Στο σχολείο: — Ποιος είναι ο πληθυντικός της λέξε-ως «άνθρωπος»; Πετράκη; — Οι άνθρωποι. — Όρα! Και της λέξεως «παιδί»; — Τα δίδυμα!

Ο μικρός Λελές αφίνει να του πέση και να γίνη χιλία κομμάτια το φλυτζάνι με το γάλα του.

— Μπράβο! φωνάζει η μητέρα του, θυμω μένη. Τότερα εγώ πως θα τσοπαζες!

— Άφου τότερες, γιατί δεν με προειδο-ποιούσες; λέει κλαίγοντας ο μικρός.

— Θέλω, γιαγιά, να μου δώσης εσύ το ρετινιόλαδο. Κανείς άλλος! λέει ο μι-κρός Γιώργος.

— Καλά, παιδάκι μου, απαντάει η γιαγιά. Μα γιατί προτιμάς έμένα;

— Γιατί τρέμει το χέρι σου... και θα χυ-θι το περισσότερο ρετινιόλαδο!

Η ΖΩΪΤΣΑ ΒΑΖΕΙ... ΡΑΔΟΦΩΝΟ ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΚΙ ΤΗΣ

Με το μικρό αυτό σωληνάριο, λούζεσθε άνετα 4 φορές

DOP

Το οικονομικότερο ΣΑΜΠΟΥΑΝ που: κάνει ωραία μαλλιά σαν μετάξι. Δίνει ζωή στα πιο άτροφικά και άρρωστα μαλλιά χωρίς στα δαμάσια υλικά που περιέχει, μεταξύνει των όποιων και τα συστατικά του αγγούρι. Καθαρίζει τα μαλλιά σε ένα λεπτό και εξαφανίζει την πιτυρίδα στο πρώτο λούσιμο.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 42 ΤΗΛ. 23.234

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ειδική Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιδίων και Αποτελεσματική Θεραπεία Πτώσεως Μαλλιών. Συμβουλαί δωρεάν. Αισθητική. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ Νίκης 13, τηλ. 29-548

"ΔΑΕ"

Τρίπλα ανθοράλια
ΜΕΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

TRU-VAL
είς δύο μεγέθη ΜΕΣΑΙΟ ΜΕΓΑΛΟ

ΒΑΝΤΑΛΑΚΤΙΚΑ ΣΕ ΒΡΑΙΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΑΜΕΡ. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ JOHN L. MICHAEL

ΑΝΤΙΠΡ. Γ. Χριστοδούλου
ΤΟΜΠΑΖΗΣ ΤΗΛ. 29243

Η ΙΑΤΡΟΣ
ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΛΕΟΥΔΑ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετέκρινε επί της οδού Δελφών 3 (πρόσδος δδών: Διδότου & Σκουφά). Δέχεται καθημερινώς 11-1 και 5 1/2 - 7 μ.μ. - Τηλέφωνο: 612.482 & 612.515.

λά δεν το κατώρισε. Φάνηκαν για λίγο σαν να προσέυχονταν. "Υστερα ένας απ' όλους, που φαινόταν ο άρχηγος τους, είπε κάτι στους άλλους κι' εκείνοι σήκωσαν τα χέρια τους σαν να τον χαιρετούσαν. Ο πρώτος μπήκε τότε στο κόκκινο νερό.

Ακούστηκε αμέσως ένα ελαφρό σούριγμα, ένα μικρό σύννεφο ατμού υψώθηκε! Οί καπνοί έφτασαν ως έμένα και μούφωσαν βήχα πνιγρό. Ο "Αρχοντας του Πολέμου" έπιασε απ' το χέρι και με τσάβησε μακρύτερα.

Περιμένα ως ότου εναβόρηκε την αναπνοή μου και μου είπε ύστερα:

—Μη πλησιάζετε σ' αυτή τη λίμνη! Το κόκκινο υγρό είναι ένα είδος θειικού οξέος. Το είχα υποπτευθεί απ' την ήμερα που είχα κάνει υιά έκδρομη ως εδώ. Το «μύφελ» μου είχε πνιγεί τότε απ' τους καπνούς.

—Εγώ δεν είμαι «μύφελ»... απάντησα.

Ο "Αρχοντας με κτύπησε σοβαρά. "Υστερα μούπιασε το χέρι και μου είπε:

—Ποτέ δεν θα μπορέσω να σας καταλάβω, Μάγια! Μα θα κάμω ό,τι ενιχνα να γίνω να γίνετε εύχισμένη. Μου φαίνεται κάποτε τόσο απομακρυσμένη απ' τους υπόλοιπους κατοίκους της Γης!... σαν να μη συμμερίζεστε τις σκέψεις τους και τα συναίσθημά τους... Θάλεγε κανείς πως δεν βρισκότανε τίποτε το παράξενο στη ζωή της 'Αφροδίτης...

—Καθόλου! απάντησα. Μ' αρέσει! Στη Γη, δεν υπήρξε ποτέ εύχισμένη. Ποτέ δεν δοκίμασα το συναίσθημα πως άνηκα σ' αυτόν τον πλανήτη. Διαισθανόμουν—μπορεί να πη κανείς—την υπαρκτή άλλων κόσμων κι' εμίσκη ανυπόφορα άνιαρές τις καθημερινές ασχολίες της ζωής στη Γη.

—Είσαστε άπφασισμένη λοιπόν να περάσετε όλη την υπόλοιπη ζωή σας στην 'Αφροδίτη;

—Θα τρέβα πολύ, άλλα οί Λελιανοί δεν θα μου το επιτρέψουν.

—Πραγματικά, Μάγια, σάς θεωρούν επικίνδυνη για τις άποψεις τους και για την ηθική τους. Αυτοί δεν μπορούν να υπάρξουν, άν δεν έχουν νια σκλάβους τις παραλλαγές, κι' εσείς ζητάτε να τις ελευθερώσετε απ' αυτό το ζυγό. "Αν συμμορφωνόσαστε με το καθήκον που έχουν εφορμόσει οί Λελιανοί, πιστεύω πως θα μπορούσατε να η γυρίσετε στη Γη. Μα δεν το θέλω, αυτό! Γι' ατί θα μές γροιστή κι' η δική σας μαρτυρία, όταν οί άνθρωποι της Γης δεν θα θέλουν να πιστέψουν την καταπληκτική ιστορία μας!

Ο Μάλεν ήθελε ποός το μένος μας. Τον άκολουθούσαν οί "Αρειοί, ό ένας πίσω απ' τον άλλον. Κάθισε γάμω στην άμμο, κι' οί "Αρειοί έκαμαν τό ίδιο γύρω μας.

Ο Μιλού κατάλαβε πως έπαύκετο να συμβη κάτι, κι' ήθε κι' αυτός κοντά. Στερώσε καλύτερα το μονόκι του και προέμνε, με περιέργεια. —Αυτοί οί "Αρειοί μιλούν τη γλώσσα σας, μάς είπε ο Μάλεν.

Και πραγματικά, προσέχοντας καλύτερα τη σουριχτή όιλία τους, μπορέσαμε να έκαμ-

ρίσουμε άγγλικές λέξεις! Το περιεργότερο ήταν πως μιλούσαν... με τηλεγραφικό στυλ:

—Αρειοί ήρθαν Λελία με σκοπούς ειρηνικούς Στόπ. Πλανήτης μας χρειάζεται βοήθεια Στόπ. "Οχι από 'Αφροδίτηνους Στόπ. Από ανθρώπους Γης Στόπ.

Ο "Αρχοντας του Πολέμου γέλασε, βλέποντας το σαστισμένο ύφος μου, και μου έξηγησε:

—Τα τηλεγραφήματα που στέλνουν οί κάτοικοι της Γης με τον ασύρματο, φτάνουν ως τον "Αρη, όπου τα συλλαμβάνουν οί δέκτες. "Ετσι έμαθαν οί "Αρειοί άγγλικά—ίσως έδ κι' όλες τις άλλες γλώσσες—άλλα μόνο με τον τρόπο που συντάσσονται τα τηλεγραφήματα. Στοιχηματίζω ότι, άν τους μιλήσετε, θα ήρθε πως έέρουν να κουεντιάσουν ακόμα και με έμπορικούς κώδικες, με το αλφάβητο Μόρς, και τα λοιπά!

—Θα έρθουμε βοήθεια σας Στόπ, απάντησα στους "Αρειούς.

Εκείνοι ύποκλήθηκαν σοβαρά και πρόσθεσαν:

—Άρχηγός μας θυσιάσθηκε Στόπ. Απέδειξε έτσι ήρωικές προθέσεις Στόπ. Θέλουμε διαπλανητικό σκάφος έπιστρέψουμε "Αρη Στόπ.

—Αδύνατον Στόπ, απάντησα. "Αρειοί μείνουν 'Αφροδίτη Στόπ.

Οί "Αρειοί φάνηκαν εσθνικά ταραγμένοι κι' έδειξαν κάτι ψηλά στον άέρα. Ένα κοπάδι από φριχτούς Ρέκας κατέβαιναν άβροβα και γοήγορα προς το μέρος μας!

—Προσοχή! φώναξε ο "Αρχοντας του Πολέμου.

Με μιά καθετη έφορμησι, τα άπαίσια πουλιά νύηξαν πάνω σ' ένα Λελιανό και τον ζάλισαν γτυπώντας τον με τις φτερούγες τους. "Υστερα ένας Ρέκας έχωσε τα νύχια του στο κορμί του και τον σήκωσε ψηλά. Ένώ οί υπόλοιποι κακάριζαν α-

γρια και προσπαθούσαν να ε-ξασφαλίσουν κι' άλλη λεία.

Πολεμούσαμε για τη ζωή μας! Ένα πουλί μου έπετεθή, με τό φοβερό ράμφος του όλ-θάνοιχτο. Το μόνο όπλο που είχα, ήταν μιά μακρειά και μυτερή καρφίτσα στον μάτι "Α. Τού την έμψηξα στο μάτι. Τον έπίβησι, νανιασμένος απ' τον πόνο, Μα ένα δεύτερο τούπημα με την καρφίτσα και μιά κελούγισημένη κλωστή μου τον κατατρόπωσαν.

—Υποχωρήστε προς την Κόκκινη Λίμνη! ούρλιασε ο "Αρχοντας του Πολέμου, στριβοντας το λαμό ένός πουλιού.

Οί "Αρειοί πολεμούσαν σαν δαίμονες. "Ακουγα τα έλαφρά σφυρίγματα των θερμικών άκτινών των Λελιανών και τα κερκαλωμένα των Ρέκας που ζεματίζονταν απ' αυτές...

Οί άποικοι της Γης, οί "Αρειοί κι' οί Λελιανοί άποτελούσαν ένα κοινό μέτωπο κι' άπισθοχωρούσαν λίγο-λίγο προς την κατακόκκινη λίμνη.

Τό αίμα του Μιλού έτρεχε απ' τις πολυαίθρες πληγές του, μα έξακολουθούσε να πολεμώ γενναία. Ένώ έκανα ό,τι μπορούσα με την καρφίτσα μου. Φτάσαμε έτσι ως τις όγδες της Κόκκινης Λίμνης. Ο "Αρχοντας του Πολέμου άρπαξε ένα απ' τα φριχτά πουλιά και τό πέταξε μέσα στο καυστικό υγρό, όπου διαλύθηκε άμέσως τό σώμα του.

Ένας Ρέκας με ντύπησε με τις φτερούγες του και με πέταξε γάμω. Έβαλα τις φωνές, νιώθοντας τα μυτερά νύχια του να μου αλλοκάνουν τό στήθος. Τέσσερες "Αρειοί έσπευσαν άμέσως να με σώσουν απ' τον κίνδυνο, κατακομματίζοντας τό φριχτό πουλί.

Απ' τους καπνούς της λίμνης, την άδυναμία και την ταραχή μου, έχασα τις αισθησεις μου. "Όταν συνήλθα, ή μάχη είχε τελειώσει. Πέντε Λελιανοί κεί-

τονταν νεκροί. "Απ' τους δεκατρείς "Αρειούς, έμεναν ζωντανοί μόνο οί έννέα—κι' αυτοί τραυματισμένοι. Τους μεταφέρουμε μέσα στον ίπτάμενο δίσκο μας και ξεκινήσαμε για την Κάρινα.

Καταλαβαίνοντας πια πως ήταν άδύνατη ή ειρήνη και ή κατανόηση μεταξύ των διαφόρων κόσμων με την έπιμείζια των κατοίκων τους, ο Μάλεν έμνε άπομονωμένος και μελαγχολικός. Φρόντισε μόνο να προσγειωθών μ' ασφάλεια οί μισοναλασμένοι ίπτάμενοι δίσκοι έξω απ' την παραμυθένια πόλη της Κάρινα.

Ο Μίκαελ ήταν σοβαρά άρρωστος, όχι μόνο απ' τις πληγές της μάχης με τους Ρέκας, άλλα κι' απ' τη ραδιενέργεια που είχε άπορροφήσει τό σώμα του.

Μόλις προσγειώθηκαν τα σκάφη μας, σχηματίσαμε ένα μεγάλο κύκλο. Οί παραλλαγές μας περικυκλώσαν τότε, σκόρπιαν γύρω μας μιά μπλε σκηνή και την άγγιξαν μ' ένα άναμένο δαυλό. Μιά τσομερή άνολαμπή μάς θάμπωσε για λίγο.

Αυτό γίνεται νια να έξουδετερωθή ή ραδιενέργεια που έχει έμποτίσει τα σκάφη κι' έμάς τους ίδιους, μα έξηγησε ο "Αρχοντας του Πολέμου. "Αλλοιώς, θα μολύνανε ό,τι ύπάρχει γύρω μας, με την άκτινοβολία που εκπέμπει τό σώμα μας.

Οί παραλλαγές σκόρπισαν κι' άλλα απ' τη σκηνή εκείνη και την άναψαν πάλι. Μείναμε επί ώρες κλεισμένοι μέσα στο ραδιενεργό σκάφος.

Κουεντιάσαμε ήσυχα "ε του Λελιανούς και τους έηγούσαμε ότι, στη Γη, έθωρείτο καταδικασμένοι όποιο άπορροφούσε πολλή ραδιενέργεια.

—Μά τα δικά μας σώματα δεν είναι φτιαγμένα σαν τα δικά σας, παρατήρησε ο "Αρχοντας του Πολέμου. Δεν ύπάρχει

κίνδυνος ν' άποσυντεθούν στα συστατικά τους;

—"Οχι, έφρόσον μένετε στην 'Αφροδίτη. Μόνο με τις δικές σας πλανητικές συνθήκες θα διατρέχατε αυτόν τον κίνδυνο.

—Μ' άλλα λόγια, μωρούς, ρισα, θα λυώσω όταν με υπέλουνε πίσω στη Γη! Να πώ βοήκαν τον τρόπο οί Λελιανοί να σβύσουν όλες τις άναμνήσεις μου!...

—Όταν σταματήσουν απ' έξω οί μπλε άναλαμπές, θα σπείνουν πώς έχει έξουδετερωθή πια όλη ή ραδιενέργεια, τόσο των σκαφών όσο και του περιεχομένου τους. Ούτε και σεις θα κινδυνεύετε πια καθόλου, γι' ατί θάχη άπορροφήσει τό σώμα σας τον έξουδετερωτικό παράγοντα.

Τα μάτια του "Αρχοντα του Πολέμου έκαμαν παράξενα Μάντρεσ τί σκεπτόταν: Ποσο μεγάλη ύπηρεσία θα πρόσφερε στη Γη, άν μπορούσε να πάει μαζί του αυτό το μυστικό—ής έξουδετερώσεως των κινδύνων της άτηνικής άκτινοβολίας!

Ο Μάλεν διάβασε τις σκέψεις του κι' άπάντησε:

—Δεν έχω αντίρρηση να σας διδάξω αυτή τη μέθοδο. Είναι όμως άμφίβολο άν θα μπορέσουν να την καταλάβουν και να την εφαρμόσουν οί έπιστήμονες της Γης, γιατί βρίσκονται πολύ πιο πίσω από μές. Δεν έχετε άλλωστε στην άπρική σας κανένα έπιστήμονα, εκτός απ' το Γερμανό—που κι' αυτός δεν άξίζει μεγάλα πράγματα.

»Πόση δυσκολία θα συναντούσατε, στη Γη, άν προσπαθούσατε να διδάξετε σ' ένα άγριο της ζούγκλας τη θεωρία του ραντά; "Ε λοιπόν, σε μιά τέτοια θέσι βρίσκομαι κι' εγώ. Δεν μπορώ να διδάξω προσημνη έπιστήμη σ' εκείνους που δεν έξερουν παρά τό επιστημονικό αλφάβητο.

—Αν έμενα στην 'Αφροδίτη, είπα εγώ, θα μπορούσα να «άπορροφήσω» όλες αυτές τις

γνώσεις και να τις μεταδώσω ύστερα στους δικούς μας.

—Δεν μπορείτε να μένετε στην 'Αφροδίτη, με διέκωσε ο Μάλεν. Πρέπει να γυρίστε στον πλανήτη σας! "Αποφάσισα ναρθούν μαζί σας κι' οί άλλοι άποικοι της Γης. Ποτέ πια δεν θα έναφερόμενε έξουως έπισκέπτες στην 'Αφροδίτη, γι' ατί μάς δημιουργούν υπελάδες.

»Θα έπισκεπτόμαστε κάπου κάπου τον πλανήτη σας, έσείς όμως δεν θαρρήτε καθόλου στο δικό μας, ως την ήμερα που θα μπουρέσετε να κάμετε μόνοι σας αυτό τό ταξίδι. Μα, ως τότε, έλπίζω πως έρανε μάθει έπίσης ότι ή πόλεμος κι' ή αίμιοτοχυσία δεν είναι καθόλου άναγκαία!

Ο Μάικελ Μιλού χαμογέλασε και μωρούρισε:

—Πολύ άμφίβαλλο άν θα μπορέσω να βρώ δουλειά, όταν γυρίσω στη Γη!

Βάλαμε όλοι τα γέλια, κι' οί "Αρειοί μάς μιμήθηκαν. Μας φαινόταν κωμική ή σκέψη πως θάπρεπε πάλι να δουλέψουμε για να κερδίσουμε τό ψωμί μας...

Ο Μάλεν μάς κτύπαζε, συλλογισμένοι.

Ξέρετε πως οί ειδήσεις ταξιδεύουν γοήγορα στο "Απειρο; μάς είπε έσφονικά. Μάθαμε λοιπόν πως δεν πηγαίνουν καθόλου καλά τα πράγματα στον πλανήτη σας! Οί λαοί άλλοι ληλοτρώνονται, και μπορεί να έξοπάση από στιγμή σε στιγμή ένας φοβερός πόλεμος. Σε τέτοια περίπτωση, θάχετε να κάμετε πολλή δουλειά...

—Προπάντων εγώ, που είμαι άξιωματικός του Ναυτικού, παρατήρησε ο "Αρχοντας του Πολέμου.

—Μπά, όχι! τού είπα. "Ας πω να γυρίσουμε στη Γη, τα πολεμικά πλοία θάγουν καταργηθή και θα τάχουν αντικαταστήσει τ' αεροπλάνα.

Ο "Αρχοντας φάνηκε ότι είχε σκεφθή έσφονικά κάτι, για πρώτη φορά.

—Διάβλε! είπε. Εφρόσον ο χρόνος εδώ είναι διαφορετικός παρά στη Γη, δεν μπορούμε ά ξέρουμε ποιά έτος θα βρούμε, όταν θα γυρίσουμε στον πλανήτη μας.

—Τό σκέφθηκα κι' εγώ, αυτό, δήλωσε ο Μίκαελ. "Ετσι, θα γεννηθή ίσως έν άλλο πρόβλημα για μές. Υποθέστε πως πέρασαν έκατό χρόνια της Γης, από τότε που βρισκόμαστε εδώ, και πως έχουν πεθάνει πια όλες τα γνωστά μας πρόσωπα! Τι θα κάναμε τότε; Ποιος θα μάς πιστέψει;

—Αφού έπιμένετε πρώτο να φύγετε απ' την 'Αφροδίτη, τώρα σας άπασνολούν χιλιά δυο προβλήματα! παρατήρησε ο Μάλεν. Μα πρέπει να τα λύσετε μόνοι σας! Έγώ απο μέρους μου θα διατάξω να έτοιμασθή τό διαπλανητικό σκάφος που θα σας μεταφέρει πίσω στη Γη. Δεν σας συνιστώ να μεταχειρισθήτε αυτό που συνημολόγησαν οί "υπύκοι της Μάγια!... Ναι, γάι, τα έξω όλα, από τότε! Μα τό σκάφος αυτό δεν θα μπορέση ποτέ να κινή ένα τόσο μακρινό ταξίδι.

Ένοιωσα πως είχα κοκκινίσει. Μα κι' ο "Αρχοντας του Πολέμου φαινόταν κάπως σ' άμχανία. Είναμε καταβάλει τό σσε προσπάθειες για να κρατήσουμε μυστικό τό σχέδιο της έπιστροφής μας στη Γη, και τώρα μαθαίναμε πως οί Λελια-

νοι τα ήξεραν όλα απ' την άρχή!

ΙΔ'

Οί προετοιμασίες της έπιστροφής

Μιά που είχε άποφασισθή πια ή έπιστροφή μας στη Γη, βάλαμε όλα τα δυνατό μας για τις προετοιμασίες. Κάθε πρωί, ο "Αρχοντας του Πολέμου, εγώ κι' ο Μιλού πηγαίναμε με τα «μύφελ» μας στη Σχολή Διο-

"Όταν ή έπιστήμη φροντίξη για τα μαλλιά σας

Ποτέ μέχρι σήμερα ή έπιστήμη της ύγειας και καλλονής των μαλλιών δεν είχε μιά τόσο περιληπρή έπιτυχία όπως με τό αντισηπτικό σαπούνι ύγειας

ΠΙΓΚΟΝ

Ένα και μόνο λούσιμο με τό σαπούνι ύγειας ΠΙΓΚΟΝ έξαφανίζει την ΠΙΤΥΡΙΔΑ έν ριπή όφθαλμού, τον πατάσμο αυτό έχθρο των μαλλιών. Και τότο γι' ατί ή έπιστημονική του παρασκευή τό έχει πλουτίσει με τόσο άντισηπτικές ιδιότητες, ώστε να έξολοθρεύη άμέσως κάθε μικροοργανισμό που γεννά την πιτυρίδα, που καταστρέφει τα μαλλιά και προκαλεί την τριχόπτωση.

Τό άντισηπτικό Σαπούνι

ΠΙΓΚΟΝ

με τις θαυμαστές ιδιότητές του, άπολαμβάνει τό δέρμα της κεφαλής, σταματά την φαγούρα, εξαφανίζει τό λίπος και καταπολεμά άποτελεσματικά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ. Τό σαπούνι ΠΙΓΚΟΝ δεν άλλαζει ποτέ τό χρώμα των μαλλιών, άπειναντίας το έναχύνει, τα διατηρεί στο φυσικό τους χρωματισμό (ξανθά, μαύρα, καστανά ή ροδά), τα λαμπρώνει, τα μαλακώνει, σαν μετέπει, επί πλέον δέ, τους δίνει μιά υπέροχη εμφάνιση που σκορπίζει γοητεία.

Τό άντισηπτικό Καλλυντικό Σαπούνι

ΠΙΓΚΟΝ

όταν τό χρησιμοποιήτε στο λουτρό σας καθαρίζει καλύτερα από κάθε άλλο σαπούνι τό δέρμα, τό τονώνει, τό εκουράζει και τό άπολαμβάνει.

Επίσης για τα μαλλιά σας μοναδική είναι και ή ΜΥΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΠΙΓΚΟΝ

Η Μυριγαντινή ΠΙΓΚΟΝ έχει τοιοθεραπευτικά καλλυντικά συστατικά, ένισχύει την τριχοφυΐα, τονώνει τα μαλλιά, άποκρύπτει τις λευκές τρίχες, χωρίς να τις βάφει, τα προφυλάσσει από την φαλάτσα, τους δίνει μιά γοητευτική στιλπνότητα και κρατά με τρόπο φυσικό και τα πλέον σκληρά μαλλιά.

Τό σαπούνι ΠΙΓΚΟΝ και ή ΜΥΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ πωλούνται εις όλα τα φαρμακεία και Μυροπωλεία, Γεν. Άντιπεία ΜΙΧ. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ, Κλεισθένους 15, Τηλ. 52-416.

ΚΑΛΥΣΣΕΣ ΚΑΥΛΩΝ 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΕΚΔΟΚΟΤΩΝΗ 52

Χρυσή μεγάλη θήκη
Υπέροχα άρωματισμένο
Μοντέρνες άποχρώσεις
Μεγάλη διάρκεια
Απαλό ... σαν χάδι...

Red Spot
THE WONDER LIPSTICK

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Π. ΣΕΤΤΑΣ
ΝΙΚΙΟΥ 8 - ΤΗΛ. 21.654

Ζανάρδα Dadi!

ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΑΡΩΜΑΤΑ
Πομπεία
Ρεβ ντορ
Cuir de Russie

L.T. RIVER
Paris

Ζητήσατέ τα στον άρωματοπώλη σας

πλανητικών Πτήσεων, όπου πα-
ρακολουθούσαμε μαθήματα.

Ο Μίκας είχε συνάξει πιά
απ' την επίδοσή της ραδιενε-
ργίας... μολοντί ένας μετο-
τής Γκέιγκερ, που φτιάσσε ει-

Ζανδελιά η
μεταχρονία...

μπορείτε να λούσετε τα μαλ-
λιά σας με το κατάλληλο
Σαμπουάν TETE-NOIRE. Αυτό
θα τα διατηρήσει στο φυσικό
τους χρώμα και σχήμα. Το γνή-
σιο Σαμπουάν "Tet-Noir",
μέ το βιολογικά του συστα-
τά δ' απαλλάζει τα μαλλιά από
κάθε θλαβερό επιχρίσμα, δά
τ' αποστείρωση και δά
τους δώση εξαίρετη
γυαλάδα.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΜΕ ΕΠΙΜΟΝΗ
ΤΟ ΓΝΗΣΙΟΝ ΣΑΜΠΟΥΑΝ

TETE-NOIRE
Φάκελλοι - Φιάλοι - Κρέμα

"Η φίρμα της εμπιστοσύνης....
ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
«ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ»
ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1920

Το τελευταίο και το πρωτοπό-
ρον ΣΥΣΤΗΜΑ που καθήργνησε
τάς πολυάριθμες πρήσας και κατα-
τίχει ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ ΜΟΔΙ-
ΣΤΑΣ.

Διά τας απόρους, πολυτέλειους
και εργαζόμενους είναι ΔΩΡΕΑΝ
σχεδόν με 75.000 δρχ. τον μήνα.
Τα έργα των μαθητριών μας είνε
απόδειξις της προόδου των.

ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3 (Σύν-
ταγμα). Τηλ. 32-316.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταν-
τίνου 73. Τηλ. 47-522.

Μέδουσες
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
εις πλουσίαν Σύλλογην
ΚΩΣΤΑΣ ΣΚΟΤΙΔΗΣ
ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 20

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ
ένδυμασιών, σκοροφάγωμα,
σχίσμο κλπ. με φανσι ΣΤΟ-
ΠΑΖ. Γυρίζονται κοστούμια,
παλτά, κομπάρτιντες. Έργα-
σια εξαιρετική. Παράρτημα το
ΓΑΛΛΙΚΟΝ. Περικλέους 21.
Α. ΧΑΤΟΥΠΗΣ.

δικά γι' αυτόν, απέδειξε πως
το σώμα του είχε ακόμη ισχυ-
ροτάτη ακτινοβολία.

Πάσχιζα να καταλάβω αυτό
που μάς δίδασκε ο Μάλεν. Ο
"Αρχοντας του Πολέμου" έδει-
χνε το συνθιγμένο ένθυσια-
σμό του για κάθε τι καινούρι-
ο και κατάφερε να υπερνι-
κή όλες τις δυσκολίες που συ-
ναντούσε στα μαθήματα.

Οι υπόλοιποι άποικοι της
Γης βοηθούσαν πρόθυμα στην
ετοιμασία του ιπταμένου δί-
σκου που θα μάς μετέφερε στον
πλανήτη μας. Ήσαν όλοι ευτυ-
χιμένοι που θα ξανάβλεπαν τη
Γη... όλοι, εκτός από μένα!

Εγώ αγαπούσα την "Αφροδι-
τη" και δεν ήθελα να φύγω. Μό-
λις αδύνατο να μείνω περισ-
σότερο εκεί, έφθονα να είχα γα-
λάσει με τους Λελιανούς.

Κανονίστηκε να περάσουμε
πρώτα απ' τον "Αρη, για ν' α-
φίσουμε εκεί τους "Αρείους που
θα παίρναμε "αλί μας, και να
δούμε πως θα μπορούσαμε να
βοηθήσουμε αυτόν τον πλανήτη
που κινδύνευε.

Ο Μάλεν ήταν λυπημένος
που θα φεύγαμε. Μα κι' εγώ
θλιβόμουν στη σκέψη πως δεν
θα τον ξανάβλεπα πιά. Γιατί
να γυρίσω στη Γη και στην α-
νυπόφορα μονότονη ζωή της;

—Μπορεί να σας αρέσει και
στον "Αρη, και να μείνετε έ-
κεί! με πείραζε ο "Αρχοντας
του Πολέμου.

—Δεν έχω καμμία σχέση με
τον "Αρη. Είμαι "Αφροδιτινή!
διαμαρτυρήθηκα.

—Καλά, καλά, μη θυμώνετε!
Πρέπει να μάστε όλοι μας ενώ-
μενοι κι' αγαπημένοι, για ν'
άντεξελλοι στην δοκιμασία
που μάς περιμένει όταν θα φθα-
σουμε στη Γη και θα κάνουμε
λόγο για την "Αφροδιτή.

—Αλήθεια, θα μάς περάσου-
νε για τρελλούς, όπως σίγουρα
μουμούρισε ο Μίκας.

Μέρα με την ημέρα, το σκά-
φος μας συμπληρωνόταν και γ-
νόταν ωραιότερο. Είχε ένα θαυ-
μάσιο πρασινωπό χρώμα, σε
μια απόχρωσι που δεν υπήρχε
στη Γη. Ήταν τεραστίως δια-
στάσεων, γιατί έπρόκειτο να
μεταφέρει τόσους ταξιδιώτες.

Ο Μάλεν μάς υποσχέθηκε
πως θα μάς συνόδευε ο στολος
του ως την άσχη της ατμοσφαι-
ρας του πλανήτη μας.

Τα μάτια του "Αρχοντα του
Πολέμου έλαμπαν από εύχαι-
σθησι και περηφάνεια, όταν ύ-
ψώθηκε στο σκάφος η σημαία
του, με χρώματα που δεν υπήρχε
στη Γη. Ήταν ελπίδα προσφέρει
οι παραλλαγές, φτιαγμένες με
«μετάξι» από ίσιο άράχνης.
Κι' ήταν αρκετά γερά ώστε ν'
αντέξουν σ' όλες τις ταλαιπωρί-
ες του ταξιδιού στο "Απειρο.

Οι Λελιανοί μάς γέμισαν με
τόσο πλούσια δώρα, ώστε ο
Μίκας μήπως μείνη δίχως πο-
ρο ζωής στη Γη. Φορούσαμε το
σκάφος με πολύτιμα πετράδια
σπάνια μέταλλα θαυμάσια με-
ταξωτά και καλλιτεχνήματα
μεγάλης αξίας.

Ο Μάλεν μ' έωδίασε με
χάρτες του ουρανού, σχεδίασε
νους πάνω σε λεπτό μεταξωτό,
που ήταν ανεκτίμητα έργα τέ-
χνης. Ο Μιλρόφ φρόντισε να
πάει μαζί όλα τα ήμερολογία
που είχαν κρατήσει οι προηγου-
μενοι άποικοι.

Το σχέδιό μας ήταν να προσ-
γειωθούμε νύχτα στη Γη, κά-
που κοντά στη Βίλλα του "Αρ-
χοντα του Πολέμου, που θα

μάς εξασφάλιζε προσωρινό ά-
συλο απ' τους περιέργους. Θα
μπορούσαμε να κρύψουμε το
σκάφος κάτω απ' τα ψηλά δέν-
τρα του δάσους που τογύριζε
το σπίτι αυτό.

Από κεί πιά θα πήγαινε κα-
θένας μας στον τόπο του κα-
τό στο σπίτι του.

Είχαμε δοκιστή όλοι να κρα-
τήσουμε μυστική τη ζωή μας
στην "Αφροδιτή. Δεν θα δείνα-
με σε κανένα τους θησαυρούς
μας. Ο,τι θα άπόμεινε απ' αυ-
τούς, μετά το θάνατό μας, θα
το κληροδοτούσαμε σε μουσεία,
με την έντολη να μην ανοιχτή
πριν περάσουν εκατό χρόνια.

Με λίγα λόγια, είχαμε απο-
τελέσει ένα είδος «μυστικής ε-
ταιρείας».

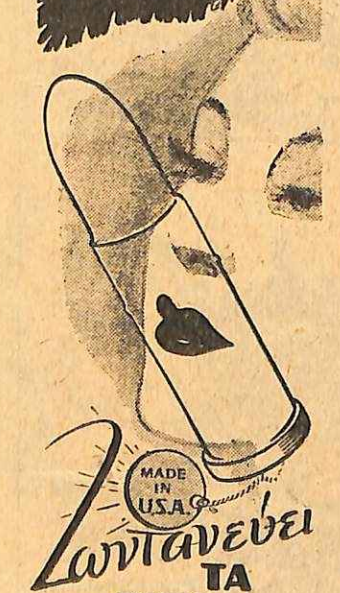
Τέλος, έφτασε η μέρα της ε-
ναχωρήσεως.

Οι Λελιανοί έδωσαν μια άπο-
χειρητιστήριο γιορτή, που δι-
ήκεσε τρία δικά τους μερόνυ-
χτα. Στο διάστημα αυτό, είχα-
με την ευκαιρία να τους γνω-
ρίσουμε όσο ποτέ άλλοτε.

Δεν υπήρχε καμμία αμφι-
βλία πως λυπήθηκαν γιατί φεύ-
γαμε. Το φάνεραν οι τρόπεις
τους, οι κινήσεις τους. Μα έ-
πρεπε ν' απαλλαγούν από μάς,
αφού ήμασταν άνικανοί να κα-
τανοήσουμε τη φιλοσοφία τους
και τους είχαμε δημιουργήσει
τόσους μπελάδες.

Δεν έμποδισαν καθόλου τον
Ξέλερ νάρθη μαζί μας στη Γη.
Το σοφό έντομο αντιμετώπιζε
ένα μεγάλο κίνδυνο: Ήταν πι-
θανό να μη μπορέ να ζήσει με
τις ατμοσφαιρικές συνθήκες

ΑΛΕΚΤΟΡ
Zande
Ζάντε

MADE IN
USA
Ζαντάνεβι
ΤΑ
ΧΕΙΛΗ

• "ZANDE", ΚΡΑΓΙΟΝ ΑΜΕΡΙ-
ΚΗΣ • ΜΕΝΕΙ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ
ΠΟΛΛΕΣ ΦΡΕΣ-ΠΟΤΕ ΔΕΝ Α-
ΠΑΛΩΝΕΙ • ΔΙΑΡΚΕΙ Ο ΜΗΝΕΣ
• ΣΕ 3 ΜΕΤΕΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝ-
ΤΑΛΑΚΤΙΚΑ ΤΩΝ

Σημείωσις: Γεμίζετε τις παλές θη-
κες σας με ανταλλακτικά Zande πρὸς
το συμφέρον σας. Προσέχετε όμως
να είναι σε θήκη με την υπογραφή
του "Αντιπροσώπου.

ΠΡΟΤΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ THE
"ZANDE" COSMETIC CO NEW YORK U.S.A.
ΑΝΤΙΠΡΟΣ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΟΝΙ 47 - 8803 - ΑΘΗΝΑΙ

του πλανήτη μας. "Ίσως ο άρ-
ρας μας να τὸ δηλητηριάζει, ἢ
ἡ πίεσις της βαρύτητας να κί-
νει σκόνη το σώμα του... Κι' ὁ
μας έδειχνε μια άπόλυτη άτα-
ραξία.

Στεκόταν πίσω μου, καθώς
άποκαιρετούσα τη φυλή των πε-
ραλλαγών απ' τη σκάλα του πα-
λατιού μου. Λίγο μακρότερα, ὁ
"Αρχοντας του Πολέμου έβγα-
ζε ένα άποκαιρητιστήριο λόγο
στούς Λελιανούς.

Οι άποικοι της Γης ἤσαν ὁ-
λοι έτοιμοι για την έπιβίβασι.
"Ενοιωθα τὰ συναισθήματα
του ανθρώπου που αφέρει για
πάντα τον πλανήτη του, για ἑ-
ναν άλλον. Μα δεν μπορούσα
να κάμω διαφορετικά...

Συνόδευα τον "Αρχοντα του
Πολέμου σ' ένα τελευταίο πε-
ρίπατο με τὰ «μύφελ» μας με-
σα στην πόλι. "Υστερα συγ-
κεντρωθήκαμε ὅλοι έξω απ' τὸ
σκάφος κι' άρχισε ἡ έπιβίβασι.

Οι πρώτες έκλεισαν πίσω
μας. Φορέσαμε τις ειδικές στο-
λες του ταξιδιού και έσπλη-
θήκαμε στις κουτές μας.

"Ενα δυνατό τράνταγμα μάς
έκανε να καταλάβουμε πως εί-
χαμε ξεκινήσει.

ΙΕ'
Πρὸς τὸν "Αρη

"Όταν συνήλαμε απ' τη λι-
ποθυμία της άπότομης ταχύ-
τητας, σπείσαμε να κυττάζου-
με έξω.

Κάτω από μάς, άπλώνονταν
τὰ σύννεφα που σκεπάζαν την
"Αφροδιτή, και γύρω μας τὸ
"Απειρο, με τ' αέμετρο άσ-
τρα, τὰ μετέωρα, τους άστε-
ροειδείς.

Ο "Αρχοντας του Πολέμου
κυβερνούσε τὸ σκάφος, κι' εγώ
είχα αναλάβει καθήκοντα πιλο-
τού. Είχα καταστρώσει ἤδη τὸ
δρομολόγιό μας για τὸν "Αρη.
Με τη συμβουλή του Μάλεν, εί-
χα αποφασίσει να ακολουθή-
σουμε τὸ συντομώτερο δρόμο
μεταξύ των δύο πλανητών, δη-
λαδή μια ευθεία τροχιά, άφι-
κώντας τὸν άπόδλεπτο κινδυ-
νο τὸν άστεροειδών.

Ξέραμε άλλωστε τί θα κάνα-
με, αν τυχόν μάς ντυπούσε ἑ-
νας απ' αυτούς.

Οι "Αρειοι είχαν έπιβίβασι
σ' έναν άλλο δίσκο, μικρότερο,
που τὸν κυβερνούσε ὁ Σέεμα
Φαίνονταν κατευχαριστημενοι
γιατί πήγαιναν ξένους έπισκέ-
πτες στον πλανήτη τους.

Υποπευόμουν πως ὁ "Αρ-
χοντας του Πολέμου είχε κλεί-
σει κάποια κρυφή συμφωνία με-
ζί τους: να τὸν υποστηρίξουν,
όταν θα πήγαινε άόγότερα να
κυριεύσει τον "Αρη!

—Εχω μια ιδέα. Μάγια...
μου είπε κάποια στιγμή. Μετά
τὸν "Αρη, να περάσουμε απ' τὴ
Σελήνη και να στήσουμε ἑ-
κεί τη σημαία μου.

Τὸ τὸ απέκλεισα ὁμως γι-
ατί, ενώ ξέραμε τις συνθήκες
προσγειώσεως κι' άπογειώσε-
ως απ' τὸν "Αρη, ὁ Μάλεν δεν
είχε διδάξει τίποτε σχετι-
κά γιὰ τὸ δορυφόρο μας. Γι' αὐ-
τὸ γινόνταν λοιπόν, αν δεν μπορού-
σαμε πιά να φύγουμε απ' τὴ
Σελήνη; Ήταν μια πιθανότης
που δεν μ' έμβουσίαζε καθόλου.

—Εχετε δίκιο, δεν μπορούμε ν'
κι' ὁ Μάλεν. Δεν μπορούμε ν'
αντιμετωπίσουμε τέτοιο κίνδυ-
νο στο πρώτο ταξίδι μας. "Ας
γο σφίξουμε γι' άλλότε... Μα γι-
ατί άραγε δεν μάς είπε τίπο-
τε ὁ Μάλεν για τὸν Σελήνη;

—Γιατί δεν τὸν ρωτήσαμε.
Τὸ παραμελήσαμε.

—Αν δοκιμάζατε να τὸν μι-

λήστε, σχετικά, ενώ θάμαστε
στον "Αρη...

Ο "Αρχοντας του Πολέμου
σταμάτησε μια στιγμή, κι' ὁ
στερα φώναξε:

—Διάβολε! Τί είν' αὐτὸ πα-
λι...

Στὸ περσκόπιο τοῦ κυβερ-
νήτου εἶχε εμφανισθῇ ἡ εἰκόνα
ένος πελώριου ζώου, ποῦμοιο
ζε κάπως με γάλαϊνα!

—Κανένα πηδαλιουχούμενο
αερόστατο ἴσως... εἶπα.

—Μὰ τί εἶν' αὐτὸ που λέτε!
Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι ζωντα-
νὸ! Καλέστε τὸ Μάλεν, με τὸ
ασύρματο τηλεφώνο!

—Δεν λειτουργεῖ αὐτὴ ἡ συ-
σκευή στὸ κενὸ ἀπάντησα.

Ο "Αρχοντας βλαστήμησε ἑ-
μένα, τὸ κενὸ, τὸ Μάλεν και τὸ
άγνωστο εἶκνο πρᾶγμα. Τὴν
αὐτὴν ὥρην, ὁ Μάλεν ἀπὸ τὸν
ἐνῶπιον, φαιγμένο ἀπὸ
ένα εἶδος νλοιδόου ὀμίχλης,
μὰ δεν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὸς
ἦταν ζωντανὸ!

Κάτι ζωντανὸ ζῶσε και πλαν-
νόταν στὸ παγωμένο "Απειρο,
ἀνάμεσα στὸν κόσμους! Μὰ
δεν μπορούσαμε νὰ ξέρουμε τί
ἦταν.

Συλλογίστηκα πὸς ὁ Μάλεν
θα μπορούσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ
μαζί μας με τὴ σκέψ. ἂν ἤθ-
λε... Ξαφνικά θυμήθηκα τὸν
Ξέλερ! Τὸν φώναξα και τὸν
ρώτησα, δεικνόντάς του τὸ ἄλ-
λοκο ἀντικείμενο:

—Τί εἶν' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

—Εἶν' ἑνας ἀπ' τοὺς κατοί-
κους τοῦ Ποσειδῶνος, μου ἐξή-
γησε. Έχουν πᾶσα ἀεριώδες
και μὴ πολλὴ περιωρισμένη ἄν-
τιληψι. Αὐτοὶ ἐδῶ ἀπομακρύν-
θηκε, φαίνεται, πολὺ ἀπ' τὸν
πλανήτη του και νάθηκε. Εἶναι
καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ στὸ

"Απειρο... Μὰ μὴν ἀνησυχεῖτε
γι' αὐτόν. Δὲν εἶν' ἐπικίνδυνος.
"Αλλωστε, βρίσκεται πιά στὰ
τελευταία του...

Ο "Αρχοντας τοῦ Πολέμου
κύτταξε σὰν μαγεμένος τὸ πι-
ράειν ἐκεῖνο πρᾶγμα.

Εἰδεία τὸ χάρτι μου και
εἶπα:

—Εἶναι καιρὸς νὰ μποῦμε
στὸ ρεῦμα τοῦ "Απείρου.

Ὅπως μάς εἶχε ἐξηγήσει ὁ
Μάλεν, ὑπάρχει στὸ "Απειρο ἑ-
να «ρεῦμα», ποὺ τὸ δημιουργοῦ-
σαν ἀγνωστες συνθήκες. Ὅταν
λοιπόν ἑνα διαπλανητικὸ σκά-
φος βρεθῇ μέσα σ' αὐτό, μπορεῖ
νὰ κινηθῇ με ταχύτητα τριπλα-
σία περίπου ἀπὸ τοῦ φωτός,
χωρὶς νὰ καταναλίσκῃ πιά
καμμία κινητήριον δύναμι.

Ο "Αρχοντας τοῦ Πολέμου
κάνονσε ἀναλόγως τὴν πορεία
μας. Πίεσε ἑνα κουμπί. Μὰς
φάνηκε πὸς τὸ σκάφος τινάζε-
ταν ἀπότομα πρὸς τὰ ἔμπροσ,
καθὼς τὸ παρέσυρε τὸ «ρεῦμα»
και γάσαμε πάλι τις αἰσθήσεις
μας.

Ὅταν συνήλαμε, ὁ "Αρης
βρισκόταν μπροστὰ μας, λαί-
ποντας στὸν οὐρανὸ σὰν ἑνα
κοκκινωπὸ ποτοκόλι.

Οἱ πόλοι τοῦ φαίνονταν σφ-
πασμένοι ἀπὸ γιόνι. Μὰ ξέρα-
με τώρα ὅτι τὸ «γινόν» αὐτὸ ἦ-
ταν μὴ πλαστικὴ ὕλη, σὰν κρ-
ουτσούκ. Εἶδαμε ἀκόμη τις πε-
ριήφες «διώρυγες», ὅπου κυ-
λοῦσε ἡ παχύρρευστη αὐτὴ οὐ-
σία, ὅταν ἔλυνε στους πόλους.

Εἶδαμε τις σκούρες και στε-
γνές «θάλασσες» και τὴν κό-
κινη βλάστησι.

Μὴ ὀπτική ἀπάτη μάς δημι-
ουργοῦσε τὴν ἐντύπωσι πὸς
βλέπαμε ἑνα ἀπ' τὰ σκάφη τῶν
"Αρειῶν νὰ πετᾷ μέσα σὲ μὴ
φωτεινὴ δέσιμη.

Δίπλα στὸν "Αρη φαίνονταν
ἑνας μεγάλος δορυφόρος του.

—Εἶναι ὁ Δείμος, ἐξηγήσα
στον "Αρχοντα τοῦ Πολέμου.
"Υπάρχει κι' ἄλλος ἑνας, μικρο-
τερος: ὁ Φόβος.

Τὸ σχέδιό μας ἦταν νὰ «πέ-
σουμε» ἐλεύθερα πρὸς τὸν "Αρ-
η, αἰφνιόντας νὰ μάς τραβήξῃ
ἡ βαρύτης του. "Υστερα, ὅταν
θα πλησιάζαμε ἀρκετὰ, θα ρ-
γναμε πάνω του τὴν «ακτίνη
ἀπαθήσεως», γιὰ ν' ἀνακόψῃ
τὴν ταχύτητά μας και νὰ μπο-
ρέσουμε νὰ προσγειωθούμε συ-
λακά πάνω στὴν ἐπιφάνειά του.

Θὰ προηγεῖτο ἀπὸ μάς τὸ
σκάφος με τοὺς "Αρείους. "Ε-
ται, θὰ εἰδοποιεῖτο ἡ ἐπιτρο-
πὴ ὑποδοχῆς, γιὰ τις φιλικές
προθέσεις μας. Ὁ "Ακολουθοῦ-
σαμε ἐμεῖς, κι' ὕστερα τὰ ὑ-
πόλοιπα σκάφη τῶν Λελιανών.

—Πρέπει νὰ φορέσουμε ὅλοι
τις στολές μας, γιατί ὁ ἀέρας
τοῦ "Αρεως εἶναι πολὺ ἀραιὸς
κι' ἀκατάλληλος γιὰ τὴν ἀνα-
πνοή μας, εἶπα.

Ο "Αρχοντας τοῦ Πολέμου
διέκοψε τὴν κινητήριον δύναμι,
κι' ἀρχίσαμε νὰ «πέφτουμε» ἄ-
βυσσοι πρὸς τὸ κοκκινὸ πλαν-
ήτη, ποὺ φαίνονταν ν' ἀνεβαί-
νῃ γοργὰ πρὸς τὸ μέρος μας.

Εἶδαμε κάμποσα σκάφη νὰ
ἐκκινῶν ἀπ' τὴν ἐπιφάνειά τοι.
Θὰ μάς χτυπούσαν, άραγε οἱ
"Αρειοι, πρὶν προλάβουμε νὰ ἐ-
ξηγηθούμε μαζί τους;

Οἱ ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων
τοῦ "Αρχοντα τοῦ Πολέμου εἶ-
χαν ἀσπρίσει ἀπ' τὸ δυνατό
σφίξιμο τῶν μοχλῶν ποὺ κυ-
βερνοῦσαν τὸν ἱπταμένο δίσκο.

Τὰ σκάφη τῶν "Αρειῶν μάς
πλησιάζαν ὁλοένα. "Αν εἰδὼν
μάχη μαζί μας και νοσημοποι-
οῦσαν τὴν ἀτομικὴ ἀκτινοβολία,
δὲν θὰ ὑπῆρχαν πιά ὑπερπι-
στήμονες γιὰ νὰ μάς σώσουν
με τις προχωρημένες γνώσεις
τους, ὅπως εἶχε συμβῇ στὴν
"Αφροδιτή. Τὰ σκάφη μάς θὰ
καταστρέφονταν στὸ κενὸ, ἢ θὰ
ἐξαναγκάζονταν νὰ προσγειω-
θῶν στὸ ἄενο ἔδαφος τοῦ "Αρ-
εως, ὅπου τὰ περιέμενε ἡ ἀτα-
μικὴ ἀποσύνθεσις — κι' ἐμεῖς
ἴσως μὴ τυχὸν ὄνι λιγώτερο
φοβερὸ! Δὲν ξενωνάσαμε ὅτι,
παρ' ὅλες τις διαβεβαιώσεις
τῆς φιλίας τῶν "Αρειῶν, ὑπῆρ-
χαν παλές ἔχθρες ποὺ τους
χωρίζαν ἀπ' τοὺς Λελιανούς.

Ὅστόσο, οἱ άποικοι της Γης
διατηροῦσαν ὅλη τους τὴν ποε-
μία. Εἶχαν ἀπόλυτη ἐμπιστο-
σύνη στὸν "Αρχοντα Πολέμου.
Μὰ άραγε ἐκεῖνος εἶνε ἐμπιστο-
σύνη στὸν ἑαυτὸ του;

Εἶχα ἀνακαλύψει ὅτι ἡ μενα-
λύτερη ἀγωνία τοῦ προερχόνταν
ἀπ' τις ἀμφιβολίες του γιὰ τις
ϊκανότητές του. Τις ἐκρούε ὁ-
μως κάτω ἀπὸ μὴ φαινομενι-
κὴ ἀξιοπρέπεια κι' αὐτοπεποι-
θῆσι.

Μὰ ἐγὼ δεν μπορούσα νὰ τὸν
μιμηθῶ. Εἶχαν κοπῇ τὰ γόνα-
τά μου ἀπ' τὸν ἀνικό, ὅσο ἔ-
δλεπα τὰ σκάφη τῶν "Αρειῶν νὰ
περικυκλώνουν τοὺς ἱπταμέ-
νους δίσκους μας.

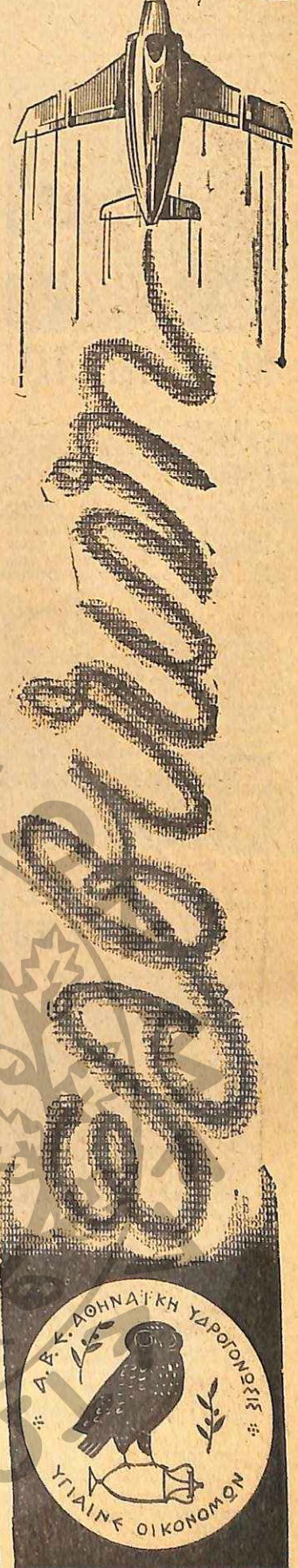
Ο "Αρχοντας τοῦ Πολέμου
κατάλαβε τὸ φόβο μου. Κι' ἔ-
νοιώσα νὰ μ' ἐμπότιζῃ μὴ ἀ-
κτινοβολία δυνάμειος και ποε-
μικς ἀποφασιστικότητος, ποὺ
προερχόνταν ἀπ' αὐτόν. Οἱ φό-
βοι μου εἶχαν ἐνεργήσει ἀντι-
περισπαστικά κι' εἶχαν ἐξουδ-
τερῶσει τοὺς δικούς του. Τώρα
ἦταν και πάλι βέβαιος γιὰ τὸν
ἑαυτὸ του, και μετέδιδε τὸ θάρ-
ρος του και σ' ἐμένα.

—"Αν χρειαστή, θὰ πέσουμε
πολεμῶντάς! εἶπε με σφιγμένα

δόντια. Γιὰ τὴν τιμὴ και τὸ γό-
πτρο τοῦ πλανήτη μας!

Συγχρόνως, μὴ ἐκφράσι μω-
χητικὴ ἔλαμψε στὰ μάτια του.
Ξαναγινόνταν και πάλι ὁ πολε-

79

79

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιν, σχίσμο, κάψιμο, σκοροφαγία, εφθαλμικοί καθάρσιοι διορθώνονται δι' οφάνεως παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασάντος εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπαρίτες. Ραφείον «Νέα Οικονομία», ΔΩΡΟΥ 5Γ (1ον πάτωμα). 'Α-δελφοί ΛΩΛΗ, Τηλ. 55-314.

ΝΑ Η ΠΟΥΔΡΑ ΣΑΣ.

Οι 10 όποιες της πούδρας Tokalon Fascination έχουν διαλεχτή με το χρυσόσκιο. Το δικό σας χρώμα, αυτό που ηγνώνει στο δέρμα σας, στο χρώμα των μαλλιών σας και των ματιών σας, βρίσκεται μεταξύ αυτών των όποιων. Η πούδρα Tokalon Fascination είναι εξαιρετική, γοητευτική, αρματωμένη και τόσο φινιά που δεν θα φαίνεται ποτέ μακιγιάρισμένη. Κρατάει πολύ καλά και δεν ελαττώνεται να δάσει πούδρα όλη την ώρα.

ΣΑΠΩΝ ΛΟΥΤΡΟΥ

Μαρουμπού

ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΙΑΣ
ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ

Επειδή κυκλοφορούν άπομιμήσεις του εξαιρετικού αυτού προϊόντος μας, από σήμερα εκτός της συνήθους αναγλύφου σφραγίδος, καθιερωμένην επί του Σάπωνος τούτου φερύσκει εμφανώς την φέρμα μας

Προσέχετε πάντοτε και την ανάγλυφον επί των σαπώνων σφραγίδα μας, είναι η κατοχύρωσίς σας διά την ΕΣΑΙΡΕΤΙΚΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών Βραβείον τηλεπαθείας μακράς απόστασης (φαινόμενα διαστάσεις). Μετόχου 19 (Στ. Μουσείου) 8—1 π μ και 5—7 μ μ, Τηλ. 663 673.

μαρχος που είχε γνωρίσει ή Γη τόσο καλά.
Όστόσο τα σκάφη των 'Αρειών που μας είχαν περικυκλώσει, δεν έξεδιήλωναν ένδοικες διαθέσεις. Μία φωτεινή δέσμη ξεπήδησε ξαφνικά από ένα από αυτά. Υποπτευθήκαμε πως ήταν ίσως κάποια ατομική ακτινοβολία, και κανάμε ένα έλιγμο για να την αποφυγούμε.

Οι 'Αρειοί διεύθυναν τότε την ακτίνα τους πάνω σ' ένα από τα δικά τους σκάφη. Δεν συνέβη τίποτε... Το ίδιο κι ό-ταν την έστρωσαν πάνω σε κανένα από τα άλλα, με τη σειρά. 'Ηθελαν να μας δείξουν μ' αυτό τον τρόπο ότι δεν είχαν ενθουσιασμούς.

Ύστερα, σκηπιάζοντας με τα σκάφη τους ένα μεγάλο V μας ώδηγησαν μέσα από την άσπρη ατμόσφαιρα στο πλανήτη τους. Ο μεγάλος κόκκινος κόσμος του 'Αρεω-άλωνόταν από κάτω μας. Διακρίνονταν καθαρά όλες οι λεπτομέρειές του.

Προσγειωθήκαμε σ' ένα όμοιο βιασθήκαμε όλοι να βγαίνουμε από το δίσκο. Ανυπομονούσαμε να γνωρίσουμε από κοντά τον 'Αρη. Οι στολές που φορούσαμε, θα μας εξασφάλιζαν την άσπρη, στην άσπρη ατμόσφαιρά του.

Τού κάκου ο 'Αρχοντας του Πολέμου ξελασφυγιάστηκε να μας φωνάζει διάφορες διαταγές. Κανείς δεν τον άκουγε πιά. Σπρωχόμενα υποστήτην πόρτα, προσπαθώντας καθένας μας να πηδήσει έξω πρώτος.

Είχαμε ξεχάσει όμως ότι στον 'Αρη είναι μικρότερη ή βαρύτης. Με τη φόρα λοιπόν που παίρναμε, αναπηδούσαμε πάνω στο κόκκινο έδαφος και τινάζομασε, ξεη-έστα μέτρα ψηλά, για να... προσγειωθούμε ύστερα με τρόπο όνι πολύ άεστοπρή και με κομμένη την ά-νάσα!

Μ' έπανελημμένες δοκιμές, βρήκαμε πόση προσπάθεια έπρεπε να καταβάλλουν οι μύς μας, για να προχωρούμε άνετα, με μικρά πηδήματα, σέν χορεύτριες μπαλέτου. Οι Λελιανοί έβγαλαν άπλως τις στολές τους και πέταξαν στον άέρα, χτυπώντας ύμω ζωηρά τις φτερούγες τους για να συγκρατηθούν. Χάρις στον πεταλούδενιο σχηματισμό του σώματός τους, δεν αισθάνονταν την παραμικρή ένωση.

Ο Μάλεν κι' ο 'Αρχοντας του Πολέμου προχώρησαν για να χαιρετήσουν τον 'Αρειό ναύαρχο. Ο τελευταίος αυτός ήταν ένας τύπος επιβλητικός, τελείως διαφορετικός από τους τερατώδεις έκινους 'Αρειούς που είχαν έρθει στην 'Αφροδίτη για να ζητήσουν βοήθεια για τον πλανήτη τους.

Είχε ανάστημα πάνω από δυό μέτρα, αρμονικό βάδισμα και πόδια καλοφτιαγμένα. Ο κορμός του είχε τέλειες αναλογίες φραδύς στους ώμους και στενός στους γοφούς. Είχε όμως τέσσερα χέρια, με έπτά λεπτά δάχτυλα στο καθένα. Το πρόσωπό του έμοιαζε με ανατοδογισμένο τριγωνό, υπερό στο πηγούνι και λίγο στρογγυλό στο κρανίο, και σκεπαζόταν από τρίχες μαύρες και κασσιό-ρες. Τα μάτια του είχαν χρώμα πράσινο. Έκτός όμως από αυτά τα δυό, είχε από πάνω κι' ένα τρίτο, που έμοιαζε με κατκόκκινο ρουμπίνι.

Η μύτη του θύμιζε ράμφος άοπακτικού πουλιού και το στόμα του ήταν πλατύ, με λεπτά χείλη. Δεν έδωσα πολλή προσοχή σ' αυτά τα χαρακτηριστικά του, που είχαν ωστόσο κάτι το άνησυχαστικό.

Μας καλωσόρισε, με φανερό δείγματα φιλίας, άγγίζοντας έλαφρά με τα δάχτυλά του τα πρόσωπά μας.

Σαν να τους είχε δοθή κάποιο σύνθημα που δεν τ' άκούσαμε, οι 'Αρειοί γέμισαν ξαφνικά τη γύρω έκταση. Μακριά, στο βάθος, ξεχώριζε κάτι σκούρο. Βλέπαμε μία σειρά από γιγαντοσκόπευμένους λόφους. Τζ κτίρια όμως που είχαμε δη ά-πο τη ψηλά, δεν φαίνονταν τώρα πουθενά!

Μας τριγύριζαν 'Αρειοί κάθε τύπου. Άλλοι από αυτούς ήταν ύπεροχοι σαν το ναύαρχο τους, κι' άλλοι άποτρόπαιοι — άποτελέσματα της σαρδιενόγειας του ατομικού πολέμου που είχε ένομήσει τον 'Αρη.

Μας φέρανε κάτι άνετα έλκυθρα για να καθήσουμε. Ξέστηκαν ύστερα, οι ίδιοι σ' αυτά και τράβηξαν καλπάζοντας προς τους λόφους.

Σιγά-σιγά, παρουσιάστηκε μπροστά μας μία πόλις, σαν να χτίστηκε με μαγικό τρόπο ή σαν να σχηματίσθηκε από τον άέρα...

Όπτική άπάτη, μου είπε ο 'Αρχοντας του Πολέμου. Βοι-σκόταν πάντα εκεί, αλλά δεν μπορούσαμε να τη δούμε, όσο δεν είχαν συνηθίσει ακόμη τα μάτια μας στις συνθήκες του 'Αρεως.

Όστόσο, ήταν κάτι που δεν το χωρούσε ο νους, αυτή ή εφονική εμφάνισι μίας πόλεως έ

και που δεν ύπήρχε πριν τίποτ' άλλο από τη γυμνή πεδιάδα.

Καταλαβαίναμε βέβαια, πως θάταν δυνατόν να μην ιδούμε ά-μέσως ώρισμένα γώματα που δεν ύπήρχαν στη Γη, γιατί το μάτια μας δεν θάχαν συνηθίσει σ' αυτά. Άδιάφορο όμως! Το φαινόμενο εκείνο είχε κάτι το άκατανόητο...

Ύστερα, ήταν και κάτι άλλο που μ' άνησυχούσε: 'Ενοι-ωθα πως τα πόδια μου πατούσαν μέσα στο έλκυθρο πάνω σε κάτι μαλακό, που δεν μπορούσα όμως να το ιδώ!

Μιά λάμψη φωτίσε ξαφνικά το μυαλό μου. Μάντεψα τί είχαν κατορθώσει οι 'Αρειοί, παρ' όλες τις καταστροφές που είχαν υποστή από τον ατομικό πόλεμο.

Είχαν ανακαλύψει το μυστικό να κάνουν άόρατο ό,τι ήθελαν!

Μπορούσαν λοιπόν ναρθούν στη Γη, ν' άνακατευτούν έλεύθερα με τους κατοίκους της, χωρίς να τους αντίληψη κανείς!

Μάγια!... μου είπε κάποια στιγμή ο Μίκαελ, που βρισκόταν κοντά μου. Γιατί δεν μπορούμε να δούμε ό,τι γίνεται εδώ;

—Οί! 'Αρειοί έχουν βρή το μυστικό της άορατότητας!

—Πώς λοιπόν βλέπουμε τώρα αυτή την πόλι;

—Γιατί το θέλησαν οι ίδιοι. Για να μην υποπτευθούμε την πράξη αυτή ικανότητά τους, τάκαν όλα όρατά. Παρέλε-ψαν όμως ώρισμένα μικροσώματα... επί παραδείγματι, αυτό που πατάμε τα πόδια μου, μέσ' στο έλκυθρο!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο πόνος του παιδιού

Η ατμόσφαιρα είναι άποπνιχτική σ' αυτήν την ώραία κάμαρα όπου μεταφέραν την 'Ελένη για να τελειώσει τη ζωή της. Το τελευταίο ιατρικό συμβούλιο δεν άφησε καμιά έλπιδα για τη σωτηρία της, και τα φάρμακα και οι ένεσεις δεν φέρνουν πιά κανένα αποτέλεσμα. Στο σπίτι τους όπου ή ζωή φεύγει σιγά-σιγά από την αγαπημένη του μητέρα, ο γιός της, ο Γιώργος παρακολουθεί μ' άπελπισία το χαμό της. Η μητέρα του, ή λατρευτή του μητέρα!...

Τ' αδελφία του δεν καταλαβαίνουν την τραγωδία. Ο Τάκης είναι μόλις έφτα χρονών και οι αδελφές του βρίσκονται κλεισμένες οικότροφες στο κολλέγιο. Ο Γιώργος είναι ο πιο μεγάλος, είναι δεκατεσσάρων χρονών και βρίσκεται όλοένα κοντά στην άρρωστη μητέρα του. Υπάρχει βέβαια ή νοσοκόμος, μ' ο Γιώργος φροντίζει για τη μητέρα του, για το γάλα της, τα φάρμακα, της διαβάει πολλές ώρες, προσπαθεί με κάθε τρόπο να της γλυκάνη τους τελευταίους μήνες της ζωής της. Η άγωνία πνίγει την παιδική του ψυχή. 'Είν' άληθεια πως σε λίγο δεν θα την ξαναδώ ποτέ πιά; Ποτέ πιά!... Ο κόσμος του φαίνεται σ' α σκοτεινιάσει.

Ο πατέρας του βρίσκεται σπάνια σπίτι: είναι πολιτικός μηχανικός κι' έχει πολλές σημαντικές δουλειές. Ο Γιώργος πιστεύει αυτό, όταν τον βλέπει να μπαίνει άφρη-μένος για λίγα λεπτά στην κάμαρα της γυναίκας του, μη δείχνοντας καμιά συγκίνηση για την κατάσταση της. Δεν φαντάζεται ο γιός του πως μπορεί να υπερβάλλη, όταν λέη πως ή δουλειά του δεν του άφινει καιρό, ότι μπορεί να χη μιάν άλλη ζωή έξω από το σπίτι του. Ο Γιώργος του λέει:

—'Ησύχασε, μπαμπά, μπορώ να μείνω έγώ κοντά στη μαμά...

Και ο Γιώργος δεν αντιλαμβάνεται με πόσο όδυνηρό βλέμμα, ή άρρωστη βλέπει τον άντρα της, με πόση έπιμονή τον περιεργάζεται.

Σήμερα, όπως και τις άλλες μέρες, της διάβασε πολλήν ώρα, έ-νώ έξω ο καιρός είναι τόσο ώραιος! Πόσες μέρες είναι που δε βγαίνει κι' αυτός για να τη φροντίσει; Πολλές. Και ή μητέρα του, ή γλυκειά του μητέρα, του λέει μ' εκείνο το ήρωικό κουράγιο που άνηκει μόνο στις μητέρες:

—Είμαι καλά σήμερα, Γιώργο...

Γιατί δεν πιά λίγο έξω;

—Δε με θέλεις κοντά σου, μαμά!

—Ναί, αγάπη μου, άπαντάει αυ-τή με πονεμένο χαμόγελο, μ' α-

ρα νοιώθω καλύτερα. "Επειτα είναι ή Μαρία κοντά μου.

Ο Γιώργος φιλάει το χέρι της και πεί να βγή. Άγκαλιάζει με το βλέμμα τη βυθισμένη στο μισό-φωτο αυτή κάμαρα, που ποτέ του δεν θα ξεχάσει, και την έξαισία αυτή νέα ακόμα γυναίκα στο μεγάλο κρεβάτι, με το χλωμό κι' άδύνατο πρόσωπο, με τα κομμένα μάτια, με τα διάφανα χέρια από την άρρώστεια. Νοιώθει τόση άπελπισία μέσα του ο μικρός Γιώργος, γιατί έέρει πως ή μητέρα του είναι καταδικασμένη.

Βγαίνει έξω από το σπίτι και τραβάει προς την πλατεία, από όπου φαίνεται ή θάλασσα. Έκει είναι ένα καφενείο υπαίθριο. Συναντάει ένα συμπαθητή του και πηγαίνει κοντά του.

—Τί κάνει ή μητέρα σου; τον ρωτάει εκείνος.

—Είν' έτοιμοθάνατη, άπαντάει ο μικρός με τα δάκρυα στα μάτια.

—Για κούταξε εκεί πέρα, του λέει σε λίγο ο συμπαθητής του, ο πατέρας σου.

—Ο πατέρας μου; Πού είναι;

Ο Γιώργος χλωμιάζει. Πραγματικά τον βλέπει για πρώτη φορά, όπως είναι: ώραιος άντρας, ψηλός, κομψός, με γκριζά μαλλιά. Κάθετα με μιά έαυθη γυναίκα, κούτταζοντας την στα μάτια και χαμογεγώνοντας της, αδιάφορος για όλα, μακριά από το παιδί του και την άπελπισία του, μακριά από πάντοτε από τη μισοσκότεινη κάμαρα όπου βασανίζεται ή γυναίκα του — ή μητέρα του — ή έτοιμοθάνατη...

Ο πατέρας του τον έχει αντίληψη. Κάτι ψιθυρίζει σ' αυτή της έαυθής γυναίκας και σηκώνεται για να συναντήσει το γιό του. Σοβαρός αυτός τον περιμένει. Ο πατέρας του, κούτταζοντας τον στα μάτια, του λέει:

—Είσαι τώρα ένας άντρας, Γιώργο. Μπορείς να με καταλάβεις. Η μητέρα σου είν' άρρωστη εδώ κι' ένα χρόνο. Νοιώθω μεγάλη φιλία για την έαυθη κυρία που κάβεται μαζί μου. Είμαι ακόμα νέος, δεν μπορούσα να μείνω μόνος. Το καταλαβαίνεις, δεν είν' έτσι, παιδί μου;

Το άυστηρό βλέμμα του Γιώργου, το γεμάτο ύποψιες, κάνει τον πατέρα του να κοκκινίσει.

—Πάει καλά, πατέρα.

Δεν του λέει: «καταλαβαίνω». Είν' άντρας; Δεν το ξέρει, μ' α νοιώθει μέσα του τα δικαιώματα της άτυχης γυναίκας που πεθαίνει βασανισμένη, νοιώθει τη μαρμαμένη σφιγμένη, νοιώθει τη μαρμαμένη σφιγμένη σαν τρελλός και σαν περιφρονεί σαν τρελλός και σαν παιδί τα δικαιώματα του άλλου, του πατέρα. Ο Γιώργος είναι του πατέρα. Δε φαντάζεται ο γιός του πως μπορεί να υπερβάλλη, όταν λέη πως ή δουλειά του δεν του άφινει καιρό, ότι μπορεί να χη μιάν άλλη ζωή έξω από το σπίτι του. Ο Γιώργος του λέει:

—'Ησύχασε, μπαμπά, μπορώ να μείνω έγώ κοντά στη μαμά...

Και ο Γιώργος δεν αντιλαμβάνεται με πόσο όδυνηρό βλέμμα, ή άρρωστη βλέπει τον άντρα της, με πόση έπιμονή τον περιεργάζεται.

Σήμερα, όπως και τις άλλες μέρες, της διάβασε πολλήν ώρα, έ-νώ έξω ο καιρός είναι τόσο ώραιος! Πόσες μέρες είναι που δε βγαίνει κι' αυτός για να τη φροντίσει; Πολλές. Και ή μητέρα του, ή γλυκειά του μητέρα, του λέει μ' εκείνο το ήρωικό κουράγιο που άνηκει μόνο στις μητέρες:

—Είμαι καλά σήμερα, Γιώργο...

Γιατί δεν πιά λίγο έξω;

—Δε με θέλεις κοντά σου, μαμά!

—Ναί, αγάπη μου, άπαντάει αυ-τή με πονεμένο χαμόγελο, μ' α-

ρα νοιώθω καλύτερα. "Επειτα είναι ή Μαρία κοντά μου.

Ο Γιώργος φιλάει το χέρι της και πεί να βγή. Άγκαλιάζει με το βλέμμα τη βυθισμένη στο μισό-φωτο αυτή κάμαρα, που ποτέ του δεν θα ξεχάσει, και την έξαισία αυτή νέα ακόμα γυναίκα στο μεγάλο κρεβάτι, με το χλωμό κι' άδύνατο πρόσωπο, με τα κομμένα μάτια, με τα διάφανα χέρια από την άρρώστεια. Νοιώθει τόση άπελπισία μέσα του ο μικρός Γιώργος, γιατί έέρει πως ή μητέρα του είναι καταδικασμένη.

ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΜΙΣΟΥ ΤΟΝΝΟΥ

Ο Αυστραλός Μάρκετ Γουόρντ και ή γυναίκα του, που σήμερα μένουν στο Μπρίστολ της Άγγλιας, είναι το πιο χοντρό ζευγάρι του κόσμου. Καί οι δυό μαζί ζυγίζουν μισό τόνο: 280 κιλά έκείνος και 220 έκείνη!

Η ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΤΡΟΥΜΑΝ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

Η Μάργκαρετ Τρούμαν, κόρη του τέως Προέδρου των 'Ηνωμένων Πολιτειών, σημειώνει μεγάλες έπιτυχίες στην αμερικανική τηλεόρασι. Άνωτέρω ή με Τρούμαν με τον γνωστό ήθοποιό Πάλ Γουίντσελ στον πρώτο της δραματικό ρόλο. Μέχρι σήμερα ή μες Μάργκαρετ τραγουδούσε και έπαιζε σε κωμωδίες, τώρα όμως δοκίμασε το ταλέντο της και στο δράμα και απέδειξε πως είναι μιά εξαιρετική δραματική καλλιτέχνης.

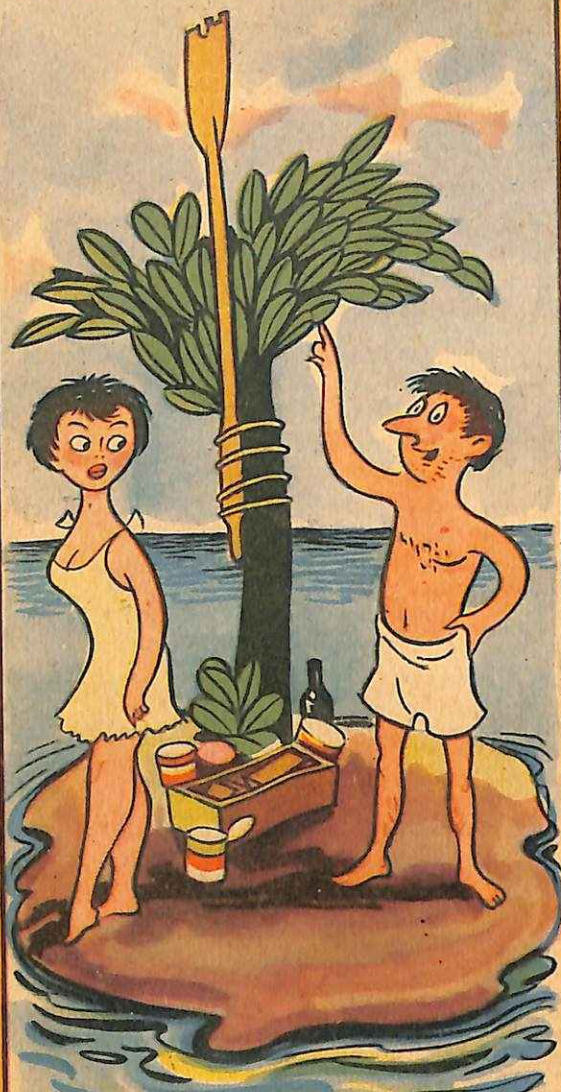
ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΣΤΟΛΕΣ ΜΟΝΑΧΩΝ

Ένα τάγμα μοναχών, που υπάρχει στο Φόρντχαμ του Καναδά, θέλει το πρόσωπο των μελών του πλαισιωμένο με τον παράξενο αυτό κολλαρισμένο πλισέ. Ένας Άμερικανός δημοσιογράφος, που θέλησε να έρεκριθώση την προέλευσι της συνήθειας αυτής ανακάλυψε ότι ήρθε από την Γαλλία κατά τα μέσα του 16ου αιώνα. Η μόδα εξαφανίστηκε από τότε, διατηρήθηκε όμως ως τις ημέρες μας χωρίς στα μέλη του μοναχικού αυτού τάγματος του Καναδά.

MIPANTA

82

— Πρέπει να ρίξουμε κλήρο! Χρειαζόμαστε σινιάλο!...

— "Αιτ, γυναίκα!... Το τηλέφωνο άγκαζέ!..."

— Πολύ μουντάρης... Για να μη γίνει ρεζίλι, παίρνει μόνος τα μέτρα του!... (Τού 'Αρχέλαου)

— Πρώτη του μηνός... 'Ο μισθός... έπεσε!... (Τού 'Αρχέλαου)